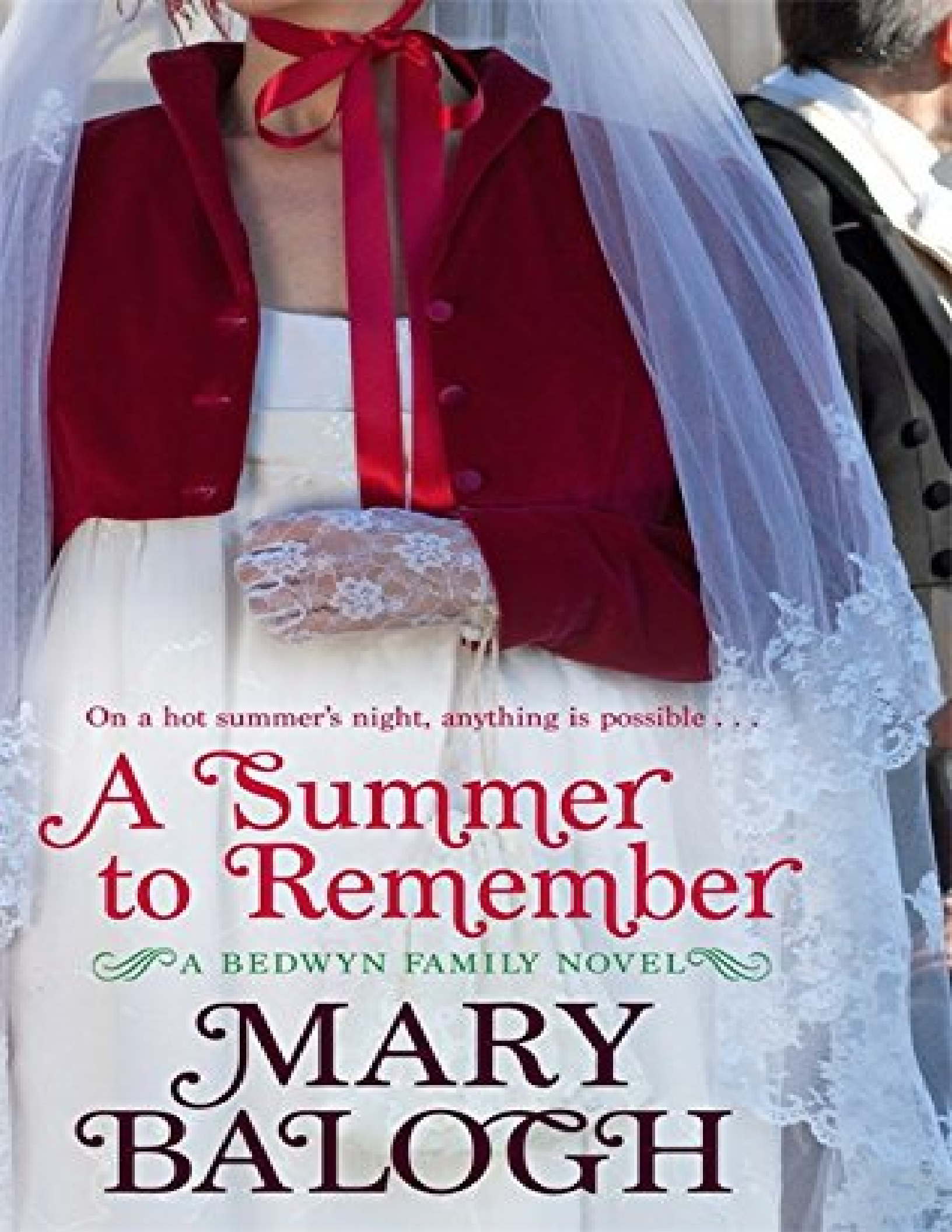

On a hot summer's night, anything is possible . . .

A Summer to Remember

~ A BEDWYN FAMILY NOVEL ~

MARY BALOGH

Mùa hè đáng nhớ

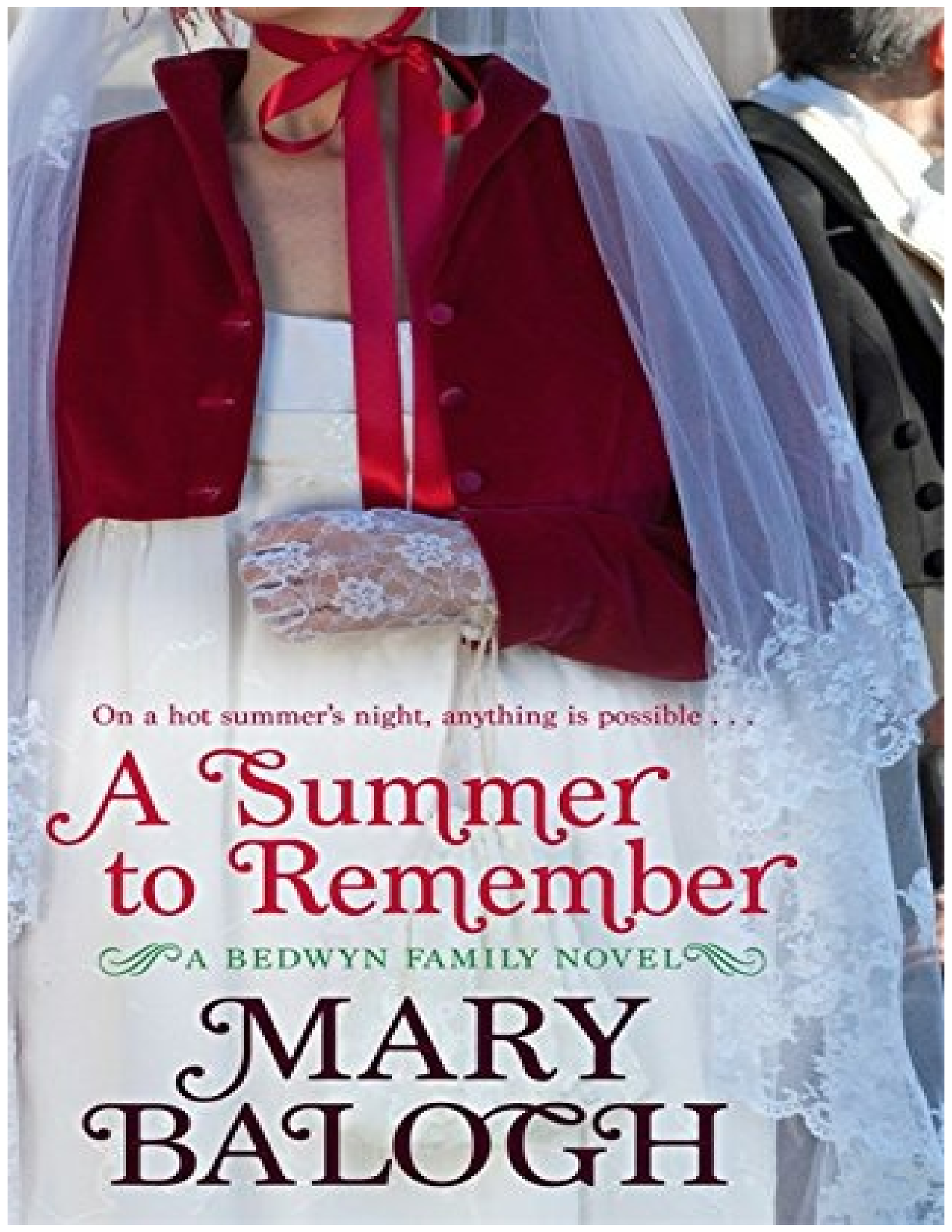
Mary Balogh

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

A woman in a wedding dress with a red velvet jacket and a lace train.

On a hot summer's night, anything is possible . . .

A Summer to Remember

~ A BEDWYN FAMILY NOVEL ~

MARY BALOGH

Table of Contents

Chương 1	
Chương 2	
Chương 3	
Chương 4	
Chương 5	
Chương 6	
Chương 7	
Chương 8	
Chương 9	
Chương 10	
Chương 11	
Chương 12	
Chương 13	
Chương 14	
Chương 15	
Chương 16	
Chương 17	
Chương 18	
Chương 19	
Chương 20	
Chương 21	
Chương 22	
Chương 23	
Chương 24	

Mục lục

[Chương 1](#)
[Chương 2](#)
[Chương 3](#)
[Chương 4](#)
[Chương 5](#)
[Chương 6](#)
[Chương 7](#)
[Chương 8](#)
[Chương 9](#)
[Chương 10](#)
[Chương 11](#)
[Chương 12](#)
[Chương 13](#)
[Chương 14](#)
[Chương 15](#)
[Chương 16](#)
[Chương 17](#)
[Chương 18](#)
[Chương 19](#)
[Chương 20](#)
[Chương 21](#)
[Chương 22](#)
[Chương 23](#)
[Chương 24](#)

Chương 1

Công viên Hyde của London được trang hoàng với tất cả vẻ đẹp long lẫy của một buổi sáng tháng Năm. Ánh nắng chiếu xuống từ bầu trời xanh trong và lấp lánh trên hàng triệu giọt sương, mang lại vẻ tươi mới và trong lành cho cây cỏ. Một điều kiện hoàn hảo cho một chuyến đi dạo thông thường dọc theo Rotten Row sang trọng, những người cưỡi ngựa chạy nước kiệu nhỏ dọc theo dải cỏ rộng chạy từ góc công viên Hyde đến cổng cung điện, những người đi bộ thông dong trên con đường dành riêng bên cạnh, tách biệt với những người cưỡi ngựa bởi một hàng lan can vững chãi.

Hoàn hảo ngoại trừ một chi tiết khó coi. Ngay giữa một bãi cỏ trống đẹp đẽ trong tầm nhìn của Rotten Row, một vụ ồn ào đang nhanh chóng thu hút đám đông hiếu kỳ. Một trận đánh nhau trở nên bạo lực rất nhanh chóng. Không phải đấu tay đôi – có tới bốn người tham gia thay vì hai và buổi sáng còn lâu mới được cải thiện – vì một loạt những cú đấm đá khiếm nhã.

Các quý ông, và vài quý bà quý cô nữa, cưỡi ngựa lại gần hơn để xem cái gì đang diễn ra. Nhiều quý ông nán lại để xem suốt trận đấu, sự thích thú của họ trong buổi sáng được khêu gợi đáng kể. Vài người, những kẻ không có may mắn được hộ tống các quý bà quý cô, vội vàng mau mắn cưỡi ngựa chạy tới dù hoàn toàn chắc chắn đó không phải là một cảnh tượng quý phái trong mắt phái nữ. Vài người tản bộ ở quá gần cảnh tượng ấy dọc theo con đường cũng chạy sát tới và nhanh chân đi ngang qua hoặc áp sát vào hơn, chủ yếu tùy theo giới tính.

“Thật kinh tởm,” một giọng nam ngao mạn vang lên phía trên sự ồn ào của đám người tụ tập quanh bãi cỏ trống trải nơi trận đấu đang nhanh chóng diễn ra. “Ai đó gọi cảnh sát đi. Không thể cho phép bọn hạ lưu vào trong công viên xúc phạm sự nhạy cảm của những con người tao nhã.”

Nhưng cho dù ăn vận xoàng xĩnh và hoàn toàn dơ dáy, sự xuất hiện nhếch nhác của ba người tham gia trận đấu đã công bố họ, không nghi ngờ gì, là từ tầng lớp thấp kém nhất, thì bộ trang phục lịch lãm hiếm có và dáng vẻ sáng khoái của người thứ tư lại kể một câu chuyện hoàn toàn khác.

“Đó là Ravensberg, thưa ngài,” Ông Charles Rush đáng kính giải thích cho ngài Hầu tước Burleigh đang bất bình.

Cái tên ấy rõ ràng đủ giải thích mọi thứ. Hầu tước đưa cái kính một tròng lên mắt và từ vị trí ưu thế của mình trên lưng ngựa, ông sầm soi nhìn qua những cái đầu đứng quanh Tử tước Ravensberg, người đang ở trần và ngay lúc ấy đang ở trong tình trạng tệ hại trong cuộc độ sức. Anh bị mỗi người tóm lấy một cánh tay trong khi người thứ ba cật lực thụi liên hồi vào bụng anh.

“Thật kinh tởm!” hầu tước lại nói, trong khi xung quanh ông, các quý ông reo hò cổ vũ và chế giễu, và hai ba người thậm chí còn đặt cược về kết quả của một cuộc đấu trông không cân sức đến thế. “Ta không tin ta sẽ ở lại xem khi Ravensberg lại hạ mình thấp kém đến nỗi đi cãi vã với bọn hạ lưu.”

“Thật xấu hổ!” ai đó kêu lên khi tên khổng lồ tóc đỏ đang đấm liên hồi đổi hướng tấn công và thụi một cú vào con mắt phải vô phương chống đỡ của nạn nhân, hất cổ anh ngã bật ra sau. “Ba người đánh một là chơi không đẹp.”

“Nhưng cậu ấy sẽ chẳng chấp nhận sự hỗ trợ của chúng ta đâu,” quý ngài Arthur Kellard phản đối, giọng căm phẫn. “Cậu ấy thách thức chúng mà – và khẳng khẳng là ba đánh một mới hợp với cậu ấy.”

“Ravensberg *thách đấu* bọn hạ lưu?” ngài hầu tước hỏi với vẻ khinh thị rõ rệt.

“Chúng dám xác láo khi cậu ấy quở trách chúng vì dám gạ gẫm một cô gái vắt sữa,” Ông Rush giải thích. “Nhưng cậu ấy không đơn giản chỉ trừng trị chúng bằng roi ngựa như chúng tôi đề nghị. Cậu ấy khẳng khẳng – *ối, tôi nói mà!*”

Nguyên nhân của tiếng kêu này là cú đáp trả của ngài Ravensberg cho cú đâm vào mắt anh. Anh bật cười, một âm thanh vui vẻ không phù hợp tí nào, và một cái chân gầy gầy đột ngột gọn gàng vung ra, mũi giày đá trúng vào dưới cằm kẻ tấn công bất cẩn của anh. Có tiếng rạn xương rất to và tiếng răng kêu lách cách. Cùng lúc đó, anh nắm ngay lấy lợi thế khi hai tên giữ tay mình còn đang ngạc nhiên và vịn người thoát khỏi chúng. Anh xoay tròn đối diện với chúng trong tư thế cúi nửa người, cánh tay anh đuổi ra, ngoắc ngoắc ngón tay. Anh cười toét.

“Đến đây, bọn chó chết,” anh mời chào tục tĩu. “Hay trò vừa xảy ra làm mất lợi thế của bọn mày rồi?”

Tên tấn công vừa bị vỡ hàm có lẽ nghĩ thế. Dù đôi mắt hắn đang mở, hắn dường như mãi mê đến việc đếm những ngôi sao đang xoay tròn trên bầu trời buổi sáng hơn là để tâm đến những việc khác.

Một tiếng gầm tán thưởng từ đám đông những người đứng xem.

Tử tước Ravensberg cho thấy anh có lợi thế tốt hơn nhiều khi không mặc áo hơn là nếu có. Là một quý ông cao trung bình và mảnh khảnh, uyển chuyển, người rõ ràng là đã xuất hiện như một mục tiêu dễ dàng khi ba tên côn đồ tóm anh với nụ cười tự mãn cho hành vi xác láo vài phút trước đó. Nhưng đôi chân mảnh khảnh, bọc trong cái quần ống túm cưỡi ngựa màu nâu sẫm thời thượng và đôi boots cao, giờ đang khoe ra những cơ bắp tuyệt vời đầy ấn tượng khi anh đã xuống khỏi yên ngựa. Và bộ ngực trần, đôi bờ vai, và hai cánh tay ấy là của một người đàn ông đã tập luyện nhiều và mài giũa cơ thể mình đến sức mạnh trọn vẹn nhất. Những đường nổi trắng mờ của vô số vết sẹo trên cẳng tay và bộ ngực và một vết dài dưới hàm bên trái chỉ ra một sự thật, khi quần áo của anh không làm được, rằng một thời anh đã từng ở trong quân ngũ.

“Thứ ngôn ngữ tồi tệ mà đem sử dụng ở nơi công cộng,” hầu tước khinh bỉ nhận xét. “Lại còn trò phô bày cơ thể khó coi. Mà tất cả là vì một *cô gái vắt sữa* hả, anh bảo? Ravensberg là sự hổ thẹn cho tên của nó. Ta thấy tiếc cho cha nó.”

Nhưng không ai, thậm chí cả ông Rush, hay đối tượng của những nhận xét kia, chú ý đến ông ta chút nào. Hai tên bất nạt, kẻ đã nghĩ làm cho mình vui bằng việc tán tỉnh những nụ hôn miễn cưỡng của cô gái vắt sữa không có người hộ tống trong công viên luân phiên xông vào tử tước, người đang cười và đánh bại chúng bằng những nắm đấm mạnh mẽ mỗi lần chúng lọt vào tầm. Những người biết anh đều biết rất rõ là hầu như mỗi ngày anh đều bỏ vài giờ ở phòng tập đấm bốc của Jackson, làm đối thủ với những người cao hơn và nặng hơn anh nhiều.

“Sớm hay muộn thôi,” anh nói như trò chuyện, “chúng mày sẽ ráp hai bộ não khiếm khuyết của hai đứa mày lại thành một và nhận ra là chúng mày sẽ có cơ hội tốt hơn nhiều để đánh bại

ta nếu chúng mày tấn công cùng một lúc.”

“Đây *không* phải là cảnh đáng xem đối với các quý bà quý cô,” hầu tước nghiêm khắc nói. “Nữ công tước Portfrey đang đi qua với cháu gái kìa.”

Nhưng dù một quý ông vội vàng lách mình ra – và có lẽ khá là miễn cưỡng – khỏi đám đông khi nghe đến tên nữ công tước, giọng nói chê trách của ngài hầu tước bị chìm lìm bởi một tiếng gầm nồng nhiệt khi hai địch thủ còn lại của tử tước nghe theo lời khuyên của anh và dồn anh vào xe ngựa, chỉ để thấy rằng cố gắng của họ bị chặn lại khi anh vươn tay ra đập đầu họ vào nhau. Họ đổ sập xuống như thể bốn cái chân đã biến thành thạch, và nằm luôn.

“Hoan hô, Ravensberg!” ai đó la lên bên trên dàn hợp xướng huýt sáo và chúc mừng.

“Anh ta làm vỡ hàm tôi, anh ta ấy,” gã trai trẻ thứ ba kêu ca, bung lấy cầm bằng cả hai bàn tay và nằm ngửa trên cỏ để ngăn máu chảy và ít nhất có một cái răng trên bãi cỏ. Hắn không đếm sao nữa nhưng cũng không có vẻ gì là hắn quan tâm đến trận đấu.

Tử tước lại cười khi anh chùi hai lòng bàn tay vào ống quần. “Dễ quá, trời ạ,” anh nói. “tôi đã trông đợi một một trò giải trí hay ho từ ba tên lao động được chọn lựa nhất của London. Chúng chẳng đáng làm tôi phải xuống ngựa. Hoàn toàn chẳng đáng. Nếu chúng ở trong trung đoàn của tôi ở Peninsula, tôi sẽ cho chúng lên tiền quân để đỡ đạn cho những người xứng đáng hơn đi phía sau.”

Nhưng buổi sáng đã dâng tặng một sự thích thú bất ngờ hơn – cả cho anh lẫn những người xem đang vui vẻ cổ vũ. cô gái vắt sữa, nguyên nhân bất đắc dĩ của cuộc ẩu đả ầm ĩ, đang băng nhanh qua bãi cỏ về phía anh – đám đông rẽ ra cho cô qua – vòng tay qua cổ anh, và ép người vào người anh.

“Ôi, cảm ơn, xin *cảm ơn*, thưa quý ngài,” cô nồng nhiệt kêu lên, “vì đã cứu vớt sự trong trắng cho một cô gái. Tôi là một cô gái ngoan, tôi ấy, và họ sẽ cướp một nụ hôn hoặc tệ hơn nếu quý ngài không xuất hiện cứu tôi. Nhưng tôi sẽ hôn *quý ngài*, tôi sẽ làm. Để tặng thưởng, kiểu thế, cho những gì quý ngài xứng đáng và chỉ thế thôi.”

Cô tròn người, cân đối và hồng hào xinh đẹp, đã lôi kéo những tiếng huýt sáo chói tai và khen ngợi, những lời bình phẩm tục tĩu từ những người đứng xem. Tử tước Ravensberg cười toe với cô trước khi cúi đầu xuống và tận dụng đề nghị của cô với sự trọn vẹn kéo dài. Anh làm cho cô mất nửa tự chủ bởi cái nháy mắt từ đôi mắt đẹp của anh khi anh chấm dứt, và đảm bảo rằng cô thực sự là một cô gái ngoan.

Nhiều tiếng huýt sáo hơn khi cô rời đi mà chẳng hề vội vã, với lúm đồng tiền và cặp hông đung đưa lanh lợi.

“Thật kinh tởm!” hầu tước nói thêm lần nữa. “Ngay giữa ban ngày ban mặt! Nhưng ai mà mong đợi gì từ Ravensberg được chứ?”

Tử tước nghe thấy ông và quay lại phác họa một cái cúi chào châm biếm. “Tôi cung cấp một dịch vụ công cộng, thưa quý ngài,” anh nói. “Tôi cung cấp chủ đề cho những cuộc chuyện trò ở phòng khách và đảm bảo chúng sống động hơn là nói về thời tiết hay tuyên bố về tình hình quốc gia.”

“Tôi tin,” ông Rush nói với một nụ cười thầm khi hầu tước cười ngửa đi, lưng thẳng đơ và hầu như giận dữ rõ ràng vì chê trách, “cậu được bàn tán vừa đủ bởi người quý phái hơn đây, Ravensberg. Tốt hơn cậu đến White và lấy một miếng bít tết cho con mắt đỏ đi. Tên khốn đó tặng cậu khối phiền phức với con mắt bầm ấy đấy.”

“Đau như cả ngàn con quỷ ấy,” tử tước vui vẻ thú nhận. “Dù sao thì, cuộc sống luôn rất vui tươi. Áo của tớ, nếu cậu vui lòng, Farrington.”

Anh nhìn quanh mình sau khi lấy áo từ tay Quý ngài Farrington, người anh đã tin cậy gửi gắm nó ngay từ đầu trận ẩu đả. Đám đông đang tản dần. Anh nhướn mày.

“Tớ làm các quý cô sợ đi hết rồi, phải không nhỉ?” anh liếc mắt về phía Rotten Rows như đang tìm kiếm một người nào đó.

“Đây là một địa điểm công cộng đáng ngại đấy, Ravensberg,” Quý ngài Farrington nói, cười với anh. “Và cậu đang ở trần đó.”

“À,” tử tước hờ hững nói, lấy áo khoác từ tay bạn và rùn vai mặc vào, “nhưng tớ đã nổi danh là sống bữa bãi phóng túng rồi, cậu thấy đấy – dù tớ tin là tớ đã phải làm tròn bốn phận bằng cách sống ấy trong sáng nay.” Anh thình lình nhăn mặt. “Chúng ta làm cái quỷ gì với hai cái thân mê mết này đây, hả các cậu?”

“Cứ để kệ cho chúng ngủ?” Quý ngài Arthur đề nghị. “Tớ bị trễ bữa sáng rồi. Ravensberg, con mắt đỏ đang kêu gào được quan tâm kìa. Bộ dạng nó đủ đe dọa sự ngon miệng của người ta đấy.”

“Này, tên khốn,” Tử tước lên giọng khi anh lôi ra một đồng vàng từ trong túi và thấy nó lên bãi cỏ cạnh người duy nhất trong số các địch thủ của anh còn tỉnh táo, “làm mấy thằng bạn mày tỉnh dậy đi rồi đưa chúng nó đến quán bia gần nhất trước khi cảnh sát đến chỗ chúng nó đi chỗ khác. Ta dám nói là một hay hai vai bia sẽ giúp trả lại cho chúng mày vẻ ngoài khỏe khoắn đấy. Và mai một nhớ là khi các cô vắt sữa nói không thì có lẽ ý họ là không. Sự thật đơn giản của ngôn ngữ đó. Có là có, không là không.”

“Khốn kiếp,” gã đàn ông lăm bầm, vẫn ôm lấy hàm bằng một tay trong khi lấy tay kia che lên đồng tiền. “Tôi sẽ không bao giờ *nhìn* quá nhiều một cô nào nữa đâu, các ông.”

Tử tước bật cười và nhảy phóc lên ngựa, quý ngài Rush đang giữ dây cương nó.

“Bữa sáng,” anh vui vẻ tuyên bố, “và một miếng thịt bò tươi cho mắt tôi. Dẫn đường đi nào, Rush.”

Vài phút sau, công viên Hyde trong khu vực lân cận Rotten Row đã trở lại vẻ thanh lịch, thời thượng như thường lệ, tất cả dấu vết của cuộc ẩu đả ầm ĩ đáng hổ thẹn đã biến mất. Nhưng nó liên quan nhiều hơn tới việc thêm vào cái danh sách dài ngoằng những hành động bữa bãi thiếu khôn ngoan làm cho Christopher “Kit” Butler, Tử tước Ravensberg, mang tai tiếng nặng nề.

“Dì không thể nói với cháu,” nữ công tước nói với cháu gái vài phút trước đó, “dì vui đến dường nào khi có cháu bầu bạn, Lauren. Hôn nhân của dì đang ngày càng trở nên thú vị hơn mức dì từng mong đợi, và Lyndon vô cùng ân cần chu đáo, và hiện giờ dì đang mong chờ một điều tuyệt diệu. Nhưng anh ấy không thể lúc nào cũng ở bên cạnh dì, chồng yêu quý tội nghiệp. Cả hai chúng ta đều vui sướng không thể nói thành lời khi cháu chấp nhận lời mời đến ở với vợ chồng dì cho đến khi dì sinh.”

Cô Lauren Edgeworth cao quý mỉm cười. “Dì cháu mình đều biết,” nàng nói, “là dì đã dành cho cháu quá nhiều sự quý mến hơn là cháu có thể dành cho dì, dì Elizabeth. Cháu không thể chịu đựng nổi Newburry Abbey nữa.”

Nàng đã ở London được hai tuần, nhưng cả nàng lẫn nữ hầu tước đều không chạm đến nguyên nhân sâu xa khiến nàng ở đây cho đến bây giờ. Đề nghị của Elizabeth là cần có sự bầu bạn của Lauren trong khi cô đang đợi sinh đứa con đầu tiên trong vòng hai tháng nữa chỉ là một lý do thuận tiện thôi. Dĩ nhiên là vậy.

“Cuộc sống vẫn tiếp diễn mà, Lauren,” cuối cùng Elizabeth nói. “Nhưng dì sẽ không coi nhẹ nỗi đau buồn của cháu bằng việc nói thêm về chủ đề đó nữa. Dì chỉ vô tình thôi, nhất là khi dì chưa từng trải qua bất cứ điều gì có thể so sánh với những gì cháu đã chịu đựng – và cuối cùng dì cũng đã tìm thấy hạnh phúc của mình. Dù vậy, bản thân sự thật đó có thể sẽ làm cháu yên lòng. Dì đã ba mươi sáu khi dì cưới Lyndon mùa thu năm ngoái.”

Công tước Portfrey thực sự rất quan tâm đến vợ, người ông rõ ràng yêu sâu đậm. Lauren mỉm cười, nàng hiểu những từ ngữ đầy dụng ý cốt làm cho nàng thoải mái ấy. Họ tản bộ xuyên qua công viên Hyde như họ vẫn làm mỗi buổi sáng từ khi Lauren đến, trừ ba ngày trời mưa. Con đường, với cỏ xanh mọc tràn đầy hai bên trông rất thú vị và dễ làm nhầm là đang ở miền thôn quê dù họ thường xuyên nhận được những cái nhìn lướt qua của những người đi bộ hay cưỡi ngựa khác. Nó giống như một mảnh đồng quê được ném vào ngay giữa lòng một trong những thành phố lớn nhất, bận rộn nhất của thế giới và tồn tại ở đó, chưa bị ngành thương mại làm cho ô uế.

Họ đang đến gần Rottern Row, và lần đầu tiên kể từ khi Elizabeth đề nghị họ đi bộ ở đó hai tuần trước, Lauren chùn bước với vẻ báo động. Vào buổi sáng, mức độ tụ tập không bằng mức đông đúc của những người đi dạo sang trọng vào buổi chiều ở công viên, đó là sự thật, nhưng dù vậy cũng có rất nhiều người nhìn ngăm và – quan trọng hơn – được người khác nhìn ngăm. Nàng đã từng nghĩ là nàng sẽ không bao giờ có nổi dũng khí để đối mặt với *xã hội thượng lưu* sau sự thất bại năm ngoái.

Năm ngoái, cả nửa giới thượng lưu đã tập trung tại Newbury Abbey ở Dorsetshire tham dự lễ cưới của Lauren Edgeworth và Neville Wyatt – bá tước Kilbourne. Đã có một buổi khiêu vũ đám cưới rất to, và lúc đó Lauren đã nghĩ là không thể nào thấy hạnh phúc hơn nữa – và suy nghĩ ấy đã chứng tỏ là một lời tiên tri khủng khiếp! Sau đó, đám cưới ở nhà thờ trong làng – thứ đã giáng một đòn vào mọi cánh cửa với *sự tham dự* của xã hội thượng lưu – đã bị ngắt giữa chừng ngay khi Lauren sắp bước vào trong giáo đường, trong tay của ông nàng, bởi sự xuất hiện đột ngột của người vợ mà Neville nghĩ chết đã lâu và Lauren cũng như toàn bộ gia đình anh hoàn toàn không hay biết gì về sự tồn tại của cô ta.

Lauren đến London vào mùa xuân vì nàng không thể chịu nổi thêm nữa việc sống ở ngôi nhà hời hợt với nữ bá tước thừa kế và Gwendoline, chị gái của Neville, trong khi Neville và

Lily của anh sống ở một tu viện cách đó chỉ hai dặm. Thật không may, có rất ít lối thoát. Nàng đã lớn lên ở Newburry Abbey với Neville và Gwen sau khi mẹ nàng cưới anh trai quá cố của Neville và ra đi hưởng tuần trăng mật mà không bao giờ quay trở lại. Sau đó, nàng đã đọc thư mời của Elizabeth và vô cùng cảm kích. Nhưng nàng đã đi đến một giả định rằng vì Elizabeth đang có thai, nên họ sẽ không tham gia bất cứ hoạt động xã hội nào của Mùa. Nàng đứng về điểm ấy, nhưng Elizabeth thích tận hưởng không khí trong lành.

“Ồi, Chúa ơi,” nữ công tước đột nhiên nói khi họ dừng lại ở một cái dốc nhỏ trên đường và đi vào phạm vi tầm nhìn của Rotten Row, “Dì chắc mắc nguyên nhân của đám đông đó. Dì hy vọng không ai bị ốm. Hay bị ném khỏi lưng ngựa.”

Thực là có một đám rất đông những người và ngựa trên thảm cỏ cạnh đường đi, trực tiếp ngay trên lộ trình của họ đến Row. Đa số là các quý ông, Lauren thấy thế. Nhưng nếu ai đó thực sự bị thương, sự hiện diện của các quý bà quý cô có lẽ sẽ được hoan nghênh. Các quý cô có thể thực hiện việc cấp cứu hiệu quả hơn rất nhiều so với các quý ông. Cả hai tăng tốc độ.

“Dì thật buồn cười,” nữ công tước nói, “khi nhớ ra là Lyndon ra ngoài cưới ngựa sáng nay. Cháu có cho là...”

“Chắc chắn là không,” Lauren mạnh mẽ nói. “Và cháu cũng không tin là có tai nạn nào nữa kia. Họ đang *reo hò cổ vũ*.”

“Ồi, trời đất.” nữ công tước chạm vào tay Lauren để giảm tốc độ lại và đột ngột bật lên một tiếng gần như cười. “Dì không tin là chúng ta lại sẩy chân vào một cuộc đánh lộn, Lauren. Dì nghĩ chúng ta phải đi ngang qua giống như chúng ta chẳng nhìn thấy có điều gì bất thường cả.”

“Đánh nhau à?” mắt Lauren mở to. “Ở nơi công cộng như thế này? Giữa ban ngày? Chắc chắn không đâu.”

Nhưng Elizabeth hoàn toàn đúng. Khi họ đến gần hơn, Lauren xác nhận điều đó bằng chính mắt mình trước khi nàng ngoảnh đi và vội vã đoán trang đi qua. Dù đám đông người ngựa khá đông đúc, một khe hở không thể giải thích được lộ ra một thoáng, cho phép nàng nhìn thấy điều gì đang xảy ra ngay trong khoảng trống giữa bãi cỏ. Một cảnh tượng rõ mồn một làm nàng choáng váng.

Có ba người đàn ông ở đó, dù vậy nàng nghĩ hẳn người đang nằm dài trên cỏ phải là người thứ bốn. Hai trong số họ ăn mặc tươm tất, nhưng xoàng xĩnh, trong trang phục của dân lao động. Nhưng chính người thứ ba thu hút đôi mắt Lauren trong một khoảnh khắc giật mình hoảng hốt. Anh ta đang khom người sẵn sàng ra đòn và hẳn là đang châm chọc hai người kia khi ngoắc ngoắc cả hai bàn tay. Nhưng hành động của anh ta không làm cho nàng giật mình nhiều bằng hiện trạng ăn mặc của anh ta – hay chính xác hơn, tình trạng ở trần của anh ta. Đôi giày boots cao mềm mại và cái quần ống túm cưỡi ngựa màu nâu sẫm vừa vặn chứng tỏ anh ta là một quý ông. Nhưng từ eo trở lên anh ta hoàn toàn, hoàn toàn trần trụi. Một vẻ nam tính rất đẹp đẽ và đầy bạo động.

Trước khi nàng quay nhanh đi vì đỏ mặt và bối rối, Lauren nhận thức được hai chi tiết khác, một bằng mắt và một bằng tai. Anh ta có mái tóc vàng, đẹp trai và đang cười. Và những ngôn từ anh ta nói ra cùng với điệu bộ ngoắc ngoắc bàn tay đập rất rõ ràng vào tai nàng bất kể tiếng ồn ào của bao người đứng xem.

“Đến đây, bọn chó chết,” anh ta nói, chẳng hề ngưng miệng chút nào.

Nàng tha thiết nghĩ, ngay khi nàng cảm thấy bất tiện vì hơi nóng đỏ bừng lan lên cổ và nhẹ đỏ má, là Elizabeth không nghe thấy những ngôn từ đó – hay nhìn thấy người đàn ông ở trần thốt ra chúng. Hiếm khi nàng thấy ngưng ngừng đến vậy.

Nhưng Elizabeth đang cười với giọng vui vẻ thực sự. “Tôi nghiệp ngài Burleigh,” cô nói. “Ông ấy nhìn như muốn bị lên máu bất cứ lúc nào. Dì tự hỏi tại sao ông ta không đơn giản cười ngửa đi qua và để kệ cho bọn trẻ con đùa chơi. Đàn ông có thể trở thành những sinh vật ngốc nghếch ghê nhỉ, Lauren. Ngay cả một sự bất đồng nhỏ nhất cũng phải được giải quyết bằng nắm đấm.”

“Dì Elizabeth,” Lauren nói, thực sự bị chướng mắt, “Dì có nhìn thấy...? Dì có nghe thấy...?”

“Làm sao mà không chứ?” Elizabeth vẫn cười nho nhỏ.

Nhưng trước khi có ai trong họ có thể nói gì thêm, họ bị phân tâm bởi sự xuất hiện của một quý ông trẻ tuổi đẹp trai, cao ráo, da ngăm ngăm vừa bước lên lối đi trước mặt họ, vội vàng lịch sự cúi chào và chìa hai cánh tay ra cho họ.

“Dì Elizabeth,” anh ta nói, “Lauren. Xin chào buổi sáng. Một buổi sáng đẹp trời phải không. Và hứa hẹn sẽ rất ấm cuối ngày hôm nay. Cho phép cháu hộ tống hai quý cô đến Rotten Row và hưởng thụ sự ghen tị của các quý ông ở đó nhé.”

Joseph Fawcitt, hầu tước Attingsborough, một người họ hàng, cháu trai của nữ bá tước thừa kế Kilbourne. Anh là một trong những người xem trận đấu, Lauren nhận ra, nhưng đã nhìn thấy họ và vội vã đến. Nàng khoan khoái khoác vào tay anh. Thật ra, nàng nghĩ, vẫn nghe thấy âm vang những từ ngữ ấy, có lẽ chẳng còn quý ông nào ở Rotten Row nữa. Họ chắc hẳn đã tụ tập hết lại để xem đánh lộn rồi.

“Đôi khi một quý cô cũng bị kích động, Joseph ạ,” Elizabeth nói, khoác lấy cánh tay kia của anh ta. “Dì cho là nếu dì hỏi anh quý ông đang đánh nhau là ai và tại sao lại làm thế, anh sẽ không trả lời dì đúng không?”

Anh ta cười toe toét với cô. “Trận đánh nhau nào cơ ạ?” anh ta hỏi.

Elizabeth thở dài. “Đúng như dì nghĩ,” cô nói.

“Còn em,” Lauren nồng nhiệt cam đoan với anh ta, “Em không muốn biết.” Nàng vẫn đỏ mặt khi nhớ đến quý ông đánh nhau đó, với cơ thể trần từ thắt lưng trở lên. Và ngôn từ của anh ta – *đến đây, bọn chó chết*.

Joseph quay đầu nhìn xuống nàng, một tia lấp lánh trong mắt anh. “Mẹ anh định đến quảng trường Grosvenor chiều nay,” anh nói. “Bà có những kế hoạch cho em đấy, Lauren. Anh cảnh báo rồi đấy nhé.”

Vài buổi dạ hội lớn hay hòa nhạc hay khiêu vũ, chẳng nghi ngờ gì. Nó cho thấy là thực rất khó khăn nếu muốn thuyết phục Dì Sadie, nữ công tước Anburey, mẹ của Joseph, rằng nàng đơn giản không *muốn* tham gia vào bất kỳ một hoạt động nào của Mùa. Thấy con gái mình, Quý

cô Wilma Fawcitt, đã được bá tước Sutton lựa chọn đính hôn ngay cả trước khi Mùa bắt đầu, Dì Sadie đã xoay đôi mắt mai mối đầy-thiện-chí của bà sang Lauren.

Joseph quay sang bày tỏ một ý kiến với Elizabeth, và Lauren, bất chấp bản thân, ngoái nhìn lại qua vai. Nàng đã nghe thấy một tiếng cổ vũ ồn ào trước đó một chút. Trận đấu đã kết thúc. Đám đông tách dọc ra theo cái nhìn của nàng, và nàng có thể thấy quý ông ở trần vẫn còn đứng đó. Nhưng nếu trước đó nàng choáng váng, thì bây giờ nàng kinh hãi gấp đôi. Anh ta đang ôm một phụ nữ trong tay – tay anh ta ngay eo cô ta và tay cô ta vòng quanh cổ anh – và anh ta đang hôn cô ả. Trong sự chứng kiến của hàng tá người đứng xem.

Anh ta nhấc đầu lên ngay khi Lauren nhìn, và trong một phần nhỏ của một phút trước khi nàng có thể quay đầu lại nhìn về phía trước, đôi mắt đang cười của anh bắt gặp mắt nàng.

Hai má nàng lại bốc lửa.

“Cậu trông khiếp quá, Ravensberg,” quý ngài Farrington bình luận khuya hôm đó, băng ngang qua phòng đến bên tủ ly và rót đầy ly trước khi quay lại chỗ ngồi. “Cậu láu cá thật, nhỉ? Đây là con mắt à? Nó đã chuyển sang màu đen, tím và vàng tuyệt diệu. Đừng có bận tâm đến vết rách đỏ tươi mà cậu đang chìa ra cho thế giới đó.”

“Bảo cậu này, Ravensberg,” quý ngài Arthur thêm vào, “sáng nay tớ đã rất khó nuốt trôi mấy quả cật trên đĩa tớ vì nhìn thấy con mắt ấy đấy – hay ý tớ là sáng hôm qua nhỉ?”

“Nếu tớ có thể đảm bảo,” Charles Rush nói, “là cái mặt lò sưởi này sẽ vẫn đứng thẳng khi tớ dịch ra khỏi nó, thì tớ sẽ tự rót cho mình ly nữa. Bây giờ là giờ quái quỷ nào rồi?”

“Bốn rưỡi,” Quý quý ngài Farrington liếc vào cái đồng hồ cách đầu bạn sáu inches.

“Quỷ quái!” Rush kêu lên. “Đêm qua đi đâu mất rồi?”

“Nơi các đêm đã đi,” quý ngài Authur ngáp. “Để xem – tớ tin là tớ đã bắt đầu buổi tối ở buổi vũ hội nhà dì tớ - một việc tẻ nhạt phiền phức, nhưng là bốn phạt với gia đình và chỉ thế thôi. Tớ không ở lại lâu. Bà dì ngó qua vai tớ để xem có Ravensberg đi với tớ không và, dù cậu không có ở đấy, bà đã cho tớ một bài giảng về việc kết bạn của tớ và xu hướng xấu xa với tai tiếng phóng đảng nên phải đẹp làm bè bạn với gã này. Có vẻ tớ phải tránh xa cậu, Ravensberg, nếu tớ biết cái gì là tốt cho tớ.”

Các bạn anh rống lên cười vui vẻ với chuyện đùa đó. Tất cả trừ Kit, anh đang nằm ườn ra với vẻ thanh lịch thờ ơ trong chiếc ghế bành sâu lòng cạnh lò sưởi trong căn phòng đọc thân của mình ở St.Jame’s, lơ đãng nhìn chăm chăm với con mắt khỏe mạnh còn lại của mình vào những viên than chưa cháy.

“Cậu sẽ không phải chịu đựng ảnh hưởng xấu xa của tớ lâu nữa đâu,” anh nói. “Tớ được triệu tập về Alvesley.”

Quý ngài Farrington nhấp một ngụm. “Cha cậu kêu hả? Quý ngài Redfield? Lệnh triệu tập hả, Ravensberg?”

“Lệnh triệu tập.” Kit chậm rãi gật đầu. “Có một bữa tiệc lớn tại nhà mùa hè này mừng sinh nhật bảy mươi lăm tuổi của nữ bá tước thừa kế, bà tót.”

“Một con rồng già, phải không, Ravensberg?” Rush hỏi đầy cảm thông. “Cậu có cho là cái mặt lò sưởi này sẽ sập nếu tót ngừng giữ nó lại không?”

“Cậu say khướt rồi, ông bạn già,” ngài Arthur bảo anh ta. “Đấy là chân cậu, không phải mặt lò sưởi đâu.”

“Tót luôn có một vị trí trong lòng bà, các cậu biết đấy,” Kit nói, “và bố tót biết điều ấy. Ôi, vì ơn Chúa, Rush, nhìn vào ly cậu đi, được không? Vẫn còn cả nửa ly đấy.”

Rush nhìn với sự ngạc nhiên vui vẻ vào cái ly trên tay và uống cạn. “Thứ tót thực sự cần,” anh ta nói, “là giường của tót. Nếu chân tót còn mang được tót đến đấy.”

“Nói thẳng ra,” Kit nói, cái nhìn tối tăm của anh quay lại với lò sưởi chưa nhóm. “Thứ tót thật sự cần là một cô dâu.”

“Đi vào giường,” quý ngài Arthur nhanh miệng khuyên anh, “và ngủ đi. Cảm giác ấy sẽ biến mất vào sáng mai – đảm bảo đấy.”

“Quà sinh nhật bố tót cho bà là lời hứa hôn của người thừa kế của ông,” Kit nói.

“Ôi, tót nói nhé! *Cậu* chính là người thừa kế đó.”

“Hay ho lắm, anh bạn già.”

Quý ngài Arthur và Rush nói cùng lúc.

“Phát tởm tất cả các ông bố!” Quý ngài Farrington giận dữ la lên. “Ông ấy có chọn ai cho cậu không, Ravensberg?”

Kit bật cười và vỗ bàn tay vào tay vịn ghế. “Ồ, có chứ, thực đó,” anh nói. “Cùng với mọi thứ khác, tót được thừa kế người hứa hôn của ông anh trai đã mất của tót.”

“Con quỷ cái nào vậy?” Rush quên bồng tình trạng say mềm, bật thẳng dậy và đứng vững mà không cần ai trợ giúp.

“Em gái của Bewcastle,” Kit nói.

“Bewcastle? *Công tước?*” Quý ngài Arthur hỏi.

“Tót đã gia ơn cho bố tót khi rút khỏi Peninsula và rời quân ngũ,” Kit nói. “Tót sẽ gia ơn thêm cho ông ấy khi quay lại Alvesley sau gần ba năm dù tót đã bị cấm cửa cả đời từ lần cuối tót ở đấy. Tót cũng sẽ gia ơn cho ông ấy cả về vấn đề quà sinh nhật. Nhưng tót sẽ làm việc này theo cách của tót, có trời chứng giám. Tót sẽ tự chọn cô dâu cho mình, và tót sẽ cưới cô ta trước khi tót đến

đẩy để Redfield chẳng thể làm được gì về chuyện ấy nữa. Tớ đã quyến rũ rất nhiều người đủ để chọn ra vài sinh vật tầm thường, nhưng tớ sẽ không làm vậy. Vì đó chính là kiểu Redfield sẽ chờ đợi ở tớ. Thay vì vậy tớ sẽ chọn ai đó còn hơn là sự sỉ nhục. Nó sẽ xúc phạm ông ấy hơn bất cứ thứ gì khác vì ông ấy sẽ không thể than phiền gì về cô ta. Cô ta sẽ phải tẻ ngắt, đứng đắn, cứng nhắc và hoàn hảo.” Anh nói với vẻ hài lòng tàn nhẫn.

Mấy ông bạn chăm chú nhìn anh trong sự im lặng mê hoặc một hồi. Rồi quý ngài Farrington giật ngựa đầu ra sau và phá ra cười. “Cậu sẽ cưới một cô nàng tẻ ngắt, đứng đắn à, Ravensberg?” anh ta hỏi. “Chỉ để chọc tức ông già à?”

“Không khôn ngoan đâu, anh bạn già,” Rush nói, quả quyết bước thẳng về phía tử ly. “cậu cưới vợ cho cuộc đời mình, chứ không phải cho bố cậu. Cậu sẽ thấy một người vợ như thế không thể chịu nổi đâu, tin lời mình đi. Những cô nàng tầm thường còn giúp cậu giải trí nhiều hơn đấy.”

“Nhưng đôi khi vấn đề ở chỗ ai là người phải cưới,” Kit giải thích, khum bàn tay lên con mắt bị thương một lúc. “Đặc biệt khi cái chết của anh trai anh ta đã tạo ra sự thừa kế bất đắc dĩ phải làm một bá tước với những điền sản rộng lớn và cả một gia tài phải xử lý. Người đó phải thực hiện bổn phận của mình, chăm nom người khác và những chuyện kiểu ấy. Ai làm điều đó tốt hơn là một phụ nữ im lặng, tẻ ngắt, nhưng thích hợp, người sẽ điều hành ngôi nhà thành thạo và không gây ồn ào, và sẽ là một người có ý thức trách nhiệm sinh ra người thừa kế và vài đứa nữa để dự phòng?”

“Nhưng có một rắc rối rất thực tế với một kế hoạch như thế, Ravensberg.” quý ngài Farrington nhăn mặt khi nói ra những từ ấy, nhưng rồi anh ta cười toét và rõ là cười thầm sau đó trước khi nói tiếp. “Làm sao cậu kiếm được một phụ nữ cao quý cơ chứ? Cậu đẹp trai như quý sứ, đây là sự thật, hoặc là tớ hiểu ra điều ấy từ cách phụ nữ nhìn cậu. Và dĩ nhiên cậu có tước vị hiện giờ cũng như tiền đồ trong tương lai. Nhưng cậu *đã* tạo cho mình một tai tiếng xấu xa đầy ấn tượng là một kẻ phóng đảng từ khi cậu rời quân ngũ.”

“Và điều ấy đã êm ái gây nên hậu quả đấy.” quý ngài Arthur lầm bầm trong ly của mình.

“Tệ đến thế cơ à? Chúng ta sống trong một thế giới hẹp hòi thật đấy,” Kit nhận xét. “Nhưng thực sự, tớ rất nghiêm túc trong chuyện này. Và tớ là người thừa kế của Redfield. Chỉ mình sự thật đó đã nặng ký hơn bất cứ cái gì khác khi các cậu hiểu ra là tớ đang nghiêm chỉnh đi mua một cô vợ.”

“Đủ thật rồi,” Rush xác nhận, đặt mình ngồi xuống một chiếc ghế thẳng lưng sau khi lại rót đầy ly. “Nhưng không cần tìm loại vợ thế đâu, anh bạn già. Các bậc cha mẹ có các nguyên tắc cao ngất và các cô con gái rõ ràng đã được điều chỉnh cho phù hợp với quý ông đã nghiền bẹp mấy tên lao động bốc mùi hôi thối trong tầm nhìn của Rotten Row và sau đấy hôn cô nàng vắt sữa mà không mặc áo trước mặt thiên hạ chứng kiến. Và với mấy kẻ cá cược trên xe song mã chạy dọc theo St.James’s qua tất cả các câu lạc bộ của các quý ông, một người tình tuyệt vời đã được cả hai phía cá cược nhào nặn ra. Và những kẻ có tên xuất hiện trong tất cả những cuốn sách cá cược liên quan tới mọi thành tích bất hảo và dám xúc phạm bất cứ ai đều quan tâm đánh cá cho anh ta.”

“Những ai có khả năng ấy thế?” Kit hỏi, lơ đi lời tiên đoán khủng khiếp đó và quay sự quan tâm lại với những viên than đá trong lò sưởi. “Hiện giờ hẳn phải có cả bầy những người mới tới thành phố này vì Mùa sắp bắt đầu. Cả lũ các cô nàng đầy hy vọng đi mua sắm để tìm chồng. Ai là người buồn tẻ nhất, đoan trang nhất, khổ hạnh nhất, cao quý nhất trong số họ? Các cậu

phải biết rõ hơn mình chứ. Tất cả các cậu đều tham dự các sự kiện của giới thượng lưu mà.”

Các bạn anh suy nghĩ rất nghiêm túc. Mỗi người ném ra vài cái tên, tất cả đều bị những người còn lại ra tay gạt bỏ vì rất nhiều lý do.

“Cố Cô Edgeworth,” cuối cùng quý ngài Arthur nói, khi họ dường như đã cạn nguồn đề nghị. “Nhưng rằng cô ta quá dài.”

“Cô Edgeworth?” quý ngài Farrington lặp lại. “Ở Newbury Abbey? Cô dâu bị bỏ rơi của Bá tước Kilbourne? Chúa ơi, chị tôi có dự đám cưới đó. Tin giạt gân của năm ngoái đấy. Chú rể chờ trước bàn thờ, cô dâu đứng ở hành lang sẵn sàng để đi vào. Và rồi xuất hiện một người đàn bà rách rưới xưng là người vợ bị thất lạc lâu năm của Kilbourne – và chẳng nói gì thêm về chuyện ấy, vì Chúa. Cô nàng Edgeworth bỏ chạy khỏi nhà thờ như bị chó địa ngục đuổi ngay gót chân vậy, Maggie kể thế, chị ấy không có khuynh hướng thổi phồng mọi chuyện đâu. Cô ta ở đây năm nay à, Kellard?”

“Vớ Portfrey,” quý ngài Arthur đáp. “Nữ công tước là dì của Kilbourne, cậu biết rồi đấy. Và Cô Edgeworth cũng có quan hệ với bà ấy theo cách nào đó.”

“Tớ nghe nói cô ta trong thành phố,” Rush xác nhận. “Nhưng cô ta không đi đâu nhiều, đúng không? Chỉ quần quanh Portfrey và hàng tá những người thân khác, tớ dám nói thế, cố gắng lặng lẽ quên đi đám cưới của mình – và *cao quý*.” Anh ta cười khúc khích. “Chắc chắn là cô ta đủ buồn tẻ để làm cho người ta ngáp khi chỉ nghĩ đến cô ta. Cậu không muốn cô ta đâu, Ravensberg.”

“Hơn nữa,” quý ngài Arthur thêm vào vớ điều mà khiến nó trở thành một thách thức tai hại, “cậu sẽ không có cô ta thậm chí nếu cậu muốn cô ta, Ravensberg. Portfrey, Anburey, Attingsborough – *không ai* trong số những họ hàng của cô ta sẽ cho phép ai đó tai tiếng như cậu lọt vào tầm nghe của cô ta đâu. Và thậm chí cho dù cậu vượt qua được sự canh gác của họ, cô ta sẽ trực tiếp hạ cậu. Cậu sẽ tông vào một cái cột băng ngay tại chỗ, tớ dám nói thế. *Chỉ là* cậu không phải loại người họ muốn cho cô ta, ít nhất là theo tất cả các quý bà quý cô. Chúng tớ sẽ phải nghĩ đến người khác cho cậu. Dù tại sao cậu lại muốn-”

Nhưng Kit đã vui vẻ cười cợt khi anh quay mặt lại từ lò sưởi. “Đó là một thách thức, bằng bất cứ giá nào, phải không?” anh hỏi, cắt ngang lời bạn. “Nếu là vậy, cậu khó mà làm cho tớ cưỡng lại được dù cậu có thử. Tớ sẽ không được cho phép lọt vào tầm nghe của Cô Edgeworth, cậu bảo vậy chứ gì, vì tớ là loại phóng đảng trác táng và lêu lổng mà một người mong manh và tuổi thanh xuân đang nở rộ như thế phải được bảo vệ cách xa ra bằng mọi giá? Và cô ta sẽ đồng ý tớ chỉ với một cái liếc từ đôi mắt trinh nữ khắt khe, phải vậy không? Vì cô ta không thể hư hỏng được mà tớ lại là hóa thân của sự hư hỏng hả? Ah ha, tớ sẽ có cô ta.” Anh vỗ một bàn tay vào tay ghế.

Quý ngài Farrington ngửa đầu ra và la toáng lên trong tiếng cười. “Tớ nghĩ thấy mùi cá cược rồi,” anh ta nói. “Cá một trăm đồng vàng là cậu không thể làm được điều ấy, Ravensberg.”

“Một trăm đồng nữa của tớ,” quý ngài Arthur thêm vào. “Cô ta rất “cao” đấy, Ravensberg. Ai đó vừa mới tuần trước, dù tớ không thể nhớ nổi là ai trong cả đời tớ, đã so sánh cô ta với một bức tượng cẩm thạch, ngoại trừ là cô ta lạnh lẽo gấp đôi.”

“Tớ cũng ném một trăm đồng,” Rush nói, “vì tớ biết rõ hơn Ravensberg đang dính vào cái gì.

Hắn là Brinkley, Kellard à, kẻ luôn đi tìm kiếm những bà mẹ tương lai cho lũ con mồ côi của hắn. Ấy là cách tớ biết cô ta ở trong thành phố đấy - giờ tớ nhớ ra rồi. Cô ta nói thẳng với Brinkley khi hắn ta đề cập tới chủ đề cưới hỏi - khi hắn đi dạo với cô ta ở Rotten Row một buổi sáng nọ, nếu các cậu có thể tưởng tượng ra - là cô ta không quan tâm đến việc cưới hỏi bất cứ ai nữa. Hắn tin cô ta. Rõ ràng cô ta không phải là loại quý cô bị người ta nghi ngờ về lời nói của mình. Đó là lúc hắn bình luận về những bức tượng cẩm thạch. Brinkley rất đứng đắn, Ravensberg."

"Còn tớ thì không." Kit lại phá ra cười. "Tốt thôi, ba trăm đồng vàng và chọc tức bố tớ là thỏa thuận để tớ làm thay đổi suy nghĩ của cô ta, đúng không? Chúng ta sẽ nói chuyện vào cuối tháng Sáu, khi tớ phải đi Alvesley nhé? Một *đám cưới* trước cuối tháng Sáu, thế nhé. Giữa Cô Edgeworth và sự chân thành của các cậu, dĩ nhiên."

"Chưa tới sáu tuần? Đồng ý." quý ngài Farrington cương quyết đứng lên. "Giờ tớ lên giường đây, trong khi tớ còn có thể tìm thấy nó và di chuyển tớ đến đấy mà không cần trợ giúp. Đi thôi, Rush, tớ sẽ dắt cậu vào hướng giường cậu cùng lúc luôn. Tớ sẽ không bắt đầu chiến dịch ít nhất một tuần nữa nếu tớ là cậu, Ravensberg. Bất cứ một phụ nữ nào được nuôi nấng bằng hoàng sẽ ngắt đi ngay lập tức khi nhìn thấy con mắt đó. Mà nó sẽ lấy của cậu khoảng năm tuần lận đó." Suy nghĩ đó làm anh ta vô cùng thích thú.

"VẬY, một đám cưới với Cô Edgeworth vào ngày cuối cùng của tháng Sáu, nhé," quý ngài Arthur nói, tổng kết lại cuộc cá cược khi anh ta nhập chung với đám bạn trên đường ra khỏi phòng. "Không làm được đâu, Ravensberg. Không thậm chí bởi cậu - *đặc biệt* không bởi cậu. Đây sẽ là một trăm đồng vàng tớ để kiếm nhất năm nay. Nhưng dĩ nhiên cậu sẽ thử."

"Dĩ nhiên." Kit cười toe với đám bạn. "Và tớ sẽ thành công. Tớ sẽ bắt đầu chiến dịch với sự kiện nào nhỉ? Có sự kiện nào trong vòng một tuần hay hơn từ bây giờ không?"

"Buổi khiêu vũ của Quý bà Mannering," quý ngài Farrington nói sau một lúc suy nghĩ. "Nó luôn là một trong những sự kiện lớn của Mùa. Mọi người đều có mặt. Dù vậy, có lẽ không có Cô Edgeworth đâu, Ravensberg. Tớ chưa thấy cô ta đến vũ hội nào cả - hay bất cứ kiểu giải trí tương tự nào khác. Dĩ nhiên, không phải là tớ sẽ nhận ra nếu tớ thấy cô ta, nhưng chắc chắn ai đó sẽ chỉ cô ta cho tớ. Cô ta vẫn là người mới."

"Vũ hội của Quý bà Mannering," Kit nói, nhắc người lên khỏi ghế để nhìn các bạn rời đi. "Tớ phải tìm hiểu xem cô ta có đến đấy hay không. Ờ mà, cô ta đẹp, phải không? Hay là không?"

"Cái đó," quý ngài Farrington dứt khoát, "cậu phải tự tìm hiểu, Ravensberg. Nó sẽ rất có lợi cho cậu nếu cô ta giống một cái miệng máng xối."

Chương 2.

Lauren đến vũ hội của quý bà Mannering trong tuần tiếp đó với vợ chồng công tước Anburey và hầu tước Attingsborough. Sau nhiều kháng cự ban đầu, nàng đã đồng ý tham dự dù nàng biết chắc hầu hết *giới thượng lưu* sẽ có mặt. Hoặc có lẽ là *bởi vì* sự thật đó. Nàng đã quyết định là đến hoàn toàn vì lòng kiêu hãnh.

Nàng đã ở London suốt Mùa, và nàng là một thành viên của họ. Nếu nàng vẫn giữ quyết định sống một cuộc đời ẩn dật làm bạn với Elizabeth, nàng có thể tạo ra ấn tượng cuối cùng là nàng sợ xuất hiện nơi công cộng, rằng nàng sợ bị chê cười, bị khinh bỉ, bị xa lánh vì là một cô dâu bị bỏ rơi đáng thương. Nàng thực sự sợ, sợ đến chết được, nhưng quan trọng hơn hết, nàng đã được nuôi dạy để trở thành một quý cô. Mà các quý cô thì không được để sự sợ hãi kiểm soát mình. Các quý cô không rút lui khỏi xã hội chỉ vì họ xấu hổ và bất hạnh, chỉ vì họ thấy mình không hấp dẫn hay không được ai thêm muốn. Các quý cô không được tự thương hại mình.

Và vì vậy nàng đã đặt dũng khí vào cả hai bàn tay và chấp nhận xuất hiện trước họ tại một trong những sân chơi ưa thích của họ - một phòng khiêu vũ ở London trong suốt mùa. Nàng sẽ đến và giữ cao đầu, đương đầu với những ma quỷ đã đi theo nàng suốt từ các buổi sáng khùng khiếp ở nhà thờ Newburry. Nàng sẽ ở London cho đến khi Elizabeth sanh con - và sau đó nàng sẽ làm điều nàng đã quyết định muốn làm. Nàng sẽ lấy phần tài sản khiêm tốn của mình và tự gầy dựng cuộc sống, có lẽ ở Bath, và nàng sẽ sống một cuộc sống ẩn dật, tĩnh lặng với một vòng tròn nhỏ những người bạn được lựa chọn. Nàng sẽ chịu đựng vũ hội này, vì làm vậy, thì không ai có thể bảo nàng là kẻ nhát gan.

Chiếc xe ngựa có huy hiệu của Công tước Anburey đậu vào trong hàng xe ngựa dành cho khách bên ngoài lâu đài Mannerling ở quảng trường Cavendish. Lauren có thể nhìn thấy mọi cánh cửa sổ sáng bừng ánh nến. Ánh sáng tràn ra từ những cánh cửa đôi đang mở, và chiếu sáng tấm thảm đỏ trải xuống những bậc thang và băng qua lối đi. Thậm chí vượt lên trên tiếng khịt mũi của những con ngựa, tiếng giậm chân của chúng, và tiếng ầm ầm của những chiếc bánh xe, nàng có thể nghe thấy âm thanh của những tiếng nói hội hè cất cao chào hỏi và cười đùa.

Đó là một khoảnh khắc vỡ-dây thần kinh và làm nàng hoàn toàn hiểu nàng đã thay đổi bao nhiêu trong mười bốn tháng qua từ buổi vũ hội đám cưới của nàng. Rồi nàng thấy rất thoải mái khi thu mình lại, hoàn toàn dễ chịu, đảm bảo toàn vẹn giá trị và vị trí của mình trong các thứ bậc của xã hội thượng lưu. Đây là lúc nàng lấy lại vị trí đó, không phải là cô dâu tương lai của và nữ bá tước của Neville, mà là Cô Lauren Edgeworth danh giá. Nàng hếch cằm, một cử chỉ kiêu ngạo vô tình nhằm che dấu khao khát muốn nhảy ra khỏi xe và chạy, chạy cho đến khi quảng trường Cavendish, Mayfair, London và cái tôi của bản thân ở xa phía sau nàng.

Đến phiên họ xuống xe. Một người hầu mở cửa xe ngựa và hạ bậc thang xuống, các quý ông xuống trước, Chú Webster nắm tay Dì Sadie xuống, và Joseph với tay ra để giúp Lauren. Nàng nắm tay anh và bước xuống thảm đỏ, chú ý ngay đến tư thế và các biểu hiện trên mặt khi bước. Nàng biết nàng đang trông đẹp nhất. Chiếc áo dài của nàng được đặc biệt may cho dịp này bởi thợ may riêng của Elizabeth, và Elizabeth đã giúp nàng chọn vải và kiểu dáng, cũng như các phụ trang đi kèm với nó. Nữ công tước Portfrey nổi tiếng về khiếu thẩm mỹ tinh tế. Nhưng chính Lauren Edgeworth cũng vậy.

Lauren mỉm cười khi dì và chú nàng dẫn đường vào trong và nàng để bàn tay lên ống tay áo đưa ra của Joseph.

“Vậy đó, Lauren,” anh hài lòng thì thầm, mỉm cười với nàng và thậm chí còn nháy mắt. “Em bắt chước làm nữ hoàng đi, cô gái của anh. Em còn yêu kiều hơn bất cứ nữ hoàng nào anh từng thấy.”

“Vậy anh thấy được bao nhiêu rồi, Joseph?” nàng hỏi, nhắc tà váy trước lên với bàn tay còn rảnh và duyên dáng bước lên những bậc thang vào trong đám đông, gian sảnh sáng rực rỡ. Nàng đã chế ngự được niềm tin tưởng đầy hoảng hốt bất chợt là mình hẳn đã quên điều gì đó

quan trọng – như chiếc áo của nàng.

“Hmmm, để anh xem nào,” anh làm ra vẻ đang xem xét câu trả lời. “Thực ra là một. Nữ hoàng Charlotte của chúng ta. Em duyên dáng hơn gấp một trăm lần đấy.”

“Anh nói nhỏ thôi,” nàng khuyên anh. “Anh sẽ bị chặt đầu vì tội phản quốc nếu ai đó nghe thấy đấy.” Nhưng nàng ném nhanh cho anh một nụ cười mỉm đầy biết ơn. Anh rõ là hiểu điều gì đó về đàn bướm đang khiêu vũ điên cuồng trong bụng nàng và đang cố hết sức để làm nàng sao lãng.

Anh dẫn nàng đi về hướng cầu thang và hàng khách khứa đang chậm chạp đi lên. Nàng thở vài hơi sâu, đều đặn và cưỡng lại thôi thúc nhìn vào những thứ khác thay vì nhìn người. Có bao nhiêu vị khách trên cầu thang, và bao nhiêu vị khách trong phòng khiêu vũ phía trên, đã tham dự đám cưới của nàng và chứng kiến sự nhục nhã của nàng?

Câu trả lời là, dĩ nhiên, một con số đầy ý nghĩa. Nhưng Lauren sớm nhận ra là cả đời luyện tập có thể làm nên một điều phi thường. Nàng đi lên lầu, dọc theo dòng người, vào trong gian phòng khiêu vũ đầy những người chẳng có việc gì để làm hơn là đứng xem và bình luận về những người khách mới đến.

Nàng cố tập trung vào vẻ lộng lẫy của phòng khiêu vũ, được thắp sáng bởi hàng trăm ngọn nến đặt trên ba chùm đèn treo pha lê to tướng trên trần và vô số những đế nến cắm trên tường, và những bông hoa lộng lẫy phủ đầy phòng bằng các sắc thái màu nhẹ thanh nhã và hương thơm của chúng. Và nàng cố gắng – với một chút thành công – làm cho mình trông lãnh đạm, giao tiếp bằng mắt với rất nhiều khách khứa khác, khẽ nghiêng đầu lịch sự với những người nàng nhận ra.

Nhưng chính gia đình nàng đã giết chết bất kỳ cơ hội nhỏ nào để nàng có thể hưởng thụ buổi tối – giết chết nó bởi sự tử tế. Gần như trước khi Lauren ở hẳn trong phòng khiêu vũ, vẫn đặt trên tay Joseph, chú và dì nàng đi sát cạnh, Wilma và quý quý ngài Sutton đi bên hông, với cử chỉ hạ mình lịch thiệp, một người đàn ông trẻ gầy, mảnh khảnh hướng dẫn họ và làm công việc giới thiệu. Ông Bartlett-Howe tha thiết khẩn khoản bàn tay của Cô Edgeworth cho lượt tiếp theo, hiểu rằng Hầu tước Attingsborough đã chứng tỏ là người đầu tiên. Và chỉ một phút hay sau đó, quý ngài Sutton, sau khi đi lang bang, quay lại nhưng với một quý ông khác, người rõ ràng đã có một khao khát nóng bỏng được nhảy trong lượt thứ ba với Cô Edgeworth.

Có vẻ là gia đình nàng, lo lắng rằng nàng có thể không có bạn nhảy trong vũ hội đầu tiên của mình từ hơn một năm qua, đã bỏ ra vài ngày từ khi nàng đồng ý tham dự để sắp hàng những bạn nhảy tương lai cho nàng – và cũng là những người cầu hôn tương lai?

Chỉ hơn một năm từ khi nàng khiêu vũ trong buổi khiêu vũ tại đám cưới của mình, với sự quyến rũ của nàng, làm trung tâm chú ý của tất cả mọi con mắt, là cô dâu được ngưỡng mộ và thêm muốn của bá tước Kilbourne. Tối nay nàng đã già hơn, sắc đẹp đã nhạt đi, không thể thu hút các bạn nhảy của mình được nữa, và mỗi nguy hiểm kinh khủng bị rơi vào tình trạng không chồng bất di bất dịch và vĩnh viễn. Hoặc gia đình nàng đã làm cho nàng cảm thấy thế.

Lauren cảm thấy bề mặt vô cùng. Ngay cả sự tử tế của Joseph khi đề nghị hộ tống nàng đến buổi khiêu vũ là – phải, đó chỉ là *sự tử tế*.

Lauren mỉm một nụ cười ngạo mạn vô thức và khiêu vũ với người hâm mộ mình với sự

uyển chuyển từ tốn.

Khi Kit và quý ngài Farrington đến quảng trường Cavendish, buổi khiêu vũ đã bắt đầu được một lúc. Đó là một buổi tối sáng trăng, trong trẻo, ấm áp trái mùa so với không khí giữa tháng Năm, và các cánh cửa chính vẫn còn mở. Những âm thanh trò chuyện và cười đùa vui vẻ tràn ra khỏi sảnh và cầu thang. Âm thanh dàn nhạc đang chơi một điệu khiêu vũ đồng quê sôi nổi thoảng xuống từ phòng khiêu vũ phía trên.

“Đồng thật,” Kit nói, trao chiếc áo choàng không tay và chiếc mũ lua của mình cho một người hầu đội tóc giả mặc chế phục, và nhìn về lối vào sảnh với niềm thích thú rõ rệt. “Cậu có cho là phòng khiêu vũ cũng đông thế không, Farrington?”

“Chắc chắn. Thực ra, còn hơn thế.” Bạn anh thả áo khoác và mũ ra và kiểm tra những nếp gấp không chệch vào đâu được của chiếc cà vạt. “Tốt hơn mình lên đó và kiểm tra xem.”

Kit lịch sự gật đầu với vài người quen, phần lớn là nam giới, khi họ đi lên cầu thang. Đây là vũ hội đầu tiên anh tham dự từ hồi ở Lisbon. Anh thậm chí không nhớ nổi là đã bao lâu. Anh đã có lời mời của vài chỗ ở London này, đương nhiên. Những thành tích phóng túng chói lọi của anh hẳn đã khiến nhiều người nhướng mày lên phản đối kịch liệt và đa số những bậc cha mẹ tận tâm của các quý cô trẻ tập trung con lại để có thêm sự bảo vệ từ sự đùm bọc của gia đình, nhưng dù sao anh cũng là Tử tước Ravensberg. Quan trọng hơn, anh là con trai và là người thừa kế của Bá tước Redfield. Và đây là hội Mùa, chợ hôn nhân lớn nhất, nơi mọi người ở bất kỳ địa vị vai vế ở mọi nơi đều được mời.

“Cậu chắc là cô ta sẽ có mặt ở đây tối nay chứ?” anh hỏi khi họ lên đến đỉnh cầu thang và xoay người về hướng vào phòng khiêu vũ. Đám đông dày đặc hơn và có một chỗ nổi bật đáng chú ý trong sự ồn ào. Kit nhận thấy rõ sức nóng tăng lên và mùi hương nặng nề của hàng ngàn bông hoa trộn lẫn với mùi nước hoa đắt tiền của các vị khách.

“Chắc chắn.” quý ngài Farrington dừng lại ở ngưỡng cửa phòng khiêu vũ và thông thả nhìn chăm chăm vào đám đông. “Sutton nói là cô ta sẽ đến và cậu ta phải biết – người hứa hôn của Quý cô Wilma Fawcitt, cậu biết mà. Đương nhiên, cô ta có thể bị bệnh nặng hay gãy tay gãy chân hay đơn giản là đã đổi ý. Ah!” Anh ta đưa kính một mắt lên.

“Cậu thấy cô ta rồi à?” Kit hỏi.

Anh hẳn phải cảm thấy không tự nhiên vì đây là lần đầu tiên anh xuất hiện tại một nơi giải trí lớn của giới thượng lưu sau bao nhiêu năm, và không nghi ngờ gì là anh đang thu hút nhiều sự chú ý đáng kể. Nhiều người không khiêu vũ đang chìa thẳng cái nhìn vào anh. Ông nhòm và kính một mắt được đưa lên những con mắt tò mò tọc mạch. Những cái đầu ghé sát vào nhau và những câu chuyện riêng tư thay đổi. Hơn một vài quý cô trẻ lén lút liếc trộm vào anh, đặc biệt là những quý cô đã được cho biết về nhân dạng của anh – Quý ngài gây sốc, bị cấm đoán Ravensberg! Nhưng Kit chưa bao giờ bận tâm tới những điều người ta nghĩ hay nói về anh và tối nay anh cũng không ngoại lệ.

“Cô Merklinger ngon lành,” quý ngài Farrington lăm bắm, cái kính một tròng chìa vào một trong những người đang khiêu vũ. “lúm đồng tiền và những lọn tóc xoắn vàng bồng bồng. Đừng để ý đến bộ ngực nhé.”

Kit cười thầm và xem xét cái sắc đẹp đang được nói đến kia bằng một cái nhìn xem xét kỹ

lượng rất lâu qua cái kính của anh. “Và chưa một ngày bước qua tuổi mười tám,” anh nói. “Chắc hẳn không phải là đối tượng cho những trò tán tỉnh yêu đương đặc biệt của cậu đâu, Farrington.”

“Trời ạ, không phải,” bạn anh đồng ý với một cái thở dài. “Còn hơn là đáng tiếc. Rất thu hút, tớ cho là là thế. Nào giờ, Cô Edgeworth.”

Anh ta lại bắt đầu thông thả xem xét kỹ lưỡng căn phòng và những người trong nó khi lướt khiêu vũ kết thúc và những người khiêu vũ rời sàn vào những đám đông xa hơn ở ngoài biên.

“Kellard đã chỉ cô ta cho tớ trong công viên một buổi sáng cách đây ba bốn bữa,” quý ngài Farrington nói. “Tớ khá chắc là sẽ nhận ra cô ta.”

“Nhưng cậu chưa được giới thiệu,” Kit nói, “nên giờ không thể giới thiệu tớ cho cô ta được.”

“Dù sao thì tớ cũng sẽ không làm cho mấy chuyện đó dễ dàng cho cậu đâu,” bạn anh đảm bảo. “Tớ có một cuộc cá độ phải thắng, nếu cậu còn nhớ. À, cô ta kia rồi. Đang được Attingsborough hộ tống bên cạnh Stennson ấy. Ô, khó khăn đấy, anh bạn già. Anburey và nữ công tước của ông ta cũng đang lảng vảng quanh kia. Cô ta được rào khá kỹ bởi những cai ngục kinh khủng.” Anh ta cười nhả nhổ.

“Stennson? Cây gậy già khô quắt đó?” Kit nhìn theo hướng cái nhìn chăm chăm của bạn. Anh biết cả Hầu tước Attingsborough lẫn George Stennson và sớm nhận ra họ trong đám đông cách đó khá xa. Một cặp lớn tuổi hơn đang đứng với họ hẳn phải là công tước và nữ công tước. Và cô gái đang đứng giữa hai quý ông phải là người anh đến để gặp. Cô dâu tương lai của anh. Kit lại nâng kính lên mắt.

Cô ta khá cao và mảnh mai, anh có thể thấy, nhưng không phải là không có những đường cong nữ tính dịu dàng. Anh cực là bên dưới cái áo sơ mi buông rủ và cái áo dài chiết eo cao kia là một đôi chân dài và thon thả. Cô ta có một dáng điệu rất yêu kiều duyên dáng, với cái xương sống cong cong như mồi mọc một bàn tay đàn ông ôm chặt vào phía sau eo. Mái tóc sẫm màu loang loáng trong ánh nến. Mái tóc được búi cao, cài chặt bởi những chiếc lược trang sức, và những lọn tóc mềm mại rủ xuống cổ và thái dương. Khuôn mặt trái xoan với gò má cao, sống mũi thẳng và đôi mắt to – anh không thể nhìn thấy màu của nó từ nơi anh đứng. Cô rất tao nhã và ăn vận sang trọng trong một chiếc áo dài satin tỏa sáng mờ mờ màu tím đậm cùng với đôi găng tay và giày màu bạc và một cái quạt màu tím nhạt.

Cô chẳng có điểm nào là không đẹp cả. Môi Kit chu ra với một cái huýt sáo thầm lặng.

Cô đang nói chuyện với những người quen, nhưng cô đang quạt cho mình và nhìn quanh cùng một lúc. Trong một lúc Kit thấy ngạc nhiên dễ chịu với nụ cười mỉm trên mặt cô. Nó cho thấy vẻ bề ngoài với ý niệm rằng cô lạnh lẽo như một bức tượng cẩm thạch là giả dối. Nhưng biểu hiện của cô, anh chú ý khi anh vẫn tiếp tục quan sát, không hề thay đổi khi cô tiếp tục trò chuyện và nhìn ngó xung quanh. Rồi nó đập thẳng vào anh rằng có lẽ nụ cười mỉm đó không gì hơn ngoài sự kiêu kỳ ngạo mạn, cái nhìn khinh thường hạ cố cho tất cả những người kém cỏi hơn trong quỹ đạo của cô.

“Một viên kim cương nước tốt nhất,” anh lẩm bẩm, hạ kính xuống.

“Đúng vậy,” Quý ngài Farrington đồng tình. “Và là một pháo đài không thể đánh chiếm được

chưa từng thấy, Ravensberg. Cô ta nhìn cứ như cô ta xem xét mọi thứ dưới con mắt của một người trong hoàng tộc và chẳng có gì xứng đáng để cô ta để mắt hết.” Anh ta rõ ràng thấy suy nghĩ này rất thú vị.

“Nhưng mà,” Kit nói, nhìn bà chủ nhà, người đang vui vẻ tìm đường đến chỗ họ, với một nụ cười đón chào trên mặt. “Tớ luôn mềm yếu trước những bà chủ nhà cứng cỏi, Farrington. Và đủ loại thách thức không thể nào làm được khác.”

“Quý ngài Farrington, Quý ngài Ravensberg.” Quý bà Mannering với tất cả sự quyến rũ lịch thiệp khi xuất hiện chìa bàn tay đeo găng cho mỗi người họ cúi chào. “Thật thú vị khi thấy cả hai người có hứng tham dự vũ hội của tôi. Và rất là chọc tức tôi khi các anh đến trễ như thế. Các anh không biết làm bà chủ nhà đau đầu thế nào khi phải cung cấp bạn nhảy cho tất cả các quý cô trẻ vào đầu mỗi lượt khiêu vũ khi mà tất cả các quý ông trẻ trung đều cố chấp xem đến trễ là thời thượng đâu.”

“Nhưng không phải tôi đến để khiêu vũ với *mọi* quý cô trẻ đâu nhé, thưa bà,” Quý ngài Farrington nói với nụ cười làm nguôi giận nhất. “Tôi thấy bạn nhảy được tôi lựa chọn đã bận rộn trong trong lượt đầu tiên với việc tìm bạn nhảy cho khách khứa của bà ấy. Hy vọng của tôi là bây giờ bà đã rảnh rồi để cho phép tôi vinh dự nắm tay bà trong lượt tiếp nhé.”

Quý bà Mannering cười to khi bà đập nhẹ quạt vào cánh tay anh. “Anh là một kẻ ranh ma, Farrington,” bà nói. “Rất đáng đời anh nếu tã bám chặt vào tay anh suốt phần còn lại của buổi tối. Giờ thì, anh làm thế nào mà thành công trong việc du dỗ được Quý ngài Ravensberg đến đây thế? Theo ta hiểu thì anh chàng này luôn bận rộn đi đưa xe song mã đến Brighton và mất hết thời gian với những hoạt động đàn ông thú vị khác hơn là tham gia vào những sự kiện buồn tẻ như vũ hội mà. Dù sao, sự hiện diện khét tiếng của cậu ở đây sẽ đảm bảo một thành công tuyệt đối cho ta.” Bà vỗ nhẹ cái quạt xếp lên cánh tay Kit.

Anh nghiêng đầu. “Làm sao tôi từ chối được, thưa bà,” anh nói, “khi tôi nhận ra rằng lời mời đến từ một trong những người bạn thân nhất của mẹ tôi?”

“Ta không hỏi thăm mẹ anh nhiều năm rồi,” Quý bà Mannering thẳng thừng. “Bà ấy đang ở miền quê. Nào, cho phép ta tìm bạn nhảy cho cả hai anh. Nếu tất cả những bà mẹ triu mến không túm ngay lấy các cô con gái và bỏ chạy với chúng ngay khi nhìn thấy Bá tước Ravensberg đẩy tai tiếng trong phòng khiêu vũ của ta, ta sẽ ngạc nhiên lắm đấy.”

“Có lẽ, thưa bà,” Kit nói, giúp bà với nụ cười duyên dáng nhất, “bà giới thiệu tôi với Cô Edgeworth của Newburry nhé?”

Lông mày Quý bà Mannering nhướng lên. “Tôi tin là những quý cô trẻ tuổi thèm muốn những người bạn nhảy tinh quái đẹp trai hơn nhiều so với Cô Edgeworth,” bà nói, “Và chính gia đình cô ấy, chứ không phải tôi, chọn lựa bạn nhảy cho cô ấy tối nay. Dù sao thì, nếu đó là ý muốn của cậu.”

“Đúng vậy, thưa bà.” Kit lại cúi mình.

“Và cũng là của cậu?” Quý bà Mannering hỏi Quý ngài Farrington.

“Cảm ơn, thưa bà,” anh ta nói, “nhưng tôi thấy vài người quen bên kia phòng và tôi phải tự làm mình thú vị - vì bà bị kẹt chuyện khác mất rồi.”

Kit đi theo bà chủ nhà băng qua phòng khiêu vũ trong khi những đám đông dạt ra chừa đường cho họ đi qua. Sự có mặt của anh rõ ràng đã gây nên sự ồn ào, anh chú ý thấy với sự thích thú rầu rĩ, dù đó là sự ồn ào phần nộ hay xét đoán thì anh cũng chẳng cần biết hay quan tâm. Anh đang thấy tiếng gõ của sự may mắn khi Công tước và nữ công tước Anburey đang bận trò chuyện với cặp đôi phía sau họ, Stennson đã biến mất, và Attingsborough đang hướng sự chú ý và những lời tán tỉnh về phía một quý cô trẻ đang cười rúc rích bên lề vừa rời khỏi sàn nhảy. Cô Edgeworth đứng đó, gần như không có ai giám sát vào lúc ấy, vẫn nhìn quanh và mang nụ cười mỉm không đổi đổi.

“Cô Edgeworth.” Khi Quý bà Mannering gọi tên nàng, nàng quay cái nhìn về hướng những người mới đến, lông mày nàng nhướng cong và chuyển động của chiếc quạt cũng đột ngột dừng lại cùng lúc. “Bá tước Ravensberg đã đề nghị được hôn hạnh giới thiệu với Cô.”

Nàng chăm chú nhìn anh với đôi mắt to màu tím với hàng lông mi sẫm, cùng màu chính xác với chiếc áo dài của nàng – chắc chắn là điểm xinh đẹp nhất trong khuôn mặt đẹp để lạ thường. Một cú nốc ao khá trọn vẹn, thật thế.

Nhưng đó là khuôn mặt mà anh chắc chắn đã từng nhìn thấy trước đây, Kit nghĩ – và gần đây nữa. Trong một lúc, anh không nhớ nổi thời điểm chính xác. Nhưng rồi anh nhớ ra trận đấu tuần trước ở công viên Hyde và cái ôm với cô nàng vắt sữa. Khi anh nhìn lên sau khi hôn cô ta, anh thấy mắt mình khóa chặt vào một sắc đẹp choáng váng – rõ ràng *không phải* của cái cô vắt sữa ấy – mà ở cách đó một quãng và anh có một mong muốn chớp nhoáng và bập bọ là chính nàng mới là người đang trong vòng tay anh. Nhưng trước khi anh kịp cười toe hay nháy mắt với nàng, nàng đã quay ngoắt về phía trước và để lại cái nhìn chăm chăm của anh vào phía sau chiếc mũ thanh nhã của mình. Khi anh tìm kiếm nàng một thời gian ngắn ngủi sau đó, nàng đã biến mất vào những đám đông đang tản bộ ở Rotten Row.

Anh đã không còn nghĩ đến nàng từ khi đó... cho đến bây giờ.

Kit thực hiện một cú cúi chào duyên dáng nhất.

Lauren thấy choáng váng khi nhận ra anh, dù anh trông rất khác đêm nay – anh có *mặc quần áo* từ cổ trở xuống. Anh mặc một bộ trang phục thanh nhã hoàn hảo không chê vào đâu được, thực ra là, với chiếc áo khoác buổi tối vừa vặn màu đen, quần ống túm bằng lụa màu kem và áo gi lê thêu bằng vải lanh và đăng ten trắng tinh.

Anh không đẹp trai nổi bật. Và Lauren ngạc nhiên nhận ra là anh cũng không cao hơn nàng quá hai hay ba inch. Nhưng có một sức sống mạnh mẽ toát ra từ anh, tạo ra cảm giác lừa dối về một vẻ ngoài đẹp trai hấp dẫn phi thường. Khuôn mặt rám nắng hài hước, và đôi mắt xám đang cười với vài đốm sáng nhảy múa bên trong.

Anh là loại đàn ông mà nàng nên tránh quen biết bằng mọi giá, Lauren nghĩ trong vài giây khi Quý ngài Ravenberg cúi chào và nàng nhún gối chào lại sau lời giới thiệu của Quý bà Mannering. Cho dù không chứng kiến hành vi khó coi của anh ở công viên, thì nàng chắc chắn vẫn cảm nhận được bầu không khí không thể xác định được về vẻ nam tính nguyên sơ mà không biết làm sao cứ toát ra từ anh. Có cái gì đó rất khác biệt về anh so với sự phô trương cao quý rõ rệt của các quý ông mà Wilma và Quý ngài Sutton đã giới thiệu với nàng suốt tối nay.

Nàng thấy lòng dậy lên một làn sóng thích thú không ngờ khi nhận thấy dì nàng, chú nàng và Joseph đang xoay sự chú ý trở lại với nàng và nhìn đầy quan tâm – cứ như nàng là một cô gái thơ ngây non nớt không đủ khả năng tự chăm sóc mình vậy. Và Quý ngài Sutton đang cố ý bước lại gần từ một chỗ gần đó với một chàng trai trẻ trông béo tốt và đứng đắn – cứ như nàng là một sinh vật buồn tẻ, già cỗi không còn đủ sức hấp dẫn quyến rũ bất cứ một quý ông không bị ép buộc nào.

Bá tước Ravensberg không bị ép buộc.

“Thưa quý ngài,” nàng thăm thì.

“Cô Edgeworth? Thật quyến rũ.” Nụ cười ngấp nghé trong mắt anh lan ra hết phần còn lại của khuôn mặt bày ra hàm răng trắng bóng và những nếp nhăn nơi khóe mắt. Lauren điều chỉnh lại ấn tượng anh không đẹp trai đặc biệt ban đầu. “Tôi đã nài nỉ lời giới thiệu vì đơn giản là tôi phải đến đủ gần để tìm hiểu xem liệu chiếc áo của cô có thực sự cùng màu với mắt cô hay không. Chúng có.”

Lauren chậm rãi quạt vào má nàng – phòng khiêu vũ chắc chắn là quá nóng dù cả hai bộ cửa sổ kiểu pháp hướng ra ban công ở phía bên kia của phòng đều đang mở rộng. Anh đợi nàng đỏ mặt và mỉm cười ngớ ngẩn với những lời tán tỉnh trắng trợn như thế à – khi nàng đã nghe thấy những ngôn từ rất khác biệt từ môi anh tuần trước? *Đến đây nào, bọn chó chết.*

Joseph hăng giọng đầy chủ ý.

“Tôi có hy vọng cô dành lượt khiêu vũ tiếp theo với tôi được không, Cô Edgeworth?” Tử tước Ravensberg hỏi trong khi Quý bà Mannering mỉm cười rộng lượng bên cạnh anh.

“Tôi sẽ đưa em họ tôi đến phòng nghỉ,” Joseph nhẹ nhàng nói với một âm điệu xua đuổi dứt khoát trong giọng anh. Anh đưa cánh tay cho nàng. “Cô Edgeworth đang khát và cần nghỉ ngơi sau khi khiêu vũ. Lauren?”

Nhưng Quý ngài Ravensberg không rời mắt khỏi nàng. Anh nhướn mày dò hỏi trong khi nụ cười nháy múa trong mắt anh. Anh đang đợi câu trả lời từ chính môi nàng. Không quý ông chân chính nào làm thế. Và nàng không cần phải trả lời khi Joseph đã làm điều như vậy cho nàng. Nàng đơn thuần chỉ cần đặt bàn tay lên cánh tay anh, mỉm cười khinh khỉnh, và bước đi. Đó là một cách khá hoàn hảo để xử lý một đòi hỏi thiếu lịch sự. Nhưng nàng không làm thế.

Quý ngài Ravensberg không bị ép buộc. Anh đã khen ngợi đôi mắt nàng, dù ngu ngốc khi tăng bốc như thế. Và anh hấp dẫn không thể phủ nhận được.

“Cảm ơn anh, Joseph,” nàng nghe thấy mình nói, “nhưng có lẽ em còn đủ sức để khiêu vũ thêm một lượt nữa trước khi nghỉ ngơi.”

Nàng bước tới, đặt bàn tay lên tay áo Bá tước, và để anh dẫn nàng ra chỗ trống trên sàn nhảy. Nàng có làm thế không nếu Joseph không lên tiếng bảo vệ nàng? Hay nếu quý ngài Sutton không mang đến cho nàng một bạn nhảy khác nữa? Nàng không biết. Nhưng nàng thành linh nhận ra, giờ đã quá trễ để thay đổi ý định, rằng lượt nhảy tiếp theo là điệu van – một điệu nhảy thân mật, vẫn được xem là khá kinh tởm bởi những người khắt khe, và nàng đã từng thấy nó thật lãng mạn cực kỳ. Nhưng đó là khi nàng khiêu vũ điệu này với Neville ở đám cưới của nàng. Và chưa bao giờ trước đó hay sau đó.

“Trông trang nghiêm quá,” bá tước thì thầm khi nàng quay nhìn anh. “Cô mệt à? Hay tôi đưa cô đến phòng nghỉ nhé?”

“Không. Cảm ơn quý ngài.” Thật là lòng là sự nổi loạn nho nhỏ thế này lại làm tinh thần nàng lâng lâng đến thế. Và nàng thực sự thấy vui khi điệu vũ là điệu van. Có lẽ nàng có thể xua đuổi được nhiều bóng ma trong đêm nay.

Bản nhạc bắt đầu ngân lên những cung bậc đầu tiên. Lauren nâng bàn tay trái lên vai anh và đặt bàn tay kia lên bàn tay anh. Nàng có thể cảm thấy bàn tay phải của anh mạnh mẽ đặt lên xương sống sau lưng nàng. Chiều cao của anh làm cho vị trí của họ có vẻ thân mật hơn so với chiều cao hơn của Neville. Nàng không dễ gì tránh nhìn vào mặt anh được. Nàng không thể né tránh cảm nhận sự hiện diện của cơ thể mạnh mẽ của anh. Nàng có thể cảm thấy sức mạnh ấm áp trong cả hai bàn tay anh. Nàng có thể ngửi thấy mùi nước hoa như mùi xạ hương phảng phất của anh. Nàng trút ra một hơi thở chậm và nhìn vào mắt anh.

Họ mỉm cười ấm áp, anh cố ý ép vào phía sau nàng – như thể anh cảm nhận được sự lo lắng của nàng và thích thú với điều ấy. Một người đàn ông thực sự nguy hiểm, nàng nghĩ. Nàng chưa bao giờ thấy thoải mái để chịu với những người đàn ông như vậy. Nàng đã tránh né họ cả đời.

Anh dẫn nàng vào điệu van.

Những ký ức cay đắng về đêm khiêu vũ đám cưới nàng và cái ngày sau đó đe dọa tràn ngập nàng mất một lúc. Nàng trấn tĩnh lại bằng cách đếm cẩn thận từng bước đi của mình và tập trung vào giai điệu của bản nhạc và chuyển động của chân mình. Nhưng chẳng mất nhiều thời gian để nàng nhận ra rằng nàng đang được dẫn đi bởi một vũ công hoàn hảo. Thật dễ dàng – gần như là bản năng thứ hai – điều chỉnh hòa hợp bước chân của nàng vào sự dẫn dắt của anh đi theo vòng xoay duyên dáng mà anh vẽ ra vòng theo chu vi của sàn khiêu vũ. Thật dễ dàng cảm thấy thoải mái với chiều cao của anh, thưởng thức sự thật là nàng có thể nhìn qua vai anh và ngắm nghía xung quanh mình.

Nàng đã không hề hưởng thụ tối nay cho đến bây giờ - đấy là đã nói nhẹ đi. Nhưng nàng tự an ủi là nàng biết sự xuất hiện của nàng trong một đám đông như thế này là một việc hữu ích. Và bây giờ, đột ngột, đầy bất ngờ, nàng *thấy* vui. Sự phô diễn phong phú của hoa và những chiếc áo dài của các quý bà quý cô, tất cả hòa trộn thành một chiếc kính vạn hoa rực rỡ của màu sắc. Những ngọn nến trong những chiếc đèn treo thành những dải ánh sáng xoay tít. Và có cái gì đó vui vẻ không thể xác định được về điệu van với một người đàn ông không chỉ biết bước nhảy mà còn chắc chắn cảm nhận được sự kỳ diệu của điệu vũ giống như nàng.

Nhưng suy nghĩ ấy lôi tuột Lauren trở lại với hiện thực sau vài phút. Nàng đang khiêu vũ tại phòng khiêu vũ của Quý bà Mannering trong vòng tay của một người lạ mà nàng gặp lần đầu tiên chỉ cách đây có một tuần trong một hoàn cảnh rất khó coi và đáng hổ thẹn. Joseph đã cố gắng ngăn cản nàng không khiêu vũ với hắn ta tối nay. Vậy thì, vị bá tước này vẫn không đáng kính trọng, bất kể tước vị và sự hiện diện của hắn ta tại một buổi khiêu vũ của giới thượng lưu sao? Bản năng đầu tiên của nàng về hắn có đúng không? Hắn có phải là một kẻ chơi bời phóng đãng?

Một phần trong nàng không quan tâm, và thật sự, thậm chí bị kích động một cách đáng ngạc nhiên bởi các khả năng có thể. Nhưng đó là phần bên trong nàng mà nàng hoàn toàn xa lạ, phần cần phải được kiểm soát.

“Ngài có tham dự nhiều buổi vũ hội không, thưa quý ngài?” nàng tập trung đầu óc vào việc tạo một buổi trò chuyện lịch sự và thiết lập một số khoảng cách xã hội an toàn giữa họ. “Tôi phải thú nhận đây là lần đầu tiên của tôi năm nay.”

“Không, tôi không,” anh trả lời. “Và phải, tôi biết.”

Nàng nổi giận với sự ngắn gọn trong câu trả lời của anh. Hẳn ta chẳng biết gì về một cuộc trò chuyện lịch sự à? Và rồi nàng bị nện một cú bởi sự kỳ quặc của nó. Hẳn ta có ý gì – *phải, tôi biết*. Nếu hẳn không tham dự nhiều buổi vũ hội, làm thế nào hẳn biết nàng cũng chẳng tham dự?

“Ở đây đông quá,” nàng nói, cố gắng lần nữa, cố giữ vẻ khách sáo. “Quý bà Mannering hẳn phải rất vui với sự thành công cho những nỗ lực của bà ấy.”

“Thực sự thành công.” Đôi mắt đang cười của anh không hề dao động khỏi mắt nàng.

“Những bông hoa và những trang trí khác đều rất duyên dáng và đẹp đẽ,” nàng nói, bước về phía trước. “Ngài không đồng ý à, quý ngài?”

“Tôi không nhìn để ngắm, nhưng tôi đồng ý với cô về điểm ấy.”

Hẳn ta đang *tán tỉnh* nàng, nàng bất ngờ sửng sốt nhận ra. Hẳn ta ám chỉ rằng hẳn chẳng để mắt đến ai ngoài nàng. Và thật sự, hẳn ta đang làm cho các hành động khớp lại với nhau. Nàng thấy mình có một cảm giác khó chịu và xa lạ - và rồi lại phần nộ.

“Bây giờ đến phiên ngài chọn chủ đề trò chuyện,” nàng nói, giọng nàng cố tình khinh khỉnh để che giấu sự không thoải mái của mình.

Anh nhẹ nhàng cười. “Một người đàn ông không cần phải trò chuyện khi khiêu vũ với một người phụ nữ đẹp,” anh nói. “Anh ta có thể hài lòng với việc chỉ *cảm nhận* mà thôi. Nuông chiều cả năm giác quan của mình đến trọn vẹn. Trò chuyện chỉ làm xao lãng thôi.”

Không phải chỉ những từ ngữ kỳ quặc đó làm trái tim nàng đập nhanh hơn. Mà là cách chúng được nói ra. Giọng nói thấp, mượt như nhung bao bọc nó quanh nàng như thể bằng cách nào đó nàng trần trụi với sự va chạm của nó. Như thể hai người họ chỉ có một mình với nhau trong phòng khiêu vũ – hay có lẽ ở nơi nào đó nói chung riêng tư hơn.

Và rồi họ đột nhiên một mình với nhau trong bóng tối mờ mờ. Nàng đã không để ý thấy họ đang khiêu vũ sát cánh cửa sổ kiểu Pháp cho đến khi anh xoay nàng xuyên qua chúng và họ một mình – hay gần như thế - ở ban công bên kia ánh nến.

Lauren sửng sốt với vực thẳm trong tâm hồn mình.

“Ánh sáng cũng có thể làm xao lãng,” anh nói, siết chặt bàn tay trên eo nàng đến nỗi trong một khoảnh khắc nàng nhận thức rõ hơn sự gần gũi của anh và lo ngại ngực nàng sẽ chạm phải ngực anh. Đầu anh cúi sát hơn xuống nàng khi anh nói đến nỗi nàng cảm nhận được hơi ấm của hơi thở anh hôn lên má nàng. “Những đám đông cũng thế.”

Sao hẳn ta dám! Nàng đã khá đúng khi nghi ngờ... Không phải là quý ông...

Nhưng anh chưa dừng khiêu vũ, và thêm một vòng xoay khác họ đã quay trở lại phòng khiêu vũ, xuyên qua một cánh cửa sổ kiểu pháp khác chưa đầy một phút sau khi rời khỏi. Lời phản đối khinh miệt trên môi nàng lịm tắt mà chưa kịp thốt ra khi nàng bắt gặp đôi mắt đang cười của anh và một lần nữa nàng lại bắt kịp sự kỳ diệu của điệu vũ với một bạn nhảy hấp dẫn, sung sức. Cuộc nổi loạn bé nhỏ của nàng đang mang lại một sự thích thú không thể xác định được, nàng rầu rĩ thú nhận với chính mình. Anh là một người hấp dẫn có kinh nghiệm, dĩ nhiên. Lauren Edgeworth không phải là loại người mà đàn ông hay tán tỉnh. Nàng chưa bao giờ là loại đó kể cả khi nàng còn trẻ và hạnh phúc.

Giờ là lần đầu tiên trong đời nàng đang được tán tỉnh. Và cảm giác về nó khá là vui sướng – nhưng nàng không cho phép mình bị cảm giác đó lừa dối một giây phút nào.

Nàng không cố gắng thêm cuộc chuyện trò nào nữa. Anh cũng vậy.

Khi điệu van chấm dứt, bá tước Ravensberg đưa cánh tay ra hộ tống nàng quay lại nhóm của mình.

“Tôi không đề nghị dẫn cô đến phòng nghỉ đâu, Cô Edgeworth,” anh nói, nụ cười cả trong giọng nói lẫn trong ánh mắt, “dù tôi dám nói là bây giờ cô *rất* khát rồi. Gia đình cô sẽ không chấp thuận. Họ đang nóng lòng đợi cô quay lại để nói cho cô biết là cô vừa mạo hiểm danh tiếng của mình vì nhảy điệu van với kẻ phóng đảng xấu xa nhất London.”

“Và tôi đã?” nàng hỏi anh.

“Nhảy điệu van với một kẻ phóng đảng?Ồ, không nghi ngờ gì,” anh thì thầm.

“Cảm ơn, thưa quý ngài,” nàng lịch sự nói khi anh trả nàng lại bên cạnh dì Sadie. Nàng chăm chú nhìn anh với một thái độ kiêu kỳ lạnh lùng và cố tình. Hẳn ta thậm chí không thấy *xấu hổ* về tai tiếng của mình sao?

“Vinh hạnh cho tôi, Cô Edgeworth,” anh nói với nàng, và trước khi nàng có thể hiểu ra ý anh, anh đã chiếm lại bàn tay mà nàng vừa nhấc khỏi tay áo anh và nâng nó lên môi. Bàn tay nàng đeo găng, nhưng dù vậy cử chỉ đó quá rõ ràng, thân mật đến choáng váng. Nàng cưỡng lại thôi thúc giật tay ra như thể nó bị bỏng vì như thế sẽ thu hút sự chú ý không hay về cho nàng. Xét cho cùng, thì cũng chẳng có gì quá sai trái về một hành vi như thế.

Và rồi anh rời đi – không chỉ khỏi nàng, mà ra khỏi phòng khiêu vũ luôn. Nàng nhìn anh đi vô cùng nhẹ nhõm – và với một xác nhận lạ lùng, bất đắc dĩ là phần còn lại của tối nay có vẻ sẽ rất phẳng lặng.

Có lẽ với cả phần đời còn lại của nàng nữa, nàng nghĩ với sự cường điệu thường thấy.

Chương 3

Dù về nhà từ buổi vũ hội rất trễ, nhưng sáng hôm sau Lauren vẫn dậy như thường lệ để cùng Elizabeth đi dạo hàng ngày trong công viên Hyde. Không khí mát mẻ và lành lạnh, hứa hẹn trời

đẹp vào cuối ngày.

“Vận động thật là tốt,” nữ công tước nói khi họ về đến gần nhà. “Dì thấy khỏe hẳn ra dù chẳng còn duyên dáng nữa, và dì chắc chắn là nhờ đi bộ và không khí trong lành tạo nên điều ấy, dù Lyndon không yên tâm.”

Hôn nhân phù hợp với Elizabeth, Lauren nghĩ. Cô cưới lần đầu mới bảy tháng trước. Mang thai cũng phù hợp với cô nữa. Cô có một vẻ rực rỡ mới lạ.

Người hầu mở cửa sau tiếng gõ của họ và cúi chào kính cẩn khi ông đứng sang một bên để họ đi qua. “Một bó hoa được gửi đến cho Cô Edgeworth, thừa phu nhân,” ông nói. “Ông Powers đã mang nó vào phòng khách.”

“Cho tôi?” Lauren hỏi, khá ngạc nhiên.

Nhưng Elizabeth cười khi cô nắm lấy cánh tay Lauren và xoay cô ra khỏi sảnh, hướng về phòng khách. “Một bó hoa vào buổi sáng sau vũ hội?” cô nói. “Chúa tôi, Lauren, cháu có một *người tán tỉnh* rồi đấy.”

“Không thể nào!” Lauren nhăn mặt. “Cháu dám nói đó là của Ông Barlett-Howe. Ông ấy đã khiêu vũ với cháu hai lần đêm qua và dẫn cháu đến bữa ăn nhẹ. Nhưng cháu không làm gì khuyến khích ông ấy hết. Thật ngượng quá.”

“Sự ngượng mộ của một quý ông không bao giờ làm cháu ngượng được cả, Lauren,” Elizabeth nói, “cho dù cháu không thể trả lại nó.”

Lauren cắn môi khi nàng bước vào phòng khách và thấy một bó hoa khá là to với ít nhất hai tá nụ hồng giữa vô số cành dương xỉ, đã được cắm vào một chiếc bình pha lê. Nàng băng qua phòng và nhặt tấm thiệp được đặt dựa vào chiếc bình lên. Nàng tha thiết hy vọng ông ta không tự tạo dựng cho mình những tình cảm quá mức.

“Đẹp quá,” Elizabeth nói sau lưng nàng. “Hoa hồng rất khó kiếm vào thời điểm sớm sủa này trong năm. Và cực đắt, ta phải nói thế. Tội nghiệp ông Barlett-Howe. Ông ta rất đứng đắn và đáng kính.” Có một nụ cười rung rinh trong giọng cô.

“Ôi,” những chữ trên thiệp viết, “Tôi không tìm thấy bông violet nào để thể hiện được màu mắt của cô.” Chữ ký được nguệch ngoạc bằng tay, đậm nét và cầu thả. “Ravensberg.”

Đôi mắt xám đang cười của anh, nụ cười mỉm như-quỷ-sứ của anh, vẻ duyên dáng mảnh khảnh của anh, sức sống nam tính của anh, không khí nguy hiểm mơ hồ bám quanh anh – Lauren nhìn thấy tất cả đằng sau mi mắt nhắm khi nàng cổ ngủ sau buổi vũ hội. Và nàng cũng đã hình dung ra hình ảnh cùng người đàn ông ấy bán khoả thân trong cái quần ống túm bó sát, với những lời thô tục vô cùng gây choáng. Và ôm một phụ nữ trẻ trong tay, hôn cô ta với sự thích thú rõ rệt.

“Bó hoa không phải của ông Barlett-Howe,” nàng nói. “mà của tử tước Ravensberg. Cháu đã nhảy điệu van với hẳn ta đêm qua.”

Nữ hầu tước nhìn vào tấm thiệp qua vai nàng. “Ôi, Chúa ơi,” cô vui vẻ nói, “hẳn ta bị mê

hoặc thật rồi, Lauren. Hẳn ca ngợi đôi mắt cháu. Hẳn là ai thế? Tên nghe lạ quá.”

“Hẳn nói với cháu,” Lauren đáp, để tấm thiệp dựa lại vào lọ, “là hẳn đã thỉnh cầu một lời giới thiệu với cháu để tìm hiểu xem màu chiếc áo dài có hợp với màu mắt của cháu hay không. Dì đã nghe thấy cái gì lỗi bịch hơn thế bao giờ chưa?”

“Hẳn có vẻ không giống loại quý ông mà Bá tước Sutton giới thiệu cho cháu.” Giọng Elizabeth vẫn còn sừng sốt vì thích thú. “Hẳn là Joseph rồi, thẳng xỏ lá.”

“Đó là Quý bà Mannering,” Lauren nói. “Dì Sadie và Wilma gần muốn xỉu. Họ bảo cháu sau khi cháu khiêu vũ với hẳn là cháu phải cắt đứt việc làm quen nếu hẳn dám mạo muội lần nữa. Chú Webster gọi hẳn là nỗi ô nhục của gia đình. Joseph bảo cháu hẳn là một sĩ quan kỵ binh cho đến gần đây. Hẳn là người thừa kế của bá tước Redfield.”

“Ah,” Elizabeth gật đầu. “Phải rồi, dĩ nhiên. Con trai cả của bá tước đã chết một hai năm trước, ta nhớ rồi.”

“Dì Elizabeth?” Lauren quay sang nhìn cô, và nàng thấy hai má nóng lên. “Hẳn là quý ông đánh nhau trong công viên tuần trước.”

“Ô, trời đất.” Nhưng Elizabeth, sau phút đầu ngạc nhiên, đã lại cười vang thay vì tái nhợt đi vì kinh hãi. “Tội nghiệp Lauren. Cháu hẳn phải cảm thấy mình bị sập bẫy khi Quý bà Mannering giới thiệu hẳn và những quy tắc xử sự buộc cháu phải khiêu vũ với hẳn – nhảy *van* với hẳn, cháu nói thế phải không? Và giờ hẳn gởi tặng hoa cho cháu. Ta thấy là trong trường hợp đáng hổ thẹn đó, thì hẳn là một gã trai trẻ đẹp trai đáng chú ý đấy.”

“Không hề đẹp trai đặc biệt,” Lauren bật ra. “Lần sau cháu gặp hẳn, nếu còn có lần sau, cháu sẽ nghiêng đầu, cảm ơn hẳn vì những bông hồng, và làm cho rõ ràng cụ thể rằng cháu không muốn quen biết với hẳn nữa.”

“Cháu nói giảm đi ý muốn giỏi lắm,” Elizabeth nói, đôi mắt nhảy múa vui vẻ. “Không có quý cô nào hoàn hảo hơn Lauren Edgeworth.” Cô vòng tay quanh cháu gái. “Nào, chúng ta đi ăn sáng thôi. Dì sẽ sai người hầu mang lọ hoa này vào phòng cháu để trong vài ngày tới cháu luôn được nhắc nhở là có một quý ông ở đây đã lạc lối vì ngưỡng mộ đôi mắt cháu đến nỗi phải đi tìm những bông hoa tương xứng với sắc đẹp đó – và bị buộc phải mua hoa hồng thay vào.”

“Chẳng có gì buồn cười cả, Dì Elizabeth,” Lauren xấu hổ nói, nhưng nàng mỉm cười dù không định thể và rồi cười khúc khích.

Kit nhảy xuống khỏi chỗ ngồi cao trên cỗ xe song mã của anh trong quảng trường Grosvenor và quăng mớ dây cương cho người hầu, lúc này đã trườn xuống từ trục xe ở phía sau và vội đi đến chỗ đầu mấy con ngựa. Kit bước lại gần cửa trước ngôi nhà ở thành phố của công tước Portfrey và gõ vào vòng cửa. Anh biết chắc từ trước hôm nay là một trong những buổi chiều nữ công tước thường ở nhà để tiếp khách.

Ít nhất Lauren Edgeworth xinh đẹp, anh nghĩ. Thực tế là, vô cùng yêu kiều, dù cho có không tính đôi mắt tím gần như màu khói lạ thường đó. Nàng không còn trẻ, đương nhiên rồi, nhưng

sự chững chạc của những năm thêm vào đó làm tăng thêm vẻ ngoài đẹp đẽ của nàng hơn là lấy bớt chúng đi. Anh gần ba mươi rồi và không quan tâm xa xôi hơn đến những quý cô trẻ trung màu mè. Cô Edgeworth chống đỡ mình bằng sự duyên dáng kiêu hãnh và khoác lên mặt kiểu cười nửa miệng thường xuyên mà anh nhìn thấy ở các bức tượng Hy Lạp nào đó. Đêm qua nàng đã tạo một ấn tượng rõ ràng là nàng miễn nhiễm với sự quyến rũ và hải hước và thậm chí đã cố gắng diu dàng nhất với những lời tán tỉnh. Anh đã có phần bối rối vì thái độ xử sự lạnh lùng của nàng, dù đã biết đó là sự thật.

Nhưng thách thức chính ở chỗ đó.

Cửa mở, người hầu của công tước cúi chào với thái độ ngạo mạn cứng đờ đến nỗi nếu không quen có lẽ sẽ làm anh nhầm lẫn rằng đó chính là công tước, và Kit thấy tấm thiệp vào chiếc khay bạc ông ta đang cầm.

“Tử tước Ravensberg muốn gặp Cô Edgeworth,” anh nói và dậm bước vào trong sảnh.

Dễ hơn anh mong đợi. Có lẽ quá ít khách khứa rời khỏi trong những ngày ở-nhà này đến nỗi thậm chí người hầu không cần mang thiệp lên lầu trước để biết quý cô có sẵn lòng gặp anh hay không. Hoặc có lẽ người hầu đã nhận ra tên anh là người gửi hoa hồng sáng nay và cho rằng chuyển viếng thăm của anh sẽ được hoan nghênh. Hoặc có lẽ điều này chưa từng xảy ra với Portfrey – vì không nghi ngờ gì là Anburey – sẽ để lại những chỉ thị là anh phải bị từ chối chấp thuận nếu anh đến.

“Cho phép tôi, nếu ngài vui lòng, thưa quý ngài,” người hầu nói với một cái cúi chào khác trước khi dẫn đường lên lầu.

Âm thanh tiếng nói trong một cuộc trò chuyện lịch sự thoảng ra từ phòng khách ngay khi một người hầu mở cửa khi họ đến nơi. Người quản gia dừng lại nơi ngưỡng cửa.

“Tử tước Ravensberg muốn gặp Cô Edgeworth, thưa đức ông,” ông ta thông báo.

Một sự im lặng bất thường khi Kit sai bước vào phòng. Anh nhận ra Sutton và Attingsborough bằng một cái liếc nhanh quanh phòng. Và anh cũng nhìn thấy Lauren Edgeworth, ngồi giữa một nhóm người sát cửa sổ, đang đứng lên, một cái nhìn ngạc nhiên trên mặt. Một quý cô đẹp đẽ với nét vương giả – dù bằng chứng rõ ràng là cô đang có thai – vội đi về phía anh, bàn tay phải chìa ra, một nụ cười tiếp đón lịch sự trên mặt. Kit cúi chào cô.

“Thưa phu nhân,” anh nói và nắm lấy bàn tay đưa ra của cô.

“Quý ngài Ravensberg. Thật thú vị.” Nếu cô có sừng sốt vì sự xuất hiện của anh trong phòng khách nhà cô hay thất vọng vì người hầu của cô để anh đi vào mà không hỏi trước, cô cũng rất có giáo dục không tỏ ra điều đó.

“Ravensberg?” công tước Portfrey, Kit biết ngay khi nhìn thấy, bước đến đứng cạnh nữ công tước của mình. Ông còn phớt tỉnh hơn vợ.

“Tôi đến để chào hỏi cô Edgeworth. Cô ấy rất tử tế khi khiêu vũ với tôi đêm qua,” Kit giải thích. Căn phòng, anh nhận ra, khách khứa chiếm đầy một nửa. Đa phần họ vẫn còn há hốc miệng ra nhìn anh như thể người hầu của Portfrey vừa phạm lỗi hớ hênh mang một cái ống

khỏi vào chỗ họ. Anh ngờ rằng khoảnh khắc này sẽ được bàn luận với chút gia vị tại nhiều phòng khách trước khi buổi chiều chấm dứt.

Cô Edgeworth đi về phía anh, và công tước và nữ công tước quay sự chú ý của họ lại với các vị khách khác. Những vị khách đó đã lấy lại tác phong và lại tiếp tục những cuộc trò chuyện còn dang dở.

“Ngài thật tử tế đã tới thăm, thưa quý ngài,” nàng nói. “Xin cảm ơn về những đoá hồng. Chúng rất đắt tiền.”

Nếu những bông hồng ở trước mặt nàng vào thời điểm đặc biệt đó, anh nghĩ, chắc chắn chúng sẽ đông cứng hết từ cuống, cái nhìn của nàng rất lạnh lẽo.

“À, nó không phản chiếu được màu áo của cô,” anh nhẹ nhàng nói, nghiêng đầu lại gần cô hơn một chút. “Hôm nay cô mặc màu xanh lá, nhưng mắt cô vẫn là màu tím không thể nhầm được.” Nàng trông yêu kiều giống hết đêm qua dù mái tóc óng mượt sẫm màu hôm nay đơn giản hơn nhiều.

Nàng không có chút xíu vui thích nào với lời ám chỉ ca ngợi đó.

“Mời ngồi, thưa quý ngài,” nàng nói với vẻ hạ cố lịch sự - một người lạ chắc chắn sẽ nhầm *nàng* là nữ công tước. Nàng quay người chỉ vào một chiếc ghế trống ngay giữa đám đông những người trẻ tuổi mà nàng đang ngồi chung. “Tôi sẽ lấy cho quý ngài một tách trà.”

Khi nàng trở về lại chỗ ngồi, anh chú ý thấy nàng ngồi rất thẳng, xương sống gần như không chạm vào lưng ghế. Nàng mở đầu một cuộc trò chuyện về âm nhạc, thảo luận rất nhiệt tình về những nhà soạn nhạc khác nhau và sau đó là những điều phải trái liên quan đến những nhạc cụ âm nhạc sử dụng đơn lẻ.

Kit không tìm cách tham gia và tự tiêu khiển bằng việc quan sát những thành viên khác trong nhóm. Sự có mặt của anh rõ ràng làm vài người trong số họ bối rối. Quý cô tóc đỏ Wilma Fawcitt ra vẻ đoan trang kiểu cách, Sutton ngạo mạn, Attingsborough thận trọng và có chút thích thú. Một người đàn ông trẻ còm nhom mà trong một lúc Kit quên bém mất tên trông cẩu kỉnh, George Stennson thì thù địch rõ ràng. Cô Edgeworth có vẻ là người duy nhất bình thản như không hay biết đến sự tồn tại của anh. Kit nhấp một ngụm trà.

“Cô Edgeworth,” cuối cùng anh nói, chớp lấy cơ hội trong khoảng im lặng ngắn ngủi giữa những cuộc trò chuyện. “Cho phép tôi vinh dự được đưa cô đi công viên trên cỗ song mã của tôi chiều nay nhé?”

Anh đang nhìn thẳng vào nàng và nhận thức trọn vẹn khoảnh khắc đôi mắt yêu kiều tuyệt đẹp của nàng mở to và môi nàng hé ra. Phút tiếp đó nàng lãnh đạm nhìn lại anh, với vẻ mỉa mai lịch thiệp. Anh chắc chắn nàng sẽ từ chối. Có lẽ anh đã xúc tiến quá vội vàng. Làm sao anh thắng cược được nếu nàng nói không?

“Ồ, tôi nói nhé,” người đàn ông trẻ mảnh khảnh, vẫn không xác định được tên cảm phần nói: “Tôi đến để hỏi xin cùng đặc ân đó, Cô Edgeworth, nhưng tôi nghĩ nên làm điều đúng đắn và chờ đợi cho đến khi tôi có thể nói riêng tư với cô khi chuẩn bị rời khỏi. Tôi ở đây trước Tử tước Ravensberg,” anh ta yếu ớt thêm vào.

Kit nhướng mày. “Tôi xin lỗi nhé,” anh nói, “Tôi đã làm *không đúng* hả? Bỏ quá nhiều năm trưởng thành ở ngoài nước Anh, phải thú nhận rằng tôi không biết chắc chắn về những nghi thức xã giao cầu kỳ.” Anh cười bằng mắt với Lauren.

“Ồ, tôi bảo này,” một quý ông vô danh lên tiếng, giọng rõ ràng không thoải mái. “Tôi không có ý ám chỉ-”

“Anh tin là,” Attingsborough mềm mỏng, “chiều nay em và anh đã hẹn cùng đến thư viện với nhau, Lauren. Nhắc anh nếu anh nhớ sai nhé.”

“Sutton rất thật lòng muốn chở em và chị đi dạo chơi một chuyến trên cỗ xe bốn bánh mới của ngài ấy sau bữa trà, Lauren.” Quý cô Wilma nói, hất những lọn tóc quăn màu đỏ. Cô cười khúc khích. “Chị tin em sẽ làm người đi kèm cho chị.”

Kit vẫn mỉm cười nhìn vào đôi mắt tím của Lauren, đôi mắt chưa hề dao động khỏi mắt anh. Không một gợi ý mờ nhạt nào là sẽ có một nụ cười mỉm trả lời trong đôi mắt đó.

Nàng nhìn đi chỗ khác. “Không, anh nhớ nhầm rồi, Joseph,” nàng nói. “Không phải hôm nay. Và chị chắc chắn không cần một người đi kèm khi đi xe ngựa với người hứa hôn của mình, Wilma. Có lẽ ngày khác nhé, ông Barlett-Howe? Cảm ơn, Quý ngài Ravensberg. Thế sẽ rất vui.”

Anh phải cảm ơn những thành viên khác trong nhóm, tất nhiên rồi, Kit thấy rõ điều ấy khi anh đứng lên để chuẩn bị ra về. Anh khá chắc chắn là nàng sẽ từ chối anh cho đến khi bọn họ hào hiệp ào lên để cứu nàng khỏi nỗi kinh hoàng bị buộc ra ngoài với một tên phóng đảng xấu xa. Nàng có lẽ lạnh lùng và tự chủ, cô dâu sắp cưới của anh, nhưng nàng không hề miễn nhiệm với thách thức.

Một suy nghĩ hấp dẫn.

“Vây, hẹn gặp lại cô lúc đó, Cô Edgeworth,” anh nói, cúi chào nàng, gạt đầu lịch sự với cả nhóm người, rồi thông dong băng qua phòng rồi khỏi nhà của công tước Portfrey.

Anh cười toét khi anh chạy xuống những bậc thềm nhà vài phút sau đó và gọi người hầu lúc này đang dắt lũ ngựa đi quanh quảng trường về. Chọc thủng lớp bảo vệ ghê gớm của Cô Lauren Edgeworth là phần thưởng xứng đáng cho sự nỗ lực hết sức của anh. Có lẽ anh nên hy vọng tất cả người thân và bạn bè nàng sẽ trở thành người hỗ trợ cho anh bằng việc cứ dai dẳng khuyến cáo nàng và cố gắng bảo vệ nàng khỏi anh – lũ gốc.

Nhưng ít nhất chiều nay anh sẽ có một khoảng thời gian ở một mình với nàng.

Lauren ngồi thẳng lưng cạnh tử tước Ravensberg, giữ cái dù che đầu bằng cả hai bàn tay để bảo vệ làn da khỏi những tia nắng mặt trời có hại. Nàng chưa quen đi ngựa trong một cỗ xe song mã thể thao, và nàng thấy mình cách mặt đất rất xa và nguy hiểm. Nhưng sẽ không phải là một quý cô nếu để lộ ra sự thiếu tin tưởng vào kỹ năng của quý ông đang ra sức với mớ dây cương bằng việc bám chặt vào tay vịn bên cạnh mình.

Đôi bàn tay đeo găng giữ dây cương rất mảnh dẻ. Nhưng chúng chứng tỏ khả năng kiểm

soát cặp ngựa xám cân xứng hoàn hảo và sung sức của anh. Đôi chân anh, bọc trong chiếc quần chèn màu bánh bích qui ôm sát và đôi giày boots cao Hessian bóng loáng, mảnh dẻ nhưng cân đối và những cơ bắp đẹp đẽ có ở tất cả những chỗ phù hợp.

Sửng sốt vì hướng suy nghĩ của mình, Lauren gấp bàn tay lại trên tay cầm chiếc dù và kiên quyết không nhìn anh khi anh chuyển hướng đàn ngựa với sự khéo léo dễ dàng không cần phải cố gắng vào giữa hai cái cột cổng của công viên. Đang trong giờ quan trọng trong ngày, thời điểm *giới thượng lưu* đông đảo tủa ra để đi dạo bằng ngựa, bằng chân, hoặc bằng nhiều loại xe ngựa khác nhau, chủ ý để nhìn và được nhìn, để phổ biến và tiếp nhận tất cả những câu chuyện ngồi lê đôi mách mới nhất.

Lauren sẽ cung cấp cho họ một chủ đề mới, nếu Wilma được họ tin. Nàng đã làm nhiều chân mày nhướng lên khi bằng lòng nhảy điệu van với Tử tước Ravensberg đầy tai tiếng đêm qua. Và bây giờ, chỉ một ngày sau đó, nàng đã đồng ý đi ngựa với hắn vào công viên. Trong một cỗ xe thể thao, không thể tệ hơn. Không hầu gái đi kèm. Wilma đã khá giả dối khi bày tỏ thái độ không thể nói nên lời và yêu cầu Joseph, quý ngài Sutton và Elizabeth nói chuyện phải quấy với Lauren. Chỉ có Quý ngài Sutton là đồng ý làm theo yêu cầu của cô. Ông khuyên rằng cô Edgeworth nên bịa ra là thấy khó ở và gởi lời xin lỗi khi Tử tước Ravensberg đến đón. Xét cho cùng, ông chắc chắn nàng sẽ không mong muốn đặt danh tiếng không tì vết của mình vào nguy hiểm đơn giản chỉ vì quá lịch sự không thể cắt đứt ngay với tên xỏ lá đó.

“Nếu bất cứ ai nói bất cứ điều gì về đề tài là danh tiếng của Lauren,” công tước Portfrey nói với vẻ ngạo mạn uể oải, chỉ thẳng cái kính một mắt vào chồng chưa cưới của Wilma, “hắn ta sẽ phải nói chuyện với tôi.”

Môi Lauren cong lên giấu cợt với ký ức thú vị không ngờ ấy. Nhưng nói thật, giờ nàng có ở đây không nếu mọi người để mặc nàng tự giải quyết lời mời của Quý ngài Ravensberg? Nàng không bao giờ nghĩ mình là một kẻ cứng đầu ngoan cố. Nàng ư? Chắc chắn nàng đã né tránh việc điểu quanh quảng trường từ khi nàng đến London. Nhưng không cần tiếp tục làm vậy nữa. Nàng đã đối mặt với *họ* đêm qua. Và không thể trách nàng được nếu nàng ra ngoài nơi công cộng với một quý ông được giới thiệu hợp lệ với nàng, cho dù hắn có là một tên phóng đảng xấu xa.

“Nào, Cô Edgeworth.” Đang thực hiện một cú rẽ rắc rối vào trong công viên, tử tước xoay đầu nhìn nàng. “chúng ta có vẻ cạn kiệt về đề tài thời tiết rồi.”

Lauren xoay tròn cây dù. Nàng đã bất lịch sự khi để cho cuộc trò chuyện của họ trôi qua. Nàng thoáng chốc tự hỏi liệu anh có tập nhìn trước gương cho đến khi anh thực hiện nó hoàn hảo không – cái vẻ lúc-nào-cũng-cười đó bắt đầu từ mắt anh và đôi khi không hề lan đến môi anh để trở thành một nụ cười thực sự. Thật lúng túng và rất khó chịu với những suy nghĩ của nàng. Đó là một trong những điều làm cho một tên phóng đảng hấp dẫn với phái nữ, nàng nghĩ vậy.

“Cha của ngài là bá tước Redfield à, thưa quý ngài?” nàng hỏi.

“Tôi là người thừa kế của ông ấy,” anh trả lời, “người lớn hơn trong số hai con trai còn sống của ông. Anh trai tôi đã chết gần hai năm trước.”

“Tôi rất tiếc,” nàng nói.

“Tôi cũng vậy.” anh chuyển cho nàng một cái liếc rầu rĩ. “Lần cuối gặp Jerome tôi đã đâm vỡ mũi anh ấy và cha đuổi tôi khỏi Alvesley và bảo tôi không bao giờ được quay về nữa.”

Trời đất! Lauren bối rối kinh khủng. Một chuyện thế này chắc chắn làm người ta choáng váng, nhưng sao anh lại thổ lộ điều cực kỳ xấu xa như thế với một người lạ - và là một quý cô, như thế?

“Tôi đã làm cô choáng váng.” Tử tước cười nhạo với nàng.

“Tôi tin rằng, thưa ngài,” nàng nói với sự sáng suốt bất chợt, “ngài hoàn toàn định làm thế. Tôi không nên hỏi về cha ngài.”

“Để tôi đáp lễ lại nhé,” anh nói. “Cô đã sống gần như cả đời ở Newburry Abbey, nhưng cô không có quan hệ máu mủ ruột rà nào với gia đình ở đó. Vậy ai là - hay ai đã là - cha cô?”

“Tử tước Whitleaf,” nàng nói. “Ông mất khi tôi hai tuổi. Chưa đầy một năm sau mẹ đưa tôi tới Newburry và lấy anh trai của Bá tước Kilbourne.”

“Thật à?” anh nói. “Mẹ cô còn sống chứ?”

“Họ đi hưởng tuần trăng mật hai ngày sau lễ cưới,” nàng nói với anh, “và không bao giờ quay lại. Thỉnh thoảng có vài lá thư và quà trong vài năm và rồi... không gì nữa.”

Nụ cười mỉm biến mất trên mặt anh khi anh liếc nhìn nàng lần này. “Vậy là, cô không biết,” anh hỏi cô, “liệu mẹ cô còn sống hay đã chết? Hay bố dượng cô?”

“Chắc chắn họ đều đã chết,” nàng nói. “dù ở đâu hay khi nào hay như thế nào thì tôi không biết.” đó là điều nàng hầu như chưa bao giờ nói tới. Nàng đã khóa chặt nỗi đau, nhận thức bị bỏ rơi, cảm giác thiếu thốn, đã lâu rồi.

Họ đang đến gần đám đông những xe và ngựa và người đi bộ đang đi theo một vòng tròn chậm chạp của cuộc diễu hành hàng ngày.

Lauren quyết định đổi đề tài. “ “Ngài có đến đây thường xuyên không?” nàng hỏi.

Anh bật cười với nàng. “Ý cô là riêng các buổi sáng,” anh hỏi, “ở hay là gần ở Rotten Row?”

Nàng đỏ bừng mặt và lại xoay nhanh chiếc dù. Càng lúc, nàng càng thấy rõ là anh không phải một quý ông. Anh đã nhìn thấy nàng, lúc đó? Và không hề xấu hổ thừa nhận điều ấy? Không quý ông nào...

“Ngài cưỡi ngựa đến đây vào những buổi sáng à?” nàng hỏi.

Nhưng anh không sẵn lòng đổi đề tài. “Nụ hôn đó,” anh nói, “là một cách cảm ơn tôi của cô vất vả vì đã đánh ngã ba tên côn đồ gạ gẫm và đòi hỏi những ân huệ mà cô ta không muốn cho.”

Vậy ra *đó* là lý do của cuộc ẩu đả? Anh đã đánh nhau với *ba* người đàn ông để bảo vệ danh dự cho một cô gái vắt sữa?

“Nó là một phần thưởng hào phóng,” anh nói trước khi nàng có thể sắp xếp kịp các từ ngữ để tán thành với động cơ chứ không phải hành vi của anh. Nàng nhận ra anh đang cố tình thử làm nàng choáng váng – một lần nữa. Tại sao chứ? Anh chạm roi ngựa vào vành mũ khi hai quý cô cười ngựa đi qua với người giữ ngựa, đôi mắt họ thêm thường vì tò mò.

“Một quý ông,” Lauren nói với vẻ khiển trách nghiêm nghị, “sẽ không được đòi hỏi bất cứ việc trả công nào.”

“Nhưng sẽ rất không lịch thiệp,” anh đáp lại, “khi từ chối một phần thưởng được đề nghị miễn phí. Một quý ông có thể làm điều vậy không, Cô Edgeworth?”

“Một quý ông sẽ không làm mình vui một cách quá rõ ràng như vậy,” nàng nói và giận dữ liếc anh khi anh ngửa đầu ra sau và phá ra cười – ngay khi họ đến sát gần đám đông khổng lồ những người cùng đẳng cấp để có thể bị thu hút sự chú ý. Nàng xoay mạnh cây dù, nhưng không có cơ hội nào để nói chuyện nhiều hơn về chủ đề này. Dù sao thì sao nàng lại để cho mình bị lôi kéo như thế nhỉ?

Mười lăm phút tiếp theo trôi qua với tốc độ sên bò, họ phải đi theo vòng tròn được tạo bởi những cỗ xe ngựa và người cưỡi ngựa, mỉm cười và gật đầu, dừng lại mỗi vài yard một lần để chào hỏi những người quen. Wilma và Quý ngài Sutton ở đó, đương nhiên, và cả Joseph. Có vài người khác Lauren biết, những người bạn của Elizabeth mà nàng đã gặp trong ba tuần qua, và những người khác mà nàng được giới thiệu tại vũ hội đêm qua. Có một số là bạn bè của quý ngài Ravensberg, họ cưỡi ngựa bên cạnh xe để trao đổi những lời đùa cợt với anh và được giới thiệu với nàng.

Chịu đựng điều này không khó. Xuất hiện ở nơi công cộng đêm qua, nàng đã không còn cảm thấy sợ hãi đã buộc nàng phải thực sự trốn tránh hơn một năm qua. Hôm nay là một ngày sáng sủa, đầy nắng và nàng thấy vui hơn nhiều so với mức nàng nên có – và hơn nhiều so với làm bạn đồng hành với Ông Barlett-Howe, nàng bội bạc nghĩ. Nhưng làm thế nào tử tước có thể thoải mái nhắc đến trận đấu chướng mắt tại công viên đó khi anh nên thấy xấu hổ vì biết là nàng đã chứng kiến? Anh đã đánh nhau để bảo vệ một người phụ nữ - bên vực một cô gái vắt sữa. Phần lớn đàn ông thậm chí không hề để tâm tới nỗi đau của một người phụ nữ quá thấp kém so với địa vị của họ.

Hầu hết quý ông trong tầm nghe được nhận ra anh và có vẻ thật lòng vui vẻ khi gặp anh. Phần lớn quý bà quý cô công khai lờ anh đi hoặc gật đầu với anh với thái độ ngạo mạn xa cách. Nhưng nhiều người trong số họ, cả già lẫn trẻ, lén lút liếc trộm anh. Anh thực sự là một quý ông mà không thể không chú ý cho được. Anh toát ra sức sống, nụ cười, và sự bất chấp cầu thả những điều chín chắn đúng mực. Và *nàng* là người phụ nữ duy nhất anh khiêu vũ đêm qua. *Nàng* là người anh mời đi với anh chiều nay. Nàng, Lauren Edgeworth, hiện thân của sự chín chắn đúng mực.

Không được thích thú suy nghĩ đó đâu.

Tử tước Ravensberg lái cỗ song mã của anh ra khỏi đám đông trước khi họ đi hết vòng tròn. Sớm thôi, nàng nghĩ, dù làm mình thất vọng, họ sẽ quay lại quảng trường Grosvenor và nàng phải làm rõ với anh là nàng sẽ không hoan nghênh bất cứ một cố gắng nào xa hơn để biến nàng thành chủ đề của sự tán tỉnh của anh. Nhưng có một câu hỏi nàng không thể ngăn mình dừng hỏi, dù nó có lẽ không lịch sự.

“Tại sao ngài mời tôi khiêu vũ đêm qua?” nàng hỏi anh. “Sao chỉ có mình tôi? Ngài đã rời đi ngay lập tức sau đó. Sao ngài lại gửi tặng hoa hồng cho tôi chỉ vì cuộc gặp mặt đó? Sao ngài đề nghị tôi đi với ngài chiều nay?”

Ôi, chúa ơi. Hơn một câu hỏi rồi, và tất cả đều khiếm nhã không thể tha thứ. Và nàng có nhiều thời gian để nhận ra sự thật và cảm nhận sự không thoải mái đang tăng lên. Rất không thoải mái vì nàng đã không lập tức nhận là anh đã quay hướng cỗ xe, không phải đi trên con đường chính lớn dẫn ra những con phố của London mà vào một con đường nhỏ khác dẫn sâu hơn vào một nơi nhiều cây cối hơn và ít người qua lại của công viên. Khi nàng nhận ra thì đã quá trễ để phản đối. Chuyện này chắc chắn sẽ bị để ý, nàng nghĩ – đầu tiên là nàng nhảy điệu van với một tên phóng đảng xấu xa, rồi nàng đi cùng xe với hắn, và giờ nàng để hắn đi khỏi một mình với nàng.

“Có lẽ gần đây cô không soi gương, Cô Edgeworth,” cuối cùng anh nói.

“Nhưng phòng khiêu vũ của Quý bà Mannering đầy những quý cô đẹp hơn tôi,” nàng nói. “Và phần lớn họ trẻ hơn nhiều.”

“Tôi không thể trả lời về độ trẻ trung của cô,” anh nói, “nhưng tôi có thể trả lời về sắc đẹp của cô. Nếu cô không nhận ra rằng cô là quý cô đẹp nhất ở buổi vũ hội, thì thật sự là gần đây cô chưa nhìn mình rồi.”

“Thật buồn cười.” nàng chưa bao giờ có nhiều kiên nhẫn với những lời nịnh hót. Hay với những quý cô hay đi tìm những lời khen tặng. Có phải đó là điều nàng vừa làm không? Nếu không, nàng đã phải được đối xử tốt hơn. Quý cô đẹp nhất ở buổi vũ hội, thật thế! Con đường đi xuống một vùng trũng được bao bọc bởi những cây sồi khổng lồ ở cả hai bên, cành nhánh chạm vào nhau thành một vòm cung trên đầu.

“Chính đôi mắt cô làm cho cô xinh đẹp khác thường, thật đấy,” anh nhìn nghiêng nàng. “Tôi chưa bao giờ thấy ai khác có màu mắt đẹp đến thế.”

Đây là một sai lầm hết sức. Nhưng nàng chỉ có thể tự trách mình.

“Ngài biết tôi là ai, tôi cho là thế,” nàng nói. “Ai đó đã chỉ tôi cho ngài. Ngài biết chuyện gì xảy ra với tôi năm ngoái. Đáng tò mò, phải không?”

Anh đặt một cái nhìn nghiêng sắc sảo vào nàng. “Khiêu vũ với một cô dâu bị bỏ rơi tại bàn thờ?” anh nói. “Tôi hy vọng công viên ở Newburry rất to. Tôi cho là Kilbourne hẳn đã phải liên tục tự quất cho sự ngu xuẩn của mình một trận khi cưới một người khác, chắc là trong một khoảnh khắc bốc đồng, và vì thế làm mất cơ hội có cô.”

Nàng khinh bỉ bản thân mình khi cảm thấy dễ chịu với những từ ngữ của anh. Hơn một năm qua nàng cảm thấy mình quá... thiếu hấp dẫn. “Không, ngài sai rồi, thưa quý ngài.” Nàng nói. “Đám cưới của anh ấy với nữ công tước là sự hòa hợp của tình yêu.” Họ đang đi vào một vùng rợp bóng mát lạnh và xanh tươi. Lauren hạ thấp dù vào lòng nhưng không gấp nó lại.

“Còn của cô với anh ta thì không phải sao?” lại một cái nhìn nhanh và sắc sảo nữa.

Lauren giờ cầm lên và nhìn thẳng về phía trước. Làm thế nào nàng lại tự bẫy mình bằng chuyện này? “Đấy là một câu hỏi không đúng phép tắc, thưa ngài.”

Anh cười nhẹ nhàng. “Lời xin lỗi nhún nhường nhất của tôi, thưa cô,” anh nói. “Nhưng mất mát của Kilbourne là phần thưởng của tôi. Tôi đã mời cô khiêu vũ vì xuyên qua phòng khiêu vũ của Quý bà Mannering, tôi bị hạ gục bởi sự yêu kiều của cô và cảm thấy mình phải khám phá xem cô là ai. Tôi gửi tặng hoa hồng vì sau khi nhảy điệu van với cô, tôi không thể làm được gì khác ngoài việc trở về nhà và nằm thức đến nửa đêm chỉ nghĩ về cô. Tôi đến gặp cô chiều nay và mời cô đi với tôi đến đây vì tôi biết rằng nếu tôi không gặp lại cô, cô sẽ ám ảnh những suy nghĩ thao thức và những giấc mơ của tôi suốt thời gian còn lại của mùa hè.”

Đôi mắt Lauren mở to vì sốc, nhưng ngay khi anh nói xong nàng nhìn anh chằm chằm trong giận dữ không nói nên lời. làm thế nào hẳn ta lại nghĩ nàng khờ dại ngu ngốc đến thế?

“Thưa quý ngài,” nàng nói với tất cả vẻ nghiêm trang lạnh lùng mà nàng đã dùng để bảo bọc mình gần như cả cuộc đời, “không quý ông nào lại đi nhạo báng một quý cô đến vậy. Nhưng tôi đã được cảnh báo rằng ngài không phải là một quý ông, và bằng chính mắt mình, tôi thấy rằng điều đó là đúng. Giờ chính tại tôi cũng cho tôi cùng một kết quả. Tôi sẽ rất biết ơn nếu ngài vui lòng đưa tôi quay về quảng trường Grosvenor và không chậm trễ thêm một phút nào nữa.”

Anh trơ tráo nhìn nàng và cười khê. “Cô đã hỏi, cô biết không,” anh nói, sắp xếp lại móng tay cương vào bàn tay phải. Bằng bàn tay trái, anh nắm lấy một bàn tay nàng và đưa nó lên môi. “Tôi sẽ rất không lịch sự nếu nói dối một quý cô, phải vậy không?”

“Tôi cho là,” nàng nói với vẻ đứng đắn giá băng, “ngài mong tôi trở thành một con mồi dễ dàng với mấy lời tán tỉnh rành rành này, Quý ngài Ravensberg, vì tôi là một *cô dâu bị bỏ rơi*. Ngài nghĩ ra vài trò giải trí với tôi. Ngài nhầm rồi. Tôi đến thành phố để làm bạn với nữ công tước Portfrey đang chờ sinh nở. Tôi không đến để trình diễn mình trong cái chợ hôn nhân. Tôi không đi tìm một người chồng và sẽ không bao giờ như thế. Và dù tôi có như thế, thì tôi cũng sẽ không làm một con mồi dễ dàng cho người như ngài đâu.”

“Cho người như tôi.” Họ đã quay đầu lại hướng cửa công viên, nàng đột nhiên nhận ra. “Họ đã kể với cô những điều xấu xa dễ sợ về tôi, phải không, Cô Edgeworth? Nhưng dĩ nhiên là thế rồi. Và bằng chính mắt cô, cô đã nhìn thấy tôi đánh lộn ầm ĩ với nửa người trần trụi trong công viên và hôn một cô vắt sữa. Tôi đã thú nhận là đâm vỡ mũi anh trai và chịu đựng sự sỉ nhục bị trục xuất khỏi ngôi nhà thời niên thiếu của tôi. Tôi nhận ra rằng những cơ hội để theo đuổi sự quen biết với cô thực là xa xôi.”

“Chắc chắn không tồn tại.” Họ đi vào một nơi không có bóng cây và mặt trời chiếu thẳng xuống đầu họ như giễu cợt.

“Cô đã làm tan vỡ trái tim tôi.” Anh quay mặt lại và chăm chăm nhìn đầy cảm xúc vào mắt nàng – dù vậy nàng vẫn có thể nhìn thấy nụ cười ẩn giấu sâu trong anh.

“Tôi nghi ngờ là ngài còn có một con tim để mà tan vỡ,” nàng đáp lại.

Không ai nói gì nữa sau đó. Khi cỗ xe đến và dừng lại trước cửa nhà công tước vài phút sau đó, người hầu của ngài Ravensberg băng qua quảng trường - nơi ông ta bị bỏ lại trước đó – lao tới và chạy tới đầu mấy con ngựa. Lauren không có chọn lựa nào khác ngoại trừ ngồi lại trong chiếc ghế cao cho đến khi anh xuống xe và đi vòng qua giúp nàng leo xuống. Nhưng thậm chí như vậy, anh cũng không để cho nàng làm chuyện đó với sự đứng đắn nghiêm trang. Anh đặt tay vào cả hai bên eo nàng và tung nàng xuống vệ đường. Anh đã không, như nàng đã lo lắng trong một khoảnh khắc sợ hãi, để cho cơ thể nàng trượt dọc xuống người anh, nhưng tuy vậy nàng chỉ cách anh có vài inch khi chân nàng chạm đất. Nàng nhìn anh, gương mặt nàng cứng lại trong sự cảm phần.

“Cảm ơn vì cuộc đi chơi, thưa quý ngài,” nàng nói với vẻ lịch sự băng giá. “Vĩnh biệt.”

Nụ cười mỉm tỏa sáng cả gương mặt anh với sự vui vẻ và tinh nghịch. “Cảm ơn.” Anh thả vòng ôm nơi eo nàng và cúi chào trang nhã. “Tạm biệt, Cô Edgeworth.”

Cửa trước đã mở, Powers đã thấy nàng trở về. Lauren bước lên bậc thềm và đi vào sảnh với vẻ nghiêm trang thong thả. Nàng không nhìn lại khi cửa đóng sau lưng.

Chương 4

“Sutton?” Quý ngài Farrington nói. “Phải, tớ biết hẳn khá rõ đấy, Ravensberg. Chúng tớ cùng

học ở Oxford. Cùng bị khiển trách vì vài trò nghịch ngợm. Ấy là trước khi hắn được thừa kế tước vị, trở thành người đứng đầu gia đình, làm cột trụ của mọi người và đứng đắn không chịu nổi."

"Bạn sẽ mời hắn tham gia vào nhóm bạn trong ngăn của cậu ở nhà hát tuần tới," Kit nói với anh ta. "Cùng với người hứa hôn của hắn nữa, đương nhiên."

"Tớ hả?" Quý ngài Farrington hỏi lại. Họ đang trên lưng ngựa, chạy nước kiệu nhỏ dọc theo Rotten Row khá sớm vào buổi sáng như thường lệ. Lúc này nó vẫn gần như vắng tanh. "Tớ có được phép hỏi tại sao không?"

"Vì quý cô Wilma Fawcitt là chị họ của Cô Edgeworth," Kit nhắc anh ta. "Hay là chị họ kế, nếu nói chính xác. Cậu cũng sẽ mời cả cô ấy."

"Cô Edgeworth? Ah!" giọng bạn anh đầy vẻ đột ngột hiểu ra. "Tớ cho là tớ cũng sẽ phải mời cậu, Ravensberg. Hay là cậu đã tự mời mình rồi? Tại sao thế nhỉ, vì Chúa, tớ lại phải giúp cậu thắng cược và chịu mất một trăm đồng vàng à?"

"Vì cậu sẽ không thể chống lại việc tò mò xem quá trình tán tỉnh của tớ," Kit nói với một nụ cười. "Và các cơ hội của tớ đang trở nên mỏng manh đáng thương, cậu sẽ rất vui khi biết thế. Tớ đã chất đồng những lời tán tỉnh lên cô ấy vào hôm sau buổi vũ hội nhà Mannering khi tớ đưa cô ấy đi công viên, và thay vì đỏ mặt và mỉm cười điệu dàng, thì cô ấy đã biến thành cái trụ băng mà tớ đã được khuyến cáo và buộc tội tớ chế nhạo cô ấy. Tớ thấy rõ ràng như đang ngồi ở đỉnh Bắc cực mà không có đường xuống hay đường về nhà."

"Bạn thất bại quyến rũ cô ta rồi hả?" Quý ngài Farrington ngửa đầu ra cười to. "Bạn đang lút nghề hả, Ravensberg?"

"Trong một tuần rưỡi từ hôm đó," Kit tiếp tục, "Tớ đã tìm trong cả lô lốc những buổi vũ hội âm nhạc và những chiếc áo đầm và thậm chí trong một hoặc hai buổi hòa nhạc để tìm một hình ảnh thoáng qua của cô ấy. Đã đến lúc phải đặt một bàn tay chủ động hơn vào định mệnh của tớ. Chúng ta phải cảm dỗ cô ấy ở nhà hát."

"*Chúng ta?*" Quý ngài Farrington quay đầu ngựa về phía cửa cung điện ở cuối Row và tiến về phía đó.

"Và tớ nghĩ cậu cũng nên mời một hai cặp khác nữa," Kit nói. "Sau hết, chúng ta phải xuất hiện không được quá trắng trợn. Vài cặp hoàn toàn đáng kính, tớ không cần nói thêm chứ."

"Dĩ nhiên rồi. Và tớ sẽ quên đề cập trong những lời mời là Quý ngài Ravensberg khét tiếng sẽ là một người tham gia, tớ cho là thế phải không?" bạn anh hỏi.

"Không, không," Kit phản đối. "Tớ không thắng bằng trò bắn darts. Cô ấy sẽ được quyết định không đến khi cô ấy biết tớ sẽ có ở đó. Sutton và người hứa hôn của hắn, khi họ biết, họ sẽ sử dụng tất cả ảnh hưởng đáng kể của mình để can ngăn cô ấy. Anburey và quý cô của hắn cũng thế. Và Attingsborough nữa. Có thể cả Portfrey và nữ công tước, dù tớ không chắc lắm là tớ sẽ không có được sự liên minh của quý cô đó – cô ta có con mắt rất tinh. Dù sao thì, tớ đã tính toán là dàn hợp xướng đáng nản lòng của Cô Edgeworth sẽ đủ to mồm để thuyết phục cô ấy đến chỉ để chọc tức tất cả bọn họ."

“Tut, tut. Có thể cậu nên trả nợ bây giờ và từ bỏ để cha cậu lựa chọn cô dâu đi.” Quý ngài Farrington lắc đầu trước khi thúc ngựa phi nước đại và quăng đám bụi mù mịt vào ông bạn không cảnh giác của mình một lúc.

Nhưng thắng cược đã trở thành một thách thức hấp dẫn và cần thiết, Kit nhận ra trước khi đuổi theo. Nàng đứng đắn và thích hợp, và rõ ràng không có lấy một ánh sáng lẻ loi khái niệm mơ hồ về khiếu hài hước. Cùng một lúc nàng vừa xinh đẹp đến ám ảnh, và vừa không miễn dịch với thách thức. Chắc chắn nàng không cho phép người thân điều khiển mình. Và nàng đã chứng tỏ có chút thông minh cũng như can đảm khi từ chối những lời tăng bốc tán tỉnh cố ý của anh trong công viên. Một quý cô như thế sẽ như thế nào trên giường nhỉ? Anh đột nhiên tự hỏi. Thật là một suy nghĩ gây kích thích.

Anh cần phải gặp lại nàng. Vì cuộc cá cược của anh. Vì cơ hội của anh để đến Alvesley với các điều khoản của mình. Và vì một thách thức cá nhân làm thế nào đâm thủng vẻ ngoài của một quý cô lạnh lùng như thế - nếu có bất cứ thứ gì ở phía bên kia của vẻ ngoài đó để xuyên qua. Có lẽ không có.

Những bông hồng héo rũ sau vài ngày. Nhưng một nụ hồng vẫn còn khép cứng dù những người hầu khá mạnh tay khi mang từ thư viện ở dưới nhà lên phòng Lauren. Nó quá hoàn hảo để bị chết và bị lãng quên, nàng tự nhủ.

Nàng đã từ chối tất cả những lời mời khác đến những sự kiện thượng lưu sau buổi vũ hội nhà Mannerling và lần đến công viên. Nàng đã đi mua sắm và đi bộ tập thể dục. Nàng đã đọc vài quyển sách từ cả bộ sưu tập của công tước lẫn thư viện được quyên góp của Hookham. Nàng làm việc cùn cùn với đồng thêu thùa và mớ đăng ten của mình. Nàng viết thư gần như mỗi ngày cho Gwendoline và Di Clara, mẹ của Gwen. Nàng thậm chí đã viết một lá cho Lily và để công tước gửi chung với thư từ hàng ngày của ông - Lily là con gái ông. Nếu có một sự buồn chán nào đó trong những ngày này, một sự bồn chồn nào đó - thì đó là số phận cuộc đời của một quý cô.

Nhưng trong buổi tối nay, nàng đang ở trong cỗ xe bốn bánh của bá tước Sutton cùng ông ta và Wilma. Họ đang trên đường đến nhà hát theo lời mời của Quý ngài Farrington mời xem buổi biểu diễn tác phẩm Vua Lear của Shakespeare. Tử tước Ravensberg là một thành viên của buổi tiệc.

“Em phải ngồi giữa Sutton và chị khi chúng ta đến, Lauren.” Wilma chỉ thị, không phải lần đầu tiên, khi chiếc xe ngựa dừng lại phía sau một cặp khác sát cửa nhà hát.

Wilma đã khẳng khái phản đối sự đồng ý với lời mời của nàng, và cô đã có một đồng minh vững chắc là người hứa hôn của mình. Nhưng cách đây một vài tuần, Lauren đã phát hiện ra một tính cách không-ngờ-là-có cho đến bây giờ của mình - sự chán ghét khi để những người khác sắp đặt cuộc đời nàng, mặc dù ý nghĩa tốt đẹp của nó. Cả đời nàng đã xử sự theo cách mà nàng tin là một quý cô nên làm. Và hãy xem nó mang nàng đến đâu. Nàng đã thông báo cho Wilma biết là nàng sẽ chấp nhận lời mời gửi cho mình dù nàng chưa bao giờ gặp Quý ngài Farrington. Nàng vẫn còn chưa chắc nàng sẽ làm gì nếu Wilma không xem việc đi cùng cô với Quý ngài Sutton là bốn phận của nàng.

Chiếc xe tiến về phía trước rất chậm và một người hầu mở cửa, hạ bậc thang xuống. Một quý ông bước tới từ đám đông ở cửa nhà hát và đưa bàn tay ra.

“Cô Edgeworth?” Tử tước Ravensberg nói. “Cho phép tôi.”

Anh trông bánh bao và đẹp trai không ngờ trong chiếc áo khoác không tay màu đen và mũ lụa. Lauren đặt tay vào tay anh dù Wilma và Quý ngài Sutton lăm bằm những lời phản đối vô ích.

“Cảm ơn, thưa quý ngài,” nàng bước xuống vỉa hè.

“Một cái áo khoác màu tím,” anh nói, “với một chiếc áo dài cùng màu bên dưới. Nhưng lần này hơi nhạt hơn so với màu mắt cô – và kém rực rỡ hơn. Tôi rất nhớ cô. Tôi đã tìm cô khắp nơi mà không thấy. Tôi phải dùng tới hạ sách này.” Anh dẫn cô đi qua đám đông trong phòng giải lao của nhà hát về phía cầu thang dẫn lên các ngăn.

“Tại sao?” cô hỏi.

Anh trả lời bằng một câu hỏi khác. “Tại sao cô đồng ý?”

“Có lẽ,” nàng trả lời, “vì tôi ngưỡng mộ các tác phẩm của Shakespeare.”

Anh cười khẽ.

“Lauren,” Wilma gọi từ phía sau, “nhớ ngồi giữa Sutton và chị. Chị cần em nói cho chị biết cái gì đang diễn ra trên sân khấu. Chị hơi chậm hiểu. Chị chưa bao giờ hiểu hết thứ ngôn ngữ cổ xưa đó.”

“Đấy,” Quý ngài Ravensberg thăm thò. “Lý do để cô thoát khỏi nanh vuốt dâm dăng mà tôi chỉ dành cho cô, Cô Edgeworth. Nếu cô ngồi cạnh tôi, như cô được mời làm vậy, có thể cô sẽ thấy tôi thì thăm những chuyện lật vạt thô tục vào tai cô suốt buổi tối và chạm vào cô ở những nơi tôi không nên chạm vào dưới cái vỏ bọc của bóng tối.”

Những lời của anh gây cảm xúc mãnh liệt đến choáng váng. Chúng có ý nghĩa, nàng nhận ra, là khiêu khích nàng hơn là lừa dối, giống như những lời tán dương hậu hĩ của anh về sắc đẹp của nàng hôm đó trong công viên. Nàng sẽ không cho anh thấy sự phẫn nộ của mình đâu. Nàng ngờ rằng làm vậy có nghĩa là nàng sẽ chỉ bị đùa giỡn trong bàn tay anh và làm cho anh thích thú. Mặc dù vì sao nó làm một người đàn ông như anh thấy thích thú khi trêu tức ai đó như nàng thì nàng hoàn toàn không hiểu.

“Nếu tôi muốn thoát khỏi nanh vuốt của ngài, thưa quý ngài,” nàng nói với anh, “thì tôi đã ở nhà rồi.”

“Những lời kích thích thực sự đấy,” anh thì thăm trước khi dừng bước bên ngoài một ô và mở cửa.

Vài phút sau đó, Cô Janet Merklinger và ông bà Merklinger - cha mẹ quý cô trẻ đó - được Quý ngài Farrington dẫn vào, và Lauren đặt mình yên vị vào một chiếc ghế bọc màu tím ở phía trước ô dù Wilma, vẫn còn đang trò chuyện với bà Merklinger, cố giữ chặt cánh tay để ngăn cản nàng.

Tử tước Ravensberg chiếm lấy chỗ ngồi cạnh nàng.

Bất chấp tất cả ý định tốt đẹp của mình, Lauren vẫn cảm nhận được sự nhoi nhói của nhận biết dọc theo cánh tay để sát cạnh anh và một trạng thái đề phòng hồi hộp làm nàng rất thích thú. Nếu anh tiến tới hay không lễ phép hay xúc phạm nàng, nàng sẽ giải quyết anh với sự gạt bỏ sắc bén gọn gàng. Nàng gần như chờ đợi được độ sức về tài xoay sở với anh.

Cuộc sống thường rất buồn tẻ và có thể đoán trước được.

Nàng ngồi, như anh chờ đợi, không hề chạm vào lưng ghế bởi bất cứ phần nào của xương sống. Nhưng sẽ không chính xác nếu mô tả tư thế của nàng là thẳng băng. Có một chỗ cong thanh tú trên lưng nàng. Thật vậy, có một sự duyên dáng trong mọi đường nét của thân hình nàng. Một sự duyên dáng tự chủ, là thế đấy. Và có lẽ là vô thức nữa. Chắc chắn nàng xem vở diễn với tất cả sự chú ý, bàn tay nàng bất động trong lòng, chiếc quạt xếp lại nằm trong một bàn tay.

Kit ngấm nàng.

Nàng có nhận ra anh làm điều ấy? Nàng có chú ý thấy khi họ bước vào ô của Farrington đã khuấy động nhiều sự quan tâm trong nhà hát và những ô khác? Nhiều cái kính một tròng và ống nhòm chĩa về phía họ, và những cái đầu chụm vào nhau theo cách người ta dùng khi trao đổi chuyện ngồi lê đôi mách. Có một sự xôn xao những câu chuyện, dĩ nhiên, khi anh đưa nàng đi dạo ở công viên Hyde vào hôm sau ngày khiêu vũ với nàng ở dạ vũ nhà Mannering – đặc biệt là, theo Rush, với sự thật là anh đã tách nàng ra đi theo một trong những lối đi rợp bóng hơn thay vì hoàn tất vòng tròn xã hội với nàng. Nhưng hai tuần đã trôi qua từ dạo đó mà không có gì quạt thêm vào những ngọn lửa suy đoán.

Nàng có vẻ không biết tới sự thích thú mà nàng đã khuấy động lên. Nàng chỉ chuyển sự chú ý khỏi sàn diễn khi màn một kết thúc.

“Tôi quên mất,” nàng nói, “như thế nào khi xem diễn sống một vở kịch. Một người quên mất sự hiện diện của những người khác, phải không nhỉ?”

“Tôi không xem vở diễn,” anh thú nhận, cố tình thấp giọng xuống.

Môi nàng ép lại trong một biểu hiện gần như không thể nhận thấy của sự bực mình, và nàng mở quạt ra trong lòng. Rõ ràng nàng hiểu ý anh. Cũng rõ ràng tương tự nàng vẫn không chấp nhận loại tán tỉnh nhẹ nhàng của anh. Chính anh cũng không chấp nhận nó. Anh có khả năng tài tình hơn thế nhiều. Nhưng anh thấy rất thú vị khi tìm ra anh có thể đẩy nàng đi bao xa trước khi nàng mất đi sự kiểm soát lạnh lùng trong tính khí của nàng – và tìm ra điều gì sẽ xảy ra nếu anh có thể đẩy nàng đi quá xa. Có cái gì thú vị đằng sau lớp vỏ ngoài lạnh lùng đó không?

Những người khác trong ô đã đứng lên. Farrington đang đưa cô Merklinger ra ngoài để tìm một ly nước chanh. Cha mẹ cô ta, rất đúng đắn, theo sát phía sau.

“Lauren,” Quý cô Wilma Fawcitt chạm vào vai em họ. “Sutton đề nghị hộ tống chúng ta qua ô của Quý ngài Bridge để chào hỏi Angela yêu quý. Đi nào.” Cô ta mỉm cười duyên dáng với Kit.

“Vì Chúa, ngài sẽ thấy hơi bị bỏ rơi, Quý ngài Ravensberg. Nhưng chúng tôi sẽ quay lại vào màn hai.”

Quý cô Bridges là em gái của Sutton, Kit nhớ ra. Anh đứng lên. Cô Edgeworth thì không. Nàng chậm rãi quạt vào mặt để một cánh tay mảnh dẻ dọc theo tay vịn màu tím của mép ô.

“Em tin là em sẽ ở đây thôi, Wilma,” nàng nói. “Vui lòng chuyển lời chào của em đến Quý cô Bridges.”

Thật thú vị!

Lúc ấy Sutton và người hứa hôn có rất ít chọn lựa nhưng họ tiếp tục chuyển viếng thăm ô của Bridges, gần như ở phía đối diện của nhà hát. Cô Edgeworth nhìn xuống chỗ dàn nhạc và tiếp tục quạt má khi Kit chiếm lại chỗ ngồi.

“Ngài từng là một sĩ quan trinh sát ở Peninsula, Quý ngài Ravensberg,” nàng nói mà không quay đầu lại nhìn anh. “Một gián điệp.”

Nàng đã tìm hiểu nhiều về anh, hử? “Tôi thích tên gọi ban đầu hơn,” anh nói. “Từ gián điệp gọi lên hình ảnh những chiếc áo khoác, những con dao găm và những hành động mạo hiểm táo bạo dựng tóc gáy.”

Thế là nàng quay lại nhìn anh. “Tôi đã nghĩ một cuộc sống như thế hấp dẫn ngài,” nàng nói. “Không phải thế sao?”

Anh nghĩ về những chuyến hành trình một mình cô độc, dài đằng đẵng, đôi khi trên lưng ngựa, thường xuyên hơn là bằng chân, qua những vùng đất thù địch bất kể trong mùa nào. Anh nghĩ về những cuộc theo đuổi viễn vông không kết thúc, về những đảng phái lãnh đạo lắt léo người Pháp; về việc thiết lập mối liên hệ khó nhọc với những nhóm phiến quân cả ở Bồ Đào Nha lẫn Tây Ban Nha; về việc xử trí một cách kiên nhẫn và khéo léo với những tên độc tài nhỏ nhen và những kẻ nóng nảy man rợ và tàn bạo, những kẻ theo chủ nghĩa dân tộc cuồng tín; về sự hung bạo không thể nói thành lời diễn ra ở xa những chiến tuyến – sự tra tấn, cướp bóc, hành hình. Về những cơ thể và tinh thần kiệt sức và sự bòn rút cảm xúc liên miên. Về em trai anh....

“Nó vượt xa lẽ thường và chán ngắt, tôi e thế,” anh nói với nàng với một nụ cười.

“Nhưng,” nàng nói, “ngài là người được chọn tuyên dương trong những bản báo cáo tốc hành. Ngài đã cứu nguy đất nước mình rất nhiều lần. Ngài là một anh hùng quân đội.”

“Đất nước tôi?” anh cân nhắc. “Tôi nghi ngờ điều ấy. Đôi khi một người lính tự hỏi chính xác anh ta chiến đấu vì cái gì.”

“Chắc chắn là,” nàng nói, “người ta chiến đấu vì cái đúng. Người ta chiến đấu ở phe tốt để chống lại đội quân của quỷ dữ.”

Nếu là vậy, sao anh lại bị chúng mất ngủ? Và những cơn ác mộng thường xuyên khi anh đã ngủ?

“Vậy, cô có tin rằng,” anh hỏi nàng, “là mỗi người Pháp – và mỗi phụ nữ Pháp – là quý dữ, còn mỗi người Anh hay Nga hay Phổ hay Tây Ban Nha là người tốt không?”

“Dĩ nhiên là không,” nàng đáp. “Nhưng Napoleon Bonaparte là quý dữ. Bất cứ ai chiến đấu vì ông ta đều là quý dữ.”

“Tôi cho là,” anh nói. “Nước Pháp đầy những người mẹ có con trai bị chết trong trận chiến đều tin rằng lính Anh là hóa thân của quý dữ.”

Nàng mở miệng toan nói nhưng ngậm lại.

“Vậy thì chiến tranh là quý dữ,” cuối cùng nàng nói. “Nhưng chính con người gây ra chiến tranh và đánh nhau. Ngài bị vết sẹo dưới hàm từ đánh trận phải không?”

Nó chạy từ khớp hàm sang bên trái đến đầu cằm. “Ở Talavera,” anh đáp. “Tôi không khi nào than phiền ồn ào về nó. Thấp hơn hai inch và tôi có thể chơi đàn hạc suốt phần còn lại của cuộc đời.” Anh cười toét với nàng và di một khớp ngón tay nhẹ nhàng xuống cánh tay cầm quạt của nàng, từ mép tay áo bông ngắn đến đầu găng tay. Da nàng như lụa và ấm áp.

Xung quanh họ vo ve ồn ào những cuộc trò chuyện khi các khán giả thăm hỏi lẫn nhau và chia sẻ những ấn tượng về vở diễn và những chuyện ngồi lê đôi mách khác. Nhưng bỗng nhiên hai người họ dường như có vẻ một mình. Anh cảm thấy hoàn toàn bị xáo động bất ngờ về khao khát thể xác với người phụ nữ chẳng làm bất cứ thứ gì khuấy động nó. Nàng sở hữu sắc đẹp tràn trề nhưng không nữ tính lộ liễu. Anh chưa bao giờ nhìn thấy một nụ cười thật sự trên mặt nàng. Nhưng cơ thể anh muốn cơ thể nàng.

Nàng kéo tay ra khỏi anh. “Tôi chưa hề cho phép ngài chạm vào tôi, thưa quý ngài,” nàng nói. “Thật ra, tôi chẳng hề cho ngài một chút khích lệ nào. Tại sao ngài lại sắp xếp trò... hạ sách này tối nay?”

“Tôi đã chán phải tham dự các sự kiện xã hội không bao giờ kết thúc của mùa,” anh nói. “Tôi đang trở nên cao quý một cách đáng lo ngại. *Họ* thật buồn tẻ khi không có những thành tích chói lọi kỳ quặc của tôi để kích động nên những cuộc trò chuyện trong suốt tuần trước hoặc cỡ đó. Tôi buộc phải hành động thôi.”

“Nếu tôi mỉm cười và xun xoe với ngài ở vũ hội của Quý bà Mannering,” nàng nói, “và nếu tôi cười điệu dàng hay rúc rích suốt chuyến đi ngựa ở công viên Hyde, thì chỉ một lúc là ngài sẽ hết thích thú với tôi ngay, quý ngài Ravensberg ạ.”

“Vì Chúa, đúng vậy,” anh đồng tình. Nàng thật sâu sắc.

“Tôi phải cảm ơn ngài vì không làm cho tên tuổi mình trở thành vô ích,” nàng nói cứng nhắc đến nỗi trong giây lát anh như bị bỏ bùa mê. “Tôi thấy rằng tôi đã cư xử khá là không đúng đắn với ngài. Tôi đã nên *khích lệ* ngài.”

“Luôn có thời gian,” anh gợi ý, dịch chuyển ghế anh gần hơn nửa inch sát vào ghế nàng, “để cô sửa chữa, Cô Edgeworth.”

“Ngài chế giễu tôi,” nàng nói. “Ngài cười cợt tôi – thường xuyên. Đôi mắt ngài không bao giờ

ngừng cười.”

“*Mỉm cười*,” anh chĩnh lại. “Cô thật thiếu công bằng với tôi. Mắt tôi mỉm cười vui sướng vì mỗi lần ngắm cô chúng đều nhìn thấy một phụ nữ quá xinh đẹp đến nỗi không ai sau cô ấy đáng được nhìn ngắm – hay nghĩ đến hay mơ đến nữa.”

Anh nhận ra là đang làm mình thích thú quá sức – và tán tỉnh cô theo cách khá khác biệt so với kế hoạch của anh, rõ ràng hơi thiếu khôn khéo. Nhưng anh ngờ rằng không hề có cách thức thông thường để tán tỉnh người phụ nữ này.

“Tôi căn cứ vào trường hợp của mình,” nàng đáp lại, một đốm hồng yếu ớt trên má. “Không có điểm chung nào giữa chúng ta, thưa ngài, để dựa vào đấy dựng lên bất cứ loại quan hệ có ý nghĩa nào – nếu đó là ý định của ngài. Chúng ta khác nhau như đêm với ngày.”

“Nhưng đêm với ngày cũng gặp nhau chóng vánh lúc chạng vạng và rạng đông,” anh nói, lại hạ thấp giọng và nheo mắt, quay đầu sang một phần tư inch sát hơn với nàng. “Và sự kết hợp của chúng đôi khi ban cho người xem những khoảnh khắc mê hoặc nhất của cả hai mươi bốn tiếng. Bình minh hay hoàng hôn có thể chói lọi với sự rực rỡ và khuấy động tất cả đam mê, tất cả niềm khao khát, trong tâm hồn của họ.” Anh cười toe toét quá với nàng và chạm đầu ngón tay và mu bàn tay đeo găng của nàng.

Nàng giật phắt bàn tay ra và rồi, dường như nhớ ra rằng họ đang ở nơi công cộng, nàng duyên dáng nâng nó lên để quạt vào gò má đỏ bừng. “Tôi không biết gì về đam mê,” nàng nói. “Ngài đang phạm thời gian với tôi, thưa quý ngài. Tôi không phải loại phụ nữ mà những ngôn từ như thế có bất cứ ảnh hưởng nào.”

“Nhà hát nhất định là nóng quá,” anh nói mượt mà, mắt anh nhìn cái quạt của nàng.

Nàng đột ngột dừng quạt và quay đầu sang nhìn thẳng vào mắt anh. Anh đợi nàng lùi lại khi thấy họ sát nhau như thế nào, nhưng nàng vẫn đứng đó, và nói. Anh có thể cảm nhận sự giận dữ lớn vồn đằng sau sự kiểm soát của nàng, và sẵn sàng nổ bùng ra, thậm chí ở nơi rất công cộng này. Đặc biệt là ở đây, có lẽ. Họ sẽ lập tức trở thành một cảnh ngoạn mục. Nhưng anh gần như có thể nhìn thấy sự kềm chế cơn tức giận của nàng trước khi nàng nói.

“Ngài sẽ có một lời khuyên hữu ích là đừng có tiếp tục theo đuổi tôi sau tối nay,” nàng nói. “Tôi sẽ không chấp nhận bất cứ lời mời nào trong tương lai mà có ngài, thưa quý ngài. Tôi đã quen đi trong những vòng tròn nơi các quý ông lúc nào cũng lịch sự.”

“Cô thật chán ngắt không chịu nổi,” anh nói.

“Có lẽ,” nàng nói, lại phe phẩy quạt, “Tôi thích một cuộc sống buồn tẻ. Sự buồn tẻ rất bị coi thường. Có lẽ tôi là một người buồn tẻ.”

“Vậy thì có lẽ,” anh gợi ý, “cô nên cưới ai đó như Barlett-Howe hay Stennson. Mỗi lần họ di chuyển, họ sẽ khuất khỏi tầm mắt trong một đám bụi mù mịt.”

Trong một khoảnh khắc đáng ngạc nhiên anh nghĩ nàng sắp cười. Rồi anh bị thuyết phục rằng nàng đang cố thở để bắn trả một lời gạt bỏ sắc bén mà anh đã cố hết sức mình – Chúa mới biết tại sao! – để chọc tức nàng. Nhưng mẹ kiếp, cửa ô mở ra trước khi nàng có thể cười hay

bùng nổ, và nàng quay phắt đầu đi nhìn lại chăm chăm xuống chỗ dàn nhạc.

Kit đứng lên, cúi chào Bà và Cô Merklinger, giúp họ ngồi vào chỗ, và hỏi họ xem họ đã thích thú như thế nào trong màn một. Anh cười ma mĩnh và nháy mắt với Farrington mặt mày phớt tỉnh, và ngồi lại chỗ cạnh Lauren chỉ một khắc trước khi Sutton và Quý cô Wilma trở lại và tiêu khiển cho mọi người bằng việc tóm tắt mọi chủ đề trò chuyện họ đã có với Quý cô Bridges và nhóm của cô ta.

Màn hai của vở diễn đã cứu họ khỏi chết vì buồn chán.

Chương 5

Mưa rơi từng cơn trong năm ngày liền. Không thể đi đâu xa hơn khu vườn sau của nhà công tước Portfrey trong những khoảng thời gian ngắn ngủi giữa những cơn mưa như trút nước. Lauren thoải mái bằng lòng tiếp tục yên tĩnh ở trong nhà, làm bạn với Elizabeth và làm mình bận rộn với cái kim và cây bút, nhưng mọi thứ quanh nàng có vẻ cùng nhau âm mưu chống lại hy vọng đó của nàng.

Nữ công tước Anburey đến vào buổi sáng sau hôm đi nhà hát với lời khiển trách nhẹ nhàng về việc Lauren lại đồng ý tiếp tục ở một mình với Tử tước Ravensberg khi Wilma đã rất cố gắng một cách đúng đắn kéo nàng đi đến chào hỏi ở ô của Quý cô Bridges. Thậm chí khi Lauren chỉ ra rằng nàng đã chọn ở trong ô của Quý ngài Farrington và rằng cuộc nói chuyện tay đôi của họ diễn ra trong tầm nhìn trọn vẹn của bất cứ người nào trong nhà hát quan tâm muốn thấy, dì nàng đã cho nàng hay rằng một quý cô không bao giờ biết thận trọng giữ gìn danh tiếng của mình. Đặc biệt là Lauren, trong tình huống này, bà thêm vào đầy ý nghĩa.

Bà mời công tước và nữ công tước Portfrey và Lauren đến ăn tối vào tối hôm sau. Nó đã có thể là một sự kiện gia đình vui vẻ chấp nhận được, Lauren nghĩ sau đó, nếu không có sự hiện diện của một người ngoài đang sống độc thân, một người khác trong số những người bạn buồn tẻ, đáng kính của bá tước Sutton, và là người được đặt ngồi cạnh Lauren trong bữa tối và hiếm khi rời khỏi nàng suốt buổi tối. Đó là thứ chọc giận nhất với một cô dâu bị phụ tình hai mươi sáu tuổi, phải nói thế, và là chủ đề của tất cả những nỗ lực kiên quyết gán ghép mang ý tốt của vài người thân của nàng.

Tử tước Ravensberg không phải là không được nhắc đến. Quý ngài Sutton đã tiêu khiển cho mọi người trong phòng khách sau bữa tối bằng một câu chuyện phiêu lưu gây tai tiếng mới nhất của tử tước. Anh đã có một cuộc trình diễn vào hôm trước khi đi bơi ở Serpentine trong công viên Hyde giữa ban ngày giữa những cơn mưa, chỉ mặc – vâng, bá tước không quan tâm trau chuốt cẩn thận chủ đề đó trước sự có mặt của các quý bà quý cô. Quý ngài Ravensberg đã cười vang vui vẻ khi anh bước ra khỏi nước và để lộ mình trong bộ trang phục xềnh xoàng để mặc ở nhà – anh thậm chí còn không đi giày! Anh đã phác họa một cú cúi chào thấp, nhạo báng đến Quý cô Waddingthorpe và Bà Healy-Ryde, người đã dừng lại, dù xấu hổ phải chứng kiến cảnh tượng sừng sốt như thế, để thực hiện bổn phận của họ và nói cho anh biết rằng anh đang làm ô nhục tên tuổi và gia đình và bộ quân phục anh đã mặc cho đến gần đây. Cũng chính họ đã lan truyền chuyện này, dĩ nhiên, bắt đầu từ trong phòng khách của Quý cô Jersey không hơn một giờ sau đó.

Người đàn ông trẻ cao quý long trọng quả quyết với Lauren rằng một số quý ông không

xứng đáng với tên tuổi.

Có những lá thư đến và đi từ nhà suốt tuần đó, gồm một lá từ Gwendoline, chị họ và là bạn thân của Lauren – thực ra còn hơn là chị gái hay chị họ hay bạn bè. Họ đã lớn lên cùng nhau và gần như không thể tách rời hầu như cả đời họ. Gwen đã hỏi ý kiến mẹ, nữ công tước thừa kế, về lá thư nhận được từ Dì Sadie.

“Rõ ràng là bà ấy đang vây bọc em với một đội quân những người cầu hôn thực sự đủ tư cách,” Gwen viết. “Không nghi ngờ gì là những người đàn ông cao quý và buồn tẻ không thể chịu được. Tội nghiệp em Lauren! Có ai đặc biệt – bất kỳ ai em thấy phù hợp không? Ô, chị biết em không muốn tìm một kẻ thụ động lưu, kẻ đủ tư cách làm chồng hay gì khác, nhưng... có không?”

Lauren có thể hình dung ra nụ cười toe toét tinh quái, sáng rõ của Gwen khi viết những chữ đó. Nhưng tất nhiên là chẳng có ai. Anh có cố tình chuốc lấy sự tai tiếng không? Nàng tự hỏi, những suy nghĩ của nàng đã đi chệch ra khỏi lối suy nghĩ thường ngày. Bởi trần ở Serpentine, thật là!

Lá thư của Gwen kết thúc với một câu được viết hơi đậm hơn, như thể cô đã ngồi ở bàn viết rất lâu trước khi thêm nó vào phần cuối, nhúng và lại nhúng bút vào lọ mực khi cô suy nghĩ.

“Lily và Neville đã đến ngôi nhà hồi môn sáng nay,” câu đó viết, “mang đến một tin vui là Lily đang tăng cân.”

Đó là tất cả. Không chi tiết. Không mô tả Lilly hẳn đã đỏ bừng mặt thế nào vì niềm vui và Neville nổ tung vì hãnh diện. Không miêu tả Dì Clara hẳn phải khóc vì sung sướng như thế nào trước viễn cảnh được bỗng dưng cháu đầu tiên – hay sự nhói đau ngăn ngủi mà Gwen hẳn phải cảm thấy về ký ức mất đi đứa con chưa ra đời do bị sẩy thai sau tai nạn cưới ngựa làm cô khập khiễng vĩnh viễn.

Chỉ sự thật trần trụi là Lily sẽ có em bé. Cả Lily và Elizabeth – mới cưới và tăng cân và hạnh phúc với mỗi ngày trôi qua. Trong khi đó Lauren lại đang lập kế hoạch tạo dựng cuộc sống độc thân của mình vào cuối mùa hè và tự thuyết phục mình rằng đó là điều nàng muốn nhất trên đời.

Lily đã viết thư báo tin cho cha, dĩ nhiên rồi. Lauren đang ở cùng Elizabeth trong phòng khách phía đông khi công tước mang lá thư đến để chia sẻ với vợ.

“Ồ, vậy là, nó đã xảy ra rồi phải không, Lyndon?” Elizabeth hỏi, siết chặt hai bàn tay vào ngực. “Lily tin là đã có thai.” Rồi cô ngậm miệng lại và nhìn Lauren, mắt cô lo lắng.

Lauren mỉm cười với tất cả sự ấm áp mà nàng có thể tạo ra được. “Ngài hẳn rất hạnh phúc, thưa công tước.” Nàng nói.

“Ta hạnh phúc chứ, Lauren.” Nhưng ông cười buồn bã. “Hoặc là đã hạnh phúc cho đến khi ta nhớ ra chỉ cách đây một phút là giờ ta sẽ bị quấy rầy với những ước ao mạnh mẽ cho cả vợ và con gái ta.”

Lauren bỏ mớ đồ thêu thùa đang làm ra và đứng lên để Elizabeth và công tước được ở lại một mình bên nhau.

Rồi vào ngày thứ sáu một tấm thiệp được đưa đến cho Lauren vào bữa ăn sáng. Đó là lời mời từ Bà Merklinger mời đến ăn tối vào tối hôm sau và tham dự bữa tiệc trong ô riêng Ông Merklinger đã đặt trước ở vườn Vauxhall, nơi sẽ có khiêu vũ và pháo hoa.

Nàng nói chuyện rất ít với nhà Merklinger ở nhà hát. Nàng không quen biết gì hơn với họ. Lời giải thích duy nhất cho lời mời của họ là tham gia thứ hẳn là một bữa tiệc nhỏ, chọn lọc mà Tử tước Ravensberg là một trong các khách mời. Bằng cách nào đó anh đã điều khiển chuyện này.

Nàng đã nói với anh khá dứt khoát là nàng sẽ không làm bất cứ điều gì xa hơn với anh. Trong sáu ngày có vẻ là anh đã chấp nhận sự xua đuổi của nàng. Nàng đã an tâm. Ô, nàng đang cố đánh lừa ai vậy? Sáu ngày qua nhạt nhẽo không thể chịu nổi, dù chúng chẳng có khác gì với nhiều ngày khác trong đời nàng trước đó. Nàng phải từ chối lời mời. Chỉ để không trở thành mục tiêu cho mấy lời tăng bốc giễu cợt của Tử tước Ravensberg và những cố gắng cố tình làm nàng bị sốc. Chúng giả dối quá rõ ràng. Nàng phải từ chối. Nhưng ...

Nhưng buổi tối ở vườn Vauxhall nghe nói rất mê hoặc.

Và nàng tò mò muốn biết anh định sẽ tiếp tục với nàng như thế nào khi nàng đã bày tỏ khá rõ ràng rằng nàng không dễ mắc lừa mấy câu nhỉnh nọt của anh.

Và Dì Sadie, Wilma, và Quý ngài Sutton phản đối rất mạnh mẽ về anh. Điều đó tự nó đã hấp dẫn, nàng nghĩ với sự dằn vặt tội lỗi.

Sự giam cầm của Elizabeth sẽ sớm qua và Lauren phải đến với... à, với cuộc sống nàng đã chọn là đáng ao ước nhất với nàng.

Và Lily đang tăng cân. Neville là người đã có vợ, sẽ sớm làm cha.

“Cháu nên làm gì?” Nàng đưa lời mời cho Elizabeth, cô đọc qua nó và trả lại cho nàng.

“Cháu cho là Tử tước Ravensberg sẽ có mặt ở buổi tiệc?” cô hỏi.

“Vâng.”

Elizabeth chân thành nhìn nàng. “Vậy cháu *muốn* làm gì?”

“Hắn là một tên phóng đảng xấu xa,” Lauren nói. “Sao hắn lại đi gây chuyện đôi mách đi bơi lội ở Serpentine rồi lại còn cười cợt khi bị tóm và bị quở trách cơ chứ?”

“Hắn cũng là một chàng trai trẻ hấp dẫn nổi bật,” Elizabeth nói. “Hấp dẫn với cháu, Lauren. Những mong ước của cháu là gì? Ta không thể nói với cháu phải làm gì. Sự chê trách của cháu với Tử tước Ravensberg có mạnh hơn sự hấp dẫn của cháu với hắn ta không? Đây là một câu hỏi thực tế cần được trả lời đó.”

“Cháu không có hấp dẫn với hắn,” Lauren phản đối.

“Thế thì chẳng có hại gì, chắc chắn, hãy bắt lấy cơ hội thưởng thức một buổi tối ở Vauxhall,”

Elizabeth nói. “Trừ phi cháu bị hấn ta cự tuyệt thôi.”

“Cháu không bị hấn ta cự tuyệt.”

Elizabeth đặt chiếc khăn ăn còn xếp sang bên cạnh chiếc đĩa và rời bàn, đặt một bàn tay lên cái bụng bầu khi cô đứng lên. “Lauren,” cô nói, “cả Lyndon và dì đều thấy buồn cho cháu vì tin tức của Lily đến quá sớm từ khi cháu đến đây nên cháu phải xem liệu cháu có thể thoát khỏi những ký ức đau buồn của cháu không. Không.” Cô cầm tay Lauren và dẫn nàng đi về hướng phòng khách phía đông. “Cháu không phải phủ nhận nó. Ta hoàn toàn hiểu rõ cháu sâu nặng với Neville như thế nào. Nhưng làm ơn - ồ, cháu yêu, ta đã thề với mình là sẽ không phạm sai lầm mà Sadie đang phạm phải là cố gắng sắp đặt cuộc đời cháu.” Cô thở dài. “Nhưng ta không thể chống lại hoàn toàn. Làm ơn, Lauren, đừng nghĩ là đời cháu đã chấm dứt hay ít nhất cháu còn cơ hội để có cuộc sống hạnh phúc và có ích. Chỉ cháu mới có thể biết cái gì làm cháu hạnh phúc, và nếu đó là sự ẩn dật yên tĩnh thoát khỏi xã hội, thì ta sẽ ủng hộ cháu chống lại tất cả các Sadie trên đời này. Nhưng... không, ta chắc chắn sẽ không nói thêm gì nữa. Cháu có thực sự muốn lời khuyên của ta về lời mời đó không?”

“Không,” Lauren nói sau một thoáng cân nhắc. Nàng mỉm cười rầu rĩ. “Làm thế không công bằng với cháu. Cháu sẽ đi. Cháu luôn muốn thấy Vauxhall. Và cháu không bị Quý ngài Ravensberg hấp dẫn hay cự tuyệt, Elizabeth. Việc hấn cũng là một trong những người khách của Bà Merklinger không quan trọng với cháu.”

Elizabeth vỗ về cánh tay nàng.

Còn một mình trong phòng vài phút sau đó, Lauren đột nhiên bị hích mạnh bởi một ký ức – những từ ngữ mà nàng chưa có cơ hội trả đũa vào lúc đó.

Vậy thì có lẽ cô nên cưới ai đó như Barlett-Howe hay Stennson. Mỗi lần di chuyển, họ sẽ khuất khỏi tầm mắt trong một đám bụi mù mịt.

Thật thô lỗ không thể chịu được! Thật độc ác tàn nhẫn! Thật tuyệt vời làm sao!

Lauren chớp ngay lấy miếng đệm của chiếc ghế trong tầm với và bịt lên miệng khi nàng buột ra những tiếng cười. Rồi nàng thả tấm đệm xuống để tìm chiếc khăn tay chùi nước mắt.

Không được khích lệ anh, nàng nghiêm khắc nhắc nhở mình, cho dù có nụ cười bí mật này.

Trời đã tối khi họ đến vườn Vauxhall bằng thuyền. Có một cây cầu có thể đưa họ qua sông Thames bằng xe ngựa, Merklinger đã giải thích trong bữa tối, nhưng tại sao lại phí phạm một cơ hội tốt hoàn hảo để làm điều lãng mạn và qua bằng thuyền, đặc biệt khi tất cả những cơn mưa xối xả có vẻ cuối cùng đã dừng lại và đó sẽ là một buổi tối sáng sủa với những vì sao và mặt trăng gần tròn?

Tại sao, đúng vậy, Kit nghĩ khi anh cầm tay Cô Edgeworth vào trong thuyền và lấy ngay một chỗ cạnh cô trên băng ghế. Anh cũng đã ngồi cạnh cô trong bữa tối, Bà Merklinger rõ ràng đã cho rằng họ là một đôi – như bà đang quả quyết làm tương tự với Farrington và cô con gái trẻ con bé nhỏ xinh đẹp của bà. Farrington đang đùa bỡn thắng thưởng về điều đó giữa vòng tròn

những người quen biết của họ.

“Và cứ thế,” Kit nói, “họ lái thuyền đi xa qua bên kia bờ thế giới và cập vào một vùng đất kỳ diệu và mê hoặc. Và đùa giỡn vô tư lự.”

“Chúng ta chỉ đang được đưa qua sông Thames đến vườn Vauxhall thôi, thưa quý ngài,” nàng nói. “Một chuyến đi khoảng mười phút hoặc cỡ đó, tôi dám nói thế.”

Ít nhất thì nàng đang nói chuyện trực tiếp với anh. Nàng đã tránh nói chuyện tay đôi suốt bữa tối, trực tiếp hướng phần lớn cuộc trò chuyện của mình vào bà Merklinger ngồi ở phía bên kia của nàng.

“À, nhưng Vauxhall là một vùng đất tuyệt vời, mê hoặc,” anh nói với nàng. “Và nổi tiếng là nơi để nô đùa và thực hiện những hành động lãng mạn kỳ cục khác. Cô đã ở đó bao giờ chưa?”

“Chưa. Và cuộc nói chuyện của ngài đã đến bờ vực của sự tấn công đấy, thưa quý ngài.”

Anh tự hỏi liệu nàng có biết là nàng trông thú vị đến thế nào khi nàng ở mức nghiêm túc và cảm phần nhất không, như nàng hiện giờ. Tư thế thẳng băng của nàng tạo nên một sự tương đồng rõ ràng với một cái que cời khi nói đề cập đến sự đùa giỡn. Cằm nàng nâng lên một inch. Nàng nhìn chăm chăm khinh khỉnh vào mặt nước thay vì nhìn lại vào anh. Nàng đang mặc một chiếc áo khoác không tay màu tím mà nàng đã mặc đến nhà hát, cái mũ trùm rộng bị tuột một nửa qua những lọn tóc quăn màu tối khi băng qua sông, dù buổi tối dịu gió. Bên dưới nó nàng mặc một cái áo dài chiết lưng cao, tay dài màu ngà bằng lụa phủ đặng ten. Anh đã tự hỏi, khi anh lần đầu để mắt đến nàng đầu buổi tối nay, làm thế nào mà nàng luôn có thể xuất hiện như quý cô ăn mặc đẹp nhất tại bất cứ đám đông nào dù trang phục của nàng tương đối đơn giản. Nhưng câu trả lời đã đến với anh gần như ngay lập tức. Để thêm vào sự quý phái hoàn hảo của mình, nàng còn là một phụ nữ có khiếu thẩm mỹ tinh tế.

Điều anh nhận ra không biết làm sao lại làm cho nhiệm vụ tối nay thêm nản lòng. Vụ cá cược của anh chỉ còn có mười ngày. Anh phải cưới nàng trong vòng mười ngày hoặc là mất ba trăm đồng vàng. *Cưới* nàng? Trong vòng mười ngày? Có thể nào không? Nhưng từ *không thể* nào chưa bao giờ có mặt trong từ điển của anh.

Kit lắng nghe những tiếng nói bép xép quanh họ. Cô Merlinger và cô em họ, Cô Abbott, đang bình phẩm về mọi thứ họ thấy với sự nhiệt tình trẻ trung, sôi nổi. Nhưng Lauren Edgeworth, bỏ nhiều thời gian cho những lời trách mắng cuối có khả năng đánh chìm nhà của mình, đang nói trở lại, mặt nàng chỉ nghiêng một nửa về phía anh.

“Sao ngài lại đi bơi chỉ mặc nửa quần áo ở Serpentine?” nàng hỏi. “Sao ngài lại làm một buổi trình diễn công cộng như thế? Ngài thích thể hiện sự sỉ nhục ở bất cứ nơi đâu ngài đến à?”

“À,” anh cười khẽ. “Cô được nghe kể chuyện đó rồi, phải không?”

“Thế mà ngài lại muốn tôi cho phép mình để tên tôi kết nối với tên ngài à?” nàng bồi thêm.

“Cô không muốn quen biết ai đó tự phô bày mình nơi công cộng à?” anh hỏi nàng. “Ai đó mang tai tiếng xấu xa? Tôi là người bị chối bỏ. Nhưng đứa trẻ đang than khóc đáng thương, cô phải hiểu, mà bảo mẫu của nó thì hết cách rồi. Tôi tin là bà ta đang nhanh chóng đi đến kết

luận rằng lựa chọn còn lại duy nhất là tát nó.”

“Đưa trẻ *nào?*” nàng quay hẳn mặt về phía anh.

Anh cười lặng lẽ. Nàng trông rất đẹp cả khi nàng cúi gắt. “Tôi hẳn đã có thể đoán ra,” anh nói, “là những mục đàn bà lấm mồm đó chỉ kể lại một phần của câu chuyện. Thằng bé có một cái thuyền mới, cô biết không, liều lĩnh và hãnh diện khởi hành đến chân trời xa xôi và giữ được hành trình chỉ một phút trong khi thằng bé nhảy loi choi sung sướng và la hét đủ to để làm cho một trung sĩ bộ binh tự hào. Và rồi nó chìm xuống nhục nhã không để lại gì ngoài một cái bong bóng lên mặt nước. Lúc đó nó cách bờ biển vài yard.”

“Và ngài lặn xuống lấy nó lên à?” giọng nàng trợn lặn hoài nghi và khinh miệt.

“Không phải ngay lập tức,” anh giải thích, “Tôi chờ cho đến khi khả năng giải quyết khủng hoảng kém cỏi của bà nhũ mẫu để trở nên rõ rệt. Đó là một khủng hoảng, cô biết không. Dù sao thì, loại thuyền trưởng có lòng tự trọng nào lại có thể đứng nhìn chiếc thuyền của mình chìm xuống mà không có anh ta và không bùng ra một cơn giận khủng khiếp? Vì không có cách nào khác cho tôi khi phải chứng kiến một thằng bé kích động chính đáng bị bà nhũ mẫu vô cảm bạt tai, tôi quăng ra càng nhiều quần áo mà tôi có thể một cách đứng đắn tề chỉnh nhất càng tốt – dù tôi hiểu là có nhiều ý kiến về việc là bao nhiêu – và lặn xuống. Tôi vớt được chiếc thuyền từ dưới bùn. Tôi nghĩ hành động của tôi khá là anh hùng. Thằng bé cũng nghĩ thế.”

Nàng nhìn anh, rõ ràng không nói nên lời.

“Cô thấy không,” anh giải thích, nghiêng đầu qua một bên, “tôi cũng từng là một cậu bé.”

“Từng là? Ý ngài là ngài đã lớn?” nàng bịt miệng – để giữ lại một nụ cười mỉm? Nhưng đã lộ ra một nụ cười trong giọng nàng.

“Quý cô Waddingthorpe và Bà Healy-Ryde thối phồng lên quá mức, như hai quả bóng bay ấy,” anh khốn khổ nói.

Trong một lúc, ngay cả trong ánh trăng, anh cũng có thể nhìn thấy mắt nàng sáng lên vui vẻ. Nhưng – chết tiệt! – trước khi nàng có thể thể hiện nó ra, tiếng kêu của Cô Merklinger và Cô Abbott đã thu hút sự chú ý của mọi người trong thuyền về sự thật là họ đã đến bờ. Ánh sáng rung rinh trên mặt nước từ nhiều ngọn đèn treo lủng lẳng trên những cái cây của vườn Vauxhall.

“Ôi!” Lauren kêu lên.

“Thấy không?” anh dịu dàng nói. “Đây là một vùng đất mê hoặc mà, đúng không?”

“Kỳ diệu,” nàng tán thành với sự nhiệt tình ấm áp đến nỗi trong thoáng chốc, anh đoán là nàng đã quên bég mất – thật quý quái – sự nghiêm trang của mình.

Anh đỡ nàng ra, và họ đi theo những người khác vào trong khu vườn thú vị, sự mê hoặc của nó có thể dẹt lên sự quyến rũ làm biến mất sự mệt mỏi của anh. Những hàng cây dài, những tầng cây rộng, và những con đường rộng rãi cho phép thích thú đi tản bộ cả ngày, anh đoán thế. Nhưng vào buổi tối, tất cả biến thành một vùng đất thần tiên rực rỡ bởi những ngọn đèn màu

đung đưa từ những hàng cây và từ những cành nhánh, ánh trăng và những vì sao như những chiếc đèn nhấp nháy trên nền trời đen thẳm xa xa. Tiếng nhạc văng vẳng từ hướng chiếc rạp quây ngoài trời và làm câm lặng những tiếng cười nói từ hàng tá người tham dự cuộc vui.

Một nơi hoàn hảo để vui chơi.

Và để cầu hôn.

Họ lấy chỗ trong ô nhà Merklinger đã thuê cho buổi tối, gần chỗ ban nhạc và khu đất rộng ngoài trời phía trước nơi khán giả đứng xem hòa nhạc và những biểu diễn khác và cũng là nơi diễn ra khiêu vũ đêm nay. Họ ăn dâu tây và kem, uống rượu và thưởng thức không khí buổi tối. Cô Abbott tán tỉnh ông Weller. Bà Merklinger hết lòng tập trung vào mục đích gán ghép Farrington cho cô con gái. Merklinger hoan nghênh hầu như tất cả những ai đi qua phía trước ô của họ và mời mọc bất cứ ai dừng lại để chuyện trò nồng nhiệt. Kit quay sang Lauren.

“Cô nhảy van với tôi nhé?” anh mời.

“Ô, *vâng!*” Cô Merklinger kêu lên, vỗ tay. “Tất cả chúng ta nhảy van đi. Được chứ, mẹ?”

Thật may mắn, Kit nhận ra khi anh hơi giật mình nhìn cô gái trẻ, là cô đã không nhầm lẫn đối tượng lời mời của anh. Cái nhìn lúng liếng của cô gắn vào Farrington, người đang khoan dung đứng lên trong khi mẹ của cô tươi cười rạng rỡ với họ.

“Một điệu van,” nàng nói. “Ngài chưa được bà chủ nào của Almack gật đầu đồng ý cho phép nhảy à, tình yêu của tôi, và Amelia cũng thế. Nhưng ở Vauxhall tôi dám nói là các quy tắc không nghiêm khắc lắm. Vậy ra thôi và vui vẻ nào.”

Và thế là họ nhảy van, Kit và Lauren, và hai cặp khác nữa, dưới trời sao và những ngọn đèn đung đưa, làn gió lạnh lạnh buổi tối làm rung rinh lớp đăng ten trên áo Lauren và làm bù tóc Kit. Đường cong thanh nhã của xương sống nàng vừa vặn bàn tay anh, anh lại phát hiện ra. Và điệu van có lẽ được tạo ra là để dành cho nàng. Nàng thực hiện những bước di chuyển với sự tao nhã và duyên dáng. Và nàng đẹp hơn bất cứ mong đợi nào của anh.

Nàng sẽ là một nữ bá tước hoàn hảo khi thời điểm đến. Cha anh không có phản đối to tát nào hơn đối với nàng ngoài sự thật nàng không phải là Freyja. Họ thật khác nhau làm sao... nhưng anh không muốn theo đuổi suy nghĩ đó. Người phụ nữ này phù hợp tuyệt vời với anh.

“Có thể có thứ gì lãng mạn hơn nhảy van dưới những ánh sao không?” anh hỏi nàng, giọng anh hạ nhỏ chỉ cho nàng nghe thấy.

Nàng đang nhìn những cái cây và đèn treo, nhưng nàng nhìn thẳng vào anh khi anh nói. “Tôi cho là,” nàng trang nghiêm nói, “câu trả lời của một người về vấn đề này phải tùy thuộc vào bạn nhảy của người đó.”

Anh cười thầm. “Tôi run sợ hỏi rằng,” anh nói. “Có thể có cái gì lãng mạn hơn là điệu van *này* dưới những ánh sao không?”

“Có vài thứ *thú vị* hơn cái này, thưa quý ngài,” nàng đáp. Một sự gạt bỏ nếu anh có nghe thấy.

“Tôi có thể nghĩ đến một vài thứ.” Anh cố tình để rơi cái nhìn chăm chăm vào miệng nàng và siết chặt bàn tay trên eo nàng. Và anh đang định nói đến cái quý gì, cố chọc tức nàng khi anh đang tán tỉnh nàng?

“Tại sao quý ngài cứ cố chấp tán tỉnh tôi?” nàng hỏi anh. “Tôi chưa làm rất rõ ràng với quý ngài là tôi không chịu nổi những lời tăng bốc sao? Sự miễn cưỡng của tôi làm quý ngài thấy thích thú à?”

Vẻ đoan trang của nàng làm anh thích thú – thật ngạc nhiên. Lẽ ra nó phải gây phiền phức, anh nghĩ, nhưng nó lại không. Anh thấy tính trang nghiêm của nàng gần như khả ái.

Anh xoay nàng mà không trả lời, kéo nàng lại gần hơn khi anh nhìn thấy một cặp khác đang nguy hiểm đến gần. Nhưng nàng không nhận thấy điều ấy. Nàng thiết lập khoảng cách chính xác giữa họ một lần nữa và nhìn thẳng vào mắt anh với vẻ trách mắng rõ rệt.

“Có một tên vụng về to bụng sắp hạ cô,” anh giải thích. “Tên đó đấy. Ồi.” người đàn ông trẻ tuổi to lớn anh nói tới vừa va vào một cặp khác. Kit cười lặng lẽ. “Tôi sẽ dẫn cô đi dạo khi điệu van này kết thúc. Và trước khi cô nói rất chắc chắn rằng cô không muốn đi, tôi có kế hoạch làm cho nó đúng đắn hơn bằng cách đề nghị những người khác đi cùng.”

Nàng ngậm miệng lại và cảnh giác nhìn anh.

“Thật xấu hổ,” anh nói, “đến Vauxhall mà không nhìn ngắm càng nhiều càng tốt, đúng không? Lối đi nhiều cây, giống ở nông thôn và lãng mạn khó tả.”

“Tôi không đến đây để lãng mạn,” nàng nói.

“Có những lựa chọn khác.” Anh mỉm cười ranh mãnh với nàng và lại xoay nàng, và cổ nàng cong ra sau khi nàng nhìn lên những chiếc đèn màu xoay tròn. “Tại sao cô đến?”

Khi nàng không trả lời ngay, anh thở dài sâu lắng. Tiếng nhạc, anh biết, sắp chấm dứt.

“Đi dạo với tôi đi,” anh nói. “Với những người khác cho đúng đắn, dĩ nhiên.” Nếu anh không thể thoát khỏi sự đi kèm của họ ngay khi họ đi khỏi khu vực xung quanh chiếc rạp, thì anh thật sự sẽ mất cơ hội gần gũi với nàng.

Tiếng nhạc chấm dứt, và họ đứng đối diện nhau trong khi những cặp khác quay về ô.

“Cô lưỡng lự vì tôi đã bơi ở Serpentine mà chỉ mặc đồ lót à?” anh hỏi nàng.

“Ngài biến mọi thứ thành chuyện cười,” nàng nói. “tôi tự hỏi có điều gì là nghiêm túc với ngài không.”

“Vài điều,” anh cam đoan. *À phải, vài điều.* “Đi dạo với tôi.”

“Được thôi,” cuối cùng nàng nói. “Đề nghị những người khác đi với chúng ta, thưa quý ngài. Nhưng tôi sẽ không tha thứ cho tán tỉnh hay đùa giỡn gì đâu.”

“Tôi hứa không tán tỉnh cũng không đùa cợt với cô,” anh nói, mỉm cười, bàn tay phải đặt lên trái tim.

Nàng trông không hề bị thuyết phục.

“Được thôi,” nàng lại nói.

Chương 6

Lauren luôn yêu thích cái đẹp. Công viên ở Newburry Abbey rất đẹp, đặc biệt vào những ngày hè đầy nắng khi những cơn gió thổi ra biển không quá dữ dội. Những thảm cỏ và vườn hoa trong công viên là thứ nàng yêu thích nhất dù chúng đã được xới lên và trồng tĩa lại. Chúng đã được làm cho văn minh hơn. Nàng chưa bao giờ thực sự thích thung lũng và bờ biển hoang sơ, chúng là một phần của công viên. Chúng chưa được khai phá và còn rất lộn xộn. Đôi khi chúng làm nàng thấy sợ theo cách mà nàng chưa bao giờ giải thích được. Có lẽ, chúng nhắc nàng nhớ rằng khả năng kiểm soát số phận mình của con người mới nhỏ bé làm sao, và chúng ta luôn kề cận với sự lộn xộn đến thế nào.

Nàng kinh sợ sự lộn xộn.

Vườn Vauxhall sáng rực rỡ. Thiên nhiên chế ngự nơi đây và làm cho nó rất đáng yêu. Khu vườn sáng rực ánh đèn, những lối đi rộng rãi vắt ngang dọc, sáng bừng với những tác phẩm điêu khắc và hang động thêm thắt vào sự thú vị hấp dẫn và tao nhã. Những con đường đầy người đi tản bộ, ai ai cũng mang dáng vẻ tác phong lịch sự hoàn hảo.

Nhưng nàng đang cảm thấy sự nguy hiểm. Cô Merklinger và Quý ngài Farrington, Cô Abbott và Ông Weller đi trước họ, nói chuyện và cười đùa với nhau. Quý ngài Ravensberg chẳng hề cố gắng chút nào để gia nhập vào những cuộc trò chuyện đó dù Quý ngài Farrington là bạn thân của anh. Và mỗi phút trôi qua hai người lại càng tụt lại phía sau bốn người kia hơn một chút.

Thường xuyên có những con đường hẹp hơn uốn lượn đi xa vào trong những hàng cây. Chúng tối tăm hơn, cô độc hơn đường cái chính.

Lauren gần như có thể đọc được suy nghĩ của Quý ngài Ravensberg. Anh định đưa họ đi vào một trong con đường nhánh đó. Chỉ hai người họ thôi. Nàng rung mình. Nàng có thể tăng tốc độ và rút ngắn khoảng cách với những người kia. Nàng có thể tự mình tham gia vào câu chuyện của họ. Hoặc nàng có thể, khi thời điểm đến, cứng rắn từ chối rời khỏi đường chính. Dù sao thì, anh sẽ khó mà buộc được nàng phải làm theo mong muốn của anh. Sự thật là nàng đang có một cuộc đấu tranh nội tâm làm nàng bối rối. Lauren Edgeworth luôn biết cái gì là cái gì, và nó chắc chắn không phải là chuyện đi chơi khuất mắt với một người lạ thực sự trên một con đường vắng vẻ khi anh ta chẳng có gì ngoài những suy nghĩ tán tỉnh đùa bỡn, cợt nhả trong đầu.

Nhưng nàng đang bị cám dỗ khủng khiếp. Nó là cái gì nhỉ - sự tán tỉnh cợt nhả? Nó hẳn phải khác biệt với những lời tán tỉnh đơn điệu, chắc chắn thế. Có người có thể tán tỉnh cùng lúc với nhiều người khác. Người khác cần được một mình với người họ ve vãn. Nàng chưa bao giờ thắc mắc về điều ấy. Chưa bao giờ dù chỉ thoáng qua.

Nhưng tối nay nàng có.

“Đường này đông quá,” Tử tước Ravensberg nói, nghiêng đầu anh sát vào nàng. “Cô có muốn được đi dạo thư thái, yên tĩnh hơn trên một trong những con đường nhánh kia không, Cô Edgeworth?” đôi mắt anh nháy múa vui vẻ, trêu chọc cô. Anh biết, dĩ nhiên là nàng hiểu. Anh cũng có biết là nàng đang bị cảm ồ không?

Nàng cảm thấy như thể nàng đã đến vài mốc quyết định trong đời mình. Nàng có thể và nên nói không và điều ấy sẽ chấm dứt vấn đề. Hoặc nàng có thể nói có. Nàng có thể đơn giản nói có và mạo hiểm... cái gì? Bị phát hiện? Bị phơi bày? Gây tai tiếng? Họ không có người đi kèm. Anh có định đánh cắp một nụ hôn của nàng không? Đó là một suy nghĩ gây choáng váng. Nàng mới chỉ được Neville hôn. Nàng đã hai mươi sáu tuổi và chỉ mới được hôn một lần duy nhất – một nụ hôn giản dị - của người hứa hôn trước đây. Có lẽ anh muốn nhiều hơn hôn. Có lẽ...

“Cảm ơn,” nàng nghe chính mình nói trước khi nàng có thể bảo mình rằng đồng ý là điều không thể. “Rất thú vị.”

Anh rẽ không chút chần chừ vào một con đường nhỏ bên trái họ. Hai cặp kia đang đi dạo phía trước, không biết rằng đã bị bỏ rơi.

Con đường hẹp – chỉ vừa đủ rộng cho hai người đi song song nếu họ đi sát vào nhau. Quý ngài Ravensberg khoác chặt tay nàng bên mình để nàng không còn lựa chọn nào khác ngoài vai kề vai với anh. Chính *con đường* này không cho nàng cơ hội – con đường và những hàng cây cao, tĩnh lặng mọc hai bên và giao vào nhau trên đầu, gần như hoàn toàn che khuất ánh trăng. Ánh sáng duy nhất đến từ ngọn đèn treo trên một nhánh cây.

Nàng không nên đồng ý với điều này, Lauren nghĩ. Có một cảm giác trơ trọi và riêng tư hơn là nàng nghĩ. Những tiếng nói và tiếng nhạc ngay tức khắc dường như trở nên mờ nhạt. Không còn ai khác trên con đường này.

Tại sao nàng đã đồng ý? Vì tò mò? Hay khát khao được hôn?

Nàng ước anh nói điều gì đó. Nàng nghĩ đến đủ thứ chuyện anh có thể nói – nàng rất giỏi gợi một cuộc chuyện trò xã hội lịch sự, nhưng bất cứ chủ đề nào xuất hiện trong đầu cũng có vẻ lố bịch trong tình huống hiện tại.

“Tôi muốn hôn em,” anh nói với cái giọng nói chuyện quá bình tĩnh đến nỗi mất một lúc ý anh không lọt vào được tâm trí nàng. Rồi trái tim nàng hiểu được trước khi nó đập không thoải mái trong lồng ngực, cướp lấy một nửa hơi thở của nàng.

Sẽ như thế nào nhỉ, được hôn bởi một người không phải Neville? Được hôn bởi một tên phóng đảng xấu xa? Bởi Tử tước Ravensberg? Và tại sao nàng lại không nói được ngay lập tức lời từ chối cứng rắn và băng giá?

“Tại sao?” thay vào đó nàng hỏi.

Anh cười dịu dàng. “Vì em là một người phụ nữ - một phụ nữ đẹp – và tôi là một người đàn ông máu nóng,” anh nói. “Vì tôi khát khao em.”

Lauren tự hỏi chân nàng có còn đang đứng vững không. Chúng dường như đột nhiên hóa thành đá. Đây có phải là tán tỉnh không?

... Tôi là một người đàn ông máu nóng.

Vì tôi khát khao em.

Sự lựa chọn từ ngữ của anh làm đầu óc nàng tê liệt vì sốc. Nhưng họ vẫn đang tiếp tục đi tới như thể họ chỉ vừa trao đổi lời bình luận về thời tiết. Anh không chỉ muốn hôn nàng. Anh *khao khát* nàng. Nàng có thể nào được khao khát không? Nàng có đẹp thật không? Rốt cuộc có thể nào đây không đơn giản chỉ là tán tỉnh? Hay nàng đang bị lừa bịp đến mất suy nghĩ vì một kẻ phóng đảng đầy kinh nghiệm?

Họ cùng dừng lại như có sự thông hiểu lẫn nhau, và không biết làm sao mà họ lại đang đứng đối diện với nhau. Ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn phía xa nhảy múa qua cái bóng của anh. Anh nâng một bàn tay lên và lưng bàn tay chạy nhẹ nhàng như lông vũ xuống một bên hàm tới cằm nàng.

“Để anh hôn em,” anh thì thầm.

Nàng nhắm mắt và gật đầu – như thể không thể nhìn và nói ra câu trả lời nào mà dù thế nào chẳng nữa cũng sẽ xóa cho nàng khỏi trách nhiệm về bất cứ điều gì sẽ xảy ra.

Nàng cảm thấy bàn tay anh đặt lên hai bên eo nàng. Chúng đẩy nàng về phía trước đến mức, dù nàng không dời chân, ngực nàng vẫn chạm vào ngực anh và rồi ép vào sát hơn. Để giữ cân bằng, nàng đưa tay lên chống vào ngực anh – và lại cảm thấy sự thân mật kỳ lạ khi ở gần người chỉ cao hơn nàng không quá hai hoặc ba inch. Nàng mở mắt ra và thấy mặt anh sát mặt nàng, mắt anh chăm chú trên miệng nàng. Và rồi miệng anh phủ lấy nó.

Hai môi anh tách ra. Nàng cảm thấy choáng váng với sức nóng ẩm ướt bên trong miệng anh và hơi ấm của hơi thở anh trên má nàng. Trong vài giây, nàng bị lạc trong suy nghĩ về những cảm giác xác thịt hơn nàng từng nghi ngờ là có. Và rồi nàng cảm nhận được hai điều khác cùng lúc. Lưỡi anh lần theo đường viền môi nàng, tạo nên một cảm giác nguyên sơ khủng khiếp chạy vào trong họng nàng xuống ngực và xuống dưới nữa... và một bàn tay anh vững vàng trải ra sau thắt lưng nàng – không, thấp hơn – và kéo nàng sát chặt anh hơn để đùi nàng nằm giữa đùi anh và...

Nàng đẩy anh ra và chiến đấu với mớ hỗn độn những cảm giác và xúc cảm khác lạ xoáy tròn qua óc. Nó gây ra biết bao cảm giác đến nỗi các quý cô chưa chồng không bao giờ được cho phép ở một mình với một người đàn ông cho đến khi họ được hứa hôn. Nhưng nàng không hề cảm thấy điều nào như thế này với Neville. Neville là... một quý ông.

“Cảm ơn, thưa ngài,” nàng nói, lấy lại sự lạnh lùng vô cảm trong giọng nói, khá mâu thuẫn với sự rối loạn trong tình cảm của mình. “Thế là đủ rồi.”

“Cô Edgeworth.” Anh chăm chú nhìn nàng gần hơn, đầu anh khẽ nghiêng một chút sang một bên. Anh không cố gắng ôm nàng nữa. Anh thậm chí không chạm vào nàng. Anh chấp tay sau lưng. Tuy vậy nàng sẽ lùi lại một bước để tạo thêm khoảng cách giữa họ nếu những cái cây cho phép. “Em hãy cho anh niềm vinh dự chấp nhận lời cầu hôn của anh nhé?”

Cái gì? Nàng chăm chăm nhìn anh, không nói nên lời. Câu đề nghị của anh quá bất ngờ đến nỗi đầu óc nàng không thể níu nổi nó mất một lúc. *Đây không phải là tán tỉnh, chắc chắn.* Anh đã đề nghị nàng *lấy* anh.

“Tại sao?” câu hỏi buột ra trước khi nàng có thể kèm lại được.

“Anh đã thấy em qua phòng khiêu vũ của Quý bà Mannering,” anh đáp, “và biết rằng em là người phụ nữ anh sẽ cưới – nếu em đồng ý.”

Đó là giấc mơ của tất cả các cô gái, chắn chắn, được đặc biệt chú ý trong một phòng đầy người, một khoảnh khắc là Cô bé lọ lem, và tình yêu từ linh hồn của Hoàng tử Quyển rũ. Không có chuyện thần thoại nào lãng mạn hơn được nữa. Và Lauren không miễn dịch với điều này. Nhưng nàng không còn là một cô gái trẻ. Có tất cả khác biệt trên thế giới giữa tưởng tượng và hiện thực. Cuộc sống đã giáng cho nàng quá nhiều thực tế đến nỗi nàng chẳng còn nghi ngờ về điều đó nữa. Nàng không tin vào tình yêu từ cái nhìn đầu tiên. Nàng thậm chí không tin vào tình yêu lãng mạn.

“Từ lúc đó,” anh tiếp, “sự quan tâm của anh dành cho em mỗi ngày càng sâu đậm hơn. Mỗi giờ.”

“Vậy sao?” nàng gần như ước ao được trở về thời con gái khờ khạo mà nàng chưa bao giờ biết – niềm tin khờ dại vào những câu chuyện cổ tích lãng mạn. Nàng gần như ước gì nàng có thể tin. “Tại sao?” đó là câu hỏi mà hình như nàng đã dùng nhiều lần dạo gần đây.

“Em đẹp,” anh đáp. “Em tao nhã, duyên dáng và có phẩm cách. Em là một quý cô hoàn hảo, thực ra, anh đang yêu em đến điên cuồng.”

Đó là những từ giải phóng tinh thần nàng khỏi trạng thái mờ mịt. Đàn ông đơn giản không ai yêu đến điên cuồng. Các cô gái trẻ có lẽ, nhưng nếu tình yêu xảy ra với đàn ông, chúng chậm rãi và thực dụng hơn. Quý ngài Ravensberg không phải loại người yêu điên cuồng với bất cứ người phụ nữ nào. Nàng ngờ rằng anh yêu bản thân mình hơn nhiều. Và Lauren Edgeworth không phải loại phụ nữ có khả năng thổi bùng lên những cảm xúc bay bổng trong bất kỳ người đàn ông nào.

“Thưa ngài,” nàng hỏi anh, nhìn thẳng vào mắt anh và ước gì có nhiều ánh sáng hơn, “trò chơi của ngài là gì?”

“Trò chơi?” anh cúi xuống gần hơn một chút và nàng quay phắt đi, bước đi vài bước. Nàng đứng quay lưng về phía anh.

“Tài sản của tôi phải không?” nàng hỏi anh. “Quý ngài cần cưới tiền à?”

“Tôi có tất cả sự giàu có tôi cần rồi,” anh đáp sau một khắc im lặng. “Và tôi là người thừa kế một tài sản còn nhiều hơn thế.”

“Vậy thì tại sao?” nàng nhìn chăm chăm về phía trước và không chú ý đến những hình thù thay đổi của ánh sáng xanh xanh và cái bóng chồng lên nó bởi ngọn đèn phía xa. “Tại sao ngài dự vũ hội của Quý bà Mannering? Tôi được bảo là ngài chưa hề tham dự vũ hội nào trước đó trong mùa này. Sao ngài chỉ khiêu vũ với một mình tôi? Ngài đến đó có chủ đích, đúng không?”

Ngài định cầu hôn tôi thậm chí trước khi nhìn thấy tôi. Tôi nói đúng không?”

“Tôi đã nhìn thấy em trước đó trong công viên rồi,” anh đáp. “Nhớ không? Em rất khó quên.”

London suốt Mùa là một cái chợ hôn nhân khổng lồ. Tử tước Ravensberg phải gần ba mươi, có lẽ hơn. Anh là người thừa kế của một bá tước. Hoàn toàn có thể hiểu được rằng anh quyết định là đã đến lúc kiếm một cô dâu. Nhưng sao lại là nàng? Và sao lại từ một cái nhìn không chuẩn bị trước? Nàng không tin rằng anh hình thành niềm đam mê về nàng chỉ từ cuộc gặp gỡ ngắn ngủi bằng mắt trong công viên khi anh đang ôm và hôn cô vắt sữa. Nàng không tin anh say mê nàng. Nàng quay lại nhìn anh. Từ góc nhìn này, gương mặt anh thấy rõ hơn trong ánh sáng. Hình như có ít vẻ cười cợt hơn bình thường.

“Sự say mê giả vờ của ngài là sự sỉ nhục, thưa ngài,” nàng nói. “Dối trá chắc chắn không cần thiết đâu. Sao không đơn giản nói ra sự thật?”

Dáng vẻ anh cứng ngắc như được khắc tạc và không còn vẻ hài hước thông thường. Bây giờ nàng có thể hình dung anh, khi nàng chưa bao giờ có thể trước đây, là một sĩ quan quân đội.

“Sỉ nhục,” anh nhẹ nhàng lặp lại. “Tôi đã sỉ nhục cô. Cô nói đúng. Tôi đã làm thế.”

Nàng có một ấn tượng rõ ràng là trái tim nàng từ ngực rơi thẳng xuống bàn chân. Vậy là, nàng đã đúng. Anh chẳng có cảm giác gì với nàng. Dĩ nhiên là không rồi. Và dù sao thì, nàng cũng không muốn anh. Nàng không muốn tình yêu của anh hay của bất cứ người đàn ông nào. Đặc biệt là anh. Nhưng nàng đột nhiên thấy mình ớn lạnh. Nàng không đẹp. Nàng không đáng được khao khát. Nàng chỉ đơn giản là Lauren Edgeworth, quý cô hoàn hảo và cô dâu thích hợp cho người thừa kế một bá tước – như nàng đã từng trong suốt đời mình, trừ phi người đàn ông tìm thấy một cô dâu hấp dẫn hơn trước khi quá trễ. Nàng quay đầu để xác nhận điều mắt nàng đã thấy trước đó mà không thực sự chú ý – một cái ghế thô sơ. Nàng đi về phía nó và ngồi xuống, sắp xếp áo váy cẩn thận để nàng không phải nhìn anh. Anh đến gần hơn, nhưng không có ý ngồi cạnh nàng.

“Danh dự luôn rất quan trọng đối với tôi,” anh nói, giọng anh không có chút cười cợt nào mà nàng hiếm khi nhận thấy từ anh. “Có một thời gian – khi tôi được phong sĩ quan – với tôi danh dự có ý nghĩa nhiều hơn cuộc sống, thậm chí cuộc sống của những người tôi yêu quý. Nhưng –” một lúc im lặng trước khi anh nói tiếp. “Trong tất cả những cư xử của tôi với cô, tôi đã hành động hoàn toàn không có danh dự. Tôi vô cùng xấu hổ và xin cô thứ lỗi. Có lẽ cô cho phép tôi hộ tống cô quay lại với Bà Merklinger chứ?”

Nàng nhìn lên anh. Không có danh dự? Chỉ vì anh đã vờ yêu khi anh không có? Sao sự thật đó lại làm nàng thấy trống vắng đến thế? Nàng chưa bao giờ tin anh cơ mà.

“Tôi tin là ngài nợ tôi một lời giải thích trước đã,” nàng nói dù không chắc là nàng muốn biết.

Trong một lúc rất lâu, có vẻ anh sẽ không trả lời cho nàng. Những tiếng bước chân đi gần tới, cùng với những tiếng thì thầm dịu dàng và tiếng cười. Nhưng dù là bất cứ ai thì hẳn cũng đã phát hiện ra họ từ xa và quay trở lại. Tiếng một bản van nĩa từ đâu đó dường như rất xa.

“Chỉ cần nói rằng,” cuối cùng Quý ngài Ravensberg nói sau khi hít vào, “là tôi đã đánh cược

với ba người khác là tôi sẽ tán tỉnh được cô và cưới cô vào cuối tháng này.”

Lauren bắt buộc kiểm soát mình bằng cách cố gắng – và thất bại – mô tả cảm giác của nàng bằng một từ. Choáng váng? Giận dữ? Đau đớn? Mất mặt?

“Đánh cược?” nàng thầm thì.

“Cô được chọn,” anh nói tiếp, “vì cô có tiếng là có phẩm cách, cao quý và đáng trọng không thể lay chuyển được. Là một quý cô hoàn hảo, thật thế. Bạn... bẽ tôi cho rằng cô là quý cô có vẻ là người ít chấp nhận nhất lời cầu hôn của tôi.”

“Vì quý ngài là một kẻ phóng dăng à? Tất cả điều này là một trò chơi, phải không?” Giọng nàng, nàng nhận ra, hợp với giọng anh về sự thẳng thừng. “Nhưng là một trò chơi ngu ngốc xuất sắc. Ngài được gì nếu thắng cuộc? Ngài sẽ bị mắc kẹt cả cuộc đời với một người vợ đứng đắn và cứng nhắc. Một quý cô hoàn hảo. Một quý cô buồn tẻ thực sự. Đó chính là tôi đây, Quý ngài Ravensberg.”

Sự sắc nhọn trong nỗi đau của nàng thật buồn cười. Nàng chưa bao giờ mong người đàn ông này hay tin vào những lời ong bướm ngớ ngẩn của anh. Giờ nàng còn mong muốn anh ít hơn nữa. Có quan trọng gì khi anh cá cược về nàng vì nàng buồn tẻ, chán ngắt? Vì những thứ như phẩm giá, cao quý, đáng trọng đối với anh. Và anh đúng. Nàng chính xác như anh nghĩ về nàng. Nàng luôn tự hào là một quý cô. Nàng *vẫn* tự hào. Nên nỗi đau không có giá trị. Nàng thực sự không hề cảm thấy nó. Chỉ là giận dữ thôi – với chính nàng hơn là với anh. Nàng đã biết ngay từ đầu anh là ai và là gì. Nàng đã cố tình chọn lựa mà không nghe theo lời gia đình. Nàng đã muốn khẳng định sự độc lập của mình. Và lúc nào nàng cũng thuyết phục mình rằng nàng miễn nhiệm với sự hấp dẫn của anh.

“Không đâu,” anh nói, “cô đang bắt công với chính mình. Và nó không phải chỉ là một trò chơi. Tôi thật sự đã – đang – cần một cô dâu. Ai đó như cô. Nhưng tôi không nên tán tỉnh cô ... thiếu cảm xúc như vậy. Mà không đếm xỉa cô cũng là một con người. Tôi không nên để cô, hay bất cứ quý cô nào khác, trở thành mục tiêu cá cược. Cô có thể là người vợ hoàn hảo cho tôi, nhưng tôi sẽ chỉ là một người chồng tồi tệ nhất cho cô.”

Nàng nên đứng lên khi, nghe lời giải thích, và quay lưng đi về đường chính và vào ô nơi Ông bà Merklinger đang đợi. Vì danh dự, nàng nên rời khỏi – và từ chối sự hộ tống của anh. Nhưng nàng không nhúc nhích.

“Sao ngài lại cần một cô dâu vào cuối tháng sáu?” nàng hỏi. “Chỉ còn không tới hai tuần nữa. Và tại sao cần một – quý cô hoàn hảo?” nàng không thể giữ sự chua cay khỏi giọng mình.

“Tốt hơn tôi nên kể cho cô nghe hết,” anh thở dài và bước lại gần hơn. Nhưng anh không ngồi xuống cạnh nàng. Thay vì thế anh chống một bàn chân lên cái ghế gỗ và vòng một cánh tay khoác lên cái chân ấy. Khuôn mặt anh, giờ chỉ còn cách mặt nàng một inch, rất nghiêm túc.

“Tôi được triệu hồi về Alvesley hè này,” anh nói. “thay chỗ ngồi chính của cha tôi. Cái chết của anh tôi gần hai năm trước biến tôi thành người thừa kế và buộc tôi phản bội lại phận sự của mình từ khi ông chỉ cho tôi thấy rằng tôi không được tự do đặt cuộc đời mình vào rủi ro mỗi ngày nữa. Cuộc đời tôi tự nhiên có giá với ông, cô thấy đấy, dù ông cấm cửa tôi mãi mãi kể từ lần cuối tôi gặp ông.”

“Ngài không muốn xuất ngũ sao?” nàng hỏi, để ý thấy vẻ chua cay bất thường trong giọng anh.

“Lúc tôi còn trẻ, tôi đã được nuôi dưỡng để gia nhập quân ngũ,” anh đáp. “Dù sao đó mới là thứ tôi muốn. Và tôi thích nó và mọi thứ liên quan đến nó. Nó là thứ tôi làm tốt.”

Nàng chờ đợi.

“Có một bữa tiệc gia đình tổ chức mừng sinh nhật thứ bảy mươi lăm của bà nội tôi trong hè này,” anh nói. “Lệnh cấm tôi sẽ được hủy bỏ. Cuối cùng thì đứa con hoang đảng cũng được cho về nhà. Và cô biết đấy, anh ta sẽ phải học trách nhiệm trở thành một bá tước tương lai. Mà một trong những trách nhiệm đó là có vợ và có con. Đó là ý định của cha tôi, thật ra, là biến việc hứa hôn của tôi thành sự kiện trung tâm của mọi hoạt động hội hè đình đám mùa hè này. Đó là món quà sinh nhật cho bà tôi.”

Mọi việc bắt đầu sáng tỏ. Sự đứng đắn của nàng, tiếng tăm là một quý cô hoàn hảo của nàng khiến nàng trở thành một ứng viên hoàn hảo. Nàng được lựa chọn với sự tính toán lạnh lùng. Như hầu hết mọi cô dâu trong tầng lớp của nàng, hẳn rồi. Nếu anh cởi mở về những ý định của mình ngay từ đầu thì nàng đã không bị xúc phạm. Về bản chất sẽ không có cuộc đối đầu nào giữa họ.

“Bá tước Redfield đã chỉ thị ngài phải chọn một cô dâu đứng đắn à?” nàng hỏi. “Ông ấy đề nghị tên tôi?”

“Không,” anh vỗ nhẹ bàn tay còn rảnh vào cái chân đang đứng trụ. “Thật ra ông ấy có một ứng viên khác trong đầu.”

“Ồ?”

“Người hứa hôn của ông anh đã chết của tôi.”

“À,” Lauren đan chặt hai bàn tay trong lòng. Thật quá khó chịu đối với cả Quý ngài Ravensberg lẫn quý cô tội nghiệp đó, người được chuyển tay từ người anh vào người em kế tiếp như một món thừa kế bị hư hỏng.

“Và đã từng là của tôi trước khi là của anh ấy,” anh nói tiếp sau một thoáng im lặng. “Nhưng khi được lựa chọn cách đây ba năm, cô ấy đã chọn người thừa kế thay vì người con thứ, chỉ là một thiếu tá kỵ binh. Thật mỉa mai, đúng không? Cô ấy đã có thể có cả tôi lẫn tước vị. Nhưng tôi không muốn lấy cô ấy nữa. Và vì vậy tôi quyết định tự chọn cô dâu cho mình và đến đưa cô ấy đi cùng với tôi khi việc đã rồi. Tôi muốn một cô dâu mà cha tôi không thể phản đối được. Họ đề nghị tên cô cho tôi – không phải như ai đó mà chắc chắn sẽ đồng ý, mà là một quý cô có phẩm cách hoàn hảo có lẽ sẽ từ chối tôi. Nên mới có cá cược.”

Lauren nhìn vào hai bàn tay trong lòng. Nàng không chắc anh đã nói ra sự thật hoàn toàn. Nàng nghĩ có vẻ là nàng được nêu tên ra như ai đó gần như chắc chắn sốt sắng chấp nhận lời cầu hôn của anh hơn. Dù sao thì nàng cũng không phải là một người bị phụ tình, một cô dâu bị bỏ rơi đúng không? Một phụ nữ trải qua lần đổ mặt đầu tiên của tuổi trẻ, người sẽ chộp lấy người đàn ông đầu tiên hỏi cưới với sự biết ơn tuyệt vọng? Nhưng nếu là vậy, tại sao ba quý ông kia lại cá là anh thua?

Nhưng nó có quan trọng không?

“Tôi xin cô tha lỗi,” anh nói. “Cô đã là nạn nhân của sự đánh mất danh dự không thể tha thứ của tôi. Tôi đã nợ cô sự chân thành ngay từ đầu. Tôi đã nên đến nhà Công tước Portfrey với lời cầu hôn và bằng lòng với bất cứ điều gì ông ấy có thể nói. Nhưng bây giờ quá trễ để tìm hiểu cô đúng cách. Cô không làm gì đáng để bị đối xử đáng khinh như vậy. Xin hãy tin là tôi thực sự hối hận và là người hầu hèn mọn nhất của cô. Liệu tôi có thể hộ tống cô về không?” anh xoay gót và đưa cánh tay ra.

Nàng vẫn nhìn vào hai bàn tay khi anh chờ đợi. Một ngã tư nữa. Nhưng không có gì quyết định thêm nữa, không còn gì hơn để nói nữa.

Vì em là một phụ nữ - một phụ nữ đẹp - và anh là một người đàn ông máu nóng. Và anh ngưỡng mộ em.

Tất cả đều là dối trá. Và nàng đã bị tổn thương không thể phủ nhận được vì điều đó. Tất cả chỉ là một trò bịp bợm để dụ dỗ nàng chấp nhận anh và giúp anh thắng cược.

Nhưng vẫn còn ... một ngã tư.

“Khoan, chờ đã,” nàng nhẹ nhàng nói, cho dù anh đã làm điều đó – đang đợi để hộ tống nàng ra khỏi cuộc đời anh. “Đợi một chút.”

Kit nhìn những ngón tay nàng xòe ra trong lòng. Nàng không nói gì nữa một lúc lâu. Anh thấy khổ sở tồi tệ. Tất cả những gì anh muốn làm, khi đã nói ra sự thật, là đưa nàng về cạnh Bà Merklinger và chờ đêm nay trôi qua với tất cả sự kiên nhẫn mà anh có thể có được. Và sáng mai đi tìm ba ông bạn của anh để trả nợ trước khi về Alvesley.

Anh xấu hổ vô cùng khi nhận ra rằng đồng ý lấy một quý cô – một quý cô hoàn toàn vô tội – làm mục tiêu cá cược hèn hạ như anh làm đã làm ô uế danh dự mà anh đã thiết tha gìn giữ. Lúc ấy có vẻ khá là thú vị, trước khi nàng trở thành một con người đối với anh.

Một nhóm người nữa đang đến gần theo con đường hẹp, lần này ồn ào hơn so với cặp trước. Và họ vẫn tiến đến dù họ nhận ra là mình đang ngắt ngang một cuộc nói chuyện tay đôi. Kit ngồi xuống cạnh Lauren, và bốn kẻ tản bộ đi qua trong sự yên lặng ồn ào, cẩn thận quay mắt đi, và rồi phá ra cười vang và cười khúc khích trước khi họ ra khỏi tầm nghe. Kit vẫn ngồi đó.

“Vâng, ngài sẽ về Alvesley,” Lauren hỏi, “và hứa hôn với hôn thê trước đây của ngài?”

“Tôi hy vọng có thể tránh được điều đó,” anh đáp.

“Cô ấy có muốn lấy ngài không?” nàng hỏi.

“Tôi rất nghi ngờ điều ấy,” anh trả lời. “Ba năm trước cô ấy thích Jerome hơn tôi.” Dù Jerome chưa bao giờ hiểu được Freyja.

“Tôi muốn làm một cuộc thương lượng với ngài, Quý ngài Ravensberg,” Lauren nói, giọng nàng đều đều và lạnh lùng, “nếu ngài đồng ý.”

Anh quay đầu lại để nhìn nàng, nhưng mắt anh vẫn nhìn thẳng xuống những ngón tay đang xòe ra của nàng.

“Tôi sẽ đi Alvesley với ngài,” nàng nói rất thận trọng, “như người hứa hôn vủa ngài.”

Anh ngồi bất động.

“Người hôn thê *tạm thời* của ngài,” nàng giải thích. “Tôi sẽ đi với ngài ra mắt gia đình và làm mọi thứ ngài muốn tôi làm. Tôi sẽ ở đó khi ngài lại biến mình là con trai của cha ngài và đặt mình vào đúng chỗ trong nhà là một người thừa kế. Tôi sẽ ở đó để cuộc đính hôn khó chịu không áp đặt lên cả cho ngài lẫn quý cô đã từng chọn anh trai ngài hơn là chọn ngài. Tôi sẽ trao cho ngài khoảng không để thở, để nói, suốt bữa tiệc gia đình và buổi lễ sinh nhật. Nhưng tôi sẽ không lấy ngài. Cuối tháng sáu tôi sẽ rời Alvesley và hủy hôn ước. Tôi sẽ làm đều đó theo cách để không ai chê trách được ngài. Lúc đó hy vọng là gia đình ngài sẽ chấp nhận quyền chọn lựa cô dâu của ngài vào lúc ngài muốn.”

Anh không thể nào hiểu nhằm ý nàng được. Nàng nói rất cẩn thận. Nhưng cái quỷ gì vậy?

“Cô sẽ hủy hôn ước?” anh hỏi, cau mày. “Cô có nhận ra là nó sẽ gây tai tiếng đến mức nào không? Cô sẽ đặt mình ra ngoài xã hội.”

“Tôi nghĩ không đâu,” nàng đáp mới một nụ cười mờ nhạt vào hai bàn tay mình. “Sẽ có nhiều người chúc mừng tôi giải thoát mình kịp lúc khỏi đám cưới với một tên phóng đảng. Nhưng dù sao tôi cũng ít quan tâm đến điều đó. Tôi đã nói với ngài là tôi không tìm chồng, là tôi không định kết hôn. Điều tôi nhận ra chỉ mới rất gần đây là tôi cần giải phóng mình khỏi những người thân tốt bụng, những người đối xử với tôi như thể tôi còn là một cô gái ngây thơ và là thứ gì cực kỳ dễ vỡ. Thật sự tôi là một phụ nữ đã trưởng thành từ lâu rồi, và tôi có sự độc lập thoải mái của mình. Tôi định tự lập mái nhà cho mình, có lẽ ở Bath. Sau mùa hè ở Staverley, như là người hứa hôn của ngài, và sau đó hủy hôn ước, tôi thấy thế dễ hơn nhiều để làm điều tôi nên làm cách đây một năm. Không người thân nào của tôi sẽ giận tôi đâu. Rõ ràng tôi sẽ trở thành người-không-thể-lấy-chồng.”

Cái quỷ gì vậy? Anh chăm chăm nhìn vào nét mặt nhìn nghiêng của nàng và hoàn toàn nhận ra điều anh đã nên nhận ra từ rất lâu – là anh không biết gì về người phụ nữ này hết. Vậy mà anh đã chuẩn bị để cưới nàng trong vòng hai tuần tới.

“Vậy là cô đã trói buộc sâu nặng với Kilbourne phải không?” anh hỏi nàng.

Đầu nàng hơi cúi xuống. Những ngón tay nắm vào rồi lại xòe ra.

“Tôi lớn lên với anh ấy ở Newburry Abbey,” nàng nói, “từ lúc tôi được mang đến đó hồi tôi ba tuổi. Trong nhiều mặt, anh ấy giống anh trai tôi hơn là với Gwen. Nhưng tôi cũng luôn biết chúng tôi được dành cho nhau khi chúng tôi lớn lên. Tôi định hướng cuộc đời mình để hy vọng một ngày tôi sẽ là nữ công tước của anh ấy. Thậm chí khi anh ấy thực hiện bốn phận và ra đi, bảo tôi đừng đợi anh và thoải mái lấy bất cứ ai khác mà tôi muốn, tôi vẫn trung thành với anh. Tôi đợi. Nhưng khi anh đi, anh đã bí mật kết hôn và rồi nhìn thấy vợ chết trong một cuộc phục kích ở Bồ Đào Nha – hoặc là anh ấy đã nghĩ thế. Anh về nhà và hỏi cưới tôi. Có vẻ cuộc đời sẽ đi

đúng hướng tôi luôn mong ước. Nhưng Lily không chết. Cô ấy trở về với Neville – vào ngày cưới của tôi.”

Anh không bị lừa bởi giọng nói thiếu cảm xúc của nàng. Câu chuyện đã là tin giạt gân của năm ngoái. Nhưng gần như tất cả mấy chuyện ngồi lê đôi mách, anh đoán, đã tập trung vào câu chuyện tình yêu thú vị của Kilbourne và quý cô của mình. Lauren được thương hại, khi được nhắc đến, không nghi ngờ gì, trong những lời thì thầm sùng sốt và bùng bít. Có bao nhiêu người, kể cả anh, Kit nghĩ, thực sự xấu hổ, khi nhìn thấy nỗi đau của người phụ nữ đã phải chịu đựng và vẫn phải chịu đựng? Nàng đã sống chỉ vài phút trong giấc mơ cả đời để rồi bị đập vỡ với sự tàn nhẫn nhất.

“Cô đã yêu anh ta à?” anh hỏi. Dù anh không chắc thì quá khứ có chính xác hay không.

“Yêu,” nàng nhẹ nhàng. “Yêu là cái gì? Từ đó có nhiều nghĩa lắm. Dĩ nhiên tôi yêu anh ấy. Nhưng không phải theo cách Neville và Lily yêu nhau. Tình yêu là một kiểu cảm xúc lộn xộn, vô kỷ luật, tốt nhất nên tránh đi. Tôi sẽ vẫn trung thành và chung thủy và... dĩ nhiên tôi yêu anh ấy.” nàng thở dài. “tôi không muốn có đám cưới nào nữa, Quý ngài Ravensberg.”

Anh nhìn nàng, thấy thương xót – và tội lỗi sâu sắc – làm anh câm lặng. Nhưng nàng có vẻ đọc được suy nghĩ của anh.

“Tôi không đề nghị lòng trắc ẩn của quý ngài,” nàng nói, “Nên vui lòng đừng có đưa nó ra hay thậm chí cảm thấy nó. Tôi chỉ cần được chấp nhận một đặc quyền mà đàn ông nghĩ là quyền lợi tự nhiên – được cho phép sống cuộc đời tôi theo cách của tôi mà không có người quả quyết là yêu tôi mãi mãi hiểu rõ hơn tôi điều gì làm cho tôi hạnh phúc. Tôi muốn sống một mình và độc lập. Nếu tôi hủy hoại danh tiếng của mình mùa hè này, tôi sẽ đạt được điều mà tôi không phải đấu tranh để có nó.”

“Chúa ơi,” anh nói, cào một bàn tay vào tóc và rồi cúi xuống để gác cánh tay ngang qua chân mình. “Làm sao tôi đồng ý chuyện này được? Vừa nói đến danh dự chỉ vài phút trước, giờ làm sao tôi đồng ý lừa dối cả gia đình tôi lẫn gia đình cô? Làm sao tôi để tất cả gánh nặng hủy hôn ước cho cô? Cô hiểu, rằng là một quý ông, tôi không thể tự mình hủy nó, phải không?”

“Và đây là câu trả lời của ngài,” nàng nói. “Với ngài, người hứa hôn phải là một người thật, phải không, thưa quý ngài? Nếu tôi cư xử đáng hổ thẹn, ngài thấy đấy, và từ chối hủy nó thậm chí sau khi tôi thương lượng với ngài, ngài sẽ không còn chọn lựa nào khác mà phải cưới tôi. Và vì vậy ngài sẽ không liên quan gì đến việc lừa gạt nếu ngài đồng ý với đề nghị của tôi.”

Anh cố tìm ra một kẽ hở trong lập luận của nàng. Nhưng thực sự không có. Dĩ nhiên nếu anh đồng ý với đề nghị kỳ quặc này, người hứa hôn sẽ là một người có thật đối với anh. Và có lẽ - phải, có lẽ anh có thể chuộc lại danh dự anh đã đánh mất vài tuần qua và suốt mùa hè thuyết phục nàng cưới anh. Có lẽ anh có thể thuyết phục nàng rằng điều anh đề nghị hấp dẫn hơn một chút so với sống cô đơn một mình. Phụ nữ, dù là có tiềm lực để sống độc lập, cũng có rất ít tự do thực sự.

Anh không yêu Lauren Edgeworth. Anh thậm chí không biết nàng, anh rầu rĩ thừa nhận. Nhưng là điều anh đã đau đớn nhận ra suốt nửa tiếng vừa qua hoặc khoảng đó. Nàng là một con người rất thật với những cảm giác cũng rất thật. Và nàng là một trong những người anh quan tâm. Và là một người anh mang nợ.

“Cô có chắc là một bữa tiệc gia đình lớn phù hợp với sở thích của cô không?” anh hỏi nàng, lại ngồi thẳng lên.

Lần đầu tiên nàng quay đầu sang nhìn anh. “Tôi tin là nó hợp với tôi một cách tuyệt vời,” nàng nói. “Tôi được nuôi dạy để trở thành một nữ công tước, ngài nhớ không? Tôi được dạy dỗ để một ngày nào đó quản lý Newburry Abbey, là quý cô của điền sản đó. Đến Alvesley như là người hứa hôn của người thừa kế Bá tước Redfield là điều mà tôi có thể dự tính với sự tin tưởng và dễ dàng nhất. Ngài sẽ không phải thất vọng về tôi đâu.”

Anh nhăn mặt nhìn vào mắt nàng. “Nhưng tại sao cô làm hết chuyện này chỉ để thuyết phục gia đình để cô chọn cách sống cho mình?” anh hỏi. “Thứ lỗi cho tôi, nhưng cô không phải là

một người nhút nhát hay dễ dàng bị chi phối, Cô Edgeworth. Tất cả những gì cô thực sự cần làm, chắc chắn, là nói cho họ biết là cô đã quyết định về tương lai của mình để họ sớm có thể ngăn bản thân mỗi khi muốn yêu cầu cô đổi ý.”

Nàng lại nhìn đi – vào những cái cây tối tăm ở bên kia đường, vào bầu trời trên đầu, chỉ có thể nhìn thấy qua những tán cây.

“Sự thú nhận của ngài tối nay chứng thực với tôi tất cả những điều tồi tệ xấu xa mà tôi đã nghĩ hoặc được nghe về ngài,” nàng nói. “Mất một lúc tôi không thể nghĩ được gì ngoài việc rời khỏi ngài và không bao giờ gặp lại ngài nữa. Nhưng...”

Dường như nàng không thể nói tiếp mất một lúc. Anh đợi.

“Cuộc đời tôi quá bình lặng và đứng đắn,” nàng nói. “Chỉ đến gần đây tôi mới nhận ra nó cũng buồn tẻ nữa. Sự buồn tẻ của nó hợp với tôi. Đó là cái tôi biết, cái tôi thấy thoải mái, cái tôi khá bằng lòng sống cùng trong suốt phần đời còn lại. Nhưng gần đây tôi cảm thấy thêm được biết chỉ một lần cuộc sống sẽ thế nào nếu có một chút phiêu lưu. Để... à, tôi không biết chuyển cảm xúc thành lời như thế nào. Tôi nghĩ trải qua mùa hè làm bạn với ngài, giả mạo là người hứa hôn của ngài, sẽ khá là ... phiêu lưu. Nghe có vẻ rất khập khiễng khi chuyển thành lời.”

Nhưng nàng đang nói nhiều hơn bản thân những từ đó có thể truyền đạt. Rõ ràng, nàng là một phụ nữ chưa bao giờ biết đến niềm vui thú, người đã quá lâu ngăn cản tất cả tiềm năng của mình để sống tự nhiên và hạnh phúc.

“Cái tôi muốn có trong thỏa thuận này,” nàng tiếp tục, “là lời hứa của ngài, Quý ngài Ravensberg, trao cho tôi một mùa hè mà tôi không thể quên trong suốt phần đời còn lại của mình. Phiêu lưu và... vâng, phiêu lưu. Đó là điều tôi muốn trao đổi để giúp ngài thoát khỏi đám cưới không mong muốn.”

Anh nghĩ nàng đã nói xong, nhưng nàng giơ lên một bàn tay khi anh định nói. Nàng lại nhìn vào bàn tay kia, vẫn mở ngửa ra trong lòng nàng.

“Có một buổi sáng,” nàng nói. “Ở Newburry, chỉ vài ngày sau đám cưới của tôi – cái đám cưới không bao giờ có. Tôi đi dạo sớm và một mình xuống hướng bãi biển – ba điều mà tôi gần như chưa bao giờ làm. Khi tôi đang đi xuống đồi trong thung lũng dẫn ra bãi biển, tôi nghe thấy tiếng cười nói. Đó là Neville và Lily, đang tắm với nhau trong cái hồ ở chân thác cạnh ngôi nhà tranh nhỏ mà ông của Neville dựng cho vợ. Cửa để mở. Họ đã qua đêm ở đó. Họ... à, tôi tin là cả hai đều đang không mặc quần áo. Và họ đang... tôi nghĩ chỉ có một từ thích hợp là *đang đùa giỡn*. Đó là lúc tôi nhận ra cô ấy đã thắng tôi trong nhiều mặt hơn là chỉ một. Anh ấy rất hạnh phúc và sung sướng, ngài biết không. Và tôi chưa bao giờ có thể làm được điều đó. Tôi chưa bao giờ có thể xử sự với sự... buông thả hoàn toàn như thế. Ít nhất, tôi không tin là tôi có thể. Đó là sự đam mê mà tôi được chứng kiến chỉ vài phút trước khi tôi bỏ chạy nhanh hết sức có thể.”

Nàng hít vào để tiếp tục, nhưng rồi lắc đầu và ngừng lại.

“Cô đang yêu cầu tôi,” anh hỏi, “một mùa hè đam mê và phiêu lưu à?”

“Dĩ nhiên là không.” Trong một khoảnh khắc nàng có vẻ trở lại là chính mình, vươn thẳng cột sống và nâng cằm lên, trông rất choáng váng. “Tôi chỉ muốn biết là – nó như thế nào khi

ném bỏ những xiềng xích trói buộc tôi. Chỉ thoáng qua thôi. Tôi không phải là người được sinh ra cho những cảm xúc đam mê, hoang dã. Hay cho niềm hạnh phúc đầy sức sống. Tôi chỉ muốn một mùa hè để nhớ. Ngài có thể làm nó cho tôi không? Nếu có, tôi sẽ đi cùng ngài đến Alvesley.”

Chúa ơi! Anh ngồi xuống ghế và nhìn mặt khuôn mặt nghiêng nghiêng của nàng. Nàng là một người phức tạp hơn nhiều so với anh từng hình dung. Một người đầy thương tích. Một người vì lý do nào đó anh không hiểu vì sao chưa bao giờ sống hoàn toàn, và chưa bao giờ tự do. Anh ngờ rằng, dù cho nàng có lấy Kilbourne, thì nàng cũng sẽ chỉ sống một nửa cuộc đời giấu sau chiếc mặt nạ đoan trang hoàn hảo. Chính xác thì nàng đang yêu cầu anh điều gì vậy? Mang nàng ra khỏi cái những cái bóng mà nàng đã trú ngụ suốt cuộc đời? Dạy cho nàng cách sống tự nhiên không gò bó với đam mê và tiếng cười? Niềm vui thú? Để sau đó nàng có thể bỏ rơi anh và tiếp tục cuộc sống của một bà cô đơn độc là tất cả những gì còn lại của những giấc mơ của nàng?

Anh có muốn sự thử thách và trách nhiệm này không? Cái gì sẽ xảy ra nếu anh không thể làm được? Hoặc tệ hơn, nếu anh có thể? Nhưng một thử thách hấp dẫn luôn là hơi thở của cuộc đời đối với anh. Và nếu anh đồng ý với đề nghị kỳ cục này, anh sẽ, dĩ nhiên, phải xông vào nó, quyết định biến nàng thành vợ anh. Nàng yêu Kilbourne – đã luôn luôn, sẽ luôn luôn. Anh không tìm kiếm tình yêu. Nhưng có thể nào anh... mang nàng ra ngoài ánh sáng?

“Tôi có thể trao cho cô một mùa hè đáng nhớ,” anh nói.

Nàng quay phắt đầu về phía anh. “Vậy là, ngài đồng ý?”

Anh gật. “Tôi đồng ý.”

Đúng vào lúc đó, bông pháo hoa đầu tiên nổ tung với một loạt những tiếng lép bép ồn ào. Thậm chí trong khu rừng nhỏ rợp bóng nơi họ đang ngồi, họ cũng có thể nhìn thấy bầu trời đêm đột nhiên bùng sáng với hàng loạt tia sáng màu sắc chói mắt tạo thành hình vòng cung rất to.

Chương 7

Lauren đang trên đường đến Alvesley. Thật ra, nàng nghĩ, chuyến hành trình dài đến Hampshire gần như đã qua. Buổi chiều có khá hơn.

Hơn hai tuần đã trôi qua từ buổi tối ở vườn Vauxhall khi sự điên rồ này bắt đầu. Và nó chắc chắn là sự điên rồ. Có lúc nàng đã tưởng tượng – nếu nàng ngừng suy nghĩ – thì nàng đơn giản đã đi cùng với Tử tước Ravensberg với trò giả mạo của họ, và họ sẽ tiếp tục ngày kế tiếp đến Alvesley và mùa hè phiêu lưu của nàng.

Đó không phải là cách thoát ra. *Dĩ nhiên* nó không phải. Thậm chí trước khi nàng buông mình và chuyển hướng qua một đêm không ngủ sau khi nhà Merklings đưa nàng về nhà, nàng đã nhận ra rằng điều nàng đã đồng ý – không, điều nàng đã đề nghị – không chỉ là một lời chế nhạo vô tư của cả hai người họ mà còn là một sự dối trá khổng lồ liên quan đến nhiều người. Cảm xúc thông thường và một sự quan tâm đến sự đúng đắn đã thắng ở điểm đó. Nàng

gần như đã viết vội một lời nhắn cho Quý ngài Ravensberg, hủy bỏ mọi kế hoạch của họ. Gần như. Nhưng nàng đã xuống ăn sáng trước, và Elizabeth đã hỏi nàng về buổi tối ở Vauxhall.

“Rất thú vị,” nàng đáp – và sau một khắc lưỡng lự, “Elizabeth, anh ấy đã cầu hôn cháu và cháu đã đồng ý.”

Elizabeth đứng bật dậy dù đang mang thai và ôm lấy Lauren cười sung sướng và cam đoan rằng nàng đã có một chọn lựa khôn ngoan cho dù bất cứ điều gì Dì Sadie và những người cùng một giuộc với bà có thể nói ngược lại.

“Cháu đã lựa chọn với cả trái tim, Lauren,” cô nói. “Ta rất hạnh diện về cháu và hạnh phúc cho cháu.”

Quý ngài Ravensberg đã đến tìm chỉ sau đó một giờ và nói chuyện với Công tước Portfrey, dù ông không phải là người bảo hộ của nàng. Đó là chuyến viếng thăm mà Lauren không hy vọng anh sẽ làm, nhưng Elizabeth đã giải thích nó là vì lời cầu hôn.

Đột nhiên dường như việc đơn giản đi Alvesley với người hứa hôn của nàng không còn là vấn đề nữa. Làm sao *nàng*, Lauren Edgeworth, có thể suy nghĩ trong một giây phút nào đó là nó có thể xảy ra? Tự nhiên mọi việc trở nên rất trang trọng và chính xác.

Những thông báo được đưa ra – đến gia đình Quý ngài Ravensberg đang chờ đón nàng, cho ông nàng ở Yorkshire, cho gia đình nàng ở Newbury Abbey, cho người thân của nàng ở London, cho đông đảo *giới thượng lưu*.

Việc hứa hôn – hứa hôn của một tên phóng đảng – đã trở thành sự thật đáng lo ngại và không có tí phiêu lưu nào cả. Chú Webster quát tháo ầm ĩ tức giận và gọi tử tước – khi anh không có mặt – là tên khốn hợm hĩnh xấu xược mặt dày vô liêm sỉ. Dì Sadie phải gọi bột sừng hươu, và Wilma nhanh chóng ngắt xỉu. Joseph trông hơi thích thú nhưng không đưa ra bình luận nào ngoài lời chúc Lauren hạnh phúc. Công tước Portfrey đưa ra ý kiến của mình rằng tai tiếng của Quý ngài Ravensberg rốt cuộc cũng đâu có gì ngoài sự chơi bời trác táng. Hồ sơ trong quân ngũ của anh kể một câu chuyện rất ấn tượng, ông thêm vào. Ông bảo Elizabeth tổ chức một bữa tối gia đình lớn để đánh dấu sự kiện ngày trước khi Quý ngài Ravensberg rời đi Alvesley để báo tin cho cha mẹ và hai ngày trước khi thông báo xuất hiện trên tất cả các tờ báo buổi sáng.

Không thể nào đến Alvesley một mình hay chỉ với một người hầu được, dĩ nhiên, cho dù chuyển đi chỉ mất một ngày. Và cũng không thể đi với sự hộ tống của Quý ngài Ravensberg được. Cách cư xử như vậy đơn giản là không đúng đắn – họ chưa cưới nhau. Elizabeth chưa đầy một tháng nữa là sinh và không thể đi được. Lauren thậm chí không đề nghị Dì Sadie đi cùng nàng.

Dì Clara, nữ bá tước thừa kế của Kilbourne, sẽ làm điều đó. Và Gwendoline, Quý cô Muir góa chồng. Tất cả họ đã từ Dorsetshire đến London để khóc và cười với nàng và ôm nàng cho đến khi xương sườn thâm tím hết cả - và đi cùng nàng đến Alvesley theo lời mời của nữ bá tước Redfield.

Tất cả đều rất trang trọng, rất đúng mực.

Lauren thấy nặng nề vì sự khùng khiếp của lời nói dối nàng đã làm. Nàng thậm chí không

nói sự thật cho cả Gwen. Và không có lời nào từ Quý ngài Ravensberg cho nàng biết tốt – hay xấu đến mức nào – về những thông báo của chàng khi được tiếp nhận ở Alvesley. Chỉ có lá thư mời trang trọng từ mẹ anh.

“À,” Dì Clara nói, tỉnh giấc từ giấc ngủ lơ mơ làm hai người phụ nữ trẻ hơn im lặng và để Lauren một mình với những suy nghĩ và lương tâm mình. “Phải thế này chứ. Dì không thấy tiếc khi chuyến đi này kết thúc đâu, dì phải nói thế.”

Cỗ xe bốn bánh – của Công tước Portfrey, hoàn toàn với tất cả vẻ phô trương rực rỡ của huy hiệu công tước và người đánh xe mặc chế phục hoa mỹ, những người xà ích và người cưỡi ngựa theo hầu – vừa đi qua một ngôi làng nhỏ và chậm rãi rẽ vào giữa những cánh cổng to tướng rèn bằng sắt, với một người gác cổng đang mở rộng ra. Ông ta đứng sang bên, liếc nhìn lên cỗ xe, và nghiêng đầu, kính cẩn kéo chùm tóc trước trán.

“Ồ, Lauren.” Gwen nghiêng người siết chặt gối em họ. “Trông ấn tượng lắm, thật đó. Em hẳn phải nỗ lực vì vui sướng. Em chưa gặp lại ngài Ravensberg gần hai tuần rồi.”

“Dì cũng rất nóng lòng quen biết người này,” Dì Clara nói. “Dù sự phản đối của Sadie và sự ngất xỉu ngu ngốc của Wilma, dì sẵn sàng thích anh ta. Elizabeth thích, và cô ấy luôn nhạy cảm trong việc đánh giá tính cách con người. Và cậu ta có được sự quan tâm của cháu, Lauren. Điều đó quan trọng hơn bất cứ nghi ngờ nào ta có thể cảm thấy.”

Lauren cong môi mỉm cười – họ thấy khó khăn đáng kể. Nàng không muốn làm điều này – nói dối hai người thân nhất trên đời của mình, nói dối bá tước Redfield và gia đình ông, chiếc xe bon nhanh qua một khu vườn rợp bóng, rất nhiều cây hương về phía trò chơi đồ chữ mà nàng lập ra. Nhưng dĩ nhiên giờ đã quá trễ để *không* làm nó.

Làm thế nào nàng có thể đưa ra đề nghị vô trách nhiệm đó ở Vauxhall? Cái gì trên trái đất ám ảnh nàng vậy? Nàng không bao giờ bốc đồng. Và nàng thậm chí không *thích* Quý ngài Ravensberg. Phải không? Chắc chắn nàng không chấp nhận anh. Đôi mắt nhảy múa và nụ cười thường trực của anh tất cả đều gợi lên một thái độ không quan tâm với cuộc sống. Rõ ràng anh rất thích thú khi nói và làm những điều kỳ quặc mà đơn giản là không chút lịch thiệp. Ngay lúc này, nàng nghĩ với một ít báo động, nàng thậm chí không thể nhớ chính xác anh trông như thế nào.

Đột nhiên bên trong cỗ xe lại ngập tràn ánh nắng. Lauren đưa đầu đến gần cửa sổ cạnh nàng và nhìn ra. Họ đã ra khỏi khu vườn và đang đến gần một con sông, nơi họ sẽ băng qua bằng một cây cầu Palladian (theo phong cách của kiến trúc sư Andrea Palladis thế kỷ 16) có mái che. Xa kia bên trái nàng có thể thấy con sông đổ nước vào một cái hồ, chỉ thoáng thấy giữa những cái cây. Bên kia cầu, những bãi cỏ được cắt tỉa đẹp để nghiêng dần lên một dinh thự to bằng đá xám thanh nhã cổ điển. Những bãi cỏ được điểm xuyết với những cây cổ thụ. Mẻ hương về bờ hồ của ngôi nhà là chuông ngựa và một ngôi nhà để xe ngựa.

“Ồ,” nàng kêu lên, và Gwen cũng áp mặt vào cửa sổ, xoay đầu nhìn về phía sau.

“Đẹp quá,” Dì Clara nói. Bà đang nhìn qua cánh cửa sổ đối diện. “Hẳn phải có giàn hoa hồng cạnh ngôi nhà với những bồn hoa bên dưới.”

Gwen lại siết chặt gối Lauren và mỉm cười, đôi mắt lấp lánh thích thú.

“Chị rất hạnh phúc cho em!” cô kêu lên. “Chị biết sớm hay muộn em cũng sẽ bị trói buộc khi gặp người được tạo ra cho em. Em yêu anh ta sâu đậm lắm phải không?”

Nhưng Lauren nghe được có một nửa. Cổ xe đã đi qua chuồng ngựa, và những bánh xe đang nghiêng lao xạo trên lối đi rải sỏi rộng rãi hướng về những bậc thang bằng cẩm thạch dốc dần lên qua phía bên kia những chiếc cột có rãnh to tương đến chiếc cửa đôi khổng lồ của ngôi nhà, đang mở toang. Có người trên các bậc thang – hai, ba, không, bốn người. và ở bậc dưới cùng, bánh bao và thanh nhâ trong một chiếc áo khoác vừa vặn màu xanh thanh lịch phủ ngoài chiếc quần ống túm chặt căng màu xám và đôi giày boots Hessian có tua, bóng loáng, một nụ cười mỉm vui vẻ trên mặt anh...

“À, vâng,” Lauren nói, không biết là trả lời cho câu hỏi của Gwen hay cho nỗi lo sợ ngốc nghếch là nàng sẽ không nhận ra anh, dù không ai nghĩ là sẽ hỏi – ít nhất là với Lauren.

Kit bồn chồn suốt cả ngày. Anh đã cưới ngựa hàng giờ, một mình, xuyên qua thị trấn, không theo hành trình cụ thể nào, cố giết thì giờ cho đến khi nghĩ là nàng sắp đến. Rồi, khi đã quay về nhà, anh đi ra đi vào những căn phòng nhìn ra phía cửa, nhìn chăm chú rất lâu qua cửa sổ trước khi cỗ xe có thể lăn bánh vào trong tầm nhìn trừ phi nó rời London vào lúc nửa đêm. Thậm chí anh đã đi nhanh xuống nhà của người gác cổng một chốc sau bữa tiệc trưa để tán chuyện với ông ta.

Anh ước gì toàn bộ chuyện này không xảy ra. Anh ước gì, giờ thì đã quá trễ để làm được gì khác, rằng anh đơn giản đã viết thư cho cha đầu mùa xuân với một lời từ chối kiên quyết cho bất kỳ sự sắp xếp hôn lễ nào cho anh. Anh thậm chí cũng đã nên từ chối trở về nhà cho đến khi anh thấy sẵn sàng cho việc đó. Ngay cả không nên phản bội bốn phận năm ngoài nữa. Bây giờ anh nên ở trong quân ngũ, làm điều anh làm giỏi nhất. Anh đã nên viết cho cha...

Nhưng rắc rối là anh là Ravensberg. Anh là người thừa kế. Và là một người thừa kế, anh phải có trách nhiệm, thứ mà anh đã né tránh gần hai năm ngay cả khi anh đã chấm dứt nghề nghiệp của mình. Bốn phận của anh là phải ở nhà, thiết lập hòa bình với cha, và học xem Bá tước tương lai của Redfield cần phải biết những cái gì, lấy vợ, có con – phải, tốt nhất là nhiều hơn một đứa.

Nhưng giờ anh đang thực hiện các bốn phận đó đấy à? Với một hôn ước giả dối? Và trở về nhà sẽ khó khăn thậm chí dưới tình huống tốt đẹp nhất? Cha anh sẽ rất giận dữ khi, sau sự thay đổi thái độ vụng về lúng túng ban đầu lúc chào đón anh trở về, nghe anh tuyên bố lời thông báo của mình. Một tình huống, anh phát hiện ra sau đó, tồi tệ xa hơn nhiều so với anh nhận ra. Một sự sắp xếp hôn sự đã được thảo luận và hoàn toàn được cha anh và Công tước Bewcastle, anh trai của Freyja đồng ý. Thậm chí họ đã ký kết một thỏa thuận. Rõ ràng điều không ai trong họ nghĩ là nên hỏi tham khảo mong muốn của cô dâu và chú rể tương lai trước.

Kit nghi ngờ chuyện mong muốn của Freyja đã được hỏi qua.

Mẹ anh bị hoảng hốt và rồi bật khóc. Cái ôm chặt mà bà chào đón anh từ lúc đó không được lặp lại nữa. Ngay cả bà anh cũng đã lắc đầu với anh với sự khiển trách không nói ra. Bà không thể nói nhiều, vì bị chứng liệt do tắc mạch máu năm năm trước và bà không bao giờ hồi phục lại được tất cả năng lực của mình. Bà vẫn đối xử với anh với sự yêu mến, nhưng anh biết anh đã làm bà thất vọng.

Và Sydnam – à, anh và em trai anh, người đã lúng túng bắt tay anh mà không nhìn thẳng vào mắt anh khi anh về, tối đó đã cúi kính và gần như không nói chuyện với ai. Kit tìm thấy cậu trong văn phòng của người quản lý sau khi mọi người đã vào giường đi nghỉ, đang khó nhọc viết sổ sách bằng tay trái.

“Vậy ra đây là nơi em biến mất sau bữa tối,” Kit nói. “Sao lại ở đây, Syd?”

“Parkin nghỉ hưu trước Giáng sinh năm ngoái,” Sydnam giải thích, nhìn xuống cái bìa da của cuốn sổ hơn là nhìn anh trai. “Em đã đề nghị Cha để em thay chỗ ông ấy làm quản lý Alvesley.”

“Làm quản lý?” Kit cau mày. “*Em ư, Syd?*”

“Rất phù hợp với em,” em trai anh bảo.

Kit đã cho rằng Syd đang sống một cuộc đời vô dụng bắt buộc ở đây vì không có tay phải và chỉ còn một mắt trái để nhìn và không cách nào có thể làm những điều cậu được sinh ra để làm. Họ đã không trao đổi thư từ gì suốt ba năm. Anh đã cho rằng Syd không thể viết lách gì được, và anh không viết lá thư nào vì... à, vì chẳng có gì để nói.

“Em khỏe không?” anh hỏi.

“Khỏe,” một từ duy nhất buông ra rất nhanh, ngang ngạnh. “Em rất khỏe, cảm ơn anh.”

“Thật không?”

Syd kéo ngăn bàn trên cùng bên trái ra và bỏ cuốn sổ vào. “Hoàn toàn khỏe.”

Họ đã thân thiết không bình thường khi còn nhỏ, dù lệch nhau tới sáu tuổi. Anh đã là anh hùng của Syd, và đến phiên anh, anh tôn sùng cậu em trai của mình, người có tất cả các phẩm chất mà anh không có – điềm tĩnh, ngọt ngào, kiên nhẫn, có tầm nhìn, lòng cống hiến.

“Sao em lại bảo anh đi?” Kit đột nhiên buột ra. “Sao em gia nhập vào dàn hợp xướng đó?”

Sydnam không phải hỏi lại anh đang nói về cái gì. Sau khi cha họ cấm cửa Kit ba năm trước, Syd gượng dậy từ giường bệnh và xuống sảnh, trông như kết hợp của một hồn ma và một bộ xương, chỉ mặc mỗi áo ngủ, người hầu riêng và một người hầu quanh quần lo lắng trong sân. Nhưng thay vì đưa ra sự cảm thông như anh đã nghĩ, cậu bảo Kit rời khỏi, đi đi, và đừng quay về. Không có lời chia tay, không lời tha thứ...

“Anh đã hủy hoại tất cả chúng ta,” Sydnam trả lời những câu hỏi của anh. “Nhất là bản thân anh. Anh phải đi. Em đã nghĩ anh sẽ chống lại Cha. Em đã nghĩ anh có thể sẽ đi theo Jerome và giết anh ấy. Em bảo anh đi vì em muốn anh đi.”

Kit băng qua phòng đến bên cửa sổ, màn đã được kéo ra. Nhưng anh không thể nhìn thấy gì bên ngoài – chỉ có hình ảnh phản chiếu của anh, và của Syd, vẫn ngồi bên bàn.

“Vậy là, em đã trách anh,” anh nói.

“Phải.”

Một từ đó xuyên thủng trái tim anh. Anh sẽ không bao giờ tha thứ cho mình về điều đã xảy ra, nhưng không có sự tha thứ của Syd sẽ chẳng có hy vọng cho bất kỳ loại hòa bình nào tồn tại. Chỉ là không ngừng tìm kiếm sự tha thứ, điều anh đã có thể làm được và đo lường được mức độ thành công hồi anh còn là sĩ quan, nhưng không thể làm được từ khi anh xuất ngũ. Anh đã cố thử. Anh không hề nghỉ ngơi, cả ngày lẫn đêm.

“Phải, em trách anh,” Sydnam nói. “Nhưng không phải theo cách anh nghĩ đâu.”

Không đáng theo đuổi nữa.

“Em có nghĩ,” Kit nói, “là anh sẽ không chấp nhận tất cả những gì em phải chịu đựng lên cơ thể anh nếu anh có thể không? Anh ước đó là anh. Anh ước anh đã chọn cách đó. Nếu em có thể được tái tạo lại toàn bộ, em không nghĩ là anh sẽ hy sinh cuộc đời anh để điều đó xảy ra sao?”

“Em chắc là anh sẽ,” em trai anh nói. “Em khá chắc là anh sẽ, Kit à.” Nhưng không có sự tha thứ trong giọng cậu. Chỉ có sự cay đắng khó chịu. “Em không muốn nói về chuyện này nữa. Đó là những nỗi đau của em, đây là những dị dạng của em và đây là cuộc đời em. Em chẳng đòi hỏi gì ở anh hết, không bất kỳ cái gì.”

“Không kể cả tình yêu của anh?” những từ ấy gần như thì thầm vào ô cửa sổ.

“Không kể cả cái đó.”

“Được.” Kit quay lại và mỉm cười, cảm thấy như tất cả máu trong cơ thể anh rút hết xuống dưới, làm anh hơi đầu đầu. Anh băng qua phòng về phía cửa với những bước sải dài thông dong cố ý. Anh đi ra và đóng cửa lại sau lưng trước khi cúi đầu xuống, nhắm mắt lại.

Không, không ai hạnh phúc khi anh quay lại Alvesley, ít nhất là chính anh. Anh thấy mình như một người xa lạ trong nhà – một người lạ không thoải mái, không được chào đón. Anh thấy mình vô dụng – anh, người đã từng lanh lợi, thành công sáng chói và được kỳ vọng rất cao trong nghề nghiệp. Cha anh không nhúc nhích gì để dạy anh các bốn phần của một người thừa kế hay đưa anh vào bất cứ hoạt động nào trong lịch trình hàng ngày của ông. Có lẽ anh đang chờ cho đến sau bữa tiệc gia đình và trả lại sự bình thường cho ngôi nhà. Và Kit cũng cảm thấy như anh đang đợi giai đoạn tiếp theo của cuộc sống bắt đầu – nhưng giai đoạn kế đó là một trò chơi đồ chữ. Một sự dối trá. Trừ phi, đó là, anh có thể thuyết phục nàng lấy anh sau tất cả và chuộc lại một ít danh dự bằng cách làm những điều đúng đắn với nàng.

Anh đã không ngủ ngon – lần nữa. Và khi anh ngủ vì hoàn toàn kiệt sức, cơn ác mộng cũ lại nhô cái đầu đáng sợ của nó lên. Syd...

Lúc giữa trưa anh thấy mình đang ở trong phòng khách với cả mẹ và cha anh – những người hiếm khi trải qua buổi trưa ở đó – cũng như bà anh. Những người khác ngồi trò chuyện trong im lặng trong khi Kit chẳng giả vờ làm cái gì cả ngoại trừ đứng bên cửa sổ chờ đợi, mắt anh dán chặt vào một điểm trên đường ngay bên kia cầu nơi một cỗ xe xuất hiện đầu tiên trong tầm mắt. Họ đều đang đợi, dĩ nhiên, những người khác không muốn và không được hoan nghênh – dù không ai trong họ bất lịch sự đến nỗi để lộ điều ấy.

Việc hứa hôn của Kit đã gây ra một mối bất hòa nguy hiểm với những người hàng xóm ở Lindsey Hall cách đó sáu dặm – công tước Bewcastle và nhà Bedwyns, anh chị em gái của ông. Kit đã cưới ngựa qua đó khi quay về buổi sáng đầu tiên và đã yêu cầu nói chuyện với công tước. Bewcastle hẳn đã cho rằng, dĩ nhiên, lời yêu cầu là một cử chỉ nhã nhặn để đưa ra lời cầu hôn đúng nghi thức với Freyja. Kit được đưa vào thư viện gần như ngay lập tức.

Wulfric Bedwyn, công tước Bewcastle, không phải là loại đàn ông mà bất cứ ai trong suy nghĩ của anh ta có thể qua mặt được. Cao, da sẫm màu, khá ốm, với đôi mắt xám sắc nhọn trên khuôn mặt gầy, cái mũi khoằm, và đôi môi mỏng, anh ta làm mình buồn tẻ với tất cả vẻ ngạo mạn vô thức về dòng giống của mình. Lớn lên từ cái nôi là vị trí hiện thời và vì thế anh ta luôn giữ mình tách biệt một chút với những người em khác và bạn bè họ, dù chỉ hơn Kit một tuổi một chút. Anh ta là một người lạnh lùng và không có tính hài hước.

Anh ta không bùng nổ giận dữ khi được thông báo về vụ hứa hôn. Anh ta chỉ gác một chân qua chân kia một cách tao nhã, nhấp một ngụm tử ly của mình – loại brandy Pháp ngon nhất, dĩ nhiên – và nói năng rất nhẹ nhàng vui vẻ.

“Không nghi ngờ gì,” anh ta nói, “cậu sẽ giải thích.”

Kit cảm thấy như anh từng cảm thấy suốt những năm niên thiếu khi đứng trước thầy hiệu trưởng ở trường vì vài trò ranh mãnh – bị bắt quả tang, đang làm bậy, và đang ở thế phòng thủ. Anh đã ngăn mình đúng lúc khỏi những phản ứng tương xứng.

“Và anh sẽ giải thích,” anh đáp lại cũng vui vẻ, “tại sao anh thương thuyết một hợp đồng hôn nhân của em gái mình với cha tôi hơn là với tôi, người chồng được đề nghị của cô ấy?”

Anh thấy mình đang được quan sát một cách điềm tĩnh bởi đôi mắt lạnh lùng, khó dò trong một lúc lâu im lặng.

“Thứ lỗi cho tôi,” cuối cùng công tước nhẹ nhàng nói, “vì không khen ngợi cho vụ hứa hôn của cậu, Ravensberg. Tuy vậy, cậu có sự chúc mừng của tôi. Cậu có khả năng trả đũa khá đầy. Tốt hơn cậu đã từng có. Ít hỗn xược hơn, chúng ta nên nói thế chứ?”

Anh ta ám chỉ đến ba năm trước, dĩ nhiên, sau khi làm vỡ mũi Jerome, Kit đã phi nước đại hết tốc lực đến Lindsey Hall và đập ầm ầm vào cửa trước cả nửa tiếng – lúc ấy đã rất khuya – trước khi Rannulf, em trai của Bewcastle và là bạn của Kit, mở cửa và bảo anh đừng có biến mình thành trò cười mà đi về nhà đi. Khi Kid yêu cầu được nghe sự thật về lời hứa hôn của Freyja với Jerome từ chính miệng cô, Rannulf đi ra và họ cởi áo, đánh nhau dữ dội cả mười lăm phút trước khi một người hầu lực lưỡng và Alleyne, một anh em trai khác, kéo họ ra, bầm tím và đầm máu, cả hai găm gù và cố gắng tiếp tục. Bewcastle, đứng ngoài cửa im lặng quan sát trận đấu, sau đó đã khuyên Kit rời khỏi Peninsula, nơi sự giận dữ của anh có thể dùng vào việc tốt hơn. Freyja đứng cạnh anh ta, đầu cô ta kiêu hãnh nghiêng ra sau, một nụ cười mỉm khinh miệt rõ rệt trên môi khi nhìn Kit. Và hoàn toàn không nói một lời.

Giờ, sau ba năm, Kit đang sắp xếp một câu trả lời cho những lời lẽ của công tước khi cánh cửa thư viện sau lưng anh đột nhiên mở bung ra đập vào kệ sách và đôi mắt công tước nhìn qua bên kia vai Kit, chân mày nhướng lên ngạo mạn.

“Ta quên cho mời em,” anh ta nói, “đến đây tham gia với ta, Freyja.”

Nhưng cô ta không đếm xỉa, tiếp tục sải bước vào phòng và đến gần ghế của Kit, lờ ông anh đi. Kit đứng lên cúi chào cô.

“Rõ là anh rất biết sử dụng thời gian khi bỏ lại những vui thú của London sau lưng,” cô nói, khẽ đập chiếc roi ngựa vào váy. “Em đang ra ngoài cưới ngựa với Alleyne. Nếu anh muốn gặp em, Quý ngài Ravensberg, anh có thể nhắn với Wulf và em sẽ xem hôm ấy em có rảnh không.” Cô quay đi để rời khỏi mà không chờ câu trả lời của anh.

Cô không thay đổi gì trong ba năm. Vẫn chiều cao trung bình hơi thấp nhưng hoàn toàn do trời phú, cô tạo cho mình vẻ duyên dáng đáng tự hào. Không ai, thậm chí từ hồi cô còn thơ ấu, gọi cô là Freyja xinh đẹp. Cô là một người nhà Bedwyns tóc vàng và mái tóc vàng rực dày dặn mà cô thường rất yêu thích, hơi không hợp thời trang, với những lọn tóc xoắn nhẹ, dài đổ xuống lưng. Như những người Bedwyns tóc vàng khác, cô có cặp lông mày sẫm màu đáng chú ý và nước da sẫm màu. Và cái mũi của gia đình. Khi còn bé, cô rất khó chịu với tính nết hay thay đổi. Nhưng khi lớn lên thành thiếu nữ, sự khó chịu ấy được chuyển thành một nét đẹp đáng kể. Cô luôn, từ bé đến lớn, rất nóng nảy.

“Quý cô Freyja,” Kit lầm bầm.

“Nếu em chỉ đơn giản là đi cưới ngựa, Freyja,” anh cô nói, vẫn với cái giọng nhẹ nhàng, dễ chịu, “thay vì thấy bối rối khi thông báo cho người ta ý định không chấp nhận Tử tước Ravensberg của em, có lẽ em sẽ thoải mái hơn khi biết một cách công khai rằng cậu ấy đến đây để thông báo với anh. Cậu ấy đã hứa hôn với Quý cô Lauren Edgeworth ở Newburry. Cô ấy sẽ đến Alvesley trong một hay hai tuần nữa.”

Freyja không phải em gái anh ta và là một người nhà Bedwyn cũng chẳng ý nghĩa gì. Sau một lúc im lặng, cô quay đầu lại mỉm cười qua vai với Kit – khoe rằng hơn là giống một nụ cười mỉm.

“Ồ, hay lắm, Kit,” cô nhẹ nhàng nói. “Hay thật đấy. Anh đã học được sự khôn khéo mà anh chưa từng có.”

Cô rời phòng mà không nói thêm lời nào.

Ba năm trước, Kit đã thành linh tưởng tượng ra một niềm đam mê và ám ảnh với người phụ nữ đã từng là bạn chơi cùng anh suốt thời niên thiếu của họ - cô đã luôn thẳng thừng từ chối để các anh trai cô và bạn bè họ loại cô ra khỏi những trò mạo hiểm điên rồ nhất. Cô dường như đã trả lại anh tất cả những tình cảm của anh. Anh đã nói đến việc muốn cưới cô và đưa cô về Peninsula với anh để đi theo đoàn quân. Cô chẳng nói gì cản ngăn anh cả. Mùa hè đó anh đã tin là anh sẵn lòng chết vì cô. Và rồi, khi Jerome, không hề báo trước, đột ngột thông báo việc hứa hôn với cô, Kit đã nghĩ anh nên chết đi vì sự phản bội của cô. Nhưng đó đã là ba năm trước rồi. Ai cũng biết là nhiều nước đã chảy qua cầu từ dạo đó.

“À,” anh nói, đầu óc anh quay lại phòng khách của cha anh, đôi mắt anh nhìn điếm bên kia cầu nơi khu rừng chấm dứt, “họ đến rồi.”

Một cỗ xe bốn bánh, sang trọng có thể nhận ra rõ ràng, được kéo bởi bốn con ngựa cân xứng hoàn hảo và được người hầu cưới ngựa hộ tống, đi vào tầm nhìn. Không thể chỉ là một người hàng xóm đến thăm mẹ hay bà anh được.

Mọi người đều đứng lên, anh nhận thấy khi quay người về phía cửa, ngay cả bà anh với sự viện trợ của cây gậy. Nhưng hẳn nhiên rồi. Tất cả họ đều phải làm điều đúng đắn và đi xuống chào đón những vị khách không được hoan nghênh theo đúng nghi thức trang trọng. Tự nhiên anh ước rằng đó là người hứa hôn thật, là sự hòa hợp trong tình yêu, và cuối cùng anh có thể thuyết phục gia đình anh – và làm họ bị thuyết phục – là anh đã làm điều gì đó đúng đắn và có trách nhiệm và tốt cho cả gia đình khi anh đã chọn Cô Lauren Edgeworth cao quý đáng kính làm nữ bá tước của anh.

Anh đã nên đưa tay cho bà, nhưng cha anh đã làm trước anh. Nên thay vì thế, anh đưa tay cho mẹ, và họ đi xuống cầu thang, xuyên qua sảnh vang vọng tiếng bước chân, và đi ra bậc thềm cùng nhau, mà không trao đổi lời nào. Anh luôn là kẻ gây rắc rối nhất trong ba người còn lại. Nếu có trò tinh quái nào – và luôn luôn có – thì anh không bao giờ thay đổi vị trí luôn ở trung điểm của nó, là kẻ chủ mưu và là người tham gia chính. Nhưng dù sao bà vẫn luôn yêu anh. Đôi khi bà còn chảy nước mắt vì anh sau khi cha đã dạy dỗ anh xong. Từ khi anh về - ngoại trừ cái ôm ấm áp đầu tiên – anh không còn chắc bà có còn yêu anh nữa hay không.

Cỗ xe đã đến chuồng ngựa. Portfrey đưa họ đi bằng cỗ xe của ông, và bao quanh với tất cả sự phô trương rực rỡ bởi tước vị công tước của ông. Tất cả chúng đều thích đáng và trịnh trọng một cách đáng nguyên rủa. Anh đã thực sự hình dung trong suốt giờ khắc điên rồ ở Vauxhall là anh có thể đơn giản bỏ nàng vào trong một cỗ xe thuê ngay ngày hôm sau và đưa nàng đến đây để làm cha mẹ anh ngạc nhiên với lời thông báo của họ phải không nhỉ?

Anh rời khỏi vị trí bên cạnh mẹ và chạy xuống bậc thềm. Quỷ tha ma bắt nó đi nhưng cảm giác này thật kỳ lạ. Anh sẽ lại nhìn thấy nàng. Trò giả dối khủng khiếp của họ sẽ bắt đầu. Nàng có hồi hộp không?

Rồi cỗ xe dừng lại, một trong những xà ích nhảy xuống mở cửa và hạ bậc thang xuống, và Kit bước tới, mỉm cười, đưa bàn tay ra. Anh nửa nhận ra có hai quý cô nữa, nhưng Lauren bước ra trước và đặt bàn tay đeo găng vào tay anh.

Anh đã nửa quên mất cô đẹp và trang nhã đến thế nào. Chiếc áo dài đi đường màu xám lông chim và chiếc mũ, cả hai với đồ trang trí màu tím, hiện ra không nhàu nhĩ gì nhiều dù hành trình dài. Nàng trông tươi tắn, yêu kiều và hoàn toàn bình tĩnh.

“Lauren.” Anh nắm tay nàng và nghiêng đầu hôn lên má nàng, và không biết làm sao lại hôn phải một khóe môi nàng.

“Kit.”

Họ đã đồng ý ở Vauxhall – hay đúng hơn là anh đã thuyết phục nàng – là họ sẽ dùng tên thánh của nhau, nhưng họ chưa từng thử cho đến bây giờ. Anh siết chặt tay nàng, vẫn nắm chặt trong tay mình, và cười toe với nàng. Tự nhiên sự phiền muộn hai-tuần-dài như một gánh nặng được nhắc lên khỏi vai anh và anh cảm thấy tràn dâng sự tin tưởng và hồ hởi với viễn cảnh những ngày sắp tới. Lauren thực là một chọn lựa đúng đắn của anh, cho dù chỉ trong mùa hè. Và có tất cả những thử thách để làm thay đổi ý định của nàng về kết cục của mùa hè. Anh yêu những thử thách.

“Dì Clara,” Lauren nói khi anh quay lại cỗ xe và chìa tay cho quý cô lớn tuổi hơn trong hai người, “đây là Kit, Tử tước Ravensberg. Dì của em, nữ công tước thừa kế Kilbourne.”

Bà là một quý bà thông minh, đẹp đẽ với đôi mắt linh lợi và thái độ kiêu hãnh.

“Thưa bà,” anh nói, cúi chào sau khi đưa bà xuống.

“Và Gwendoline, Quý cô Muir, chị họ tôi.”

Anh chìa tay đưa quý cô trẻ hơn xuống, người rất nhỏ nhắn, tóc rất vàng, và rất đẹp. Cô nhìn anh với đôi mắt đánh giá thẳng thắn và lóng lánh.

Rồi đến lúc quay lại và giới thiệu gia đình anh, vẫn đang đợi trên bậc thềm. Họ đều được giáo dục kỹ lưỡng về phong thái hòa nhã hoàn hảo, lịch sự hoàn hảo. Nếu Lauren đang cảm thấy lo âu, hay bồn chồn lo lắng, thì chắc chắn cô cũng không để lộ ra. Không ai trong bố mẹ anh để lộ ra trong bất kỳ dạng nào là sự hứa hôn của con trai họ không được họ chấp nhận chút nào. Bà anh, khi được giới thiệu, thậm chí đã nắm chặt tay Lauren và kéo nàng xuống hôn một cái.

“Đẹp lắm,” bà nói, gật gù theo kiểu bà ngụ ý rằng bà sẽ nói nhiều hơn thế nếu bà có thể. “Hắn...phải...biết... Kit sẽ chọn một... người đẹp.”

Lauren không hề biểu lộ vẻ không thoải mái khi phải chờ lâu quá mức cho một câu nói ngắn ngủn hoàn thành. Nàng đang mỉm cười – phải, thực sự - và hoàn toàn hướng sự chú ý của nàng vào bà anh.

“Cháu cảm ơn, thưa bà,” nàng nói.

Nhưng Kit đột nhiên chú ý thấy Sydnam đứng ở bậc thang trên cùng, khuất trong bóng của một cái cột, khẽ xoay để lộ nửa khuôn mặt bên trái ra. Kit nắm lấy khuỷu tay Lauren.

“Còn một người nữa anh muốn em gặp,” anh nói và kéo nàng lên bậc thềm. Anh nửa hy vọng Syd đi vào qua cánh cửa mở, nhưng cậu vẫn đứng đó. “Em trai anh, Sydnam. Lauren Edgeworth, vợ hứa hôn của anh, Syd.”

Nếu nàng thấy sốc khi nàng thấy hết con người cậu, thì nàng cũng không để lộ dấu hiệu nào, không thậm chí cứng khuỷu tay lại dù chỉ một chút trong bàn tay anh. Khi được nhìn từ phía bên trái của mình, Syd trông đẹp trai lạ thường như cậu vẫn luôn thế cả đời. Nhưng ngay khi cậu quay người, người quan sát có thể nhìn thấy ống tay áo phải trông không được ghim chặt vào áo khoác, những đốm màu tím do những vết bỏng cũ bị mất màu nằm cố định trên mặt và cổ bên phải của cậu, và một miếng vải đen băng qua hốc mắt phải. Người đẹp và quái vật ngự trị trên hai nửa của cùng một cơ thể.

Syd chìa bàn tay trái ra, và nàng không hề lưỡng lự nắm lấy nó bằng tay trái của nàng để họ có thể trao đổi một cái bắt tay không quá chặt.

“Cậu Butler.”

“Quý cô Edgeworth, chào mừng đến Alvesley,” Syd nói. “”Chuyến đi của cô mệt mỏi lắm không?”

“Không hẳn,” nàng đáp. “Tôi đi cùng dì và chị gái, cậu thấy đấy, và biết rằng cuối chuyến đi Kit sẽ đang ở đây đợi tôi.”

Kit nhìn nàng khen ngợi. Nàng có vẻ quá thuyết phục đầy ắp khiến anh cảm thấy sự trống trải buồn ngốc của niềm vui trong cả trái tim.

Nhưng mẹ anh, như thường lệ, là bà chủ nhà hoàn hảo. Bà đi cùng các quý cô đến phòng họ, bà nói chuyện với họ, đến tham gia với họ ở đầu cầu thang, để họ có cơ hội tắm rửa thay quần áo trước khi trà được phục vụ trong phòng khách. Bà nắm cánh tay Lauren, tách nàng ra khỏi cả hai ông con trai, và dẫn đường trong khi Quý bà Kilbourne và Quý cô Muir bước theo đằng sau. Quý cô Muir hơi khập khiễng, Kit nhận thấy.

Chương 8

Gwendoline đang chơi piano trong khi bá tước Redfield đứng sau băng ghế, lật trang nhạc cho cô. Nữ bá tước và Dì Clara ngồi bên nhau trên một chiếc ghế sofa cạnh đó, luân phiên lắng nghe Bach và trò chuyện với nhau. Sydnam Butler ngồi trên chiếc ghế bên cửa sổ đối diện bên kia ở cuối phòng, nơi cậu đã yên vị từ khi họ vào đây từ phòng ăn sau bữa tối, hơi nghiêng người để phía bên phải khuất trong bóng tối của những tấm màn che bằng nhung nặng nề. *Chuyện gì đã xảy ra với anh?* Tử tước Ravensberg – Kit – đi quanh phòng, mỉm cười, vui vẻ, thường xen những lời nhận xét vào cuộc trò chuyện, nhưng không trở thành thành viên của bất cứ nhóm nào, và không bao giờ lại gần em trai.

Anh trông bồn chồn, như một con thú hoang trong chuồng.

Lauren bỏ gần hết thời gian của buổi tối ngồi cạnh bà bá tước thừa kế, bà của Kit, bên lò sưởi, dù nàng đã giúp đỡ mối quan hệ khi thực hiện lượt ngắn gọn của mình bên chiếc đàn. Nàng kể cho bà nghe về Newbury Abbey, về những tuần nàng trải qua gần đây ở London, về vài trò giải trí mà nàng đã tham gia ở đó. Nàng cũng lắng nghe. Không dễ làm việc ấy khi bài diễn văn của bà bá tước thừa kế hay bị dừng, ngắt rất lâu và đau đớn khi bà cố nói cho tròn từ ngữ. Nàng bị cảm dỗ ngắt ngang lời bà, và thêm vào những từ ngữ mà nàng biết là sắp được nói ra, để hoàn chỉnh những câu mà kết thúc của nó nàng có thể đoán ra từ rất lâu trước khi ngôn từ được nói hết. Đó là điều bá tước và nữ bá tước hay làm, Lauren đã để ý thấy cả trong bữa trà lẫn bữa tối. Có lẽ họ thấy ngượng cho bà khi bầu bạn với khách. Có lẽ họ nghĩ là họ làm thế là tử tế cho bà. Nhưng nó có vẻ không hay cho Lauren.

Nàng lắng nghe, trao cho bà gần tất cả sự chú ý của nàng, giữ cho biểu hiện của nàng luôn rạng rỡ tươi tắn và quan tâm. Tuy nhiên có nhiều thời gian phải nghĩ và quan sát. Nàng đã được chào đón đến Alvesley với sự nhã nhặn lịch sự quá tỉ mỉ, nhưng có lẽ không có sự nồng ấm. Nhưng nàng không trông đợi sự nồng ấm. Lịch sự là đủ. Kit đã đóng vai của mình rất đạt. Anh trông rất vui sướng khi gặp nàng, thật thế, đến nỗi Gwen hoàn toàn bị đánh lừa. Cô đã vào phòng Lauren trước khi họ xuống nhà uống trà cùng nhau, ôm nàng, và cười rạng rỡ với nàng.

“Lauren,” cô nói, “Anh ta thật tao nhã. Nụ cười đó! Và khi anh ta hôn em cho tất cả mọi người nhìn thấy ngay khi chân em vừa chạm đất, chị có thể ngắt xiu vì sự lãng mạn của nó.” Cô cười vang vui vẻ. “Em đã nói anh ta có lẽ khá là kỳ quặc.”

Câu nhận xét cuối cùng đó không phải là một lời phê bình, dù nụ hôn, một nụ hôn vội rất ngắn ngủi, đã cướp hết sự thăng bằng của Lauren.

Hầu như không có cuộc trò chuyện nào giữa anh và cha mẹ từ khi nàng tới, nàng để ý thấy. Cả ba người họ đã nói chuyện với nàng, với Dì Clara, với Gwen. Nhưng không phải là với nhau. Vậy là, họ đã rất buồn lòng với anh, với sự hứa hôn này khi họ đã hy vọng một người khác cho anh? Và có lẽ không ai trong số họ có thể quên là anh đã đánh nhau với anh trai ba năm trước, có lẽ vì một người phụ nữ mà cả hai đều muốn cưới, và sau đó bá tước đã đuổi anh đi và bảo anh đừng bao giờ quay về. Hẳn là một việc rất cay đắng với bá tước khi thấy con trai lớn chết và tự nhiên cậu con thứ bị đuổi đi của ông là người thừa kế mới. Và cay đắng gấp đôi với Kit khi biết rằng sự trừng phạt của anh chỉ được hủy bỏ vì cái chết của anh trai.

Cả Kit và cậu em trai đều cư xử như thể người kia không tồn tại. Nhưng Kit đã giới thiệu họ với nhau khi nàng tới, và có vẻ với nàng vào lúc đó là anh hoàn toàn ngập tràn tình yêu thương cậu em trai thương tật khủng khiếp của mình. Điều gì đã xảy ra?

Gia đình bá tước Redfield chắc chắn không phải là một gia đình gần gũi hay hạnh phúc, nàng kết luận. Đột nhiên một nhiệm vụ hiện ra trước mắt nàng, nhiệm vụ nàng đã liến thoắng nhận lấy trong đêm đó ở Vauxhall, có vẻ thực sự khá nản lòng. Làm sao nàng có thể giúp Kit hòa thuận với gia đình khi những vết thương rõ ràng vừa sâu vừa tồn tại đã rất lâu rồi? Và khi nào nàng có trách nhiệm với việc mở rộng khoảng cách, khoét sâu những vết thương? Và khi nào nàng sẽ hủy hôn ước...

Nhưng những suy nghĩ của nàng bị bà bá tước thừa kế làm phân tán, bà chộp lấy cây gậy với ý định rõ ràng là muốn đứng lên. Lauren kèm chế sự thôi thúc ban đầu nhảy dựng lên để giúp. Bà không yêu cầu giúp đỡ, và bất cứ sự ép buộc nào của nàng có lẽ sẽ gây bực bội. thay vì thế nàng mỉm cười.

“Đi ngủ Ạ, Mẹ?” bá tước sai bước về phía họ. “Cho phép con gọi người hầu cho mẹ nhé.”

“Ta...sẽ...đi dạo trước,” bà đáp.

“Không khí buổi tối không tốt cho phổi của mẹ đâu, Mẹ,” nữ bá tước nói, nâng giọng lên. “Chờ đến sáng đi mẹ.”

“Ta sẽ... đi dạo bây giờ,” bà già cương quyết nói, vẫy con trai đi bằng bàn tay còn lại. “Vớ... Kit.. và Cô... Edgeworth.”

“Bà sẽ khẳng định là không khí trong lành và tập thể dục tốt cho bà,” nữ bá tước giải thích với Dì Clara. “Dù tôi chắc chắn nghĩ ngơi tốt hơn cho bà. Bà vẫn cương quyết đi dạo dọc theo sân hiên và quay lại mỗi ngày, dù mưa hay nắng. Nhưng thường là vào buổi sáng.”

Trong lúc đó, Kit đã bước tới đưa cánh tay rảnh rỗi cho bà trong khi bà chuyển cây gậy sang tay bên kia. Anh đang cười toe nụ cười vui vẻ thường thấy.

“Nếu bà muốn đi dạo bây giờ, thưa bà,” anh nói, “thì chúng ta sẽ đi bây giờ. Nếu bà muốn nhảy điệu jig, chúng ta sẽ nhảy điệu jig – cho đến khi bà thả cháu ra. Em cùng đi chứ, Lauren?”

“Hẳn rồi,” nàng đáp, đứng lên.

Vậy là năm phút sau họ đã mặc áo khoác giữ ấm và tản bộ chậm rãi dọc theo sân hiên, cách xa chuồng ngựa, bà của Kit khoác tay anh, Lauren ở phía bên kia bà, hai cánh tay nàng chấp sau

lưng.

“Cho ta biết,” bà già nói với giọng khó nhọc, chậm chạp thường thấy, “hai đứa gặp nhau... thế nào.”

Mắt Kit gặp mắt Lauren qua đầu bà, mắt anh nháy múa. “Bà là người lãng mạn nan y,” anh giải thích. “*Em* kể cho bà đi, Lauren.”

Nhưng anh vô cùng tài tình trong những câu chuyện như thế hơn nàng kia mà, Lauren nghĩ. Nhìn qua phòng khiêu vũ đầy người, mắt sáng lên với nàng, trái tim lỡ một nhịp, biết rằng nàng là người phụ nữ duy nhất trên đời có ý nghĩa với anh – anh có thể làm tất cả điều ấy với cảm xúc sâu sắc. Hơn nữa, cần phải được kể từ phía anh chứ. Nàng có thể, dĩ nhiên, mô tả... nụ cười mỉm của nàng hoàn toàn kín đáo.

“Một buổi sáng ở công viên Hyde,” nàng nói và nhìn vào nụ cười trong mắt Kit trước khi nàng quay đầu đi và tiếp tục. “Quý ngài Ravensberg – Kit - ở giữa một vụ đánh nhau bằng nắm đấm với ba người thuộc tầng lớp lao động trong khi một nửa quý ông của giới thượng lưu cổ vũ anh ấy. Anh ấy ở trần và thốt ra những từ thô tục nhất.”

Nàng lắng nghe mình với một chút sững sốt. Lauren Edgeworth không bao giờ kể những câu chuyện bẩn thỉu như thế. Và nàng không bao giờ bị thúc đẩy phải nói hay làm bởi cảm giác tình nghịch.

Bà già làm nàng ngạc nhiên với một tiếng cười bật ra.

“Mấy người đó đã xúc phạm một cô vắt sữa,” Lauren tiếp tục, “và Kit cười ngựa đến bảo vệ cô ấy. Anh ấy hạ gục cả ba người họ và rồi hôn cô vắt sữa đó khi cháu đi ngang qua với dì và anh họ của cháu.”

“Thật ra, thưa bà,” Kit ngoan ngoãn nói, dù Lauren có thể nói từ giọng điệu của anh là anh đang khoái chí bản thân mình. “đấy là cô vắt sữa hôn cháu. Rất là không lịch sự nếu đi theo con đường cao ngạo đạo đức và quay đầu đi.”

Bà anh cười lặng lẽ.

“Và rồi mắt chúng cháu gặp nhau,” Lauren nói, hạ giọng xuống, “và nó xảy ra. Chỉ thế thôi ạ.”

Nàng chưa bao giờ cho là nàng có tài năng. Nàng gần như đang thuyết phục bản thân là có những yếu tố định mệnh trong cuộc chạm trán choáng váng đầu tiên đó.

“Mỗi người... phụ nữ,” bà già nói, “đều yêu ... một tên xỏ lá.” Bà lại cười lặng lẽ.

“Vâng, cháu đã được khuyến cáo về anh ấy, thưa bà,” Lauren nói. “Anh ấy có danh tiếng gây sốc nhất, bà biết không. Nhưng khi chúng cháu gặp lại nhau ở vũ hội Quý bà Mannering và anh ấy đã xoay xở một lời giới thiệu và ngỏ lời mời cháu khiêu vũ, làm sao cháu cưỡng lại được? Một điệu van, bà ạ.”

Họ đã đến cuối sân hiên. Ánh sáng ban ngày đã tắt, nhưng mặt trăng và những vì sao đã ngăn nó khỏi bóng đêm đen tối.

“Có một giàn hoa hồng ngay phía trước chúng ta,” Kit giải thích. “Ngày mai anh sẽ chỉ nó cho em, Lauren.”

“Ngay giờ em có thể ngửi thấy mùi hoa hồng rồi,” nàng nói, hít vào hương hoa nồng nàn, ngọt ngào đầy tán thưởng.

“Vườn ngay bên dưới nó,” anh nói. “Bên kia vườn là vườn cây. Có một lối đi ít người lui tới dẫn đến đó với vài phong cảnh dễ chịu – chúng được tạo dựng cẩn thận, dĩ nhiên.”

“Em rất mong được thấy nó,” nàng nói khi họ quay lại để về nhà.

Nhưng khi họ leo lên những bậc thềm và vào sảnh, bà già giơ cây gậy lên kêu người hầu.

“Tay cậu,” bà bảo anh ta, thả tay cháu trai ra. “Kit, cháu... phải chỉ... cho Cô Edgeworth... những bông hồng.”

Anh nghiêng đầu hôn lên má bà, mắt anh sáng lên với nụ cười, Lauren có thể trông thấy.

“Sắp đặt lại cẩn thận một buổi hẹn hò hả, bà?” anh hỏi. “Dù sao thì, buổi sáng là thời gian thường lệ để đi bộ của bà. Nhưng chúng cháu sẽ không làm bà thất vọng đâu. Cháu sẽ dẫn Lauren đến vòm hoa hồng. Chỉ để cô ấy có thể ngửi mùi hoa thôi, tất nhiên.”

Lauren thấy hai má mình như có lửa.

Kit vẫn cười khi họ lại đi xuống những bậc thang ở bậc thềm lần nữa, tay nàng khoác chặt qua tay anh. “Tôi đã cảnh báo cô là bà rất lạnh mạn,” anh nói. “Bà ngồi đó trong phòng khách suốt buổi tối quan sát cháu trai và người hứa hôn mới của nó, những người đã xa cách nhau hai tuần, bị kèm chế bởi một phòng đầy người thân và những quy tắc xử sự đúng đắn để trao đổi không gì hơn là thỉnh thoảng lịch sự đổi theo nhau và liếc nhìn nhau khao khát.”

“Tôi chẳng trao anh cái liếc nhìn khao khát nào cả,” nàng phản đối.

“À, nhưng tôi thì có.” Anh nói, xoay về hướng vòm hoa hồng. “Và dĩ nhiên. Bà đã nghĩ ra một cách để cho tôi một cơ hội hôn cô kỹ lưỡng trước khi tiễn cô đi ngủ.”

Nàng ngượng kinh khủng. “Tôi hy vọng là,” nàng cứng nhắc nói, “tôi đã không đưa ra ấn tượng-”

“Là cô đang yêu tôi lắm thiết?” anh gợi ý. “Tôi tin là cô đã làm thế – ít nhất với bà. Và rồi cô kể cho bà câu chuyện đó về cuộc gặp gỡ của chúng ta làm khẳng định thêm ấn tượng của bà. Tôi không hy vọng điều đó.”

“Thưa quý ngài.” Họ đi được nửa đường dọc theo sân hiên. “Trò chơi đồ chữ chỉ cần thiết khi chúng ta ở cùng những người khác. Chúng ta không cần đến vòm hoa hồng. Bà của ngài đi ngủ rồi, tôi dám nói thế, và sẽ không biết nếu chúng ta lập tức quay về nhà. Thật là không đúng đắn khi chúng ta ở một mình với nhau thế này. Chúng ta chưa thực sự đính hôn.”

“Ồ, nhưng chúng ta có.” Anh dịch đầu mình gần hơn một chút với nàng. “Cho đến khi tôi nghe điều gì khác, em là vợ hứa hôn của tôi. Và lời nói bấy bả về trò chơi mà chúng ta đang chơi vì lợi ích của những người khác là gì vậy? Và tại sao tôi lại là “thưa quý ngài” nữa? Tôi đã hứa trao cho em sự phiêu lưu, đúng không? Và đam mê nữa? Chúng ta cần phải một mình bên nhau nếu tôi muốn giữ lời hứa. Chúng ta sẽ bắt đầu tối nay trong vòm hoa hồng. Em sẽ được hôn.”

“Kit” nàng bén nhọn kêu lên. “Tôi không yêu cầu sự đam mê. Ít nhất, không phải là những nụ hôn. Tôi chưa bao giờ mơ là-“

“Em đã yêu cầu phiêu lưu,” anh đáp lại, miệng anh gần sát tai nàng đến nỗi nàng có thể cảm thấy hơi ấm của hơi thở anh ở đó. “Để đam mê. Trong nhiều mặt chúng là những thứ có thể trao đổi lẫn nhau.”

“Đó là điều không đúng đắn nhất,” nàng nói, thực sự bị báo động. Nàng không thích nhớ lại nụ hôn của họ ở Vauxhall. Nàng đã cố khóa nó khỏi trí nhớ. Nó rất ... thể xác đáng lo ngại.

“Tôi sẽ cố hết sức để thấy điều ấy,” anh nói với một nụ cười dịu dàng khi anh dẫn nàng xuống khỏi sân hiên và đi qua một cổng vòm hình mắt cáo vào trong giàn hoa, nơi hương thơm của hoa hồng ập vào các giác quan của họ ngay tức khắc.

“Kit!” nhưng nàng càng thấy phấn nộ, càng đoan trang đứng đắn, anh càng thích thú, hẳn thế. Nàng đã học được điều đó của anh. Anh yêu thích trêu chọc. Anh không bao giờ nghiêm túc với nàng. Nàng đối dễ tài. Có lẽ anh sẽ quên thứ vớ vẩn này. “Cha ngài rất giận khi ngài về phải không?”

“Ồ, Chúa tôi, phải,” anh đáp. “Ông và nhà Bewcastle, anh trai cô ấy, họ đã – thực sự ký một hợp đồng hôn nhân. Tôi nợ em nhiều hơn em nhận ra đấy, Lauren.”

“Vậy là Quý cô đó bị bỏ rơi rồi,” nàng nói, cau mày. “Tôi biết cảm giác đó. Cô ấy đau đớn lắm phải không?”

“Freyja á?” anh hỏi. “Cô ấy đã có cơ hội của mình cách đây ba năm. Chắc chắn là cô ấy khó chịu, chỉ khác đau đớn một chút. Cô ấy rất giỏi với những điều khó chịu. Người nhà Bedwyn ai cũng thế cả. Nhưng họ không có quyền bị khó chịu. Cha tôi không có quyền lên kế hoạch hôn nhân cho tôi mà không đợi tôi về nhà để nêu ý kiến của mình.”

“Họ cách đây xa không?” nàng hỏi.

“Sáu dặm.”

Anh dẫn nàng đến một băng ghế giản dị và nàng ngồi xuống. “Vậy là, việc hứa hôn của chúng ta gây ra sự chia rẽ giữa hàng xóm với nhau,” nàng nói. “Thật là không hay.”

Anh đặt một bàn chân lên băng ghế cạnh nàng và vòng một cánh tay qua cái chân đó – giống như nàng nhớ anh đã làm ở Vauxhall.

“Nhưng là điều không tránh được trong trường hợp này,” anh đáp. “Tôi thực sự không muốn bị ép buộc vào hôn nhân, Lauren.”

“Nhưng,” nàng nói. “anh hẳn đã yêu cô ấy ba năm trước.” nàng tự hỏi liệu nàng có cơ hội gặp Quý cô Freyja Bedwyn không.

“Đôi khi,” anh đáp. “Tình yêu chết.”

Nàng không tin thế. Chắc chắn nó không đúng trong trường hợp của nàng. Nhưng không có cảm giác tội lỗi. Anh có quyền chọn cô dâu của mình, và nàng có thể thấy là nếu không có lời hứa hôn tạm bợ này, anh thực sự đã bị sập bẫy. Điều này rất hợp lý cho thỏa thuận của họ.

“Chuyện gì xảy ra với em trai ngài?” nàng hỏi.

Anh đột ngột hạ bàn chân xuống đất và quay đi cúi xuống một bụi hoa gần đó như thể anh đang xem xét cận cảnh nó.

“Chiến tranh nổ ra,” anh nói sau một hồi im lặng dài. “nó khẳng khẳng, cãi lại mọi lời khuyên và cầu xin của mọi người, kể cả tôi, buộc cha tôi trả một khoản tiền cho nó vào trung đoàn của tôi để nó có thể theo tôi đến Peninsula. Đời sống quân ngũ là thứ cuối cùng tận mà Syd vạch ra từ trước cho đời mình, nhưng nó có thể trở nên cứng đầu khủng khiếp khi nó đã chọn. Tôi đã hứa với mẹ, trung thực – và xuẩn ngốc, dĩ nhiên – là tôi sẽ trông chừng nó và bảo vệ nó khỏi nguy hiểm. Gần một năm sau tôi mang nó về nhà chết hơn nửa người sau những cuộc phẫu thuật và những cơn sốt sau đó. Thật mạo hiểm vì không biết liệu nó có sống sót hay không. Nhưng tôi đã quyết định là nếu nó chết, ít nhất cũng chết ở nhà. Tôi cũng rất cứng đầu.”

Nàng có thể hình dung anh hẳn thấy khủng khiếp đến mức nào. “Nhưng chắc chắn là dù sao thì ngài cũng không nên đổ lỗi bản thân,” nàng nói. “Trong trận đánh ác liệt ngài không thể bảo vệ cậu ấy được.”

“Nó không xảy ra trong một trận đánh,” anh sáng giọng.

Nàng chờ anh giải thích, nhưng anh không nói gì thêm.

“Mọi người đổ lỗi cho ngài à?” nàng hỏi. “Cả cậu ấy?”

“Mọi người, kể cả tôi. Một phán quyết đồng lòng.” Anh quay lại phía nàng đột ngột và nàng nhìn thấy rằng anh lấp lóa trong bóng tối. Anh nắm tay nàng và kéo nàng đứng dậy. “Nhưng đó là chuyện xưa cũ rồi, Lauren, tốt nhất cứ quên đi. Syd còn sống. Tôi cũng vậy. Mọi việc đều tốt vì kết thúc tốt đẹp, nếu có vấn đề thì hẳn mọi người đã nêu ra với tôi. Còn bây giờ chúng ta đang phung phí một đêm sáng trăng tao nhã tuyệt vời và cơ hội lãng mạn mà bà đã khuyến khích.”

Tốt nhất cứ quên đi. Nhưng cả hai anh em đều không quên. Hay giải quyết. Hẳn nó đã xảy ra cùng mùa hè mà anh yêu Quý cô Freyja và sau đó đánh nhau với anh trai khi cô ta chấp nhận lời cầu hôn của anh ta thay vì anh. Một chút ngạc nhiên là anh đã rất buồn phiền, khi cả anh em trai của anh đều quay lưng với anh. Cả cha anh nữa. Nhưng có thể hiểu được tại sao bá tước đuổi anh đi – anh đã gây ra thương tích về thể xác cho cả anh trai lẫn em trai mình.

Giờ anh đã quay về Alvesley, và nàng có thể thấy là tất cả những vết thương cũ vẫn còn đang mưng mủ. Và giờ chúng còn tệ hơn vì cái hợp đồng hôn nhân và vụ hứa hôn của anh với nàng.

Nàng đã đi vào một đồng lộn xộn làm sao. Nàng phải làm gì để đặt mọi thứ vào đúng chỗ bây giờ?

Nhưng giờ không phải lúc cho những suy nghĩ như thế. Nàng đã không làm chệch hướng suy nghĩ hay ý định của anh tí nào. Anh có ý hôn nàng. Nàng quay đi khỏi anh, rút bàn tay ra khỏi tay anh. Không cần làm điều này. Đây không phải điều nàng muốn.

Nhưng anh bước tới sau lưng nàng, vòng tay anh qua eo nàng từ phía sau, và kéo nàng vào anh cho đến khi gáy nàng ép chặt vào vai anh. Nàng có thể cảm thấy cả cơ thể đàn ông ấm áp của anh theo những đường cong của lưng và đùi mình. Và nó thật hay, nàng thú nhận với một tiếng thở dài thua cuộc trong lòng. Nó tạo ảo giác lãng mạn, ảo giác gần gũi, thân mật. Quá nhiều năm trong cuộc đời, bởi tính tự nhiên của nó, phải sống một mình. Một phần của nó – quá nhiều – trong cô độc.

Nàng đã yêu cầu phiêu lưu. Bốc đồng, không hề suy tính trước. Nàng chưa bao giờ biết là nàng muốn nó. Và chính xác nàng đã muốn cái gì kia chứ? Ý nàng là gì khi nói đến chữ phiêu lưu? Cái này ư? Nàng muốn lại được hôn à? Lại được ôm? Nàng chưa bao giờ khao khát sự gần gũi thể xác với bất kỳ người đàn ông nào. Ồ, với Neville, có lẽ. Nhưng với anh ấy cảm giác đó giống yêu mến, bạn bè, thoải mái hơn là cái mà nàng tìm kiếm. Nàng không biết cái gì biến cuộc đời thành một trải nghiệm sinh động với một số người – như Lily. Đó là điều nàng muốn khám phá.

Lauren nhắm mắt khi một mối cảm hờn cũ không vui lướt qua nàng. Lily có cái gì mà nàng không có? Lily biết cái gì?

Nàng xoay người trong vòng tay Kit, tạo một khoảng cách nho nhỏ giữa họ khi nàng làm thế. Nàng nhìn vào gương mặt che khuất của anh và thấy anh đang nhìn nàng rất gần. Nàng không bao giờ có thể như Lily. Nàng không bao giờ có thể thoải mái với kiểu ôm ấp đã có ở Vauxhall. Nàng sợ những cảm xúc lạ lùng đó xâm chiếm lấy nàng – và còn sợ hơn nếu chúng không làm được thế, sợ là nàng sẽ không cảm thấy gì khi anh lại hôn nàng, sợ là nàng sẽ khám phá ra với sự chắc chắn tuyệt đối rằng nàng nhạt nhẽo. Là anh sẽ quay đi khỏi nàng với sự chán ghét. Là anh sẽ ân hận với thỏa thuận cùng nàng trước khi nó bắt đầu. Là nàng sẽ biết mà không cần nghi ngờ là nàng mãi mãi là người không đáng yêu, không không ai thích, không ai cần.

“Không, không,” anh dịu dàng, nghiêng đầu gần hơn một chút, bàn tay ở lưng nàng, “Đừng rút lui vào tảng băng đó. Anh đã phát hiện ra nó chỉ là sự phòng thủ thôi, em biết mà. Anh sẽ không làm em đau. Thực ra, anh thậm chí sẽ không hôn em. Anh đổi ý rồi.”

Giờ lỗ bịch biết bao khi cảm thấy trái tim nàng rơi thẳng xuống với sự thất vọng và bẽ mặt. Tốt hơn là không ai trong họ khám phá ra sự thật của nàng. Nhưng – anh thậm chí không *muốn* hôn nàng?

Cả hai bàn tay anh đưa lên cởi áo khoác của nàng, và bằng một tay thảy nó lên băng ghế chỗ nàng đã ngồi. Không khí buổi tối mát lạnh trên hai cánh tay trần của nàng. Bàn tay anh, ngược lại, dường như đốt nóng nàng khi anh chậm rãi di chuyển bàn tay từ đường viền hình vỏ sò ở hai tay áo ngấn xuống mu bàn tay nàng. Anh nắm chặt chúng khi nàng run rẩy, cọ nhẹ ngón cái vào lòng bàn tay của nàng, và đưa chúng đặt lên vai anh. Rồi anh khẽ đặt hai bàn tay vào hông nàng.

“Dựa người em vào anh nào,” anh bảo nàng, “từ vai đến gối.”

Nó nghe thật sùng sốt – còn sùng sốt hơn khi nàng là người được yêu cầu phải di chuyển, chứ không phải anh. Chẳng có gợi ý nào trong sự lực ép của đôi bàn tay anh. Anh sẽ không ép nàng, nàng biết. Nàng sẽ không có lý do bào chữa đó. Nàng cảm thấy sự đau nhức rộn ràng và bén ngọt ở vùng bụng dưới và đu đưa người về phía anh, chống vững bằng bàn tay cho đến khi đầu ngực chạm vào áo khoác của anh và rồi ép vào nó. Nàng nhắm mắt và đặt trán lên vai anh. Nàng có thể cảm thấy các cơ cứng cáp và hơi ấm cơ thể anh với toàn thân trên của mình. Nàng có thể ngửi thấy mùi nước hoa xạ thơm và sự rất nam tính của anh.

Anh vẫn không nhúc nhích. Hai bàn tay anh vẫn trên hông nàng.

Nàng tựa đầu vào anh, và bụng, hông theo sau. Tay anh lướt vòng quanh lưng nàng, nhẹ nhàng, không liên mạch. Nàng có thể thoát ra bất cứ lúc nào.

Anh không làm gì hơn thế. Nàng cũng không. Nhưng cơ thể nàng cảm nhận và điều chỉnh nó theo những bề mặt của cơ thể anh, nữ tính dịu dàng với nam tính cứng cáp, trong khi những cảm xúc của nàng rối loạn. Phía sau mi mắt nhắm, nàng có thể thấy anh khi anh xuất hiện trong công viên ngày đầu tiên đó, ở trần, các cơ đẹp đẽ ở ngực, vai, cánh tay, cái hông hẹp và sự uyển chuyển trong chiếc quần ống túm chật căng và đôi giày boots. Đầy sức sống, rắn rỏi và nam tính. Cùng cơ thể đó giờ nàng đang dựa vào. Nàng có thể nghe thấy tiếng đập trái tim anh. Nàng nghĩ có lẽ nàng đang ở trong lửa.

Không ai trong họ nhúc nhích trong một thời gian dài. Nhưng nàng biết một điều trước khi cuối cùng nàng lùi lại và cúi xuống nhặt áo khoác lên. Nàng không có kinh nghiệm với những điều thế này, nhưng nàng hiểu rằng ít nhất anh khao khát nàng về mặt thể xác. Và nàng cũng đã khám phá ra điều gì đó nữa. Với cả cơ thể mình – đôi má hồng, bộ ngực mềm mại, căng tròn, tử cung rộn ràng và cặp đùi run nhẹ - nàng thấy mình thật nữ tính. Nàng biết bất chấp kỷ luật của cuộc đời, nàng không chỉ là một quý cô. Nàng còn là một người đàn bà.

Anh không chạm vào nàng hay nói gì cả, và nàng vô cùng dễ chịu với sự thật đó. Nàng quay đi sau vài khắc nhìn anh, áo khoác nắm chặt trong một tay. Anh đang đứng chính xác tại cùng một chỗ.

“Vậy là,” nàng nói với một nỗ lực khôi phục lại chút dáng vẻ bình thường. “ngài đã làm đúng thỏa thuận được một ngày rồi. Nhưng tôi cũng phải làm đúng phần của tôi nữa, thưa ngài. Sẽ không hay nếu chúng ta vắng mặt khỏi nhà lâu hơn nữa.”

Nàng ước gì nàng có thể nhìn thấy mặt anh rõ hơn khi anh chăm chú nhìn nàng trong im lặng một lúc lâu. Rồi anh cúi người lấy áo khoác từ tay nàng, khoác nó lên vai nàng và cài nút cổ lại, và đưa tay ra.

“Đúng vậy,” anh nói, giọng anh nhanh nhẩu và hớn hờ. “làm tròn nhiệm vụ được một ngày rồi. Ngày mai tôi sẽ lại hết sức làm cho tốt. Chúng ta sẽ cưới ngựa. Rất sớm. Lúc mặt trời mọc.”

Nàng lại đấu tranh với sự thất vọng vì giọng nói của anh. Anh không thể nói cái gì ầm áp hơn một chút, riêng tư hơn sao? Hay nàng chỉ tưởng tượng...? Nhưng không hề gì.

“Tôi rất hiếm khi cưới ngựa,” nàng nói. “Và tôi hầu như không dậy sớm.”

“Ngày mai,” anh nói, “em sẽ làm cả hai. Tôi sẽ tặng em một mùa hè thú vị đến mức tôi có thể giết chết cả hai chúng ta trong suốt thời gian đó.”

“Thật ngớ ngẩn,” nàng nói.

“Sáng sớm mai,” anh bảo nàng khi họ đi dọc theo sân hiên. “tình nguyện có mặt – và một mình – hoặc là tôi sẽ đến phòng em và bắt em dậy.”

“Ngài không dám đâu,” nàng giận dữ nói.

Anh nhìn nàng từ một bên. “Đó là một từ không nên sử dụng với tôi,” anh nói, “trừ phi em đã khá là sẵn sàng để tôi làm việc đó. Tôi chắc chắn dám đấy.”

“Ngài không phải là một quý ông,” nàng bảo anh.

“Tại sao,” anh hỏi khi họ đi lên những bậc thang cẩm thạch, “mà em vẫn nói thế như là giờ em mới vừa khám phá ra điều đó vậy?”

Chương 9

Kit không có ở chuồng ngựa khi Lauren đến đó. Chỉ mới hơn sáu giờ sáng một chút. Trước khi rời nhà, anh đã gửi người hầu đến thông báo cho cô hầu của nàng đánh thức nàng dậy, nhưng nàng đã dậy rồi và đến đây rất sớm – và trông thanh nhã trong bộ đồ cưới ngựa màu xanh lá rừng với một cái mũ đồng bộ trên mái tóc sẫm màu đúng một căn thận, một chiếc lông màu hoa oải hương cong cong hấp dẫn ở một bên tai.

Anh đang chờ tự đến đánh thức nàng. Anh dám làm thế. Mọi người sẽ nhìn thấy sự sỉ nhục của nàng.

“Xin chào,” anh cười ranh mãnh. “tôi đã thắng yên con ngựa đực yên lặng nhất trong chuồng cho em. Con ngựa thuần thực duy nhất sẽ bị què cả bốn chân. Tôi sẽ đi ngay cạnh em. Em chẳng có gì phải sợ cả.”

“Tôi không sợ cưới ngựa,” nàng đáp. “Tôi chỉ không thích nó như một dạng thể dục thôi. Tôi bực bội với điều này, ngài biết không. Ngài được mong đợi mang đến cho tôi một mùa hè thú vị - thú vị với *tôi* – chứ không phải ép buộc tôi làm những điều mà tôi rõ ràng không thích, như thức dậy vào giờ này để cưới ngựa.”

“Không, không,” anh nói, cười thầm. “Tôi hứa với em một mùa hè *kỷ niệm*, và tôi luôn giữ lời hứa. Nhưng nếu nó làm em thấy tốt hơn, thì tôi có thể nói với em rằng chúng ta sẽ chỉ cưới một đoạn đường ngắn thôi. Tôi có thứ khác nhìn chung là một kế hoạch vui vẻ hơn cho em. Chúng ta sẽ đi bơi.”

“*Cái gì?*” nàng khinh khỉnh nhìn anh thay vì bật lùi lại vì kinh hãi như anh mong đợi. Rất khó làm xù lớp lông bên ngoài của Lauren Edgeworth. Chúa toàn năng, anh đã khuấy động buổi tối gần nhất của nàng, và nàng đứng đỏ mặt trước anh và hẳn đã nhận ra điều đó trừ phi nàng quá ngây thơ hơn mức nàng có thể có ở độ tuổi này. Nhưng nàng biểu thị lạnh lùng như một ngọn gió xuân khi nàng quay đi khỏi anh và thông báo cho anh biết nhiệm vụ của anh đã hoàn thành

được một ngày. “Tôi không bơi, thưa quý ngài.”

“Kit.”

“Kit. Tôi không bơi, *Kit*. Đó là lời cuối cùng của tôi.”

“Vấy được hai cái và nổi bong bóng hả?” anh hỏi đầy cảm thông, khum tay vào hai bàn chân đi giày bốt của nàng và hất mạnh nàng lên yên. “Em chìm như một cục đá hả?”

“Tôi thực sự không biết,” nàng nói, chỉnh lại váy và ngồi thật duyên dáng như thể nàng hẳn được sinh ra trên lưng ngựa. “Tôi chưa bao giờ thử.”

Chưa bao giờ thử. Chúa toàn năng! Nàng có kiểu tuổi thơ gì vậy? Hay nàng cũng hoàn toàn bỏ qua tuổi thơ luôn rồi? Có lẽ nàng được sinh ra là một quý cô.

“Vây em hãy bắt đầu buổi sáng hôm nay,” anh bảo nàng, tung người lên ngựa và dẫn đường ra khỏi sân trải sỏi. “Tôi sẽ là người hướng dẫn của em.”

“Tôi sẽ không,” nàng cười ngựa theo sau anh. “Và ngài cũng không.”

Nếu Vauxhall không xảy ra, anh hẳn đã bị nàng cự tuyệt. Phẩm cách lạnh lùng. Một quý cô quá toàn vẹn. Quá thiếu sót tình cảm và khiếu hài hước. Hoàn toàn không biết đến niềm vui. Dù, có lẽ, anh sẽ không thể ngăn mình trêu chọc nàng. Nhưng Vauxhall *đã* xảy ra. Và anh biết rằng nơi nào đó bên dưới hàng lớp lớp đoan trang lãnh đạm, bên dưới hàng lớp mặt nạ quý phái, là một người phụ nữ tuyệt vọng muốn bước ra ánh sáng nhưng không biết cách nào. Như một đứa trẻ đang chờ được sinh ra nhưng níu lấy sự an toàn giam cầm, thân thuộc của tử cung.

Giữ lời hứa của anh với nàng là hành động chuộc lại mà anh có thể làm trong đời mình. Một hành động nho nhỏ, không phải để tha thứ cho cá nhân anh, nhưng nó có thể cho phép một người đàn ông chết thoải mái. Anh có thể dạy nàng ôm chặt lấy niềm vui. Đó là điều anh không bao giờ có thể làm cho mình, dù những người anh quen biết có lẽ hoài nghi nếu có bao giờ anh nói thế. Anh chấp nhận rất nhiều chiếc mặt nạ rất khác biệt của Lauren. Nhưng có thể dạy một điều mà bản thân người dạy không thể làm được. Phải có thể.

Anh dẫn đường xuống lối đi và băng qua cây cầu trước khi rẽ sang phải vào con đường nhỏ chạy dọc theo con suối và men theo bờ hồ. Cây cối bên phía này dày đặc hơn phía gần hơn tòa nhà. Đôi khi con đường quanh co sâu hơn vào rừng cây đến nỗi mặt nước hoàn toàn biến mất khỏi tầm nhìn chỉ sau một hay hai phút. Anh dừng lại tại chỗ đó và nhìn lại để chắc chắn là Lauren không gặp vấn đề gì khi theo sau anh.

“Em nghĩ sao?” anh hỏi nàng.

Nàng nhìn anh quở trách. “Tôi nghĩ,” nàng nói, “là tất cả những con người văn minh đều vẫn còn đang ở trên giường vào giờ này. Và tôi nhớ ra là ngài đã hứa chỉ cho tôi những khu vườn thực sự, ngay hàng thẳng lối hôm nay, chứ không phải những rừng cây hoang dã. Nếu đây là ý của ngài để cho tôi niềm vui thú, thì tôi đã có một cuộc thương lượng tồi rồi.”

Vậy là, anh đã chạm sâu hơn vào nàng. Cô Lauren Edgeworth thực-là-đúng-mục đích để sự bực bội len vào giọng nói của mình. Kit cười ranh mãnh.

Đích đến của anh là cái tiểu đình. Nó được xây sát mép nước cách đây nhiều năm để tạo ấn tượng cho phong cảnh, chủ yếu cho góc nhìn từ phía bên kia sông, nơi hình bóng bằng đá cẩm thạch của nó có thể được nhìn thấy phản chiếu trong hồ vào ngày lặng gió. Nhưng nó cũng có một chức năng thực tiễn là làm nơi nghỉ chân để lấy đủ sức đi tản bộ hết chu vi của hồ. Nó cũng được các anh em trai của anh và thời niên thiếu của anh sử dụng để làm nơi đi tắm. Tắm luôn được cho phép ở trong hồ - miễn là họ được một người lớn giám sát. Nhưng rất hiếm hoi có người lớn nào đó ở không và sẵn sàng đi với họ, và mặc dù thế luôn có tiếng một người lớn la hét cấm họ không được nhảy xuống từ những nhánh cây, không được bơi dưới nước, không được ra chỗ quá sâu, không được rình rập hay té nước vào người khác hay kéo người khác xuống nước. Nên họ đã tắm ở đây, nơi họ ở ngoài tầm nhìn của ngôi nhà mà không bị phát hiện.

Anh xuống ngựa khi họ đến cái công trình xây dựng đó và buộc ngựa vào một nhánh cây. Rồi anh nâng Lauren xuống trước khi gỡ cái gói anh cột sau yên ngựa mình ra. Anh dẫn đường đi vòng ra phía trước tiểu đình và lướt lên những bậc thang cẩm thạch mở cánh cửa đôi bên kia bốn cái cột ra.

Những băng ghế gỗ dài hàng suốt ba bức tường bên trong. Sàn nhà lát đá, những bức tường trông trơn ngoại trừ một trụ gạch khắc tạc phức tạp, khắc hình những chàng trai trẻ tóc xoăn khóa thân đuổi theo những nữ thần đang chạy nhanh qua những lùm hoa và trái chín. Anh và các anh em trai đã hơn một lần đứng trên băng ghế để nhìn hau háu và cười khúc khích với những nữ thần, mà những chiếc áo trong mờ, mỏng manh không che được bất cứ thứ gì sự quyến rũ nữ tính bên dưới chúng. Cái hay nho nhỏ chính là những người trẻ tuổi đó trong cuộc rượt đuổi vĩnh viễn.

“Ngồi xuống đi,” anh mời, và Lauren ngồi xoay lưng lại với bức tường, nhìn ra phía hồ, bàn chân đặt cạnh nhau, hai bàn tay nắm lấy nhau đặt trong lòng. Kit để túi đồ xuống và ngồi xuống một trong những băng ghế ở bên. Nàng trông giản dị và có vẻ dễ vỡ.

“Newburry Abbey sát ngay biển, phải không?” anh hỏi nàng.

“Phải,” nàng đáp. “Bãi biển là một phần của công viên.”

“Nhưng cô chưa bao giờ bơi ở đó?”

Nàng lắc đầu. “Tôi chưa bao giờ thích bãi biển,” nàng nói. “Cát len vào giày và quần áo, và những ngọn gió mặn từ biển làm khô da. Còn biển thì... dữ dội quá.”

“Dữ dội?” anh nhìn nàng tò mò. “Cô không thích thiên nhiên hoang dã sao?” không phải mọi người đều yêu biển sao? Có thật là, có lẽ, chẳng có gì ngoài tính đứng đắn cứng nhắc trong xương tủy nàng?

“Không phải biển,” nàng nhìn chằm chằm ra hồ, như tắm gương phẳng lặng phản chiếu những tia nắng mặt trời vào đầu sớm mai. “Nó quá rộng, quá không thể đoán trước, quá... tàn nhẫn. Không có gì quay lại từ biển cả.”

Cái gì hay ai đã không quay lại từ biển? Ai đó nàng biết đã chết đuối chẳng? Và rồi anh có một ý niệm mơ hồ.

“Khi mẹ cô và bố dựng đi hưởng tuần trăng mật,” anh hỏi, “họ đi ngang qua biển à?”

Nàng quay mặt lại nhìn anh, giật mình nhiều hơn, như thể anh đã đổi đề tài.

“Đầu tiên họ đến Pháp,” nàng nói, “suốt thời gian chiến tranh tạm lắng, rồi dần dần sang phía nam và đông. Lần cuối cùng tôi nghe tin thì họ đang ở Ấn độ.”

Biển đã không mang mẹ nàng trở về.

“Tôi được bảo rằng chú và dì đã dẫn tôi tiễn họ đi,” nàng nói tiếp. “Hiển nhiên là tôi đã vẫy khăn tay cho đến khi con tàu biến mất sau đường chân trời. Hẳn là rất lâu rồi. Nhưng tôi chẳng nhớ gì về việc đó hết. Lúc đó tôi mới ba tuổi.”

Không nhớ? Hay ký ức đó đẩy vào quá sâu đến nỗi nó không thể hiện ra trong đầu óc nàng khi nàng tỉnh táo?

Biển đã không mang mẹ nàng trở về.

Nhưng đây không phải là biển, và anh không mang nàng đến đây để làm nàng sầu muộn. Anh đứng dậy và đứng ở ngưỡng cửa, nhìn ra ngoài.

“Không có người bạn nào chơi chung hồ bơi còn bé của cô bơi à?” anh hỏi nàng. “Ngay cả trong cái ao mà cô kể tôi ấy?”

“À, có chứ,” nàng đáp. “Neville và Gwen. Điều ấy bị cấm, dĩ nhiên, nhưng bất cứ khi nào họ đến từ phía sau nhà với mái tóc ướt vào một ngày nắng nóng, Dì Clara sẽ vờ như không để ý và chú tôi sẽ trề môi và hỏi trời có mưa không.”

“Nhưng cô thì chưa bao giờ phá vỡ luật lệ đó?”

“Tôi thì khác,” nàng đáp.

Anh nhìn lại qua vai. “Khác sao?”

“Tôi không phải con của họ,” nàng giải thích. “Tôi thậm chí chẳng có quan hệ máu mủ gì. Tôi là một người lạ được đánh tráo vào với họ do hoàn cảnh.”

Anh thấy giận dữ thay cho nàng. “Họ đối xử với cô như với một người ngoài hả?” anh hỏi.

“Không.” Câu trả lời của nàng rất dứt khoát. “Họ rất yêu thương tôi. Họ đối xử với tôi chẳng khác gì với con họ. Tôi giống em gái Neville hơn là Gwen. Và Gwen và tôi là bạn thân từ ngày tôi đến đó. Ngài phải thấy hôm qua khi cả Dì Clara và Gwen ôm lấy tôi yêu thương. Họ đến đây với tôi. Nhưng họ... ừ, tôi nợ họ quá nhiều, ngài thấy đấy. Làm sao tôi lại có thể không vâng lời dì và chú được chứ? Làm sao tôi lại không làm mọi thứ trong khả năng của mình mỗi ngày trong đời để tỏ lòng biết ơn của tôi, chứng tỏ bản thân tôi xứng đáng được họ yêu quý chứ?”

Anh tin rằng Lauren vừa cho anh thấy câu trả lời cho vài câu hỏi anh có về nàng. Đây là lý do tại sao nàng đóng khung chính mình trở thành người phụ nữ nàng muốn – không, không phải

phụ nữ. *Quý cô* là từ phù hợp hơn nhiều. Để được chấp nhận và yêu thương? Là tại sao cả đời nàng cho đến khi bị Kilbourne – người bảo nàng khi anh ta đi Peninsula là đừng đợi hắn ta – bỏ rơi cách đây một năm rưỡi? Vì cha mẹ nuôi của nàng đã dự kiến một cuộc hôn nhân cho họ? Vì với cuộc hôn nhân với Kilbourne, nàng đã thấy trước sự chấp nhận sau cùng, sự bảo vệ sau cùng?

Nhưng sự bảo vệ ấy đã bị phá hủy một cách tàn nhẫn.

Thật sự thì, bất kể tất cả sự tự chủ và phẩm giá của mình, nàng có phải là người dễ tổn thương nhất mà anh từng biết không?

“Cô có nhiều thứ phải làm với gia đình bên nội không?” anh hỏi nàng.

“Không, chẳng có gì cả.” nàng đáp. “Sau khi mẹ tôi đi khoảng một năm hay cỡ đó, chú tôi viết thư hỏi gia đình tôi có muốn đưa tôi về chỗ họ cho đến khi mẹ về không. Tử tước Whitleaf, chú tôi, nhận được tước vị sau cái chết của cha, đã nói không. Nhưng tôi không biết điều ấy cho đến khi chính tôi viết thư cho ông khi tôi mười tám tuổi và ông viết thư trả lời tôi rằng – rằng thói quen của ông là không bao giờ khuyến khích những kẻ thấy sang bắt quàng làm họ hay những người họ hàng nghèo khổ.”

Kit nhìn nàng qua vai, nhưng nàng đang nhìn vào đôi bàn tay xòe ra trong lòng, giống như nàng đã làm ở Vauxhall, anh nhớ lại. *Cái quái gì thế?* Anh chắc chắn ước gì anh đã biết điều này cách đây hai tuần.

“Ông tôi sẽ nhận tôi, tôi tin thế, nếu ông được hỏi,” nàng nói tiếp, ngược lên nhìn anh, cảm hơi nghiêng nghiêng ngang ngạnh, như nàng đang đợi anh phản đối lại điều ấy. “Nhưng hắn ông đã nghĩ, một cách chính xác, là tốt hơn tôi nên ở cùng với những đứa trẻ cùng độ tuổi tôi.”

Vậy là, Galton chưa bao giờ đề nghị nhận nàng?

Kit bất thần cười toét với nàng. “Chúng ta đang phung phí thời gian đẹp nhất của buổi sáng,” anh nói. “khi nước còn phẳng lặng và trong lành.”

“Vậy, đi mà thưởng thức đi,” nàng nói có chút chanh chua. “Tôi sẽ ngồi đây nhìn ngài, dù tôi sẽ yêu cầu ngài không cởi áo ra. Đó là điều không đúng đắn nhất.”

Anh cười phá ra. “Vậy, vì mục đích đúng đắn,” anh nói, “tôi phải tắm với áo khoác và giày, còn em trong bộ đồ đi ngựa và cái mũ gắn lông chim hả? Chúng ta sẽ làm hỏng hoàn toàn mấy bộ quần áo tươm tất này và trông như cặp chuột nhúng nước khi kết thúc đấy.”

“Tôi không tắm gội gì hết,” nàng đáp. “Ngài có thể bỏ cái ý tưởng ấy ra khỏi đầu đi, thưa quý ngài. Và có lẽ ngài sẽ lịch sự làm điều ấy ở đâu đó mà tôi sẽ không phải thấy ngài.”

Anh lột áo khoác ra và mắc nó lên cành cây. Rồi giật mạnh một chiếc giày ống ra.

“Em sợ cái gì hơn?” anh hỏi. “Làm ướt ngón chân? Hay để tôi trông thấy chúng để trần?”

Hai má nàng hơi hồng lên. “Tôi chẳng sợ cái gì hết,” nàng đáp.

“Tốt.” anh quăng chiếc giày xuống dưới băng ghế và xử lý chiếc thứ hai. “Em có năm phút để cởi hết ra trừ áo lót. Sau đó em sẽ bị quăng xuống hồ, dù đã sẵn sàng hay chưa.”

“Cái gì?”

“Bốn phút năm mươi giây.”

“Áo...áo lót của tôi?” hai má nàng nóng bừng.

“Tôi cho là,” anh nói, “em đang mặc một cái đấy. Tôi sẽ có vấn đề nho nhỏ nếu em không có. Tôi không thể ngăn mình đỏ mặt đâu.”

Nàng đứng dậy, tất cả sự chính đáng cực điểm khi chiếc giày thứ hai của anh biến mất dưới băng ghế. Anh đang cởi nút chiếc áo gi lê.

“Tôi sẽ quay lại nhà,” nàng thông báo. “Tôi bắt đầu thấy rằng tôi đã nên nghe lời người thân ở London. Tránh ra khỏi ngưỡng cửa, vui lòng, thưa ngài.”

Anh cười ranh mãnh, và chiếc áo gi lê đáp lên trên áo khoác. Anh bắt đầu xử lý đến áo sơ mi ra khỏi cái quần ống túm cuời ngựa. “Bốn phút.”

Hai lỗ mũi nàng loe ra. “Ngài không dám đâu.”

“À. Lại là cái từ đầy-hiểu-biết-phát-ôm đó.” Áo sơ mi tuột ra khỏi đầu anh và anh tự hỏi nàng có ngắt đi không.

Nhưng nàng được cấu tạo từ thứ vật liệu lạnh lùng hơn. “Ngài không phải là một quý ông, thưa ngài.”

Anh nghiêng đầu sang bên khi anh cân nhắc trong đầu là liệu anh nên tắm với cái quần ống túm này hay – hợp lý hơn nhiều – với quần đùi thôi. “Em thực sự nên nhắm tới cái gì căn bản thôi, em biết không. Ba phút năm mươi giây.” Anh do dự với cái quần dài. Dù sao thì, anh đã mang thêm một cái quần dự phòng. Anh nhấc một chân lên để tháo vớ.

“Vui lòng,” nàng lặng lẽ nói, “để tôi đi.”

Anh sẽ thực sự ném nàng vào hồ à, với nguyên quần áo? Có lẽ không, anh quyết định. Thật ra thì, chắc chắn là không.

“Em cần một chút phiêu lưu, Lauren,” anh nói. “Em muốn một mùa hè khác biệt với bất kỳ mùa hè nào khác em từng biết. Em muốn biết cảm thấy thế nào khi sống như những người khác – những người không phải tìm kiếm sự kính trọng và yêu quý từ những người nuôi nấng họ. Em muốn biết sự hồ hởi và hạnh phúc, sự tự do, thoát khỏi kềm chế. Em không thể có cả hai. Em không thể hy vọng những điều này tự rơi vào lòng nếu em không vớ tay ra ôm lấy chúng. Tôi không thể giữ phần cam kết của mình nếu em không để tôi làm điều đó.”

“Tôi không biết bơi,” nàng nói.

“Tôi sẽ dạy em,” anh bảo nàng. “Nước không sâu lắm ở chỗ này đâu. Sâu chưa tới vai.”

“Tôi không thể cởi... tôi *không thể*,” nàng nói.

Đây thực sự là vấn đề. Anh có thể thấy điều ấy, với loại phụ nữ như nàng.

“Tôi sẽ nhảy xuống và bơi vài phút,” anh nói. “Tôi thậm chí sẽ không liếc về hướng này. Thậm chí trong một lúc tôi sẽ không biết em có quyết định lặn về nhà hay không. Khi em sẵn sàng, quàng một cái khăn tắm vào – chúng bị lấm – và ra bờ hồ. Tôi sẽ giúp em xuống nước. Hoặc em có thể nhảy xuống mà không cần hỗ trợ nếu thích và tôi cũng sẽ không nhìn em đâu.”

“Kit,” nàng nói, “Tôi không biết sẽ thế này. Tôi không có ý này.”

“Hay những nụ hôn. Hay đam mê. Hay cưỡi ngựa. Vậy ý em là gì hở?” anh hỏi nàng. “Quay về nhà đi nếu em muốn. Tôi không cản em đâu.”

Anh quay người và sải bước ra bờ hồ. Anh cúi đầu nhảy xuống và trôi lên trong hồ cách bờ một quãng ngắn, thở hỗn hển vì cú sốc do nước lạnh. Anh gạt những giọt nước ra khỏi mắt và rồi cúi mặt xuống và bắt đầu những sải bơi chậm về hướng bờ bên kia.

“Kit?”

Vài phút đã trôi qua và, dù không nhìn lại tiểu đình, anh đã bị thuyết phục rằng nàng hẳn đã bắt đầu quay về ngôi nhà, có lẽ đi bộ. Nhưng trước khi anh có thể quay đầu lại để xem, nàng lại gọi tên anh.

“*Kit.*”

Nàng gọi vội vàng từ bờ hồ, đang quỳ gối, mọi thứ từ cầm trở xuống được bọc trong cái mền anh dùng bọc mấy cái khăn tắm. Anh bơi vài sải đến gần nàng hơn.

“Nước lạnh quá,” nàng nói. “Tôi không thể làm điều này được. Đừng ép tôi.”

Điều nàng không thể làm, anh đoán, là ra khỏi cái mền đó và để lộ nàng ra trước cái nhìn của anh, chỉ mặc mỗi áo sơ mi. Anh cảm thấy nhiệt độ cơ thể đang tăng lên, dù nước lạnh băng, khi nhận ra nàng thực đã cởi phần lớn quần áo ra rồi. Anh bơi hết phần còn lại khoảng cách vào bờ và đứng trước nàng, đưa cả hai tay ra.

“Thời điểm của sự thật,” anh nói. “Mong muốn phiêu lưu của em mạnh đến mức nào? Sự dũng cảm cố gắng làm điều gì mới và khác biệt của em nhiều đến mức nào? Và sự liều lĩnh không thể chối cãi được. Là lúc này đây, Lauren. Bây giờ hoặc không bao giờ.”

Nàng siết cái mền chặt hơn vào người, nếu còn có thể.

“Năm lấy tay tôi,” anh nói. “Hoặc quay về nhà.”

Quay về *nhà*, anh đã nói đầy cố tình. Không phải là về ngôi nhà anh. Anh có thể nhìn thấy từ cái nhìn trong đôi mắt nàng là nàng hiểu ý anh. Nếu nàng muốn, toàn bộ trò chơi đố chữ này sẽ

kết thúc trong sáng nay, gần như trước khi nó bắt đầu. Nàng có thể quay về Newburry hoặc London với dì và chị họ.

Nàng cúi mình, đặt một bàn tay rồi bàn tay nữa vào tay anh, và vì không còn gì giữ nó trên người nàng, cái mền rơi tuột xuống cổ. Hai má nàng nóng bừng, anh siết mạnh bàn tay nàng, và nàng nhảy xuống – cái ít hại hơn, anh cho là thế, khi đôi chân thon thả, cân đối của nàng lộ ra từ đuôi trở xuống cũng như đôi cánh tay, lưng và bộ ngực căng tròn. Nàng trông trẻ trung hơn bình thường.

Nàng hơi hoảng hốt và bấu chặt cả hai bàn tay vào anh vì hoảng sợ thực sự. Anh nắm chặt eo nàng và kéo nàng xuống với anh cho đến khi nước phủ qua vai họ và nàng chỉ còn mỗi việc phải đấu tranh với nhiệt độ nước chứ không phải là với không khí ban mai nữa. Anh đang cười – chủ yếu là vì điều không đúng đắn mà anh đã dụ nàng làm. Đôi chân trần của nàng chạm nhẹ vào chân anh và anh nhận thức rất rõ là gần như chẳng có gì giữa đôi bàn tay anh và làn da trần mồi gọi đó.

“Em sẽ không chìm,” anh trấn an nàng, “hay chết cồng đầu. Sẽ sớm quen với nước thôi. Không lạnh lắm mà. Giữ hơi thở nhé.”

Anh kéo nàng xuống với anh cho đến khi họ hoàn toàn chìm dưới mặt nước. Anh cảm thấy những móng tay nàng cắm sâu vào vai cánh tay anh và thấy mắt nàng nhắm chặt, mái tóc bồng bềnh trong đám mây thẩm màu quanh mặt nàng. Anh nâng cả hai lên mặt nước hầu như ngay lập tức.

Rồi nàng làm anh kinh ngạc. Nàng mở mắt, nhìn vào bờ hồ và vào mặt nước, và rồi vào mắt anh, những giọt nước lấp lánh trên làn mi dày. “Tôi làm được rồi,” nàng nói. Và rồi lần nữa, như thể đó là khoảnh khắc của một chiến thắng vĩ đại, “Tôi làm được rồi.”

Anh ngửa đầu ra bật cười.

Anh bắt đầu bài học đầu tiên cho nàng, dạy nàng cách giữ mặt trên mặt nước mà không hoảng sợ, cách thở ra cả bằng mũi và miệng. Nàng là một học sinh thông minh đáng ngạc nhiên. Dù có lẽ không rất ngạc nhiên. Anh ngờ là nàng luôn siêng năng trong những nỗ lực của mình để có thể làm giỏi bất cứ thứ gì nàng muốn làm.

Cuối cùng anh dạy nàng cách nằm ngửa trên mặt nước. Anh đã thuyết phục nàng là nàng sẽ không đơn giản chìm xuống đáy như một cục chì và không được nhìn thấy hay nghe thấy nữa, và nàng thư giãn làm theo những hướng dẫn của anh. Nhưng nàng chỉ làm khi anh đỡ dưới vai nàng. Lần cuối nàng thử, anh giữ tay anh bên dưới nàng cho đến khi anh biết nàng thả lỏng và đã nổi, anh thu tay lại. Nàng tự nổi, cánh tay dang thẳng ra hai bên, mắt nhắm lại. Sau vài phút anh bước dịch ra và lội vòng quanh cho đến khi anh đứng trước mặt nàng, chỉ cách bàn chân nàng một chút.

“Trời sáng nay rất đẹp,” anh nói. “Chỉ có vài đám mây trắng nhẹ nổi trên nền trời xanh thôi.”

Nàng mở mắt ra nhìn lên. “Phải,” nàng tán đồng – và rồi nhận ra anh đang ở đâu. Nàng chìm xuống, thối phì phì, và dùng cả hai bàn tay gạt nước khỏi mắt.

“Tôi đã có thể chết đuối!” nàng gất gỏng. Và rồi nàng hạ tay xuống, gấn chặt vào anh một cái nhìn mở to sừng sốt từ đôi mắt đẹp màu tím, rồi... cười. Một nụ cười thực sự, hớn hở làm sáng

bình gương mặt nàng và làm nàng đột nhiên trở nên đẹp rạng rỡ. “Tôi làm được rồi, Kit. Tôi tự nổi được.”

Nàng lội về phía anh và bằng cách nào đó – đầu óc anh không theo kịp toàn bộ chuỗi sự kiện xảy ra – cánh tay nàng quấn chặt quanh cổ anh và tay anh ôm quanh eo nàng, anh quay tròn nàng trong nước, làm họ rùn thấp hơn xuống nước khi anh làm thế, và phủ môi nàng bằng môi anh ngay trước khi họ chìm xuống nước.

Mọi âm thanh ngừng bật. Thời gian ngừng trôi. Chỉ có hơi nóng của cơ thể và của đôi môi trong những khoảnh khắc vô tận khi họ tràn ngập trong hân hoan, tình cảm chứa chan, niềm kiêu hãnh và cả niềm vui, tất cả trộn lẫn vào nhau với niềm ham muốn thuần túy.

Và khi họ trôi lên mặt nước và tách nhau ra, nàng lại là nàng – và anh lại là anh.

“Chuyến phiêu lưu đầu tiên của cô, thưa quý cô,” anh nói, nụ cười bất cẩn thông thả trong giọng nói của anh, “kết thúc an toàn và được thưởng thích đáng.”

“Phần thưởng đáng hổ thẹn,” nàng nói, mắt nhìn anh cảnh giác. “Nhưng tôi có thể kỳ vọng gì từ Tử tước Ravensberg đầy tai tiếng chứ? Chắc là trễ rồi.”

“Vì Chúa, đúng vậy,” anh đáp. “Và bất kỳ ai hay tất cả những người thân của chúng ta sẽ nghĩ là em ra ngoài hưởng không khí buổi sáng với người hứa hôn của mình. Thật sự gây sốc đấy.”

“Tôi đến Alvesley để cho ngài mượn sự đứng đắn của tôi,” nàng nhắc anh, “chứ không phải để lôi ngài vào một vụ âm mưu khác nữa.”

Anh cười nhẹ và leo lên bờ. Anh chạy vài bước đến ngôi tiểu đình và quay lại với một cái khăn tắm quấn quanh người và cái khác trong tay. Lạnh khủng khiếp khi ra khỏi nước.

“Năm lấy tay tôi này.” Anh cúi xuống để kéo mạnh nàng lên.

Nàng trông như chẳng mặc gì. Anh bị nhắc phải nhớ một cách rất không thoải mái đến những nữ thần trên cái trụ ngách trong tiểu đình - và phản ứng của anh với họ khi còn là một cậu bé. Mặc quần áo, nàng là một quý cô xinh đẹp. Chỉ mặc một chiếc áo lót ướt sũng, dính sát vào những đường cong mảnh mai, nàng là một người phụ nữ, kêu gọi và quyến rũ nguy hiểm – và một người cùng giường xuất sắc. Anh ném cho nàng cái khăn khô, quay đi tìm quần áo ở trong nhà, và không liếc nhìn lại khi đem chúng đi vòng vào rừng cây để thay quần áo và để nàng chút riêng tư làm điều tương tự.

Họ trên đường quay về nhà mười phút sau, ngựa nàng đi trước. Ngoài sự thật là tóc nàng còn ẩm và quần hơn bình thường, nàng trông như cô gái bằng bằng tao nhã mà anh đã quen. Khăn tắm của nàng cuộn tròn để phía trước một bên ngựa. Nàng từ chối đưa nó cho anh, có lẽ, anh nghĩ, cố không nhớ lại những hình ảnh đến trong đầu, vì chiếc áo lót ướt của nàng được bọc bên trong nó. Điều đó có nghĩa là, đương nhiên, là nàng không mặc gì dưới bộ đồ đi ngựa quyến rũ đó.

Mọi thứ rất tốt, anh nghĩ, khi đồng ý trao cho nàng một mùa hè đáng nhớ và cả hương vị của đam mê. Đó còn là điều gì khác nữa khi thấy những đường nét kêu gọi của người phụ nữ đã thú nhận tham vọng là được sống tự do như một bà cô. Đầu óc anh cần vài điều làm xao lãng.

“Gần đây quý cô Muir tự làm mình bị thương à?” anh hỏi nàng. “Hay bị khập khiễng bẩm sinh?”

“Chị ấy ngã ngựa,” nàng nói, “hồi chị ấy còn có chồng. Bị gãy chân và rõ ràng là không còn đi bình thường nữa. Chị ấy cũng bị sẩy thai.”

“Và góa chồng không lâu sau đó?” anh hỏi tiếp. “Cô ấy không thể lớn tuổi hơn em.”

“Hơn tôi một tuổi,” nàng đáp. “Quý ngài Muir mất do một tai nạn khủng khiếp ở nhà họ. Anh ấy ngã qua lan can xuống sảnh bên dưới. Chị ấy đang ở đó lúc ấy. Ngài có thể tưởng tượng ra, chị ấy rất, rất lâu sau mới hồi phục lại được – dù bây giờ đã hoàn toàn hồi phục. Đó là vì tình yêu, ngài biết đấy.”

Kit không bình luận gì. Nói được gì về một phụ nữ trẻ đã quá ngoan cường với bi kịch trong cuộc đời? Ngoài bị khập khiễng, người ta không biết cô đã gánh chịu nhiều đến thế. Cô cười rất tươi, duyên dáng và xinh đẹp.

Làm sao có thể, anh nghĩ như vừa có một khám phá mới mẻ đầy sùng sốt, biết con người từ cách xử sự bên ngoài của họ. Con người ta đeo bao nhiêu là mặt nạ cho mình.

Lưng của Lauren cứng ngắc với sự nghiêm trang của một quý cô. Chưa đầy nửa giờ trước nàng đã cười rạng rỡ tươi tắn và ném mình vào vòng tay anh. Đơn giản vì đây là lần đầu tiên trong đời nàng nằm nổi trên nước.

Anh mỉm cười với niềm vui thầm lặng và cùng lúc cảm thấy một cú nhói đau kỳ lạ nơi cổ họng, giống như anh sắp khóc vậy.

Chương 10

Lauren không bị trễ bữa sáng, như nàng đã lo sợ. Còn có cả thời gian để cô hầu của nàng làm điều gì đó nguy trang cho sự ẩm ướt của tóc nàng sau khi nàng thay quần áo. Nàng xuống với Gwen và dì, cả hai người ghé phòng nàng trước và cho nàng hay ấn tượng tốt đẹp của họ khi được chào đón ở Alvesley, và rằng họ thích Quý ngài Ravensberg đến mức nào. Và họ thấy hạnh phúc làm sao cho nàng, dĩ nhiên rồi.

Cả gia đình đã tập hợp ăn sáng, trừ bà bá tước thừa kế, người luôn yên lặng ở trong phòng riêng hầu hết các buổi sáng trước khi đi dạo hàng ngày, nữ bá tước giải thích. Ngài bá tước ngồi giữa các quý bà quý cô, với Lauren ở bên phải ông, và Dì Clara ở bên trái.

“Cô đi cưới ngựa với Ravensberg sáng nay,” ông quan sát Lauren. “Tôi thấy cô rời chuồng ngựa.”

“Vâng, thưa ngài.” Nàng mỉm cười. “Không khí ban sớm rất trong lành và tiếp thêm sinh lực. Chúng tôi đã cưới ngựa qua rừng cây đến ngôi tiểu đình ở xa bên kia bờ hồ. Phong cảnh từ chỗ đó khá đẹp.”

“Phải, đúng vậy,” ông đáp.

“Cháu đã ra ngoài sáng nay ư?” Dì Clara kêu lên, rất sửng sốt. “Cháu ư, Lauren? *Cưới ngựa?*”

Và bơi nữa, Lauren nghĩ. Nàng sẽ bị xấu hổ khủng khiếp nếu ngài bá tước chứng kiến điều ấy. Nhưng nàng đã nổi. Một mình. Và nàng đã mất kiểm soát - điều mà một quý cô không bao giờ làm - và ném mình vào Kit trong cơn phẫn khích. Và anh đã hôn nàng. Hay nàng đã hôn anh? Nhưng nghĩ đến khả năng đó thật không thể chịu nổi.

Gwen cười. “Lauren chưa bao giờ dậy sớm,” cô nói. “Và cưới ngựa chưa bao giờ là kiểu vận động ưa thích của cô ấy. Tôi tin là ngài đang có ảnh hưởng tích cực đến cô ấy đấy, Quý ngài Ravensberg.”

“Tôi hy vọng thế. Nhưng có lẽ, thưa cô,” anh đáp lại, vẻ tinh quái trong ánh mắt, “hoàn toàn là ảnh hưởng ép buộc thôi. Tôi đã đe dọa sẽ lôi cô ấy ra khỏi giường nếu cô ấy không tự nguyện có mặt ở chuồng ngựa.”

Lauren thấy hai má mình nóng bừng.

“Kit!” mẹ anh quả mắng.

Dì Clara bật cười.

“Có hiệu quả đấy,” Gwen vui vẻ nói.

“Vận động mang lại vẻ rạng rỡ khỏe khoắn cho làn da của cô, cô Edgeworth,” bá tước nói với nàng. “Sydney, sau bữa sáng con giúp ta kiểm tra cái mái lợp mới trong khu nhà của người làm nhé.”

“Chắc rồi, thưa cha,” con trai ông đáp.

Kit, Lauren chú ý, không được mời tham gia với họ. Và anh cũng không đề nghị. Dĩ nhiên, cậu Butler là người quản lý của cha anh. Nhưng dù thế...

Nữ bá tước lên kế hoạch đi thăm hàng xóm suốt buổi sáng để đưa các lời mời cá nhân đến dự buổi lễ mừng sinh nhật mẹ chồng.

“Kit sẽ đi chung với quý vị sáng nay,” bà nói với những vị khách.

“Nhưng cháu không thể phụ người một tay được sao, phu nhân?” Lauren hỏi.

“Cô thật là tốt,” nữ bá tước có vẻ hài lòng với nàng. “Phải, cảm ơn cô, Cô Edgeworth. Chắc hẳn là sẽ rất đúng đắn nếu tôi giới thiệu người hứa hôn của Kit với hàng xóm. Quý bà Kilbourne, Quý cô Muir, hai vị cùng đi với chúng tôi nhé?”

Thế là quyết định bốn quý bà quý cô cùng đi mời.

Nhưng Sydnam là người đưa ra điểm lưu ý khó xử khi thảo luận về những kế hoạch buổi sáng. “Mẹ có đến nhà Lindsey không, Mẹ?” cậu hỏi. “Mẹ có mời chỗ ấy không?”

“Nó hơi xa,” bà đáp. “Mẹ nghĩ mẹ sẽ bảo người hầu đưa thiệp tới.”

“Trong khi những lời mời khác được mẹ đưa đi?” Kit nói. “Người ta có thể nghĩ là làm qua loa đấy, không phải sao, mẹ?”

“Ta dám nói là,” bà nhanh nhẹn nói, “dù sao thì họ cũng không thể tham dự. Dù dĩ nhiên là vẫn gửi thư mời. Giờ thì, ta tin là chúng ta nên-

“Con sẽ cưới ngựa đến đấy và làm người đưa tin cho mẹ,” Kit nói. “Nó cho con việc gì đấy để làm sáng nay.”

Một khoảng im lặng nho nhỏ khó chịu.

“Nhưng em muốn đi với anh, Kit,” Lauren nói với anh. “Anh có thể chờ đến khi chúng em về không? Sẽ rất kỳ cục nếu em được giới thiệu ở mọi nhà trừ nhà Lindsey.”

Bá tước hăng giọng nhưng khi mọi người nhìn ông, ông lại có vẻ chẳng có gì để nói.

“Cháu hiểu tất cả những bất tiện của những mối quan hệ hiện giờ giữa Alvesley và Lindsey Hall,” Lauren nói với ông bà bá tước. “Cháu biết chuyện gì đã xảy ra và cháu đã giải thích nó với Dì Clara và Gwen. Cháu thực sự tin rằng Kit và cháu nên cố hết sức để ngăn chặn bất cứ sự bất hòa lâu dài nào. Chúng cháu sẽ cùng đi vào chiều nay. Công tước Bewcastle tiếp đón chúng cháu thế nào và ông ấy cùng gia đình có tham dự buổi lễ sinh nhật hay không sẽ là quyết định của họ.”

“Ôi, cháu yêu quý,” nữ bá tước thở dài. “Thực sự cháu không cần phải làm điều này đâu. Ngài Công tước và gia đình có thể sẽ rất... Ừ, họ không tử tế lắm đâu khi bị qua mặt. Đây hoàn toàn là vấn đề chúng ta phải tự giải quyết.”

“Nhưng cháu là người trong nhà mà, thưa bà,” Lauren nhắc bà.

“Chắc chắn đây là điều đúng nên làm. Ta khen ngợi lòng dũng cảm của cô đấy, Cô Edgeworth.” Ngài bá tước nhìn cô với nhiều khâm phục. “Ravensberg sẽ đợi cô.”

Kit, Lauren thấy khi nàng nhìn anh qua bàn, đang chăm chú nhìn nàng với đôi mắt điềm tĩnh, không hề cười.

Phần còn lại của buổi sáng rất bận rộn, nhưng không có gì vượt ngoài tầm hiểu biết của Lauren. Họ đến thăm sáu gia đình, bà ở trong làng, ba trong thị trấn bên kia làng. Một phần là để thực hiện thỏa thuận của nàng với Kit, một phần là vì bản chất thứ hai của nàng, nàng làm cho mình rất dễ thương và quyến rũ. Nàng, dĩ nhiên, là tâm điểm những chú ý tò mò của mọi người vì là cô dâu hứa hôn của ngài Ravensberg. Nàng đã nhận được phần thưởng lớn của mình khi Bà Heath khoe vườn hoa của bà với Dì Clara và Gwen trước khi họ quay về xe ngựa, nàng bước đến bên nữ bá tước.

“Cháu là một sự ngạc nhiên rất dễ chịu đấy,” nữ bá tước nói.

Lauren nhìn bà tò mò.

“Chúng ta rất ít khi được nghe điều tốt về Kit từ khi nó trở về Anh năm ngoái,” mẹ anh nói. “Chúng ta khá là mất tinh thần khi nó về nhà hai tuần trước và nói với chúng ta về cháu. Chúng ta đã chờ đợi điều tồi tệ nhất, ta phải công nhận thế. Thật là vô cùng nhẹ nhõm khi khám phá ra rằng nó đã chọn được một quý cô đẹp để toàn vẹn.”

“Cháu cảm ơn, phu nhân.” Lauren đỏ mặt vì vui mừng. “Nhưng người đã bị thất vọng? Ý cháu là về Quý cô Freyja Bedwyn?”

“Redfield và Công tước Bewcastle – cả cậu ấy và cha cậu ấy – thường mơ đến một sự liên minh giữa hai nhà chúng ta từ khi đất đai chúng ta kề bên nhau,” nữ bá tước giải thích. “Con trai lớn của chúng ta mất trước khi cưới Quý cô Freyja. Redfield đã nghĩ hôn nhân với cô ấy sẽ hợp với Kit. Cả hai chúng ta. Chúng ta hoàn toàn ngạc nhiên khi nó về nhà với thông tin người hứa hôn của nó là một người khác. Ta không thể nói ta hoàn toàn thất vọng, đặc biệt là sau khi gặp cháu. Ta nghĩ cháu sẽ rất tốt với con trai ta. Có lẽ cuối cùng cháu sẽ có thể thuyết phục nó ổn định cuộc sống.” bà thở dài. “Và lại được hạnh phúc nữa.”

Không có lúc nào để cùng nhau trò chuyện nữa. Họ sớm ra tới xe ngựa và Dì Clara kêu ầm lên về khu vườn đẹp đẽ của Bà Heath.

Lauren được để giải quyết tội lỗi của mình trong im lặng. Cha mẹ Kit sẽ cảm thấy thế nào khi nàng phá vỡ hôn ước vào cuối hè? Họ là những con người thật sự. Họ không phải là những kẻ bạo ngược không có trái tim mà nàng đã tưởng tượng khi Kit kể chuyện về anh ở Vauxhall, nhưng cha mẹ luôn muốn điều tốt nhất cho con trai họ. Họ muốn anh hạnh phúc.

Làm sao nàng có thể đồng tình với trò gian dối này? Không – làm sao nàng đã có thể đề xuất ra nó kia chứ?

Nhu cầu cần kể cho ai đó đột nhiên trở nên gần như không thể chịu đựng được. Nàng bắt gặp ánh mắt của Gwen ở phía bên kia cỗ xe. Gwen đang mỉm cười với nàng và trông hạnh phúc – hạnh phúc cho nàng. Cô đã cực kỳ đau lòng vì nỗi đau của Lauren năm ngoái. Cô thấy mình phản bội, Lauren biết, vì yêu quý Lily và thấy hạnh phúc cho hạnh phúc của anh trai cô. Giờ cô biết rằng Lauren đã tìm thấy hạnh phúc-cả-đời của mình.

Nhưng thỏa thuận là thỏa thuận, Lauren quyết định. Nàng không thể nói với bất cứ ai sự thật cho đến khi tất cả kết thúc.

Gần hai giờ sau Lauren đang ngồi cạnh Kit trong cỗ song mã của anh. Một buổi chiều hè tuyệt vời, nhưng Lauren, che chắn làn da dưới tán cây dù, không có tâm trạng thưởng thức nó. Nàng không thoải mái vì hai lý do. Nàng vẫn nhớ đến lúc sáng sớm với nhiều ngỡ ngàng, và nàng còn căng thẳng nhiều hơn về chuyến viếng thăm sắp tới hơn là mức độ nàng dám thú nhận.

Kit có vẻ không thích trò chuyện khi anh điều khiển xe đi dọc con đường nhỏ của thị trấn với tốc độ hết sức nhanh một cách liêu lĩnh. Nhưng nàng không quở trách anh. Nàng chỉ ước anh nói gì đó về thời tiết hay một chủ đề an toàn nào khác. Có đúng là nàng đã thực sự ở trong hồ cùng anh sáng nay chỉ với áo lót trong khi anh chẳng hề mặc gì từ eo trở lên? Có thể nào đó hoàn toàn là một giấc mơ không? Nhưng không, những giấc mơ của nàng không bao giờ kỳ cục

như vậy. Nàng xoay tròn cây dù.

“Tôi nhận ra,” anh nói mà không ngoái đầu lại, “đấy là dấu hiệu của sự xúc động dù em trông hoàn toàn bình tĩnh.”

“Cái gì cơ?” nàng nhìn anh vô hồn.

“Em xoay tròn cái dù của mình,” anh đáp, “và quạt vào má tôi bằng hơi gió nó gây ra. Dấu hiệu của cảm xúc. Nó để lộ em đấy.”

“Thật là ngớ ngẩn,” nàng nói, giữ cây dù đứng yên.

“Em căng thẳng à?”

“Không, dĩ nhiên là không.”

“Vậy thì em nên thế,” anh nói.

Một chiếc xe bò xưa rích chất đầy nhóc nhách cỏ khô đang ì ạch đi về phía họ. Kit khéo léo lái cổ song mã sang bên đường đến nỗi hàng cây làm hàng rào quẹt đầy bảo động vào bánh xe, và cười toét ra ý nhận lời chào của người nông dân đang gật đầu chào và kéo kéo mớ tóc trên trán với vẻ kính trọng trong khi gương mặt đầy nếp nhăn tươi cười. Mấy con ngựa không hề giảm tốc độ. Lauren chậm chạp nhẹ thả cái nắm chặt chết người lên cán dù khi họ đi qua và cổ xe lại vào lại con đường nhỏ.

“Có sáu người trong nhà Bedwyn,” Kit tiếp tục nói như giữa hai câu nói anh chưa hề đặt mạng sống của cả hai vào nguy hiểm, “em sẽ không gặp phần lớn bọn họ hoặc tất cả. Và không ai trong số họ sẽ có thiện ý với bất cứ ai trong hai ta. Họ gồm, theo ngày sinh, Bewcastle, người được hưởng tước vị từ cha khi mới mười bảy tuổi, Aidan, Rannulf, Freyja, Alleyne và Morgan. Mẹ họ rõ ràng là một độc giả tham lam về lịch sử và văn học Anh cổ - vì thế mới có mấy cái tên kỳ cục đó. Bewcastle là Wulfric, dù không nhiều người ngoài gọi anh ta như thế. Chúng tôi từng là bạn bè và chơi chung với nhau hồi niên thiếu trừ Bewcastle, quá cao quý, và Morgan, quá nhỏ. Aidan đang thực hiện bốn phần ở Peninsula. Những người khác đều ở nhà mùa hè này, tôi tin thế. Họ là những người khó chịu, Lauren ạ, bất kể giới tính. Từ sáng nay khi tôi đồng ý với đề nghị đi cùng của cô đến đây, có lẽ tôi cũng đã đồng ý đưa cừu vào miệng sói.”

Tất cả vang lên sự báo động khủng khiếp. Nhưng nàng đã được dạy rằng phép lịch sự và vẻ cao quý là câu trả lời cho tất cả những bất hạnh rủi ro trong cuộc sống, rằng cách xử sự là rất quan trọng, bất kỳ sự bấp bênh nào trong lòng cũng chỉ nên được giữ hoàn toàn cho bản thân mà thôi.

“Tôi không sợ đâu,” nàng nói. “Tôi đến Alvesley để giúp ngài ổn định ở đây dựa trên các điều khoản của ngài. Đây là một phần của thỏa thuận. Nỗ lực hàn gắn mối bất hòa giữa hai gia đình ngài là cần thiết.”

Họ đã rời khỏi con đường hẹp, đi thêm vài dặm nữa và đang ở trên một con đường lộ rộng rãi, thẳng tắp với những cây đu về phía một dinh thự bằng đá sừng sững bề vệ, một sự pha trộn quá nhiều kiểu kiến trúc đến nỗi không thể định nghĩa nó với chỉ một từ. Nhưng nó vĩ đại. Lindsey Hall, Lauren nghĩ. Nàng liên tục lờ đi cơn buồn nôn trong dạ dày.

“Vớ với tôi,” Kit nói, “em đang thực hiện phần của mình với sự chuyên tâm hết lòng, Lauren à. Tôi sẽ phải buộc mình siêng năng hơn. Tôi nợ em vài chuyến phiêu lưu vui vẻ sau buổi chiều nay. Và vài niềm đam mê hay ho nữa.”

“Hôm nay tôi sẽ bơi lội gì nữa đâu,” nàng vội vàng nói. “Hay hôn ngài nữa – không bao giờ.”

Anh cười thầm. “Thật ra,” anh nói, “tôi đã nghĩ xa hơn thế.”

Đầu nàng nổ bùng báo động, nhưng không có thì giờ theo đuổi vấn đề này. Con đường lộ khi đến sát ngôi nhà chia làm hai ngã và bọc quanh một khu vườn hoa lộng lẫy với đài phun nước cẩm thạch ở chính giữa. Nước bắn lên cao đến ba mươi feet, tạo ấn tượng như có cả triệu viên kim cương và một đường cầu vồng trong ánh nắng chiều hè. Kit giúp Lauren xuống xe trước cửa chính và để ngựa và xe cho người coi ngựa – vừa chạy ra từ chuồng ngựa – trông nom.

“Ngôi nhà là một mớ hổ lốn nhiều kiểu kiến trúc khác nhau,” Kit giải thích khi anh gõ nhẹ cái nắm đấm cửa. “Vớ tất cả phép lịch sự, các đời công tước và bá tước trước họ đã mở rộng và cải tiến nó mà không phá bớt phần nào hết. Tòa nhà chính, như em thấy đấy, hoàn toàn từ thời Trung cổ.”

Anh khá đúng, Lauren nhận ra ngay khi họ đi vào trong. Trần nhà bằng gỗ sồi, những bức tường phẳng treo vũ khí, huy hiệu và những biểu ngữ cũ đã ngả màu. Một lò sưởi khổng lồ chiếm ngự bức tường đối diện cửa ra vào, và một cái bàn bằng gỗ sồi to tướng chiếm gần hết diện tích giữa nhà.

“Tôi sẽ đi xem đức ông có ở nhà hay không, thưa quý ngài,” người quản gia già nói khi nhận ra họ.

Nếu ngài công tước ở nhà, anh chắc chắn sẽ bắt họ chờ rất lâu. Dĩ nhiên, anh ta có thể khéo léo từ chối gặp họ cho dù có ở đây. Nhưng Lauren đã chối bỏ cảm giác sợ hãi. Họ đã thực hiện chuyến viếng thăm lịch sự cần thiết này, và đó chính là vấn đề. Kit im bật. Anh đứng bên trong cánh cửa ra vào, hai bàn chân đi giày hơi dạng ra, hai bàn tay chấp lại sau lưng, trông khá dữ tợn.

Có một bức tranh những người hát rong ở cuối một đầu của sảnh, bằng gỗ sồi được chạm khắc phức tạp, kéo dài từ chỗ lan can lồi ra của ban công xuống tận đến sàn nhà. Lauren thông dong đến gần hơn để có thể xem xét dễ dàng hơn những chi tiết của bức chạm trổ. Rồi một giọng nói vang lên chính xác ngay trên đầu nàng.

“À,” nó nói – một giọng nam trầm, đủ dễ chịu nhưng mơ hồ cũng có nét khó chịu “Trung úy – Đại tá quý ngài Ravensberg.”

Kit nhìn lên sắc nhọn trong khi Lauren đứng tại chỗ bên dưới bức tranh treo chìa ra. “Ralf?” anh gật đầu cộc lốc.

Vậy ra, đấy là quý ngài Rannulf Bedwyn? Anh ta lại nói. “Một chuyến viếng thăm xã giao hử, Kit? Không phải điều khôn ngoan nhất cậu từng làm đâu, anh bạn già. Cho mình một ân huệ và quay về với cô dâu lỡ làng của cậu đi. Hai người sẽ hợp với nhau đấy. Liên minh của những kẻ bị bỏ rơi, tôi biết mà.”

Lauren thấy khó chịu sâu sắc và khá lưỡng lự không biết có nên lộ mình ra không.

“Thứ lỗi cho tớ,” Kit nói, giọng cũng dễ chịu như người đàn ông ẩn mặt kia, “nhưng tớ chưa được thông báo là cậu là chủ nhân của Lindsey Hall hay có bất cứ quyền đưa ra mệnh lệnh nào ở đây, Ralf à. Việc của tớ là với Bewcastle kia. Tớ đến để giới thiệu người hứa hôn của mình với anh ấy vì chúng ta sẽ là hàng xóm trong tương lai.”

Quý ngài Rannulf cười nhẹ nhàng. “Có một cô dâu tương lai đang nép dưới bàn chân tôi à?” anh ta hỏi. “Tôi đã sống ở Lindsey Hall gần hết cuộc đời và bị xấu hổ theo kiểu này quá nhiều lần nên giờ tôi phải học nhìn xem dưới bức tranh trước khi mở miệng. Xin chấp nhận lời xin lỗi của tôi, thưa quý cô. Lời căn dặn của tôi là dành cho Kit, không phải cô.”

Lauren bước dịch ra khỏi bức tranh và nhìn lên. Anh ta đang hồ hững nghiêng người ra khỏi ban công, một người đàn ông khổng lồ với mái tóc dày phóng túng và những đường nét khỏe mạnh, đẹp trai. Anh ta làm nàng nghĩ đến sức mạnh của những chiến binh Viking mà nàng đã đọc trong những cuốn sách lịch sử.

“Lời xin lỗi được chấp nhận, thưa quý ngài,” nàng nói. “Luôn luôn gây ngạc nhiên, phải không, khi bị nghe lỏm một cách ác ý bởi người bị nói tới? Đặc biệt khi người ta chê trách dựa trên sự thật là một người không biết người kia chút nào – mà thật ra, thậm chí chưa từng gặp cô ta. Nhưng không ai trong chúng ta không có được lợi lộc từ những bài học về sự thận trọng và lòng tử tế.”

Anh ta cười toét tán thưởng nàng. “Giới thiệu cho tớ đi, Kit,” anh ta yêu cầu. “Tôi tin là tôi vừa bị một quý cô coi thường, người sẽ nhớ ra trong khoảnh khắc là sẽ không xứng là một quý cô khi có bất cứ bình luận gì thẳng tới quý ông mà cô ấy chưa được giới thiệu một cách đúng đắn.”

“Gặp quý ngài Rannulf Bedwyn đi, Lauren,” Kit nói, “người sẽ không nhận ra những phẩm cách tốt đẹp nếu chúng không giận dữ đứng dậy và đâm vào mũi anh ta. Cô Edgeworth cao quý, Ralf. Người cậu nợ một lời xin lỗi.”

Người khổng lồ vẫn cười toét với nàng. “Một người đẹp, vì Chúa,” anh ta nói. “Cái nhận xét lơ lửng hơi không phù hợp, thưa cô, và dứt khoát sẽ là không nếu tôi nhìn thấy cô trước. Lời xin lỗi khốn khổ nhất, khiêm nhường nhất của tôi. Nhưng chủ nhân của Lindsey Hall sẽ chấp nhận tiếp kiến cô. Hay là, tôi cho là, cô đã được thông báo là anh ấy ở nhà. Cái nào, Fleming?”

Người quản gia lờ anh ta. “Xin theo tôi, thưa quý ngài,” ông nói với Kit, cúi chào cung kính và quay người dẫn đường bằng qua sảnh theo hướng đối diện với bức tranh.

Lauren có thể nghe thấy tiếng cười lặng lẽ nhẹ nhàng của ngài Rannulf khi nàng choàng cánh tay Kit. Một quý ông rất nguy hiểm, thật vậy, nàng nghĩ. Kit đã mô tả anh ta là một kẻ khó chịu – và tất cả anh chị em của anh ta nữa.

Người ta hẳn sẽ đoán ra điều ấy từ cảnh tượng đập vào mắt nàng trong phòng khách. Một căn phòng dài, khổng lồ, và tất cả những người ở trong nó đã tụ tập ở góc xa cuối bên kia phòng. Tất cả đều im lặng và bất động hoàn toàn khi Kit và Lauren đi dọc theo chiều dài căn phòng. Đây cố ý, Lauren đoán. Kích cỡ và sự lộng lẫy của bản thân căn phòng dường như được thiết kế để làm cho khách kính sợ, hạ thấp kích thước của họ và cùng lúc làm họ run rẩy với sự khúm núm hèn mọn. Nhưng Lauren được tạo ra từ chất liệu cứng rắn. Nàng nhìn xung quanh

thay vì nhìn thẳng xuống tấm thảm Nga dưới chân, như nàng cho là nàng được định phải làm vậy.

Ngài công tước Bewcastle – chắc chắn là người đứng trước lò sưởi ở cuối bức tường – cao, da ngăm nguy hiểm, môi mỏng, và ngạo mạn không thể nhầm lẫn. Không dấu hiệu nụ cười trong đôi mắt sùm sụp, không dấu hiệu chào đón trong tư thế của anh ta. Một cô gái trẻ ốm tong, màu da sẫm như của công tước, ngồi bất động và không cười ở một bên anh ta cạnh một quý cô lớn tuổi hơn mặc đồ đen. Bên kia công tước, với bàn tay đã đeo nhẫn để trên lưng ghế sofa, là một người đàn ông trẻ, da sẫm, mảnh khảnh trông giống công tước không thể nhầm được đang đứng dù cho anh ta cực kỳ đẹp trai và có một biểu hiện trên gương mặt – một vẻ giấu cợt lạnh giá. Rất phù hợp với quý cô ngồi trên ghế sofa. Lauren biết ngay là nàng hẳn đang nhìn Quý cô Freyja Bedwyn, dù cái liếc nhìn đầu tiên này thật là sững sốt. Bất chấp lời khuyến cáo của Kit về gia đình này, bằng cách nào đó, nàng đã vẽ nên một sinh vật khôn khéo, nhút nhát, xinh đẹp, xanh xao, người chẳng có quyền lực gì trước ý muốn của ông anh.

Quý cô Freyja Bedwyn mặc đồ cưới ngựa, cả giày ống, giữa một buổi chiều và trong phòng khách. Cô ta không hẳn là đẹp hay nữ tính mềm mại trong dáng vẻ bên ngoài. Cô có mái tóc vàng xoăn rất nhẹ, những cuộn tóc xoăn phóng túng trên vai và nửa xuống cổ. Cô ngồi vắt một chân qua chân kia trong tư thế rất khó coi không hề ra dáng quý cô và dùng đưa bàn chân gác trong không khí trong khi nhìn Lauren kỹ lưỡng từ đầu đến chân qua khe mắt hẹp.

Chuyển đi dọc theo phòng của họ mất vài phút, Lauren cho là thế. Ít nhất là mất năm phút. Ngài công tước khẽ nghiêng đầu khi họ đến gần.

“Ravensberg,” anh ta nói. Giọng rất nhẹ nhàng và khá lạnh lẽo.

“Bewcastle?” Kit đáp lại với giọng hài hước thông thường. Anh hẳn là, Lauren đột nhiên nhận ra, đang thưởng thức sự tiếp đón này của những người hàng xóm và những người bạn ngày xưa mà rõ ràng là đang phối hợp với nhau để làm anh thấy không thoải mái. “Tôi rất vui được giới thiệu người hứa hôn của tôi, Cô Lauren Edgeworth cao quý của Newburry Abbey. Quý ngài này, là công tước của Bewcastle, Lauren.”

Lauren thấy mình đang được nhìn chăm chú từ một đôi mắt màu bạc sắc nhọn với hàng mi dày nặng làm nàng nghĩ đến những con sói. Một vấn đề về liên tưởng, có lẽ thế? Kit đã chẳng bảo rằng tên anh ta là Wulfric sao?

“Cô Edgeworth,” anh ta nói với cùng tông giọng lịch sự, lạnh lẽo khi nàng khẽ nhún chào. “Tôi xin giới thiệu Quý cô Freyja Bedwyn, Quý cô Morgan với gia sư, Cô Cowper, và Quý ngài Alleyne.”

Phải rồi, nàng đã xác định chính xác Quý cô Freyja, Lauren nhìn khi nàng nhún chào mỗi người họ và quý ngài Alleyne Bedwyn cúi chào lại nàng, mắt anh ta nhìn nàng hết như kiểu bà chị, ngoại trừ lần này nàng cảm thấy như thể áo quần bị lột hết cả ra trong cái nhìn của anh ta.

“Chúng tôi đến vì mục đích của mẹ tôi. Bà mời tất cả quý vị tham dự buổi lễ mừng sinh nhật của bà tôi,” Kit tươi tỉnh nói. “Dù vậy chúng tôi sẽ rất hạnh phúc được đón tiếp sự có mặt của quý vị bất cứ lúc nào trước lúc ấy. Những vị khách của gia đình sẽ đến vào ngày mai, và chúng tôi đã tiếp đón bà Bá tước thừa kế Kilbourne và Quý cô Muir, con gái bà ấy.”

“Quý bà Redfield thật tử tế,” công tước nói. “Cô Edgeworth. Mời ngồi. cô Cowper, đi xem

mang trà ra đi.”

Cô gia sư đứng dậy, nhún chào mà không ngược mắt lên nhìn ông chủ, rồi vội vã rời khỏi phòng.

Lauren ngồi vào chiếc ghế được chỉ định.

“Kilbourne,” Quý cô Freyja nói, vẻ tự lự, một ngón tay trở để móng dài tỉ lên cằm. “Nghe rất quen. A, phải rồi. Không phải là nữ bá tước hiện thời ở Newburry trong một tình huống khá là thu hút chú ý đã ngăn cản bá tước khỏi một đám cưới hai vợ sao?”

“Rất kịp lúc, tôi nghĩ thế,” quý ngài Alleyne nói với vẻ ngạo mạn uể oải. “Đám cưới đã bắt đầu. Cô dâu đã rất xấu hổ.”

“À, phải, giờ tôi nhớ ra rồi,” Quý cô Freyja nói – và rồi như ngừng lại. “Nhưng cô dâu bị bỏ rơi... không phải cô sao, Cô Edgeworth?” Ác ý lóe lên trong mắt cô.

“Cô đã được thông tin khá là chính xác về chuyện này đấy,” Lauren nói.

“Nhưng tôi thật là thô lỗ không thể tha thứ khi sơ xuất nhắc cô về sự nhục nhã ấy,” Quý cô Freyja nói, vẫn thờ ơ đứng đưa bàn chân đi giày. “Thứ lỗi cho tôi.”

Chính kiểu nhạo báng này là thứ Lauren đã lo sợ khi nàng đến London. Đây là lần đầu tiên nàng thực sự đối mặt với nó. “Chẳng có gì để thứ lỗi hết,” nàng đáp. “Thỉnh thoảng tất cả chúng ta nói chuyện quá hấp tấp,” nàng mỉm cười và xoay hướng chú ý của mình sang ngài công tước. “Tôi có thời gian được chiêm ngưỡng một bức tranh bằng gỗ sồi trong sảnh bên dưới, thưa ông. Bức khắc họa được bảo quản thật tuyệt vời. Chúng là nguyên bản phải không ạ?”

Trong mười lăm phút, gần như cho đến thời điểm họ có thể lịch sự rời khỏi, Lauren khéo léo lèo lái cuộc trò chuyện, tập trung vào những chủ đề không riêng tư mà tất cả họ đều có thể tham gia, từ chối bị sợ hãi bởi sự miễn cưỡng cố ý từ nhà Bedwyns làm đông đặc không khí để làm ấm áp nó dưới mức độ cá nhân.

“Cô có cưới ngựa không, Cô Edgeworth?” Quý cô Freyja thỉnh thoảng hỏi ngay giữa cuộc trò chuyện về những xứng đáng khi sống ít nhất một thời gian trong năm ở miền quê.

“Dĩ nhiên,” Lauren trả lời.

“Với chó săn?”

“Không, tôi không bao giờ làm thế.”

“Nhưng cô xem mình là một người phụ nữ cưới ngựa có tài năng mà?”

“Nó còn tùy thuộc ý cô là gì khi nói chữ tài năng,” Lauren đáp. “dĩ nhiên tôi có thể-“

“Cô có phi nước đại băng qua thị trấn không? “ Quý cô Freyja hỏi. “Cô có nhảy qua bờ rào hơn là tìm cái cửa để mở ra không? Cô có mạo hiểm cái cổ của mình với cảm giác run rẩy thẳng

đứng khi cảm nhận con ngựa giữa hai đùi mình không?”

Một người được huấn luyện thành một quý cô đôi khi cũng có có lợi, thật thế. Sự thô bỉ của những lời cuối ấy đã được cố tình tung ra với dụng ý gây sốc, và chúng đã thành công. Làm thế nào Quý cô Freyja có thể nói như thế với sự có mặt của các quý ông? Cô ta đã thực sự ngồi cưỡi ngựa hai bên ư? Nhưng Lauren không hề để lộ sự khó chịu vô cùng của nàng dù chỉ khẽ rung mi mắt.

“Không,” nàng nói, và mỉm cười. “Tôi e là tôi không có tài năng chút nào theo kiểu đó.”

“Cô có bơi không?”

“Không.” Đây không phải lúc để khoe khả năng nằm nổi.

“Hay chơi cricket?”

Một môn thể thao của các quý ông ư? “Không.”

“Bắn súng?”

Trời đất! “Thực sự không.”

“Câu cá?”

“Tôi chưa bao giờ thử.”

“Chơi bi da?”

“Không.”

“Vậy cô *làm* được gì, Cô Edgeworth?” Quý cô Freyja hỏi, vẻ khinh thường rõ rệt trong cả giọng nói lẫn ánh mắt, đã thành công khi làm Lauren thấy mình buồn tẻ và không có khả năng tự lực như một con người phải thế.

Không ai lao vào giúp nàng – cả Kit, anh chỉ nhìn nàng đầy tò mò. Mọi người khác đều tập trung với vẻ khó tin nổi vào sự ngu dốt của nàng trong vẻ lịch sự lạnh lùng, có lẽ ngoại trừ Cô Cowper, trông lo âu, như thể cô ta biết như thế nào khi trở thành mục tiêu khinh miệt của Quý cô Freyja.

“Tôi có rất nhiều tài năng được kỳ vọng đối với một quý cô của giới thượng lưu,” Lauren nói, nhìn thẳng vào mắt Quý cô Freyja, “dù tôi không lấy gì làm kiêu hãnh về sự thiên tài của bất cứ cái nào trong số đó hết. Tôi rất rành các dạng may vá, tôi quản lý sổ sách gia đình, tôi nói được tiếng Pháp và tiếng Ý cũng giỏi bằng tiếng Anh, tôi biết vẽ phác họa, chơi piano, hát, viết những lá thư mà gia đình tôi và những người quen đều thấy rõ ràng, dễ đọc và thích thú, đọc sách để cải thiện đầu óc và khả năng trò chuyện. À, và tôi đã học thứ nghệ thuật khó khăn của phép lịch sự trong tất cả mọi trường hợp. Cụ thể tôi luôn xem đó là bổn phận của mình khi giúp các khách khứa tại nhà mình thấy thoải mái dễ chịu và dẫn dắt cuộc trò chuyện vào những đề tài mà không làm cho họ thấy khó chịu hay để lộ sự ngu dốt của mình ra.” (Ồi, đối

đáp mới tuyệt vời làm sao!!!)

Quý ngài Alleyne ngồi xuống mím môi, đôi mắt bừng lên nụ cười, Lauren nhìn thấy khi nàng đứng dậy để rời đi và các quý ông cũng làm điều tương tự.

“Chúng tôi hy vọng sẽ sớm gặp tất cả mọi người ở Alvesley,” Kit nói.

“Thật là rất thú vị, thưa đức ông,” Lauren nói, nhắm vào ngài công tước. “Cảm ơn vì lòng hiếu khách của ngài.”

Anh ta nghiêng đầu mà không rời mắt khỏi nàng. “Tất cả chúng tôi đều rất vui, Cô Edgeworth,” anh ta nói.

Kit chìa cánh tay ra và họ lại đi dọc theo chiều dài của căn phòng, lần này trong sự im lặng và mọi con mắt đều hướng thẳng vào lưng họ.

“Một cô nàng thật đơn điệu!” Quý cô Freyja nói với sự khinh bỉ không che giấu gần như trước khi cánh cửa phòng khách đóng lại hoàn toàn sau lưng những người khách đang rời đi. “Chắc chắn Kit không thể *ngghiêm túc* như vậy!”

Quý ngài Alleyne cười tủm tỉm. “Nhưng em tin rằng quý cô đó đã thắng vòng một về khả năng phản công,” anh ta nói. “Khá lừng lẫy, thật đấy. Cô ta làm chị phải há hốc miệng ra kia kìa.”

“Ăn nói bậy bạ!” cô ta gắt lên. “Cô ta sẽ làm cho Kit buồn chán vì sự ngớ ngẩn trong vòng một tháng. Máy vá, vẽ vời, sổ sách gia đình, tiếng Pháp, tiếng Ý, hát hò –yawn, yawn! Một người trông như vừa nuốt phải một quả mận và ngồi đấy thật-là-đúng-đắn, mà không chạm lưng vào ghế, và nhấp trà nhưng chưa bao giờ nghe thấy một điều như khát nước thật sự, và nói chuyện về – về những bức tranh của thời Trung cổ, về tình yêu của Chúa – một sinh vật đáng thương như thế có thể làm gì cho *Kit* chứ?”

“Một lời khuyên nhé, Freyja,” ngài công tước nói với giọng dễ chịu, nhẹ nhàng mà bằng cách nào đó lại thành công trong việc gây nên sự run rẩy vì sợ hãi dọc theo xương sống của gần hết những người ở trong tầm nghe thấy nó. “Luôn là khôn ngoan khi một người tham gia một môn thể thao nào đó để trông cậy vào sự hỗ trợ của nó và không tự nâng mình ra vẻ một người tài năng không cần thiết.”

“Em *không*–” cô ta bắt đầu.

Nhưng ngay cả Freyja cũng không chống lại được cái nhướn mày ngạo mạn và cái nhìn chăm chăm màu bạc điểm tĩnh của đức ông.

“Và không bao giờ đáng để một người Bedwyn,” anh ta kết luận trước khi rời khỏi lò sưởi và rời phòng, “bọc trái tim bằng tay áo.”

Lỗ mũi Freyja nở ra và cô ta há miệng. Nhưng cô ta biết tốt hơn là ném sự phản đối vào lưng ông anh. Cô ta chờ cho đến khi ngài công tước rời khỏi trước khi trút cơn giận dữ vào một mục tiêu dễ tấn công hơn.

“Đẹp cái nụ cười ranh ma đó đi,” cô ta ra lệnh cho cậu em, “hoặc là chị buộc phải làm điều đó cho em đấy.”

Quý ngài Alleyne lập tức làm một khuôn mặt cứng ngắc làm bà chị điên tiết hơn.

“Và *em* nữa,” cô ta nói, xĩa ngón trở về hướng cô em gái, “nên về phòng học đi. Chị không thể tưởng tượng Wulf đang nghĩ gì nữa, cho phép em xuống đây tiếp những người khách mà anh ấy không nên tiếp tí nào hết.”

Cô Cowper đứng dậy về báo động ngay tức khắc.

“Em dám nói rằng, chị Freyja à,” Quý cô Morgan điềm tĩnh nói, không hề nhúc nhích, “anh ấy muốn có sự thỏa mãn khi nhìn thấy Cô Edgeworth bị run lẩy bẩy trong cái nhìn của rất nhiều người lạnh lẽ, nghiêm trang của nhà Bedwyns. Em dám nói rằng anh ấy đã bị Ralf chọc giận vì đã né tránh lời triệu hồi. Nhưng em tin rằng, với Alleyne và Wulf, thì cô ấy là một kẻ thù xứng đáng. Cô ấy không suy sụp chút nào, đúng không? Và anh Kit thì cười suốt. Em có thể nhìn thấy điều đó trong mắt anh ấy.”

“Em phải gọi là quý ngài Ravensberg,” Freyja nói sắc nhọn.

“Anh ấy bảo em,” Quý cô Morgan cãi lại, “hồi em năm tuổi và trong một bữa, khi anh ấy công em vì em không theo kịp các anh chị, là em có thể gọi anh ấy là Kit. Nên chị đừng có bận tâm, Freyja.”

Cô đứng lên và đi ra trong chiến thắng, cô Cowper theo liền ngay sau cô trong khi quý ngài Alleyne lại cười tủm tỉm.

“Hơi nóng nẩy,” cậu ta nói. “Nhưng nó sáng sủa hơn tất cả chúng ta, hà.”

Chương 11

“Quý cô Freyja hẳn rất đau lòng,” Lauren nói. “Không hề.” Kit nắm bàn tay nàng và kéo cánh tay nàng choàng qua tay anh. “Tôi không nghĩ vậy. Niềm kiêu hãnh của cô ấy bị tím bầm, thế thôi.”

Họ đi zig zag dọc theo lối đi trải sỏi của những bồn hoa ngay hàng thẳng lối, viền váy muslin thêu hoa nhẹ của Lauren quét qua những chùm hoa chìa ra khỏi thành bồn. Họ đi về hướng một lối đi ít người lui tới dọc theo rừng cây, mà Kit vừa đi ra khỏi chỉ năm phút trước với Quý bà Kilbourne và Quý cô Muir. Bà anh đã đi xa đến hết vòm hoa hồng với họ và rồi cố gắng khẳng khẳng rằng họ nên để bà ở đó để thưởng thức không khí thơm ngát hương hoa và tiếp tục đi dạo. Nhưng Lauren đã dứt khoát ở lại cùng bà.

Có một sự tử tế lặng thầm ở Cô Edgeworth mà người ta có lẽ không chú ý thấy trừ khi quan sát thật kỹ. Kit đang quan sát.

“Ngài chắc chắn là chỉ thể thôi chứ?” nàng hỏi.

Họ nói chuyện với nhau rất ít trên đường đi về từ Lindsey Hall, như thể cả hai cùng đồng thuận là quyết định giữ những cảm tưởng cho riêng mình cho đến khi họ sắp xếp được chúng một cách đúng đắn. Nhưng giờ họ bị bà anh ném vào với nhau, bà đã khẳng khái rằng họ nên đi dạo một chút trong khi các quý bà khác đi cùng bà về nhà.

“Chúng tôi đã cùng chia sẻ một sự lãng mạn ngắn ngủi ba năm trước, Lauren à,” anh nói. “Rất ngắn ngủi sau cả đời chỉ là bạn bè và chơi chung với nhau. Rồi cô ấy hứa hôn với Jerome, tôi biến mình thành con lừa khi đánh nhau với cả anh ấy và Ralf, rồi tôi rời khỏi quay về Peninsula, nơi tôi thuộc về. Thật ngu xuẩn khi nghĩ rằng cô ấy biến mình thành một cây liễu vì tôi suốt từ lúc đó. Đó đơn giản không phải là kiểu của Freyja.”

“Là kiểu của ngài à?” họ dừng bước bên kia bồn hoa để băng qua dải cỏ hẹp đến cây cầu vòm nhỏ bắc qua con suối chảy róc rách qua một cái nền rải rác đá xuống nhập với con sông.

“Ý cô là, lúc nào tôi cũng nuôi dưỡng một niềm đam mê bí mật với cô ấy chứ gì?” anh hỏi. “Không, đương nhiên là không. Đó là một sự tưởng tượng ngắn ngủi, sớm bị quên mất rồi. Hơn nữa, Lauren à, tôi khó mà thú nhận những cảm xúc mạnh mẽ hơn với cô ấy khi có mặt của cô, đúng không? Thế sẽ rất bỉ ổi.”

“Tại sao chứ?” nàng hỏi. “Dù gì thì, hứa hôn của chúng ta chỉ tạm thời thôi. Chẳng cần phải tế nhị che giấu sự thật với tôi. Ngài có yêu cô ấy không? Có không?”

Đôi giày boots của anh gõ cồm cộp trên những miếng ván của cây cầu ngược hẳn với tiếng bước chân nhẹ nhàng của nàng. Anh đã yêu Freyja? Lúc ấy anh gọi đó là tình yêu, dù anh nhớ ra những cảm giác anh có hiện giờ còn hơn là một cơn đói khát tuyệt vọng muốn đánh mất chính mình vào cơ thể của một người phụ nữ có lẽ có thể mang đến cho anh một khoảnh khắc lãng quên. Không phải niềm đam mê của họ đã hoàn toàn qua đi, dĩ nhiên. Đã hơn một lần nàng để anh tiếp cận nàng, chỉ để mang nhanh đến cho nàng nụ cười vào khoảnh khắc cuối cùng có thể. Lúc đó anh không nghĩ nàng trêu chọc anh, nhưng giờ nhìn lại, anh tự hỏi có phải nàng đã thực sự thu hút sự chú ý của anh không.

“Không thể,” anh nói, “xác định dựa trên những cảm giác mà tôi nhớ được. Chúng được tô màu quá nhiều bởi tất cả những điều chúng tôi trải qua sau đó. Tôi đã tuyệt vọng muốn cưới cô ấy, mang cô ấy đến Peninsula với tôi. Nhưng tôi là một chàng trai trẻ liễu lĩnh trong nhiều mặt mùa hè đó. Và nó có vẻ là đã quá lâu rồi. Làm sao mà bây giờ tôi còn có thể yêu cô ấy kia chứ? Cô ấy quá khiếm nhã không thể tha thứ được với cô.”

Anh xoay nàng sang hướng bắc về phía dẫn họ lên một lộ trình dốc uốn cong bên hông và phía sau nhà. Trước đó anh đã dẫn dì và chị họ nàng đi theo hướng ngược lại, một lộ trình ngắn hơn, dễ đi hơn và kết thúc ở bờ sông.

“Tôi không bức mình đâu,” nàng nói. “Tôi hiểu động cơ của cô ấy, vì tôi biết cảm giác đó. Dù tôi sẽ không bao giờ làm mình bất lịch sự rành rành như thế với Lily.”

Nhưng nàng đã muốn thế nào? Vì Kilbourne đã làm nàng đau đớn?

“Cô có bức mình,” anh hỏi, “khi tôi không nhảy vào giúp cô chiều nay không? Đúng hơn là tôi

đã ném cô vào miệng sói, phải không? Nhưng nếu cô không thể đứng vững trước nhà Bedwyns trong cuộc đối đầu đầu tiên với họ, cô biết không, thì họ sẽ làm gỏi cô trong mỗi lần gặp gỡ sau đó. Dù sao thì, cô đã xử sự rất cừ. Và nếu như cô đã không chú ý, thì cô đã đạt được sự tôn trọng của Ralf thậm chí trước khi chúng ta lên lầu, và của Bewcastle, Alleyne và Morgan sau khi chúng ta làm xong.”

“Cô ấy cưới ngựa và bơi lội, bắn súng và làm được tất cả những điều mà cô ấy hỏi tôi, phải không?” Lauren hỏi. “Cô ấy biết cách hưởng thụ bản thân, biết cách có niềm vui. Cô ấy biết cách đối mặt với cuộc sống với sinh lực và đam mê. Cô ấy là đối tác hoàn hảo của ngài, Kit ạ. Tôi nghĩ có lẽ ngài nên dùng khoảng thời gian này khi tôi đang ở đây để xem xét cẩn thận tương lai của mình. Có lẽ không khôn ngoan khi loại bỏ ý nghĩ cưới cô ấy chỉ vì mối hận ngài phải chịu ba năm trước.”

Họ đang đi dọc theo một lối đi nhỏ hẹp, thơm ngát, với hai bên là những bụi đỗ quyên cao. Những cây cao phía bên kia bụi hoa ở cả hai bên tạo thành vòm cây trên đầu che ánh nắng cuối chiều. Nàng đã bỏ cây dù ở vòm hoa hồng. Nàng đang nhìn thẳng về phía trước, Kit nhận ra khi anh nghiêng đầu nhìn vào mặt nàng. Đôi khi anh dường như quên khuấy mất rằng họ không phải là hứa hôn thật sự.

“Có lẽ tôi nên sử dụng thời gian này thật khôn ngoan,” anh đáp. “Có lẽ tôi nên dụ *em* biến nó thành hứa hôn thật.”

“Không đâu.” nàng lắc đầu. “Dù sao thì chúng ta chẳng có gì hợp nhau. Ngài phải thấy điều ấy. Không, Kit ạ, tôi sẽ tự do khi chuyện này trôi qua. Thật tuyệt vời khi được tự do.”

Khá là hạ mình khi nhận ra rằng thậm chí cho dù anh sử dụng hết mọi kỹ năng ghê gớm nhất của mình để quyến rũ nàng, cho dù nếu anh sẽ đi đến chỗ thực sự mong muốn cưới nàng, cho dù nếu anh sẽ yêu nàng, nàng cũng có thể thật lòng thích làm một bà cô không chồng cô độc hơn là lấy anh. Tự do, như nàng gọi thế. Ừm, nó hầu như chẳng gây ngạc nhiên lắm, có lẽ. Phụ nữ có sự tự do ít ỏi quý giá. Và anh không phải là loại giải thưởng đó.

“Tôi nghĩ có lẽ ngài hiểu nhầm cha mình hồi đầu năm,” nàng nói. “Ngài đã tin là ông ấy xúc tiến sự kết hợp giữa ngài và Quý cô Freyja chỉ vì các lý do độc đoán, rằng ông ấy đang biểu dương quyền lực của mình và chẳng quan tâm gì đến hạnh phúc của ngài. Nhưng có lẽ ông ấy nghĩ đã trao cho ngài một đề nghị hòa bình với kế hoạch đó, Kit ạ. Có lẽ ông ấy nghĩ ngài sẽ rất hài lòng.”

“Cái gì làm cô nói thế?” anh hỏi, nhướn mày.

“Mẹ ngài nói thế sáng nay,” nàng đáp. “Kit, đôi khi chúng ta chỉ nhìn nhận sự việc từ khía cạnh sai lầm. Vì ngài đã tranh cãi với Bá tước Redfield ba năm trước, và vì ông đã cấm cửa ngài, ngài không thể hình thành được ý nghĩ là có lẽ ông yêu quý ngài, là có lẽ ông muốn ngài hạnh phúc.”

Một đề nghị hòa bình? Hay một giả định độc đoán rằng một thằng con trai, dù nó đã gần ba mươi tuổi, là mục tiêu cho ý muốn của ông, không có quyền gì với cảm xúc hay sở thích của chính mình? Hai góc nhìn khác biệt nhau thật quá lớn.

Phía trước con đường chính vẫn tiếp tục dần dốc lên đến đỉnh cao phía bắc của ngôi nhà. Nhưng có một con đường nhỏ khác, hẹp hơn, dốc hơn, nhiều đá hơn, phân nhánh ngoặt sang

bên phải. Nó dẫn đến đỉnh một ngọn đồi nhiều cây cối và một cái tháp đã bị phá hủy, trông cổ kính nhưng thật ra lại là một nhà nghỉ chân khác. Kit xoay Lauren vào con đường dốc đổ và trượt cánh tay khỏi cánh tay nàng để có thể nắm chặt bàn tay nàng tốt hơn và giúp nàng lên con dốc gồ ghề. Nàng túm phía trước vấy lên bằng bàn tay còn lại và tiến lên, vẫn đáng tôn quý như bao giờ.

“Kit,” nàng hỏi, “sau khi ngài quay lại Peninsula đến trước khi anh trai ngài mất là một năm à?”

“Gần chính xác,” anh đáp. “Anh ấy bị cảm lạnh. Có một tuần lễ hay cỡ đó dày đặc những cơn mưa thu xối xả và con sông tràn bờ đến sát vài căn nhà, cô lập những người ở trong đó và đe dọa nhấn chìm họ. Họ không phải là người làm của chúng tôi, nhưng Jerome đã cưỡi ngựa đến cứu họ. Không có đủ xuồng, nên anh ấy đã bơi và cứu được nhiều mạng sống. Không ai chết cả khi điều đó xảy ra – trừ anh ấy, hai tuần sau.”

“Ô,” nàng nói, “vậy anh ấy là một anh hùng rồi.”

“Hoàn toàn.” Một anh hùng đáng ghét, người chưa bao giờ giờ lên năm đám để tự vệ trước khi Kit đám vỡ mũi anh và sau đó cũng chẳng trả đũa. Một anh hùng chết tiệt, người thậm chí không đợi Kit về nhà trước khi mất. Một anh hùng sáng ngời, người làm cho em trai mình mắc kẹt ở bên này thế giới mà không kịp bắt tay anh và lập lại hòa bình với nhau.

“Anh ấy được chôn ở đâu?” nàng hỏi.

“Trong phần đất của gia đình ở nghĩa địa, tôi nghĩ thế,” anh thô lỗ đáp. Và không, anh lẳng lơ trả lời dù nàng không hỏi, là anh không biết chính xác ở chỗ nào. Và không, anh không định đến thăm mộ. Không bao giờ. Jerome đã làm một điều ngu xuẩn chết tiệt, coi thường mạo hiểm mạng sống chính mình như thế và đánh mất nó. Năm đó anh ấy không viết một lá thư nào cho em trai mình ở Peninsula. Không một lá nào. Kit cũng không viết thư cho anh, dĩ nhiên. Lá thư đầu tiên anh có được từ Alvesley sau khi bị cấm cửa là lá thư cáo phó do cha anh viết.

Anh đã đi bộ ra khỏi bên kia trại sau khi đọc nó, vào một vùng quê, anh đã hét vào bầu trời trống không và vấy năm đám vào Chúa trời vô hình và tàn nhẫn. Và rồi, dù chưa được hai giờ từ khi anh quay về trại từ một nhiệm vụ làm anh kiệt sức, anh đã tình nguyện đi nữa. Anh không dừng lại để ngủ hay thậm chí để ăn. Không chơ cả cạo râu. Anh vận động với chút hy vọng để kiểm soát thứ xấu xa có tên là cuộc sống này. Và có lẽ - không chắc lắm - để có thể quên lãng.

“Ồ,” Lauren nói hết hơi, dừng lại, bàn chân đặt vững vàng trên một lát đá phẳng, rộng. “Dốc quá.” Nàng quay người nhìn lại lối họ đã đi. Họ được bao quanh bởi cây cối, nhưng con đường chính vẫn còn hiện ra xa dưới kia và xuyên qua những nhánh cây bên kia nó là vài luống hoa màu sắc sáng sủa trong bồn hoa.

Jerome đã chết và không bao giờ có thể mang trở về được. và Syd...

“Sao anh trai ngài và Quý cô Freyja không lấy nhau sau cả năm hứa hôn?” Lauren hỏi.

Ban đầu anh cho là họ đã lấy nhau, và Freyja là vợ góa của Jerome. Chỉ sau khi anh quay về Anh và xuất ngũ anh mới biết được sự thật. Anh đã bị bối rối – và vô cùng choáng váng.

“Tôi không biết.” anh nhún vai. “Một đứa con trai bị cấm cửa không được cung cấp nhiều thông tin về gia đình, em biết đấy.”

Họ lại tiếp tục trèo lên. Lauren thở dốc và hai má đỏ bừng. Đôi vớ mỏng có thể cảm nhận được mặt đất gồ ghề dưới chân. Nhưng nàng hoàn toàn không một lời ca cẩm. Nàng là hiện thân của một phẩm cách lạnh lẽ, anh nghĩ, và cảm thấy một làn sóng cảm giác yêu mến bất ngờ dành cho nàng. Anh cười thành tiếng khi nhớ lại những lời đối đáp tuyệt vời nàng đã xử trí với Ralf và sau đó là Freyja. Anh đã rất lo ngại rằng như một con sư tử với một con chuột, họ sẽ ăn ngấu nghiến cả người nàng và khắc ra phần còn lại.

Nhưng anh đang khám phá ra rằng, sức mạnh không phải luôn chứng tỏ được nó chỉ trong sự dũng cảm và trong những hoạt động thể xác.

“Có gì buồn cười vậy?” nàng hỏi.

“Chẳng có gì buồn cười hết,” anh đáp. “Chỉ là thấy vui thôi. Giờ là tháng bảy và hôm nay nắng nóng quá. Chúng ta đang ở trong một vùng có thể hưởng thụ sự thanh bình bên trong phạm vi của nó. Chúng ta còn trẻ và khỏe mạnh và được bao quanh bởi vẻ đẹp thiên nhiên.” Tâm trạng anh bẻ ngoặt từ phiền muộn sang vui tươi, và anh kéo mạnh bàn tay nàng. “Tôi muốn cho em xem thứ này.”

“Cái tháp đó hả?” nàng hỏi không ra hơi, liếc nhìn lên. “Tôi cho là nó có một cái sườn dốc, đúng đưa mấy bậc thang đá lên đỉnh, phải không? Và anh sẽ khăng khăng bảo tôi leo lên. Tôi sẽ không leo đâu. Leo lên luôn tương đối dễ dàng. Nhưng đi xuống thì thực sự kinh hoàng.”

“Không phải cái tháp.” Anh nói. “Cô biết không, quang cảnh đẹp nhất không phải là từ đỉnh tháp đâu.”

Nàng dừng lại và nhìn, vẫn thở dốc. “Ôi không,” nàng dứt khoát. “Không đâu, Kit. Tôi chưa bao giờ trèo cây trong đời. Nó trông rất nguy hiểm khi Gwen và Neville từng làm thế, và bây giờ nó vẫn trông nguy hiểm. Hơn nữa, làm thế trẻ con quá. Chúng ta đủ cao để ngắm cảnh, rất cảm ơn ngài. Tôi có thể nhìn thấy mái nhà khá rõ từ nơi chúng ta đang đứng. Tôi không – chắc chắn, nhất định *không* leo lên cái cây đó đâu.”

Anh suy tính sẽ mất khoảng mười phút để lên đến cành cây. Nó không cao bằng cây sồi cổ thụ mà anh thường trèo khi còn nhỏ, nhưng nó dứt khoát là cao hơn cái tháp, và cành cây rất vững chãi, và to. Rất dễ trèo tới nơi bằng tay và chân hoàn toàn an toàn. Nhưng mỗi nhịp trèo, cụ thể là bước đầu tiên rời khỏi mặt đất, phải dự được Lauren. Anh bước tới sau lưng nàng, một cánh tay nổi vào eo nàng, nhưng nàng không để anh nâng nàng lên theo đúng nghĩa đen.

“Tôi sẽ tự làm, cảm ơn ngài.” Nàng sẵn giọng bảo anh chỉ khi anh siết chặt vòng tay và sẽ nâng bổng nàng lên khi nàng có vẻ chờ người ra vì không quyết được. “Đây không phải ý của tôi ở Vauxhall, Kit. Chẳng có tí vui vẻ nào trong chuyện này hết.”

“Nhưng nó đáng nhớ, em phải thú nhận đi,” anh nói vào tai nàng với nụ cười thầm. “Bơi vói áo lót và trèo cây trong cùng một ngày. Em đang nhức nhối vì sợ trở thành một cô gái lạnh chanh và tai tiếng.”

Nhánh cây to bằng nhánh chính của những cây nhỏ hơn.

“Em không thể rơi trừ phi em cố,” anh nói không thật lòng lắm khi anh ngồi xuống nó, tựa lưng vào nhánh cây, và kéo nàng xuống ngồi giữa hai chân dạng ra của anh, lưng nàng tựa vào ngực anh, cánh tay anh bảo vệ quanh eo nàng.

“Tôi không định thử,” nàng cam đoan. “Kit, làm sao mình xuống được?”

Anh có thể cảm nhận trái tim nàng đập thình thịch dưới bàn tay anh. Nàng rất ấm áp và thoải mái vì leo trèo – và vì sợ nữa, anh đoán thế. Anh chú ý thấy cái nhìn chăm chăm của nàng không dịch xuống dù chỉ một độ. Nàng áp mạnh đầu vào vai anh – cái mũ đã bị bỏ lại dưới gốc cây.

“Tin tôi đi,” anh nói vào tai nàng.

“Tin vào người nổi tiếng hay tai tiếng vì đủ các kiểu mạo hiểm liều lĩnh và xuẩn ngốc?” nàng nói, nhắm mắt lại. “Tin vào một sĩ quan được tuyên dương trong một số nhiệm vụ quân đội, cụ thể như là một điệp viên liều lĩnh?”

“Nhưng tôi trở về sau mọi nhiệm vụ mà vẫn còn nguyên vẹn,” anh nói.

Nhịp đập tim nàng bắt đầu chậm trở lại mức bình thường. Nàng bắt đầu thả lỏng. Nàng đang tựa nửa người dọc theo nhánh cây, hai chân gập lại, bàn chân đặt bằng. Đôi chân nàng dài và thoan thả, hiện rõ dưới lớp áo đầm muslin mỏng manh. Bàn chân thon thon, gót chân thanh mảnh. Thật lạ lùng với cơ hội quen biết với một ai đó có thể mang đến sự hiểu biết cho người khác. Lúc này, dưới mắt anh, Lauren có vẻ trẻ trung hơn nhiều so với lần đầu anh gặp nàng. Nét đẹp ít cổ điển hơn và nữ tính hơn.

“Nếu em không tự thuyết phục mình mở mắt ra,” anh nói, “em sẽ thấy phong cảnh rất bổ công leo trèo.”

“*Không gì* làm được điều ấy đâu,” nàng cam đoan với anh. Nhưng nàng mở mắt ra và nhìn quanh.

Thật sự là một khung cảnh rất ấn tượng. Tầm nhìn thoáng đãng vượt qua những ngọn cây đến tận dòng suối và những khu vườn hoa mà hình dạng của chúng có thể nhìn thấy rất rõ từ đây, và khu phía đông đằng trước ngôi nhà. Nhưng họ đủ cao để có thể nhìn thấy xa hơn thế nữa. Những bãi cỏ điểm xuyết cây cối được trồng bao quanh nhà, con sông và hồ ở phía xa, khu rừng nhỏ và chóp nhọn của nhà thờ trong làng, những ngọn đồi ở hướng đối diện, và các khu trồng trọt ở phía xa xa.

Một bữa đại tiệc cho mắt và các giác quan khác. Có tiếng chim hót. Có hơi lành lạnh trong ngọn gió nhẹ nhẹ. Và có những vạch nắng và bóng mát của những tàng cây xen giữa chúng, và mặt trời đang lặn dần trong bầu trời cuối chiều. Có mùi hương rất nồng của hơi nóng và cây cối và... mùi xà phòng nhẹ nhàng, thơm mát.

“Chẳng có gì bổ công leo trèo cả,” nàng khe khẽ nói, “dù phong cảnh rất đẹp, tôi phải thừa nhận thế.”

Tốt thôi. Một lời khen lạnh lùng. Nhưng một chút sau, nàng đã phá hỏng tác dụng của những lời nói của mình. Anh cảm nhận một cơn run nhẹ bên dưới bàn tay anh, và rồi nàng cười nhẹ.

nhẹ. Lauren Edgeworth đang cười!

“Tôi đang ở trên cây,” nàng thốt lên. “Gwen và Dì Clara sẽ không tin đâu cho dù tôi nên kể cho họ nghe. *Không* người nào từng biết tôi mà lại tin thế cả. Lauren Edgeworth ở trên cây, và không có mũ.”

Hình như nàng thấy ý ấy rất rất buồn cười. Trong một lúc, nụ cười của nàng gần như không ra tiếng. Nhưng rồi nàng không thể kìm chế được. nàng bùng lên một tràng vui tươi, hóm hỉnh. Và Kit, đang ôm lấy nàng để giữ cho nàng an toàn, chia vui với nàng.

“Và yêu thích mỗi khoảnh khắc của nó?” anh hỏi khi anh có thể.

“Giờ tôi sẽ không bao giờ thú nhận *điều đó* đâu,” nàng nói và lại cười. Nhưng sau cùng cả hai đều im bật, và khi nàng lại cất tiếng, giọng nàng băng khuâng nuối tiếc hơn là hài hước. “Tôi sẽ nhớ ngày hôm nay. Tất cả. Trong cả phần còn lại của đời tôi. Cảm ơn ngài, Kit.”

Anh tựa cằm anh lên đỉnh đầu nàng – mái tóc nàng ấm áp vì ánh nắng. Những niềm vui anh đã trao cho nàng hôm nay – nếu chúng làm cho nàng vui – là những điều rất đơn giản. Nhưng nàng sẽ nhớ chúng trong cả phần đời còn lại? Thật lạ lùng, nhưng anh tin rằng anh cũng sẽ như thế.

Anh gập gối lại, đặt bàn chân lên nhánh cây hai bên người nàng, và thư giãn. Lần cuối anh làm điều này là khi nào nhỉ? Chỉ ngồi thôi, ngâm mình trong ánh nắng và hơi nóng, cảm nhận với sự thư thái hoàn toàn về sự hiện diện của một người khác? Có lẽ hình như anh chưa bao giờ làm thế. Chắc chắn trong những năm gần đây. Anh luôn bận rộn mãi mê lấp đầy mỗi khoảnh khắc rảnh rang, né tránh mọi cơ hội làm anh có thể vô ý mặt-đối-mặt với những suy nghĩ của mình. Thậm chí anh còn tránh nằm ngủ trên giường vào ban đêm cho đến khi anh quá kiệt sức không thể làm được gì nữa và rơi vào giấc ngủ ngay tức khắc. Cho dù sau đó luôn có những giấc mơ...

Nhưng anh đã bỏ lại tất cả mọi suy nghĩ, tất cả sự phòng vệ thận trọng, khi anh nhắm mắt lại.

Anh luôn thiên vị những phụ nữ nhỏ nhắn, vì anh không cao. Anh thường bị những phụ nữ gợi cảm hấp dẫn. Và những người đầy đam mê nữa. Anh đã có vài vụ tình ái trong mấy năm qua, phần lớn họ đều bừa bãi từ trong bản chất, đam mê dữ dội, và chóng qua. Mùa hè của anh với Freyja cũng đi theo khuôn mẫu thông thường đó, dù bản thân anh luôn chối, sự khác biệt thực sự duy nhất là nỗi đam mê của anh chưa được thỏa mãn về mặt thể xác và do đó không bao giờ được thỏa mãn. Nó đã qua trước khi anh sẵn sàng để thấy nó kết thúc. Lúc anh nghĩ rằng anh sẽ không bao giờ muốn nó chấm dứt, thì nàng lại chính là người phụ nữ anh nguyện cam kết hiến dâng cả cuộc đời anh. Nhưng anh chưa hề nghĩ thế với vô số người tình trước nàng nhỉ?

Lauren đủ cao đối với một người phụ nữ. Nàng mảnh dẻ. Bản chất con người nàng lạnh nhạt. Không phải lạnh cảm. Không, không phải thế. Nhưng có lẽ không thể có niềm đam mê nóng bỏng về thể xác. Nàng không nên trở nên hấp dẫn đối với anh dù sắc đẹp không thể chối được của nàng.

Nhưng anh khao khát nàng. Anh nhẹ xoay đầu, chôn mũi mình vào tóc nàng, hít thở mùi hương mái tóc ấy. Anh khao khát nàng theo một cách lạ thường, có kiểm soát. Không có nhu

cầu nóng bỏng thông thường muốn trèo lên người nàng để thỏa mãn cơn đói khát của anh. Nó là một sự khao khát kỳ lạ không hề có dấu vết nhục dục. Nhưng nó là tự nhiên. Niềm khao khát anh cảm thấy, không chỉ là sự ngưỡng mộ hay lòng yêu mến.

Anh dùng cầm hấy tóc nàng khỏi mặt và hôn vào thái dương, má nàng, cằm nàng. Anh hôn dải tai nàng và nhẹ nhàng nhắm nó bằng hai hàm răng.

Nàng ngồi đó bất động, đôi mắt nhắm lại. Nhưng không hẳn là bất động. Nàng khẽ nghiêng nhẹ đầu về phía cánh tay anh, để anh dễ dàng hơn chạm đến phần mặt bên kia của nàng. Anh hôn vào cổ nàng, dịu dàng rúc vào nó.

Bằng cách nào đó nàng vừa vặn với anh như cái găng tay vậy, anh nghĩ. Một cái găng tay trẻ con dễ chịu. Nhưng anh cảm thấy niềm khao khát rõ ràng – máu anh cuộn trào lên đầy sinh lực và phần háng căng lên. Niềm khao khát trộn lẫn với sự âu yếm dịu dàng, hai cảm giác mà trước đây chưa bao giờ cùng lúc xảy ra với anh cho đến hiện giờ. Anh đang ở trong một vùng đất xa lạ.

Anh lại tựa cằm vào đầu nàng và trải hai bàn tay lên eo và bụng nàng. Chúng phẳng, nhưng mềm mại và nữ tính nữa. Anh dời bàn tay lên nhẹ nhàng khum lấy ngực nàng. Anh dừng lại, để cho nàng một cơ hội phản đối, đẩy bàn tay anh ra, phá vỡ tình trạng bùa mê lơ mơ của khao khát mà anh đang thăm dò. Lơ mơ và khao khát như hai cảm xúc đồng xảy ra? Thật kỳ lạ! Nàng xòe bàn tay mình trên đôi bốt Hessian của anh, ngay phía trên mắt cá chân.

Ngực nàng nhỏ, nhưng rắn chắc và đẹp. Chúng vừa vặn với bàn tay anh như được làm ra cho nhau vậy. Nàng có vẻ hoàn toàn thụ thái, nhưng đầu vú nàng, anh cảm nhận được, khi nhẹ chạm vào chúng bằng gan đầu ngón tay cái, nhọn lên và cứng lại. Anh hạ thấp đầu xuống hơn nữa để hôn vào vùng hõm ấm áp giữa cổ và vai. Anh hé miệng ra, liếm láp, nếm nàng, thở ra làn hơi ấm vào làn da trần mịn màng của nàng.

Lần đầu tiên nàng buột ra âm thanh – một tiếng thở dài sườn sượt rên rỉ nhẹ nhàng. Nàng có lẽ không phải là một người đàn bà của đam mê, anh nghĩ, nhưng nàng chắc chắn có khả năng khao khát. Yêu nàng sẽ là một trải nghiệm có phần ấu yếm dịu dàng hơn. Người đó cần đánh thức nàng chậm rãi, kiên nhẫn, với sự chăm chú nhẹ nhàng. Người đó cần phải yêu thương nàng, kiềm nén nhu cầu của bản thân để khuyến khích nàng. Người đó cần phải yêu nàng theo các cách mà anh ta chưa bao giờ làm trước đây. Một cái gì đó khuấy động lạ lùng trong suy nghĩ.

Anh trượt bàn tay xuống và cong những ngón tay vào nơi nổi liền mềm mại, ấm áp của hai đùi. Nàng thở ra, không ồn ào nhưng cố tình thật chậm, và áp đầu mạnh hơn vào vai anh. Làn vải muslin mỏng manh trước lực ấn của ngón tay anh, và anh nhẹ nhàng cọ vào nàng.

Thật là hay, anh nghĩ, khi họ ở địa điểm như thế này. Họ không thực sự hứa hôn. Họ sẽ không lấy nhau. Và dù anh bị cột-vào-danh-dự phải cố thuyết phục nàng thay đổi ý kiến trong những tuần tới, anh không muốn ép buộc nàng. Anh sẽ không xúc phạm nàng và không làm nàng mất đi cơ hội cho tương lai của mình. Nhận thức về nơi họ đang ở có giới hạn của nó dựa trên việc anh có thể đẩy cuộc độ sức này đến bao xa. Anh lướt lòng bàn tay dọc theo một bên đùi trong của nàng nhưng không thử chạm xuống tới gấu váy hay kéo váy nàng lên.

Anh muốn nàng. Anh khao khát nàng. Thật tuyệt vời được ở trong nàng. Nhưng mong muốn của anh còn thiếu sự thúc bách tò mò về thể xác. Nó giống sự ao ước của trái tim hơn. Vì sự trong trắng ngây thơ của nàng, có lẽ thế? Vì quy tắc lạnh lẽ, ngọt ngào quá dễ dàng bị nhầm lẫn

với tính thụ động lạnh lùng?

“Kit,” nàng nói, “Không. Ngài thực không cần đâu.”

“Không cần?” anh miễn cưỡng lại vòng cánh tay một cách an toàn quanh eo nàng. “Em biết gì về những cái anh cần?”

“Đủ để chắc chắn rằng tôi không phải là người phụ nữ để thỏa mãn một trong số chúng,” nàng nói. “Hôm nay ngài đã rất tuyệt vời với tôi. Quá lắm nhưng tuyệt vời. Ngài biết không, tôi sẽ nhớ đến vụ bơi lội và trèo cây. Tôi sẽ nhớ chúng với niềm vui sướng. Nhưng tôi không hề đề nghị niềm đam mê, không – dù sao thì cũng không phải kiểu bản năng này. Nó không đứng đắn. Chúng ta là người lạ với nhau mà, đúng không? Chúng ta sẽ vẫn là người lạ trong tương lai. Nếu gia đình của chúng ta biết rằng chúng ta không thực sự hứa hôn, họ sẽ không bao giờ cho phép chúng ta ở một mình bên nhau như thế này. Và để hiểu là tại sao. Tôi chưa bao giờ... Kit, tôi chưa bao giờ làm những chuyện này. Và tôi không được lặp lại nữa. Làm ơn nhé.”

“Em không được làm một người đàn bà à?” anh rì rầm vào tai nàng. “Chỉ được làm một quý cô thôi sao?”

Nàng không trả lời mất một lúc. “Phải,” cuối cùng nàng đáp. “Tôi chọn chỉ làm một quý cô thôi.”

“Em không thể làm cả hai sao?”

“Chỉ khi tôi lập gia đình,” nàng nói. “Với người tôi yêu và cũng yêu lại tôi.”

“Em có tin Kilbourne yêu em không?”

Anh cảm thấy nàng nuốt xuống. “Anh ấy có,” nàng nói. “Anh ấy luôn có. Chúng tôi luôn yêu nhau. Không phải như kiểu anh ấy yêu Lily hay kiểu Lily yêu anh ấy, nhưng... Kit, tôi không muốn có cuộc nói chuyện này. Tôi không thể yêu ngài, thể thôi. Và chắc chắn có thể ngài không bao giờ yêu tôi. Không có tình yêu, điều chúng ta đang làm là sai trái. Thậm chí có lẽ hơi nhóp nhúa, dù tôi không cảm thấy theo kiểu đó. Làm ơn, đưa tôi về nhà đi. Nhưng làm thế nào chúng ta xuống được?”

“Giờ em đề cập đến rồi đấy,” anh nói, “chúng ta làm thế nào?”

Nàng quay phắt lại nhìn anh với đôi mắt mở to, hoang mang. Anh cười tinh ranh và nhướng nhướng mày.

“Tôi s-s-sợ,” anh rên rỉ.

“Ôi, Kit!” nàng lại bật cười, như trước đây, cả khuôn mặt bùng lên tươi tắn khi nàng khẽ dấm vào vai anh. “Đừng có sợ. Tôi sẽ cứu ngài. Tôi sẽ mở miệng ra và hét lên cầu cứu.” Nàng lại mỉm cười – không, nàng cười khúc khích. Như một cô gái. Có lẽ, như một đứa trẻ mà nàng chưa bao giờ có. Nàng hít sâu như người hát opera giọng nữ cao sắp lên âm C chót vót, và anh đặt nhanh bàn tay lên môi nàng.

“Nếu có chọn lựa giữa gậy chân tôi và thấy cả đội quân người làm vườn đâm bổ đến đây để

giải cứu,” anh nói, “tôi nghĩ tôi thà hy sinh chân mình. Nên, chúng ta xuống thôi. Ôm chặt và tin tôi nhé. Galahad (*) là tên lót của tôi đấy.”

Nàng bật cười lần nữa.

() Sir Galahad: hay còn có tên là Galeas hoặc Galath, là con hoang của Lancelot và Elaine xứ Corbenic, là một trong số các hiệp sĩ bàn tròn của Vua Arthur. Người ta cho rằng Galahad là hiệp sĩ giỏi nhất, có cuộc đời hoàn toàn tinh khiết – hiện thân dưới dạng hiệp sĩ của Chúa Jesus – và là một trong ba người có khả năng chạm được vào Chén thánh.*

Chương 12

“*Chúng ta* hiếm khi có thời gian riêng tư với nhau. nhưng chị phải nói là chị sẽ phải quen với việc thiếu vắng em.” Gwendoline vòng tay qua tay Lauren. “Cũng may là, vì lý do tốt đẹp. Chị rất quý ngài Ravensberg.”

“Thật à, Gwen?”

Họ đang đi trên một lối đi vắng vẻ, tận hưởng buổi sáng yên tĩnh trước khi bị tấn công dữ dội bởi những cuộc đến thăm đang được mong đợi trong ngày. Kit đã ra ngoài với cha để kiểm tra đồng cỏ ở vài cánh đồng xa. Lauren hài lòng vì điều ấy. Chỉ là nàng hy vọng họ sẽ *nói chuyện* với nhau. Nàng đã vận động họ đi với nhau tối qua. Ngài Bá tước lật trang nhạc cho nàng chơi piano, và khi chơi xong, nàng mỉm cười đầy chủ ý với Kit khi anh đang nói chuyện với Gwen và bà, gần như buộc anh đến bên nàng. Nàng biết anh miễn cưỡng phải đến – và cha anh cũng thấy hơi bị kẹt. Họ thường tránh mặt nhau càng nhiều càng hay, cha và con, cho dù Lauren đã thấy cả hai phía chẳng có vẻ thù địch nào.

Nàng gấp quyển nhạc lại, xoay người trên ghế, mỉm cười với cả Kit và cha anh, và hỏi han những vấn đề gần đây về việc nông trại khi họ lúng túng đứng bên cạnh nhau. May mắn là nàng đã không phải gợi ý rõ ràng là ngài Redfield nên chỉ cho Kit quá trình hoạt động của việc ấy. Bản thân ngài Bá tước đã gợi ý, và Kit đồng ý. Ah ha, nàng đã rất khéo léo trong trò chuyện đầy chữ nhĩ, khi lèo lái hướng câu chuyện theo ý nàng muốn. Nàng biết đó là một trong những tài năng giỏi nhất của mình.

Có lẽ họ còn chưa nhận ra là bị dẫn dắt. Nhưng đó là nguyên nhân nàng đến đây – để giúp Kit hòa giải với gia đình.

“Anh ta thực là người phù hợp với em và sự gặp gỡ của hai người phải được xem là một cú huých may mắn của số phận.” Gwendoline nói khi Lauren rút ngắn bước chân để phù hợp với bước khập khiễng của người chị họ. “Phong thái thanh thoi, tươi cười của anh ta làm cân bằng các giác quan tĩnh mịch của em và làm cho chúng dễ chịu. Chị rất vui sướng.”

“Cảm ơn chị.” Lauren không chắc lối đi dốc mà nàng đã đi cùng Kit chiều hôm trước có tốt cho Gwen không, nhưng dù sao thì nàng cũng đã chuyển hướng sang lối đi đó và họ đang dốc sức chậm chạp đi lên.

Gwen cười vui vẻ. “Ồ, nghiêm trọng quá, Lauren.” Cô kêu lên, “cứ như em không sôi sùng sục với niềm hạnh phúc trong lòng ấy. Là chị đây mà, Gwen. Và chị đã để ý thấy tóc em ướt trong bữa sáng, cũng như chị đã thấy hôm qua. Rồi chị nghĩ chắc em đã dậy sớm gội đầu cho đến khi ngài Redfield nói rằng thấy em cười ngửa ra ngoài với ngài Ravensberg. Chị khá là có khả năng cộng hai với hai và đi đến kết luận tổng bằng bốn. Lauren, em đã đi bơi. Ôi, thật là cừ!”

“Và chưa phải là hết đâu,” Lauren nói, ngừng chân trên một phiến đá rộng, phẳng để họ có thể lấy lại hơi. “Nhưng anh ấy khẳng định là em được sinh ra để hưởng thụ bản thân. Chị có thể tưởng tượng ra bất cứ cái gì ngớ ngẩn hơn không, Gwen, hơn cả ý niệm là có lẽ em đã cười ngửa vào sáng sớm và thích thú bơi lội trong hồ?”

“Ồ, Lauren,” Gwen nói. “Chị yêu anh ta. Thật đấy. Tốt hơn em cưới anh ta nhanh đi, nếu không chị sẽ cướp anh ta đấy.”

“Gwen,” Lauren nói, tiếp tục dốc sức leo lên, “em có thể nổi. Nằm ngửa và thậm chí nằm sấp – úp mặt vào nước. Dù vậy, em chìm lìm như cục đá khi em thử đá chân để đẩy mình về phía trước. Anh ấy đã cười em.” Không chính xác như vậy. Anh đã cười với nàng. Thực tế, nàng hẳn đã cười nhiều trong hai ngày vừa qua hơn cả phần đời trước đó. Không chỉ cười vì những trò giải trí lịch thiệp, mà còn vì sự vui thích từ-tận-đáy-lòng và làm nàng gặp đôi người lại và bất lực vì cười đùa, nước mắt chảy xuống cả hai má.

“Ôi, Chúa ơi,” Gwen nói, dừng lại và liếc nhìn lên. “Nhìn cái tháp kia kìa. Nó xuống cấp quá, em có thấy không?”

“Một nơi nghỉ chân,” Lauren nói, “Được xây như tàn tích vậy. Nhưng nó khá đẹp.”

Nàng phải quay lại đây. Nàng phải giải phóng đầu óc mình khỏi thứ bùa mê dурong như đã nguyên lên nó. Chẳng có ma thuật gì chiều qua hết. Họ chỉ ngồi trên nhánh cây ngắm cảnh thôi. Nàng chỉ để cho anh vuốt ve mình theo một tư thế rất không đứng đắn đáng ngạc nhiên đến nỗi đến giờ nàng vẫn không thể tin là mình đã không ngăn anh lại sớm hơn. Thật buồn cười khi nhớ ra rằng một giờ bên nhau là một trong những giờ khắc mê hoặc nhất trong đời nàng. Thật đáng khinh, nếu người ta biết được sự thật.

Thật đáng thương cho cô gái hai-mươi-sáu-tuổi bị mất trinh tiết!

Giờ nàng hẳn có thể là một bà mẹ rồi, gần mười sáu tháng sau đám cưới. Giờ với nàng, những bốn phận trên giường sau đám cưới đã trở thành thường lệ. Nàng hẳn đã là bằng chứng tương phản ngược với những mong mỏi ngu xuẩn không nhận ra được làm nàng thao thức đến hơn nửa đêm trước. Dù nàng không phải là người duy nhất còn thức. Nàng đã thấy Kit đi bộ ra bóng đêm bên ngoài, thông dong xuống lối đi và băng qua cầu cho đến khi khuất khỏi tầm mắt.

“Chúng em đã đến đây hôm qua,” nàng nói với Gwen. “Chúng em đã trèo lên đủ cao để nhìn ngắm qua đầu những tàng cây.”

Gwendoline nhìn lên. “Phong cảnh nhìn từ đỉnh hẳn là hấp dẫn rồi,” cô nói. “nhưng chị thích hình dung ra hơn là nhìn thấy nó. Chị tin là chị sẽ ngồi xuống cỏ một lát.”

Nàng nhìn cái tháp.

“Ý em là cái cây cơ,” Lauren nói. “Chúng em đã trèo cây.” Nhánh cây họ đã ngồi trông không cao lắm khi nhìn từ dưới đất, nhưng chắc chắn là đủ cao. Cao hơn cái tháp. Hai gối nàng bủn rủn.

Gwen nhìn và lại thấy thích thú. “Em yêu thật rồi,” cô nói. “Neville và chị chưa bao giờ có thể thuyết phục được em làm bất cứ điều gì liều lĩnh dù là nhỏ nhoi khi chúng ta còn nhỏ. Ôi, Lauren, thật nhẹ lòng khi có thể nói ra tên anh ấy với em mà không sợ phải trông thấy cái nhìn đau buồn trong mắt em, được che đậy rất nhanh kể cả với chị. Và có thể nói về Lily nữa. Chị ấy thực sự rất thú vị, em biết không. Chị thấy họ vào hôm sau khi họ thông báo với mẹ và chị là chị ấy tăng cân. Họ ở dưới bãi biển, và Lily đang xoay tròn tròn trên cát, hai tay dang ra, không mũ không giày không vớ trong khi Neville đứng tựa vào tảng đá, khoanh tay trước ngực, cười với chị ấy. Chị đã không làm phiền họ.”

Lauren hít thở chậm chậm và chống lòng bàn tay vào thân một cây sồi cổ thụ to tướng. Không thấy đau đớn. *Không* hề.

“Chị ấy sẽ là một bà mẹ tốt,” nàng nói.

Điều kỳ diệu vẫn còn ở đây sáng nay. Nàng nhắm mắt. Anh không thực sự to lớn bằng Neville. Nàng luôn nghĩ nàng thích những người đàn ông cao lớn. Nhưng nàng khớp với Kit thật dễ chịu. Anh có đôi bàn tay thật đáng yêu – không to, nhưng nhanh nhẹn, mạnh mẽ, và điển cảm. Chúng có cảm giác thật tuyệt vời... anh không nên... và nàng không nên để nó xảy ra. Anh đã ôm ngực nàng, và lúc ấy nàng cảm thấy rất *thích hợp*. Và anh đã để một bàn tay ở *đó*. Nhưng thay vì thấy kinh hoàng nàng lại thấy... thích thú. Và cái gì đó còn hơn là thích thú.

Nhưng đó không phải là điều kỳ diệu. Không thực sự vậy. Đó là niềm vui, cảm giác liều lĩnh và thành công, cảm giác về sự an toàn thay vì nguy hiểm. Nàng sẽ tin tưởng suốt cả cuộc đời mình, nàng bắt chợt nhận ra. Và đã có những tiếng cười. Ừ, phải, tiếng cười.

Sự mê hoặc cảm dỗ của niềm vui trọn vẹn.

“Chúng ta ngồi xuống một chút chứ?” Gwendoline đề nghị.

Điều gì đó Lauren không để ý hôm trước là cả ngọn đồi và cây cối đều cách xa phía sau cái dốc mà họ đã trèo lên. Lối đi khá dốc, chỉ có vài bụi cây khỏe mạnh dũng cảm bám sát hai bên nó. Bên dưới và hàng dặm ra xa là vùng trũng ướt được bao quanh bởi những hàng rào gọn gàng, vài cánh đồng đang cày bừa, và vài cái lổm đổm là những con cừu. Giống như một cái mền chắp vá nhiều mảnh, ngắt quãng đây đó bởi những ngôi nhà tranh nho nhỏ cùng với những nhóm nhà cửa nông trại.

“Hôm nay gió dữ hơn hôm qua,” Gwendoline nói. “Và lạnh hơn nữa. Chị hy vọng những đám mây đó không định mang mưa tới. Đây là một nơi đáng yêu, Lauren. Ngôi nhà tương lai của em. Và không xa Dorsetshire lắm, tạ ơn Chúa. Chúng ta sẽ có thể đến thăm nhau thường xuyên.”

“Trừ phi chị cưới ai đó sẽ mang chị đi khỏi hòn đảo Hebridean xa nhất,” Lauren nói. “Hay đến bờ biển cực tây của Ireland.”

“Chị không nghĩ thế,” Gwen nói. “Thực ra là chị không *biết*.”

“Chị không thể quên ngài Muir chứ gì?” Lauren buồn rầu hỏi. “Không ai có thể thế chỗ anh ấy trong lòng chị?”

“Chị sẽ không bao giờ quên Vernon,” Gwen nói với sự chắc chắn lạnh lẽ. “Chị sẽ không bao giờ tái giá. Nhưng Neville hạnh phúc và em cũng sẽ thế và mẹ cần người bầu bạn. Và vì thế chị bằng lòng với điều ấy. Chị sẽ thế, Lauren ạ.”

Lauren ngược mặt đón gió, không bận tâm là sẽ nguy hiểm cho làn da của mình. Phải, Alvesley rất đáng yêu. Ngoai ô và thanh bình, đẹp đẽ và rộng rãi. Nhưng không phải là mái nhà tương lai của nàng. Sẽ là nơi nào đó ở Bath, nàng hy vọng thế. Nàng sẽ lập ra một nơi cho mình trong khu vực có suối nước khoáng phẳng lặng, nhỏ nhỏ này, nơi không còn là địa điểm thời thượng như đã từng nữa. Đa số những người sống ở đó là người có tuổi. Phù hợp với nàng. Và sẽ an toàn.

“Giờ *cái đó* khá là nguy hiểm đó,” Gwen nói, gật đầu về hướng vùng đất bên dưới họ.

Ba người cưỡi ngựa đang di chuyển như những hình đồ chơi bằng qua khung cảnh. Họ không đi theo bất cứ con đường hay lối đi nào mà cưỡi ngựa gần như theo đường thẳng bằng ngang qua những cánh đồng. Họ đang đi nhanh, rập mình phi nước đại. Nếu họ vấp phải một hòn đá hay rơi vào lỗ thỏ trên mặt đất không bằng phẳng thường thấy ở hầu hết các cánh đồng, thì họ sẽ ngã ngay tức khắc, bị thương và rất có thể mất mạng. Ngay cùng lúc hai người nhìn, những người cưỡi ngựa đã phi thẳng đến hàng rào và bay vọt qua nó. Gwen ngừng thở, nhưng họ đã hạ xuống an toàn ở phía bên kia và tiếp tục phi lên phía trước.

“Một trong số họ là phụ nữ,” Gwendoline nói.

Với mái tóc vàng dài tung bay phía sau cô ta.

“Quý cô Freyja Bedwyn,” Lauren nói. “Với quý ngài Rannulf và quý ngài Alleyne, nếu em không nhầm. Họ đang phi về phía này. Họ hẳn định đến thăm Alvesley.”

“Là quý cô mà ngài Redfield nhắm cho ngài Ravensberg đó à?” Gwendoline hỏi, lấy tay che mắt và nheo mắt nhìn họ kỹ hơn. “Trời ơi, Lauren, cô ta không đội mũ, và thả tóc xuống kìa. Cô ta định thăm nữ bá tước trong bộ dạng thế à?”

“Em tin thế.” cô ta đang cưỡi ngựa một bên, nhưng làm điều ấy với một kỹ thuật khéo léo tuyệt vời. Lauren thấy mình ngưỡng mộ cô dù không muốn.

“Cô ta đẹp không?” Gwen hỏi.

“Không, không đẹp,” Lauren đáp. Thật ra ấn tượng ban đầu của nàng là Quý cô Freyja trông quá chừng khó chịu. “Cô ấy có khuôn mặt đậm nét, làn da sẫm với một cái mũi nổi bật và đôi mày sẫm không khớp với màu mắt. Cô ấy ... đẹp nam tính.” Đó cũng không phải là kết luận đúng lắm. Có cái gì đó ở cô ta, một vẻ thu hút mà Lauren biết bản thân nàng không bao giờ có thể đạt được cho dù nàng có sống cả triệu năm.

“Và các anh em của cô ta cũng thế, nếu chị đoán chính xác,” Gwen nói. “Họ thực đang đến Alvesley đấy à? Nếu thế, việc ngài Ravensberg cứ nhất định đòi đi Lindsey Hall mời họ hôm qua và việc em khẳng khẳng đi cùng anh ấy có vẻ mang lại kết quả đáng mong đợi đó.”

“Vậy thì, em rất vui,” Lauren nói. “Là hàng xóm thì không nên bất hòa với nhau.”

Nàng có thể hình dung cảnh tượng Quý cô Freyja và Kit cưới ngựa bên nhau. Từng dải dài phi nước kiệu, nhảy vọt qua những hàng rào cùng nhau, chẳng hề bận tâm đến nguy hiểm. Họ chắc chắn hoàn hảo cho nhau. Và chắc chắn vẫn còn yêu nhau. Lauren thấy chẳng nghi ngờ gì là thái độ của cô ta hôm qua là bình thường vì bị thất vọng dữ dội.

Nhưng có lẽ không thất vọng mãi mãi, nàng nghĩ, khi nhìn những người cưới ngựa biến mất khi vòng qua một khúc quanh ở ngọn đồi về hướng chiếc cầu Palladian. Khi mùa hè đi qua, họ sẽ tự do nhen nhóm lại tình yêu của mình mà không cần sự can thiệp của cả Bá tước Redfield hay Công tước Bewcastle. Đến Giáng sinh có lẽ họ sẽ làm đám cưới. Anh sẽ hạnh phúc. Anh sẽ dàn hòa với cha và sẽ vượt qua sự khó xử với em trai. Anh sẽ tìm lại được tình yêu trong tim mình.

Đến Giáng sinh nàng sẽ ổn định ở Bath.

Một đám mây dày, trôi thấp khoảng hơn một giờ qua, cuối cùng đã che khuất mặt trời. Lauren rùng mình vì cơn lạnh bất chợt.

Bá tước Redfield quyết định dẫn con trai, không chỉ đến cánh đồng cỏ, như kế hoạch, mà còn làm một vòng bao quát cả nông trại của gia đình. Ông nói chuyện dứt khoát và chung chung gần hết buổi sáng về các vụ mùa, hệ thống tưới tiêu, gia súc, lương bổng và hàng tá những chủ đề có liên quan khác. Họ thường xuyên dừng lại để nói chuyện với nhân công. Kit có một ấn tượng rõ rệt là cha anh không thoải mái với anh và không biết làm thế nào để giải quyết với anh trong bất kỳ mức độ cá nhân nào.

Nhưng anh hiểu. Anh cũng cảm thấy tương tự.

Anh đã là một sĩ quan kỵ binh trong mười năm. Dĩ nhiên, anh biết, làm thế nào để ra mệnh lệnh. Thậm chí anh đã là một trung úy – đại tá trong năm cuối cùng và cả nửa đời binh nghiệp luôn là một sĩ quan cao cấp. Nhưng cái chính là anh là người có quyền, người ra các mệnh lệnh, người chịu tất cả các trách nhiệm khi chúng được tiến hành. Đó là phần đúng đắn trong vô số nhiệm vụ của anh khi là một sĩ quan trinh sát, khi anh thường phải ra các quyết định khó khăn và quan trọng. Anh nổi danh vì khả năng đó. Anh liều lĩnh và không thương xót, nhưng hoàn toàn hiệu quả và đáng tin cậy. Anh là người được chọn cho tất cả các nhiệm vụ dường như bất khả nhất. Anh luôn tìm ra cách để làm được điều phải làm. Anh thấy mình là một người đàn ông thực sự khi điều khiển cuộc đời mình.

Chỉ với gia đình là anh thấy mình vụng về và vô dụng. Với gia đình, anh là sự thất bại to lớn – bắt đầu với việc bắt Sydnam phải chịu đựng cuộc đời khác của mình. Nhưng chỉ bắt đầu từ đó. Nó đã lên đến cực điểm, anh cho là thế, vào năm anh phỉ hoài ở London, cư xử như một gã trai trẻ non tơ hơn là quý ngài trung úy – đại tá Ravensberg nổi danh với đồng nghiệp trong quân ngũ. Gần như anh thấy bị ép buộc phải chứng tỏ với cả giới thượng lưu là anh thật sự vô dụng. Gần như anh cần có điều chứng minh để khi quay lại Alvesley, cha anh và những người còn lại trong gia đình sẽ được xác thực quan điểm của họ về anh.

Anh thậm chí chưa bao giờ nghĩ đến tất cả những điều này trước đây. Anh có thực là còn chưa chín chắn không?

“Sydnam có thường cưỡi ngựa ra ngoài đi công việc với cha không?” anh bất ngờ hỏi khi cuối cùng họ cũng lên đường về nhà. *Trừ sáng nay.*

“Thường xuyên.” Cha anh đáp.

“Con bất ngờ là nó có thể cưỡi ngựa được,” Kit nói, bắt đầu một chủ đề mà anh không muốn theo đuổi, ngoại trừ là nó không thể cứ bị tránh né mãi. *Syd không có tay phải.*

“Nó luôn rất cứng đầu,” bá tước nói. “Nó rời khỏi giường bệnh rất sớm trước khi bác sĩ khuyên được nó. Nó đi bộ, dù phải nghiêng răng lại vì đau, cho đến khi nó có thể làm được điều đó mà không khập khiễng. rồi nó cứ làm mình mẩy thâm tím hoài – và làm mẹ con khóc suốt – cho đến khi nó có thể cưỡi ngựa mà không rớt khỏi yên. Nó luyện tập hàng giờ cho đến khi nó có thể viết rõ ràng bằng tay trái. Và nó bắt đầu bỏ cả ngày với Parkin, học các công việc của một người quản lý. Khi Parkin nghỉ hưu cuối năm ngoái, Sydnam hỏi ta liệu nó có thể thay chỗ đó không.”

“Nhưng Syd không phải được sinh ra để làm một *người quản lý*,” Kit phản đối.

“Nó quyết định cuộc đời của mình,” cha anh cứng rắn. “Nó sẽ không nhận đồng lương nào của cha, dĩ nhiên, nhưng nó nói chuyện với Bewcastle để làm cho một trong vô số điền sản của nhà Bedwyn. Đó có vẻ là một hướng mở đáng mong đợi vào mùa thu – một vị trí được trả lương dù Sydnam có tài sản riêng và không cần nó. Nó được định đoạt là chính nó. Nó không muốn thay thế chỗ của con ở đây.”

Nhưng Alvesley cần một người quản lý. Sao không phải là Sydnam nếu cậu đã làm được công việc ấy? Đó là điều tối thiểu cậu có thể làm cho gia đình, nơi cậu có gia đình để chăm nom cho những nhu cầu của mình. Nhưng dĩ nhiên là gia đình bây giờ có bao gồm cả Kit. Thế là đủ giải thích cho quyết định ra đi của Syd.

“Sao nó không đi cùng cha sáng nay?” Kit hỏi, dù câu trả lời, dĩ nhiên, đã quá hiển nhiên. *Vì con đi cùng cha.*

“Sổ sách kế toán cần thực hiện đúng ngày,” cha anh đáp.

Họ đang đi qua một dãy nhà mới được lợp gọn gàng, và bá tước chỉ cho anh vài ngôi nhà của người làm đã bị dột suốt mùa xuân. Ông gọi và trao đổi vài lời nhận xét lịch sự với một phụ nữ đang quét dọn ngoài cửa nhà trong khi ba đứa trẻ chơi đùa trên bãi cỏ gần đấy.

“Mẹ con và ta sẽ công bố hôn nhân ở nhà thờ cho lễ cưới của con vào Chủ nhật,” cha anh bất ngờ nói khi họ tiếp tục đi. “Các thành viên trong gia đình ta và gia đình cô Edgeworth có lẽ sẽ được mời ở lại đây một tháng, ta dám nói thế, để tham dự đám cưới. Ta cho là sau việc xảy ra ở Newburry năm ngoái, cô ấy không muốn làm đám cưới ở đó đâu. Chẳng có lý do gì phải trì hoãn, đúng không? Chúng ta ưng cô ấy. Cô ấy là một quý cô thực sự. Vụ mất mặt với Quý cô Freyja là điều không may, nhưng không có lý do gì cứ nói đi nói lại điều không thể cứu vãn. Con nói sao nào?”

Kit mất tinh thần lắng nghe – còn hơn thế, có lẽ, vì cha anh có vẻ đang hỏi ý kiến hơn là nói với anh. Lauren đã nói đến một “đề nghị hòa bình” khác hôm qua phải không nhỉ?

“Con không muốn thúc ép cô ấy đâu, thưa cha,” anh đáp. “Phải mua sắm trang phục cho cô dâu, và có nhiều người thân khác cô ấy muốn tham dự - đám cưới *tour* của cô ấy. Như nữ công tước Portfrey, dì cô ấy, chẳng hạn. Quý bà đó sẽ hạ sinh sớm thôi – trong tháng tới hoặc khoảng đó, con tin vậy. Chúng con đang nghĩ đến làm đám cưới vào mùa đông hoặc có lẽ là mùa xuân nhiều hơn.”

“Ta chỉ không muốn mẹ con và bà lại bị thất vọng thôi,” bá tước nói.

Lại bị? Ông đang nói đến Jerome và Freyja à? Hẳn rồi, ông phải thế thôi. Nhưng không ai nhắc đến tên Jerome từ khi Kit về. Anh cũng không thể nhắc đến bây giờ. Hình như, cha anh cũng không thể. Họ cưỡi ngựa đi qua làng trong im lặng nặng nề và nói với sự vui vẻ giả dối với người gác cổng khi ông mở cửa cho họ và làm họ bị chậm lại một chút khi ông nheo mắt nhìn lên những đám mây nặng nề và xem xét khả năng ông chủ sẽ bị dính mưa trước khi đến được chuồng ngựa.

“Con không muốn tạo áp lực cho Lauren về lời tuyên bố đám cưới ở nhà thờ quá sớm, thưa cha,” Kit nói khi họ đi trong bóng râm sẫm hơn của khu rừng nhỏ. “Cô ấy đã phải chịu đựng sự thất vọng nhục nhã và ghê gớm năm ngoái. Lần này con muốn tất cả phải hoàn hảo cho cô ấy.”

“Ừm. Suy nghĩ đó ghi điểm cho con đấy,” cha anh nói.

Chúa giúp anh, nhưng anh thật sự muốn điều ấy, Kit nghĩ. Bất chợt, anh tin là anh sẽ vui vẻ trao cuộc đời mình để làm điều gì đó hoàn hảo cho Lauren. Có lẽ anh sẽ tìm thấy sự tha thứ và thanh thản nếu anh có thể mang lại hạnh phúc cho nàng. Nhưng anh chỉ có thể làm được điều ấy thôi, anh nghĩ hơi cay đắng. Anh có thể mang cho nàng tự do.

Khi họ ra khỏi rừng cây, một giọt mưa to ít thấy bắn tóe xuống họ. Trời sẽ mưa ra trò sớm thôi.

“Tốt hơn ta chạy nhanh lên,” bá tước nói, nhìn về phía trước. Ông thêm vào hơi không tự nhiên, “Sáng nay tốt lắm, Ravensberg. Cô ấy là một quý cô thực thụ.”

Đúng vậy. Điều đó cũng không thoát khỏi sự chú ý của Kit, là họ đã chia sẻ sáng nay cùng nhau, bá tước và người thừa kế như họ phải làm thế, với sự dẫn dắt nhẹ nhàng của Lauren tối qua.

Anh cười buồn bã khi anh thúc ngựa phi nước đại lóc cóc qua cầu theo chân cha anh.

Các vị khách bắt đầu đến trong mưa ngay sau bữa trưa. Lauren bỏ hầu hết buổi chiều trong sảnh lớn với ông bà bá tước, bà bá tước thừa kế và cậu Sydnam Butler, và với Kit, tiếp đón khách, giới thiệu với tất cả họ, cố nhớ những cái tên và những mối quan hệ trong đầu nàng.

Không dễ chút nào. Nó dường như không thể vì nàng đã không tự rèn luyện bản thân lâu rồi, khi nàng chờ đợi sống cuộc đời trưởng thành là nữ bá tước Kilbourne với tất cả bốn phận của một nữ bá tước. Nàng sẽ nhớ Quý bà Irene Butler, chị kế còn độc thân của bá tước, vì bà có mái tóc trắng, yếu ớt và lưng còng. Và nàng sẽ nhớ Tử tước Hampton, anh trai của bà bá tước thừa kế, vì cái đầu hói bóng láng của ông và tiếng cười ồm ồm, và Ông Claude Willard, con trai ông, rất giống ông. Rồi còn có Daphne Willard, vợ của Claude, và ba đứa con chưa-lớn-lắm của họ, hai trai một gái – ba người trẻ tuổi với cách cư xử rất tuyệt vời, không nghi ngờ gì là hy vọng được tham gia vào với những người lớn hơn là gia nhập vào đám trẻ nhỏ trong những ngày tới. Và có Majore, Quý bà Clifford, em gái của bá tước Redfield, với nụ cười bình thản, và ông chồng da dẻ hồng hào và thở khò khè của bà, Quý ông Melvin. Boris Clifford, cùng cậu con trai đeo kính dày đã Nell và vợ anh ta. Cặp sau cùng này có ba đứa con còn nhỏ, và được đưa nhanh vào phòng trẻ sau khi được bà bá tước thừa kế, bà cố của chúng xem xét kỹ.

Có một khoảng thời gian tạm lắng giữa những chuyến viếng thăm trước khi Lauren phải nhớ nhiều cái tên, nhiều khuôn mặt và các mối quan hệ hơn. Kế tiếp là Ông Humphrey Pierce-James đến cùng vợ, Edith, con gái Catherine và chồng cô, Ông Lawrence Vreemont. Cặp cuối cũng có hai bé nhỏ. Ông Pierce-James, Lauren hiểu, là cháu trai của bà bá tước thừa kế, con trai người em gái đã mất của bà. Người cuối cùng đến là Ông Clarence Butler, em trai của bá tước, cùng vợ, Honoria, con gái họ Beatrice và chồng, Nam tước Born, và lũ con chưa lập gia đình của họ, với nhiều độ tuổi từ Frederick, hằn bằng tuổi Kit, đến Benjamin, lên tám. Doris, một trong những cô con gái, và hôn phu, Quý ông Jeremy Brightman.

Lauren không hứa với lòng là sẽ nhớ hết mọi cái tên, mọi khuôn mặt và các mối quan hệ ngay lúc ấy – họ quá đông – nhưng nàng nghĩ nàng sẽ làm được trong vòng một ngày hay cỡ ấy. Nàng mỉm cười với chút nhẹ nhõm khi có vẻ người khách sau cùng đã đến và biến mất trên lầu.

để thay quần áo trước bữa trà. Mọi người đều rất hòa nhã. Nếu một ai đó trong số họ biết về vụ hứa hôn được dự kiến của Quý cô Freyja Bedwyn, thì cũng chẳng ai ra vẻ khó chịu cả.

Nàng không có cơ hội hỏi Kit về buổi sáng của anh. Nhưng anh đã dành cả buổi cùng cha với công việc điền sản – thì cũng là một dấu hiệu nhiều hứa hẹn. Chẳng ai trong hai người họ ở nhà để đón Quý cô Freyja Bedwyn và hai người anh em trai, nhưng họ đã đến thăm và bỏ mười lăm phút với mẹ và bà Kit và Dì Clara. Họ tỏ ý muốn cưới ngựa lần nữa trước ngày tổ chức sinh nhật. Có vẻ như, đã tránh được mối bất hòa lâu dài rồi.

Hắn đã đến lúc xuống lầu đến phòng khách, Lauren nghĩ. Nhưng người quản gia, kín đáo nhòm qua cửa sổ, thông báo rằng có một cỗ xe ngựa nữa đang đến bằng qua cầu.

“Có lẽ lần này,” nữ bá tước nói với bà bá tước nhưng mỉm cười với Lauren. “Mẹ ngồi đi, thưa Mẹ. Mẹ sẽ kiệt sức vì đứng suốt cả buổi chiều mất.”

“Mẹ không...ngồi đâu,” quý bà già nói. “Cô... Edgeworth, đưa tay... cho ta... vịn lần nữa nào.”

Nhưng Sydnam Butler đã bước tới trước và đưa tay cậu ra thay cho cô. Cỗ xe mới đến đang dừng lại trước bậc thềm, và người quản gia đã bước xuống với một chiếc dù to màu đen để hộ tống quý ông đang bước xuống xe từ đó vào. Hai người hầu giữ cánh cửa mở. Lauren rùng mình vì hơi lạnh của làn gió ẩm ướt bên ngoài. Nhưng nàng lại khoác nịt cười thân thiện vào và sẵn sàng để được giới thiệu với thành viên khác của gia đình Kit.

Rồi người quản gia dời cái dù che đi và bước sang một bên trong khi vị khách bước qua ngưỡng cửa vào trong sảnh và nhìn quanh chờ đợi.

Lauren quên mất vẻ nghiêm trang nổi tiếng của mình trong sự bàng hoàng bùng ra vì vui mừng khi nhận ra. Nàng vội vã chạy tới, hai cánh tay dang rộng.

“Ông ơi!” nàng kêu lên.

“Lauren. Cháu đây rồi, cháu yêu quý của ta!”

Nàng được ông ôm vào lòng và thở hổn hển vì mùi da, và mùi thuốc lá mà nàng đã quen thuộc từ người ông. Rồi nuốt xuống và chớp chớp mắt và cố gắng – trong vô vọng – kềm lại những giọt nước mắt.

Ông đã đến.

Ông đã đến rồi!

“Cháu đã không biết,” nàng nói, kéo người dịch ra khỏi ông và nhìn chăm chăm vào gương mặt nhăn nheo thân thương, yêu dấu ấy. “Cháu đã không mong là...” nàng quay lại nhìn bá tước và Kit với đôi mắt long lanh nước. “Ai đã làm điều này? Đây là ý của ai vậy?”

“Của anh,” Kit nói. Anh đang cười toe toét. “Ngay khi mẹ và cha hỏi anh nên mời họ hàng nào của em.”

“Cảm ơn,” nàng nói, mỉm cười với từng người anh nhắc đến. “Ôi, xin cảm ơn.”

“Giới thiệu anh đi, Lauren.” Kit bước tới và kéo nàng trở về bốn phận của mình.

Nàng giới thiệu họ với nhau, cánh tay nàng khoác tay Nam tước Galton – người thân yêu nhất của nàng – trái tim nàng tràn đầy hạnh phúc. Họ đã mời ông cho lễ hứa hôn của nàng, và ông đã đi cả chặng đường từ Yorkshire đến đây. Chỉ vì nàng! Chắc chắn vì ông yêu nàng. Và đó là ý của Kit khi mời ông đến và làm nàng ngạc nhiên. Thật là một ngạc nhiên thú vị.

Chỉ khi nàng dẫn ông đi lên cầu thang lớn một chốc sau đó để đến căn phòng được chuẩn bị cho ông, Kit đi bên kia ông, làm nàng nhớ đến một chuyện. Hết sức ngạc nhiên, đầy báo động, tất cả tràn vào trí óc nàng trong vòng mười phút.

Đây không phải là hứa hôn thật sự.

Chương 13

Phần còn lại của hôm đó và cả ngày tiếp theo Lauren thấy nàng hoàn toàn hạnh phúc nếu nàng không phải nhớ rằng mình đang dối trá. Nàng đẩy suy nghĩ đó sang một bên hết mức có thể. Nàng đã thú nhận với chính mình là chỉ làm điều phải làm, và giờ đã quá trễ để rút lại. Sẽ đến lúc để giải quyết tội lỗi lừa dối của nàng khi nàng đánh dấu chấm hết cho nó.

Nàng đặt nhiệm vụ cho mình là phải làm quen với tất cả những người thân của Kit. Chẳng khó khăn gì. Họ rất gần gũi và về cơ bản rất vui tính và khá là cởi mở hòa nhập với người hứa hôn của Kit cũng như tử tế với gia đình nàng. Dì Clara được Quý bà Clifford, Bà Butler, các dì của Kit và Bà Vreemont chiếm giữ. Tử tước Hampton, trước đây từng quen biết Nam tước Galton, rất vui vẻ nối lại mối quan hệ đó. Gwen ngay lập tức trở thành niềm yêu thích của đám con nhà Nam tước Born, đặc biệt là Frederick và Roger, những người mau chóng ganh đua với những người khác để chiếm lấy nụ cười và sự quan tâm của cô.

Lauren là người được mọi người yêu thích, đơn giản bởi vì, nàng nghĩ, Kit cũng là người được tất cả họ yêu mến. Chuyện tranh cãi của anh với gia đình ba năm trước rõ ràng chẳng hề làm hỏng mối quan hệ của anh với các bà dì, ông chú, và anh chị em họ. Thật thú vị đầy cảm động khi trở thành trung tâm của sự ý chú ý gần như mọi lúc. Quý bà Irene Butler thích vỗ nhẹ bàn tay nàng và kể cho nàng nghe về những đứa trẻ xinh đẹp của bà. Những bà dì và những người họ hàng lớn tuổi hơn thích trò chuyện với nàng về London và những mẫu thời trang mới nhất. Những ông chú thích trêu chọc nàng về bất cứ thứ gì họ nghĩ có thể làm nàng đỏ mặt. Những người họ hàng là nữ trẻ hơn thì muốn biết ai là người may trang phục cho nàng, ai là người chọn những miếng vải đẹp để và những thiết kế tao nhã, những màu sắc kết hợp hoàn hảo trong trang phục của nàng. Và cô hầu của nàng tạo kiểu tóc của nàng như thế nào mà hoàn hảo thế. Họ muốn biết kế hoạch trang phục cưới của nàng là gì. Những người họ hàng trẻ trung là nam giới thì lại hết lời tán tụng nàng, vài người trong số họ thật ra rất ngốc nghếch và quá đà. Họ gọi Kit là chú chó máy mắn và anh thực lòng đồng ý với họ, mắt anh nhấp nháy với nàng. Những bà mẹ trẻ đưa nàng vào phòng trẻ để xem con họ, cho rằng nàng yêu thích những em bé. Nàng khá là ngại ngùng với họ, vì thực ra, nàng rất ít khi giao tiếp với trẻ con trong suốt thời trưởng thành của mình. Nhưng nàng đã biết tất cả tên của chúng và được chúng chạm vào khi chúng muốn đặt câu hỏi và chỉ cho nàng tài sản của chúng, và cho phép nàng cầm chúng lên chơi.

Nàng thận trọng đặt quan tâm nhiều hơn đến gia đình trực tiếp của Kit vì nàng đã nguyện giúp anh hòa giải với họ. Nàng tin rằng bá tước Redfield có vẻ thuận lợi với nàng. Và ông với Kit không còn tránh mặt nhau nữa ngay cả khi họ vẫn còn đối xử với nhau với sự thân mật hơi cứng nhắc. Nữ bá tước rất vui vẻ chấp thuận những đề nghị hỗ trợ của nàng. Một phần của tất cả các kế hoạch dành cho ngày lễ sinh nhật là những bữa tiệc, các hoạt động ngoài trời và trang trí hoa phải thực hiện mỗi ngày với số lượng khách khứa đông như thế. Dù nàng có khả năng hoàn hảo về việc tự mình sắp xếp mọi thứ, nàng vẫn tỏ vẻ rất biết ơn khi lắng nghe những ý kiến khác về các chi tiết và thậm chí vài đề xuất mới của người khác. Nữ bá tước dường như có ý đối xử rất yêu thương với nàng và cậu con trai lớn của mình.

Lauren thực lòng nảy sinh lòng yêu mến bà bá tước thừa kế. Chẳng bao giờ là vấn đề khi đi dạo với bà hay ngồi lắng nghe bà nói. Bàn tay trái của bà cứng còng và cong cong úp vào trong do kết quả của chứng nghẽn mạch máu. Nhưng không phải liệt hoàn toàn. Lauren giữ lấy bàn tay đó của bà bằng cả hai tay mình vào buổi tối sau khi mọi người đã đến và mát xa nó nhẹ nhàng, nhẹ kéo mở những ngón tay đó ra. Cảm giác rất tuyệt, bà Kit nói, và họ mỉm cười với nhau. Đó là vì mục đích của nàng mà nàng thấy mình tội lỗi nhất, vì nàng tin rằng tình yêu thương của bà đã được hoàn trả đầy đủ.

Chỉ còn với Sydnam là nàng vẫn còn thất bại khi xây dựng bất kỳ mối giao tiếp nào – hay bất kỳ quan hệ nào với anh trai cậu.

Nàng không gặp Kit nhiều. Hay đúng hơn là, nàng đã như thế kể từ khi trời mưa suốt trong khoảng thời gian còn lại của ngày đầu tiên đó và gần hết ngày thứ hai và mọi người buộc phải ở trong nhà, nhưng nàng không có nhiều thời gian bầu bạn với anh và cũng không được ở một mình với anh chút nào. Bài học bơi của nàng bị hủy bỏ vì thời tiết, nhưng sao lại phải thế khi dù sao thì họ cũng sẽ bị ướt thì anh không biết, anh nói thêm khi nàng phản đối. Vì vậy, nàng đã bị mất một buổi sáng đi ra ngoài với niềm vui tuyệt đối khi được nằm nổi và té nước. Nàng tự hỏi nàng sẽ làm thế nào nếu không có những hoạt động đó khi thời gian đó tới, nhưng nàng quyết định đẩy suy nghĩ đó sang một bên.

Họ chơi trò đổ chữ trong phòng khách suốt buổi tối thứ hai, một trò mà hầu hết mọi người đều tham gia được và gây nên nhiều náo nhiệt ồn ào và nhiều tiếng cười. Những người trẻ tuổi không muốn thấy trò chơi chấm dứt, và hậu quả là tất cả họ đều lên giường khá muộn. Lauren ngồi với Gwen cả giờ sau đó, như nàng vẫn làm hầu hết mọi đêm, trò chuyện với nhau. Sau nửa đêm, khi nàng quay về phòng, và thậm chí sau đó nàng cũng không đi ngủ ngay, mà thối tắt nệm và đứng ở cửa sổ, thả tung mái tóc, và lại thưởng thức khung cảnh của mặt trăng và những vì sao. Mưa đã ngừng rơi lúc gần tối và cuối cùng những đám mây cũng đã trôi đi rồi.

Anh đã ngủ chưa? Nàng biết rằng, giống như nàng, ít nhất đôi khi anh cũng bị chứng mất ngủ. Hơn một lần, nàng đã từng thấy anh ở bên ngoài sau khi mọi người đã đi ngủ cả. Có một lần anh đi ra xuống lối đi cho đến khi khuất dạng. Anh không có vẻ giống loại người có vấn đề về giấc ngủ. Anh luôn có vẻ vui tươi và cười đùa. Nhưng nàng cũng biết rằng vẻ bề ngoài không phải là Kit thật sự. Có những chiều sâu trong tính cách của anh đã được anh cẩn thận che giấu khỏi phần lớn những người anh quen biết.

Anh có vấn đề gì đến nỗi không thể ngủ được?

Những suy nghĩ của nàng như gọi hồn anh. Anh hiện ra bên dưới nàng nơi sân hiên, mặc quần ống túm và giày ống cao, một cái áo khoác cưỡi ngựa thay vì bộ trang phục buổi tối anh mặc cách đây một giờ hoặc cỡ đó. Anh đi bộ băng qua sân hiên đến rìa bãi cỏ và đứng đó, hai

chân hơi dẹt ra, tay chắp sau lưng, nhìn chăm chăm ra bóng đêm. Anh trông cô độc.

Có lẽ anh muốn được cô độc hay ít nhất là cô đơn. Có lẽ anh trân trọng thời gian như thế này, khi mọi người khác được cho là đã đi ngủ và cuối cùng anh có thể hưởng thụ một giờ trong cô đơn. Hoặc có lẽ bệnh khó ngủ dẫn anh ra ngoài, và có lẽ điều gì đó trong đầu làm anh mất ngủ. Có lẽ anh mệt, bồn chồn, và không vui. Cần một tâm hồn đồng điệu lắng nghe anh hoặc làm thính với anh – một sự hiện diện đầy cảm thông.

Hoặc có lẽ chính nàng là người cần có bầu bạn.

Vô cùng không đúng đắn nếu xuống đó và gia nhập với anh. Cho dù họ có hứa hôn thật sự thì cũng vẫn không đúng đắn vì họ chưa cưới. Nhưng nàng đang mòn mỏi đến chết vì sự đúng mực, vì sự đoan trang đứng đắn cực kỳ của nàng, về cách sống mà nhấn mạnh đến điều gì là đúng đắn hơn là trái tim của con người biết phải làm gì. Có lẽ trái tim là người hướng dẫn hành vi nghèo nàn và không đáng tin cậy, nhưng chắc chắn là đúng đắn một cách mù quáng và lạnh lùng.

Nàng vội chạy vào trong gian phòng thay đồ nhỏ xíu của mình trong khi nàng nghĩ. Nếu anh không muốn nàng, anh có thể bảo nàng đi khỏi. Và nàng sẽ không ở lại thêm nữa. Nàng sẽ chỉ đứng cạnh anh một lúc và nói chuyện với anh. Rồi có lẽ anh sẽ có thể ngủ được. Rồi có lẽ nàng cũng vậy.

Đi xuống lầu và băng qua sảnh trong bóng đêm không dễ tí nào. Và lúc nào nàng cũng lo sợ là anh có lẽ đã đi ra hướng khác hoặc nàng sẽ thấy là cửa đã cài chốt và không thể mở ra được. Nhưng khi nàng xoay cái nắm đấm khổng lồ của một cánh cửa, nó dễ dàng mở ra, và nàng bước ra những bậc thềm cẩm thạch.

Anh đã đi mất.

Chỉ có một khoảng trống nơi anh đã đứng trước đó hồi nãy. Mình thật quá trơ trẽn, nàng nghĩ, chậm rãi bước xuống những bậc thang, giữ chặt hai đuôi khăn choàng che qua ngực. Anh đi mất rồi. Nhưng ngay lúc nàng nghĩ vậy, nàng nhìn thấy anh. Anh đang sải bước băng qua bãi cỏ về hướng lối đi. Anh bước khá nhanh, nàng nghĩ. Nàng lưỡng lự một chút trước khi theo sau anh.

“Kit.”

Anh đã ra tới lối đi, cách cây cầu không xa. Lauren đi như chạy qua bãi cỏ. Nàng có thể cảm nhận được sự ẩm ướt của nó dưới mắt cá và gấu váy.

Anh dừng lại ngay và xoay về phía nàng dù nàng không gọi to.

“Lauren?”

Giọng anh ngạc nhiên. Anh không hài lòng à? Nàng đã làm điều hoàn toàn sai chẳng? Nàng bước về phía anh một chút và dừng lại cách anh vài bước.

“Tôi thấy ngài từ cửa sổ,” nàng nói. “Đây không phải lần đầu. Ngài không ngủ được à?”

“Em cũng không ư?” không thể nói được từ giọng anh là anh có bức mình hay không.

“Tôi nghĩ tôi có thể đi dạo với ngài,” nàng nói. “Tôi nghĩ có lẽ... dễ chịu khi có người bầu bạn.”

“Em có vấn đề về giấc ngủ à, Lauren.” Anh hỏi.

“Đôi khi,” nàng thú nhận. Nàng không quen như thế. Những thất vọng sau đám cưới lỡ làng đã cướp mất sự lãng quên bằng giấc ngủ của nàng từ rất lâu nay, và rồi sự mất ngủ trở thành một thói quen. Là những lúc nàng nhức nhối với những khát khao không tên. Nàng thường có thể làm mình bận rộn suốt ngày, nhưng ban đêm...

“Chúng ta nên quay về nhà,” anh nói. “Em không muốn đi cùng tôi đến nơi tôi đang đến đâu.”

“Ở đâu?” nàng hỏi.

“Thực ra là căn lều của người nuôi chim để đi săn ở trong rừng,” anh nói. “Tôi cho là tôi đã quen sống nhiều năm trưởng thành ở một mình, sống trong những hoàn cảnh khô khan. Một ngôi nhà văn minh, đặc biệt khi nó đầy những con người đang đè nặng lên tôi. Tôi thấy mình không thể hít thở một cách tự do. Từ khi tôi về nhà tôi đã trang bị lại căn lều với vài thứ cần thiết nghèo nàn, và đôi khi tôi đến đó vào ban đêm. Bằng cách nào đó nó xoa dịu lòng tôi. Đôi khi tôi ngủ ở đó.”

“À,” nàng nói, hy vọng mình đã không hành động quá vội vàng. “Vậy là, ngài muốn được ở một mình. Tôi xin lỗi. Ngài không cần quay lại nhà với tôi đâu, Kit. Không cần thật mà. Chúc ngủ ngon. Tôi sẽ gặp lại ngài vào sáng mai. Chúng ta sẽ - chúng ta sẽ đi bơi chứ?”

Anh không trả lời ngay. Nàng thấy bất tiện, và hơi bối mặt. Nàng vội quay đi. Nhưng giọng anh làm nàng dừng lại.

“Tôi muốn mời em đi cùng tôi,” anh nói.

“Thật chứ?” nàng nhìn anh. “Ngài không cần nói vậy chỉ vì phép lịch sự đâu, Kit. Tôi không muốn làm phiền.” Nhưng anh mỉm cười với nàng và anh trông đã trở lại như thường thấy.

“Thật mà.”

Nàng bước cạnh anh, giữ chặt khăn choàng. Anh không chìa cánh tay ra.

“Loại vấn đề gì làm em không ngủ được vậy?” anh hỏi.

Nàng lắc đầu. “Tôi không biết.”

“Chuyện năm ngoái phải không?” anh gợi ý.

Nàng lại lắc. “Tôi không biết.”

“Chúng ta hay đeo mặt nạ quá,” anh nói. “Không ai nhìn thấy vẻ đẹp và phẩm cách của Cô Lauren Edgeworth tại vũ hội của Quý bà Mannering cách đây vài tháng mà lại nghi ngờ là cô ấy đang có một trái tim hoàn toàn tan vỡ. Tôi rất tiếc là tôi không có sự nhạy cảm để nhận ra nó hay ngay cả nghi ngờ có nó. Tôi rất tiếc, Lauren.”

“Cuộc đời tôi còn tan nát hơn cả trái tim tôi,” nàng nói. “Nhưng nhìn lại, tôi không chắc...”

“Về cái gì?”

Họ đang đi qua cây cầu Palladian. Nàng có thể nghe thấy tiếng nước chảy bên dưới. Nàng hẳn sẽ hoàn toàn lạc lối và sợ hãi nếu bước chân anh không chắc chắn như thế. Và vì vậy, tất cả điều nàng phải làm là đặt niềm tin vào anh – một điều rất dễ làm. Nàng tin rằng nàng luôn cảm thấy an toàn tuyệt đối với anh, cho dù có cả một con thú hoang đói khát hiện ra trên đường đi của họ. Nàng mỉm cười với mình với suy nghĩ ấy.

Nàng không biết làm thế nào anh tìm ra được cái lều trong bóng đêm đen đặc, nhưng anh làm được. Anh lần dọc theo rầm dờ, lấy chìa khóa, và xoay nó trong ổ khóa. Anh cảm nhận được Lauren đứng trên ngưỡng cửa và đi vào trong. Một lúc sau, ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn được bật lên, và nàng bước vào trong một cabin gỗ nhỏ nhắn và đóng cửa lại. Anh đang quỳ một chân, thấp lên ánh sáng trong một lò sưởi nhỏ. Bên trong này thật ấm cúng và dễ chịu. Một cái giường thấp có phủ mền, một cái ghế bập bênh cũ, và một cái bàn gỗ được đeo gọt thô ráp từ một khúc cây với một cái ghế đơn bên dưới. Có hai cuốn sách trên bàn, và một ngọn đèn. Tách khỏi những thứ ấy là một tấm thảm vô giá trị trên sàn. Cái lều rất nghèo nàn.

“Ngồi cái ghế bập bênh đi,” Kit nói. Anh kéo cái mền trên cùng ra khỏi giường và trải nó qua lớp gỗ trần.

“Cảm ơn ngài,” nàng ngồi xuống và cái ghế đung đưa nhẹ nhàng dưới sức nặng của nàng.

Kit ngồi xuống bên giường, cánh tay choàng qua hai đùi dang rộng, bàn tay đung đưa ở giữa. Một tư thế thân mật, thoải mái. Nàng mỉm cười với anh, tựa lưng thoải mái vào ghế, và nhắm mắt lại. Đêm ấy không lạnh, nhưng hơi ấm từ lò sưởi thật dễ chịu. Nàng lắng nghe tiếng lửa cháy lách tách.

“Tại sao ngài lại có vấn đề với giấc ngủ?” nàng hỏi.

“Mất ngủ là một sự bảo vệ chống lại ác mộng, tôi nghĩ thế,” anh nói, “dù không thường nhận thức được.”

“Ác mộng?”

“Em không muốn biết đâu, Lauren.” Anh nói. Nhưng rồi anh tiếp tục. “Tôi trở thành quân nhân vì đó là điều cha tôi luôn định sẵn cho con trai thứ của mình. Và đó cũng là lựa chọn cá nhân của tôi. Tôi không thể nhớ lúc nào mà tôi không mơ trở thành một sĩ quan và tìm thấy chính mình trên chiến trường. Tôi cũng không bị vỡ mộng sau khi tôi nhập ngũ. Cuộc sống đó phù hợp với tôi. Những nhiệm vụ được giao là những cái tôi có thể làm được và làm rất tốt. Tôi có cơ hội trở thành sĩ quan trình sát khi nó đến, và tôi không bao giờ bỏ qua lựa chọn của mình. Xuất ngũ năm ngoái là một điều khó khăn mà tôi phải làm. Trong nhiều mặt, tôi thấy mình đang từ bỏ một phần những nét nhận dạng của mình. Nhưng...”

Cái ghế kêu cọt két. Một âm thanh chẳng dễ chịu chút nào. Anh gần như ngừng hẳn.

“Nhưng sao?” nàng hỏi.

“Nhưng nó liên quan đến giết chóc,” anh nói. “Tôi mất một thời gian dài để đếm số người tôi đã giết. Dĩ nhiên, có nhiều cách biện hộ cho giết chóc trong chiến tranh. Đó là tình thế giết-hay-bị-giết. Dễ chịu nhất, dù không thể thường xuyên, là nghĩ quân địch chỉ là vô số những con quái vật hay quỷ dữ, không xứng đáng với cái gì hơn cái chết. Chắc chắn khi một người là lính, người đó phải tìm cách vượt qua sự đắn đo và đơn giản làm điều phải được làm. Nhưng gương mặt của những người đã chết cứ đến trong những cơn ác mộng của tôi. Không, không phải đã chết. Đang chết. Gương mặt của những người đang chết. Những người bình thường có mẹ có vợ và người yêu ở nhà. Những người có những mơ ước và hy vọng, có những nỗi lo và những điều bí mật. Những người như tôi. Trong những cơn ác mộng tồi tệ nhất, người đang chết đó có khuôn mặt giống người tôi nhìn thấy trong gương mỗi ngày.”

“Với điều đó ngài có thể chứng minh ngài là một con người,” nàng nói. “Chiến tranh sẽ là tàn ác thực sự nếu nó phá hủy tất cả những sự khùng khiếp của giết chóc.”

“Nhưng nó sẽ dễ ngủ hơn nếu ai đó là một con quái vật không cảm xúc,” anh nói.

Nàng chưa bao giờ nghĩ liệu trí óc của con người có bị tàn phá vĩnh viễn bởi sự tàn bạo của chiến tranh không. Nàng luôn cho rằng người Anh chiến đấu vì chính nghĩa và công lý và vì vậy, chẳng có vấn đề gì với lương tâm của họ cả.

“Nếu tôi biết ơn một điều,” anh nói, “thì đó là em, mẹ tôi, bà và những đứa trẻ trong phòng trẻ đó chưa bao giờ ở trên đường đi của những đoàn quân trong chiến tranh. Ít nhất, tôi dễ chịu vì điều đó.”

Nàng mở mắt và xoay đầu qua mỉm cười với anh. Đến lúc đổi đề tài rồi, nàng nghĩ, đến lúc chiếu sáng sự u ám, làm anh có thể quay về nhà và ngủ không mộng mị.

“Bọn trẻ thật làm tôi thích thú, Kit ạ.” Nàng nói. “Tôi chưa từng gặp nhiều trẻ con từ khi tôi còn bé. Ngài biết không, tôi là một đứa trẻ hạnh phúc đấy. Còn ngài?”

“Có chứ.” Anh mỉm cười.

“Vậy thì, đó là điều chúng ta thường có,” nàng nói. “Điều đó rất hiếm hoi, tôi tin thế. Tôi không thường nghĩ về thuở nhỏ, nhưng có rất nhiều khoảng thời gian hạnh phúc. Tôi may mắn có Gwen và Neville làm bạn, và những họ hàng mà chúng tôi đi thăm khá thường xuyên nữa.”

Họ bắt đầu trao đổi những câu chuyện về thời thơ ấu, như ý đồ của nàng. Những câu chuyện đầy sự hài hước và phiêu lưu và luyến tiếc quá khứ - và tình nghịch từ phía anh. Đầu tiên, những câu chuyện của họ luân phiên nhau không ngừng. Nhưng sau cùng, Lauren ngửa đầu ra và lại nhắm mắt lại, và khi những khoảng dừng giữa những câu chuyện trở nên dài hơn, họ không còn thấy thoải mái nữa, nhưng đọng đầy những suy nghĩ ảm áp và tình bạn dễ chịu không cần nói thành lời. Ngọn lửa, mà anh đã khơi lên, đang tàn dần, cháy lún ngùn và kêu lách tách nho nhỏ. Cái ghế đu kêu kéo kẹt với nhịp điệu chậm hơn.

Phải, nàng đã có một tuổi thơ hạnh phúc, điều mà nàng đã có thể không có nếu mẹ nàng và cha dượng quay về từ chuyến đi sau đám cưới và mang nàng đến nơi nào đó sống một mình với họ, cách xa anh chị nuôi của nàng. Nhưng nhiều khoảng thời gian thở bé ghim chặt một cách bí mật suy nghĩ về người mẹ mà gương mặt nàng còn không thể nhớ nổi. Thật lạ lùng!

Nàng thở dài sườn sượt.

Kit vẫn ngồi thẳng ở một bên giường, dù càng lúc anh càng buồn ngủ. Tiếng kéo kẹt của cái ghế đu cũ lẽ ra phải gây phiền cho anh thì nó lại không. Nó đang ru ngủ anh trước khi dừng lại hoàn toàn.

Lauren, anh đoán, đã ngủ rồi. Nàng không lên tiếng đã vài phút, và nàng không đáp lại câu chuyện cuối cùng anh kể.

Anh đã ngừng nghĩ về tuổi thơ trong suốt mấy năm qua. Gần như chẳng có ký ức nào có Jerome và Syd, và rất ít cái có liên quan đến nhà Bedwyns. Nhưng đêm nay anh đã lại mở ký ức ra và thấy chúng thật vui tươi, thật đáng ngạc nhiên, không hề đau đớn hay cay đắng. Cho dù tất cả những điều xảy ra ba năm trước, chúng vẫn là những năm tháng hạnh phúc. Anh cho là, chính tình bạn và tình anh em đã định hình trong anh, nuôi dưỡng anh, và biến anh thành người hiện giờ.

Đầu Lauren nghiêng sang bên. Một tư thế dễ mẫn, rất khác biệt với vẻ đoan trang khuôn phép thông thường của nàng. Anh nên đánh thức nàng dậy và đưa nàng về nhà. Anh nghĩ anh nên thanh toán đi ngủ cho đến hết phần còn lại của đêm nay thì hơn. Thật tình thì, anh có thể ngủ liền ngay bây giờ nếu anh cho phép mình làm thế. Nghĩ đến việc đi về nhà thật nản quá.

Nàng đã cố tình làm điều đó, anh nghĩ, nhìn nàng chăm chăm. Nàng đã để anh nói về những cơn ác mộng, nhưng nàng không cho phép anh đắm mình trong chúng. Nàng đã đổi đề tài. Nàng đã làm điều đó quá khéo léo đến nỗi giờ anh không thể nhận ra họ đã đột ngột thấy mình nói về thuở nhỏ như thế nào nữa. Cái gì đã tạo ra mối liên kết từ câu chuyện của anh về chiến tranh và giết chóc? Anh không thể nhớ nổi, nhưng anh bị thuyết phục là nàng đã cố tình và khéo léo làm điều ấy. Nên tinh thần anh đã nhẹ nhõm, do vậy suy nghĩ của anh cũng nhẹ nhàng hơn, sáng sủa hơn, dẫn đến buồn ngủ.

Anh ngoác miệng ra ngáp.

Nếu anh không sớm đánh thức nàng, nàng sẽ bị đau cổ. Anh đứng lên và giơ một tay ra để lay vai nàng – nhưng rồi rút lại bên mình mà chưa chạm vào nàng. Anh nhìn vào giường rồi kéo hai cái mền còn lại ra. Họ ở một mình bên nhau giữa đêm trong một phòng, trên một giường – một tình huống nguy hiểm tiềm tàng nếu anh từng bao giờ được nghe tới. Thật kỳ quặc nhưng suy nghĩ về sự cảm dỗ chưa một lần thoáng qua đầu anh từ khi họ vào trong căn lều này. Và thậm chí bây giờ niềm khao khát anh biết anh có thể cảm nhận về nàng cũng chưa chi phối đầu óc anh.

Anh quay lại cái ghế bập bênh, cúi xuống, bế nàng lên tay. Nàng tỉnh dậy, hửn rồi, nhưng nàng quá buồn ngủ để tỉnh hẳn. Anh đặt nàng xuống giường, càng sâu vào trong càng tốt. Anh tháo giày nàng, rồi giày anh và nằm xuống cạnh nàng. Anh kéo mền đắp cho cả hai. Nàng ngái ngủ nhìn anh suốt thời gian ấy. Đó không phải là một cái giường rộng. Không có khe trống nào

giữa họ cả (Oái!!).

“Ngủ lại đi,” anh nói.

Anh nghĩ có lẽ nàng đã ngủ trước khi anh bảo câu ấy. Anh lại có thể ngửi thấy mùi xà phòng thơm trên tóc nàng. Anh có thể cảm thấy những đường cong mềm mại của cơ thể nàng bên phải mình, và hơi nóng của nàng. La lùng là, dù anh đã bị khuấy động một nửa, thì đó cũng chỉ là một cảm giác được kiểm soát dễ dàng, và dễ chịu. Anh không muốn mong muốn nàng một cách gấp gáp. Anh không muốn điều này trở thành cuộc truy hoan của thể xác.

Quá quý giá để không làm điều đó.

Nàng quá quý giá.

Bằng phương pháp của mình, nàng đã tạo ảnh hưởng lên mẹ và bà anh – thực ra, anh tin là bà yêu quý nàng. Nàng đã giành được sự yêu mến tôn trọng của cha anh. Và tất cả điều ấy với một sự đoan trang trầm lặng. Cuộc đời anh ở đây trở nên dễ chịu hơn vô cùng từ khi nàng đến – không biết làm sao mà anh thấy dễ dàng quan hệ lại với gia đình, dĩ nhiên trừ Syd.

Anh đã dạy Lauren hướng ngoại nhiều hơn một chút. Anh dạy nàng tắm trong hồ và leo cây. Anh đã dụ được nàng thoải mái mỉm cười và cả cười thành tiếng. Nhưng không chỉ những thay đổi trong nàng quý giá đối với anh. Mà chính là nàng đã để anh thâm nhập vào con người thực sự bên trong dưới vẻ ngoài lạnh lùng. Không đòi hỏi nhiều cho bản thân nhưng nàng đang làm việc một cách lặng lẽ và không mệt mỏi để làm cho mọi người dễ chịu.

Có lẽ, anh sững sốt vì những điều ấy, bởi sự thật là một người phụ nữ như thế - rõ ràng không hề có bất cứ một sức thu hút nào – lại hấp dẫn anh.

Nàng *hấp dẫn* anh.

Anh quay đầu, chà mặt mình vào những lọn tóc mềm mại của nàng, và hôn lên đỉnh đầu nàng.

Anh chìm vào giấc ngủ trong tíc tắc khi ngọn đèn trên bàn tắt và đám lửa tàn trong lò sưởi lụi dần.

Ngay khoảnh khắc bừng tỉnh giấc, Lauren không biết nàng ở đâu. Nhưng rồi nàng nhớ ra là mình vẫn còn ở trong căn lều gỗ nơi nàng và Kit trò chuyện đêm qua. Nàng đã ngồi trên cái ghế bập bênh, càng lúc càng buồn ngủ, và thấy càng lúc càng khó tập trung nổi vào những điều anh đang nói. Và rồi...

Nàng đang nằm trên giường, nàng nhận ra dù không mở mắt. Cái gối dưới cổ ấm áp và thoải mái. Nàng đang nằm nghiêng một bên tựa vào cái gì đó rất dễ chịu. Một chân nàng chen giữa...

Nàng không ở trên giường một mình, nàng nhận ra trong chớp mắt. Nàng nằm trong vòng tay Kit. Nàng có thể nghe thấy tiếng đập con tim anh. Nàng có thể ngửi thấy mùi hương dầu thơm của anh. Nàng đông cứng báo động mất một lúc, rồi mấy ngón chân thử ngo ngoáy trên

bàn chân trần báo cho nàng biết là nàng không đi giày. Nhưng khi nàng từ từ dời một bàn tay để chạm vào hông mình, thì một phát hiện an lòng là nàng còn mặc nguyên quần áo. Nàng nằm ở phía trong giường. Chẳng có cách nào ngọ nguậy trèo ra mà không đánh thức anh cả.

Nhưng nàng có muốn làm thế không? Ngọ nguậy để trèo ra ấy?

Những người ở nhà sẽ nghĩ cái gì cơ chứ?

Bất cứ điều gì nàng đã làm à?

Mà thật ra nàng có làm gì đâu. Chẳng làm gì phải xấu hổ cả. Nàng nói chuyện với Kit, và họ giúp làm cho nhau thoải mái và có thể đi ngủ trong thanh thản. Đây chỉ là một việc bất ngờ xảy ra trong mùa hè mà nàng sẽ giấu kín chỉ để nhớ đến trong tương lai. Nàng sẽ nhớ đêm này lắm lắm!

“Em thức rồi à?” anh nhẹ hỏi.

Nàng mở mắt, nhẹ nghiêng đầu ra sau – nó nằm giữa cổ và vai anh – và nhìn anh trong ánh nắng ban mai yếu ớt qua cánh cửa sổ nhỏ của căn lều.

“Tôi đã ngủ giữa một trong những câu chuyện của ngài à?” nàng hỏi.

“Giữa câu chuyện hay nhất.” anh lắc đầu lộ rõ vẻ muộn phiền.

“Kit,” nàng nói, đột nhiên thấy áy náy, “Tôi-“

“Không,” anh dứt khoát. “Đây là dịp để tôi làm một quý ông hoàn hảo. Ừm, gần như hoàn hảo. Tôi cho là lẽ ra tôi nên đánh thức em và đưa em về nhà mới là hoàn hảo. Nhưng tôi ngần ngại đi bộ về.”

“Ngài đã ngủ à?” nàng hỏi anh.

“Như một đứa trẻ.” Nàng thấy nụ cười tươi tắn của anh lóe lên trong bóng tối mờ mờ. “Cảm ơn em, Lauren. Vì đã lắng nghe và... ở lại đây.”

Anh là người cần được lắng nghe, nàng nghĩ. Anh không phải là người vô tư lự, dễ hiểu mà nàng đã đánh giá trong lần gặp đầu tiên.

“Làm sao chúng ta quay về nhà mà không để ai nhìn thấy?” nàng có thể cảm thấy hai má mình bừng đỏ.

“Tại sao chúng ta lại khuấy lên sự nghi ngờ bằng việc cố lén lút để không bị nhìn thấy?” anh hỏi. “Chúng ta sẽ đường hoàng đi trên lối đi, và bất cứ ai nhìn thấy chúng ta sẽ cho là chúng ta ra ngoài đi dạo buổi sớm.”

Anh rút cánh tay dưới đầu nàng lại và lăn người ngồi dậy ở mép cái giường hẹp, quay lưng lại với nàng. Anh chống khuỷu tay lên đùi và chải mấy ngón tay vào tóc. Anh trông rối bù và... hấp dẫn không tả được.

Lauren thấy khó mà tin nổi là nàng đã trải qua đêm trên giường với một người đàn ông. Thậm chí còn sững sốt hơn nữa với sự thật là chẳng hề cảm thấy choáng váng, hay hoảng hốt, hay cảm thấy nhục nhã.

Trò giả dối này nên kết thúc càng sớm càng tốt, nàng nghĩ khi anh đứng lên và nàng tìm thấy giày bên cạnh giường. Nàng đang trở thành một người đàn bà hư hỏng.

Anh mỉm cười với nàng khi anh giữ cửa mở và nàng bước ra không khí ban sớm trong lành và tiếng chim ríu rít bản hợp xướng bình minh trên những ngọn cây. Nụ cười mỉm của anh – tiếng cười của anh – là thứ nàng sẽ nhớ rất lâu khi những kỷ ức khác phai nhạt dần, nàng nghĩ. Đó là kỷ ức chắc chắn sẽ mang lại một nụ cười mỉm cho chính nàng trong những năm dài sắp tới.

Anh nắm lấy bàn tay nàng khi họ bắt đầu bước đi.

“Sẽ có ích nếu bất cứ ai nhìn thấy,” anh giải thích. “Chẳng có cảnh tượng nào âu yếm hơn là cặp vợ chồng hứa hôn nắm tay nhau cả.”

“Kit,” nàng nói giọng quở trách, nhưng không hề cố gắng rút tay ra.

Chương 14

Mặt trời tỏa nắng trong ngày tiếp theo và có thể bắt đầu những hoạt động giải trí ngoài trời. Lauren không ra ngoài cho đến chiều – nếu không kể đến chuyến đi về nhà với Kit từ căn lều sau sáu giờ sáng một chút. Nàng giúp nữ bá tước xem xét những kế hoạch cho ngày sinh nhật và đề nghị đảm nhận vài trách nhiệm cho những sự kiện trong ngày đó. Nàng bỏ một giờ trong phòng trẻ theo lời mời của Nell Clifford. Và nàng ngồi chuyện trò một lúc lâu, đầu tiên với ông nàng và rồi với bà bá tước thừa kế và Quý bà Irene.

Một nhóm những người trẻ tuổi cùng nhau đi cưỡi ngựa vào buổi chiều. Họ ồn ào nài nỉ Gwendoline và Lauren đi cùng. Gwen khá dứt khoát khi từ chối, nhưng lý do từ chối của Lauren thì bị gạt qua một bên.

“Ồi, đi đi mà,” Marianne Butler trẻ tuổi năn nỉ. “Con muốn thấy bộ trang phục cưỡi ngựa của cô. Con cá nó rất *mê hồn*.”
“Các quý cô không cá cược,” anh trai Crispin của cô bé nhắc cô và nhận được một cái nhìn chăm chăm chăm chú thô lỗ mà Lauren vờ như không để ý thấy – và nàng ngạc nhiên khi thấy rất thú vị vì điều ấy.

“Dĩ nhiên là cô ấy sẽ đi,” Daphne Willard nhanh nhẹn nói. “Nếu đây chỉ là một trò trẻ con, thì tôi không dám nói với cô đâu.”

“Và chú Kit sẽ gầy mòn vì cô không ở đấy đó,” Frederick Butler thêm vào, “và có thể ngã ngựa.”

“Chúng ta sẽ phải đưa chú ấy về nhà trước nhất,” Phillip Willard nói, thêm vào không cần thiết.

“Dĩ nhiên cô Lauren sẽ đi mà,” Kit nói với một nụ cười toe toét. “Chú đã hứa làm cho mùa hè này vui vẻ hơn bất cứ mùa hè nào cô ấy từng biết. Làm sao làm mình vui nếu không ra ngoài để ít nhất đi phi nước đại kha khá chứ.”

Nàng nhìn anh quở trách, nhưng hôm nay anh đã mang đôi mắt vui vẻ thường lệ và nàng biết không thể tranh luận với anh. Lòng nàng xốn xang khi nhớ lại nàng đã qua đêm với anh, nằm trong hơi ấm của anh, lắng nghe tiếng hơi thở sâu của anh, thậm chí vài lần nàng đã trôi nổi trong sự nhận thức lơ mơ. Nàng đã ngủ với anh. Cư xử của nàng trước hè này có thể trở nên tai tiếng hơn tới mức nào? Và một giọng nói nho nhỏ trong lòng nàng thêm vào rằng vui vẻ hơn biết là bao nhiêu khi nàng bắt đầu nhận ra bản tính nổi loạn đang dậy lên của mình. Đó là đêm tuyệt diệu nhất trong cuộc đời nàng.

“Ồ, được thôi.” Nàng yếu ớt nói. “Tôi sẽ đi. Nhưng tôi không phi nước đại đâu, Kit. Ý tưởng hay thật đấy! Tôi sẽ là người trở về nhà trước tiên.”

Kit nháy mắt với nàng và đám họ hàng thấy lời lẽ của nàng thật là hài hước. Bà bá tước thừa kế và Dì Clara, có mặt ở đấy, cũng mỉm cười khoan dung.

Claude Willard là người quyết định tốc độ, khi dẫn đường ra khỏi chuồng ngựa, rất bình tĩnh làm người ta vững dạ. Lauren đi giữa Marianne, người cứ tiếc rẻ là không có đáng để mặc một thứ tao nhã tuyệt diệu như bộ đồ cưới ngựa của Lauren, và Penelope Willard, người muốn biết – trong vô số điều khác – là các quý ông ở London có đẹp trai hơn những người ở đây không. Đó là một kinh nghiệm mới lạ, khá là vui đối với Lauren khi trở thành thần tượng được ngưỡng mộ của các cô gái trẻ chưa bị “out”.

Kit cười phía trước cách một quãng ngắn, giữa một nhóm đang cười đùa xả láng. Dù vậy, anh vẫn thường liếc lại, và mỉm cười. Và để kiểm tra xem nàng có còn ngồi vững trên yên ngựa không chứ gì? Lauren tự nhủ. Nhưng nàng đang bắt đầu thấy thích thú cả việc cưới ngựa lẫn những người bầu bạn.

Ấy là, cho đến khi, Quý cô Freyja Bedwyn và quý ngài Rannulf xuất hiện, cũng trên lưng ngựa, và chọn gia nhập vào nhóm đi phía sau sau khi trao đổi những câu chào hỏi âm ỉ với cả nhóm, mà gần như tất cả mọi người đều có vẻ quen biết nhau.

Đột nhiên, không biết làm sao, Lauren thấy mình đi giữa hai người họ.

“Vây, cô thực biết cưới ngựa, Cô Edgeworth,” Quý cô Freyja nói, kiểm soát với kỹ năng tuyệt vời con chiến mã đầy hứng khởi và của mình, nó rõ ràng đã quen với tốc độ nhanh hơn nhiều.

“Và với một dáng ngồi rất tao nhã,” quý ngài Rannulf thêm vào, đôi mắt chế giễu của anh ta lướt khắp người nàng làm cho những lời lẽ ấy càng khiếm nhã thêm.

“Tôi đã nghĩ sẽ thấy cô ở Alvesley, vất vả làm việc với khung mẫu thêu của cô,” Quý cô Freyja nói.

“Thật à?” Lauren lãnh đạm đáp lại. “Thật lạ kỳ.”

“Em đang thể hiện sự thiếu hiểu biết đấy,” người anh trai nói với cô ta. “Ngay cả anh còn biết là chỉ có những cô bé gái mới dùng khung mẫu thêu thoi. Cô Edgeworth chắc chắn đã thành thạo từ rất lâu với mấy thứ đăng ten và dệt vải, làm ren, đan len, kết chỉ viền và những thứ tài năng hấp dẫn khác mà các quý cô thực thụ sử dụng thời gian một cách rất hữu ích để làm.”

“Ồ, cô làm tất cả những thứ ấy à, Cô Edgeworth?” Quý cô Freyja hỏi. “Cô làm tôi xấu hổ quá. Tôi luôn thấy chúng *quá* tẻ ngắt.”

“Rất may là,” Lauren nói, “trên đời có rất nhiều dạng hoạt động khác nhau để phù hợp với mọi sở thích.”

“Phải, sở thích của tôi không phải là bò trên bề mặt trái đất khi tôi có một con ngựa dưới chân,” Quý cô Freyja nói. “Nếu chúng ta đi chậm hơn nữa thì chúng ta sẽ rơi vào nguy hiểm bị bỏ lại đằng sau đó. Đua với tôi đi, Cô Edgeworth. Đến đỉnh đồi đó nhé?” cô ta chỉ ngọn roi qua đồng cỏ mà họ đang đi đến ngọn đồi có lẽ cách đó khoảng vài dặm – Lauren nghĩ đó là ngọn đồi đằng sau Alvesley và là nơi kết thúc của con đường ít người lui tới.

“Tôi e là tôi không thể làm cô hài lòng được,” Lauren nói. “tốc độ này phù hợp tuyệt hảo với tôi.”

“Tôi phải thú nhận, Cô Edgeworth,” quý ngài Rannulf nói, hạ giọng xuống, vẻ chế nhạo trong mắt chuyển sang nét cười, “là một tốc độ chậm chạp thỉnh thoảng có thể làm thỏa mãn cũng bằng phi nước đại mạnh mẽ tới đích. Chỉ cần có một con ngựa xứng đáng với cố gắng của sự kèm chế mà thôi.”

Anh ta không thể có ý... nhưng Lauren không có cơ hội tiêu hóa cơn sốc của mình.

Quý cô Freyja đã lên giọng để kêu gọi sự chú ý của cả nhóm “Cô Edgeworth sẽ không đua với tôi,” cô ta kêu to. “Không ai chấp nhận thách thức của tôi à? Kit? Anh không thể nói không được. Dù với con ngựa đó anh còn không thể đánh bại một con la để đến đỉnh đồi nữa.”

“À, một thách thức,” quý ngài Rannulf rì rầm.

Kit cười tinh quái. “Em sẽ phải ăn mấy lời đó trong vòng vài phút đấy, Freyja,” anh nói. Anh tạo một cử chỉ ngông cuồng bằng một cánh tay. “Bắt đầu đi.”

Vài người họ hàng hò reo nhiệt tình khi Quý cô Freyja thúc cựa giày vào hông ngựa và, cúi thấp xuống một bên yên, phi thẳng về hướng ngọn đồi. Với một tiếng cười, Kit theo sau cô ta.

“Cô ấy luôn sôi nổi quá chừng,” Daphne Willard vui vẻ nhận xét.

“Và thường nhiều hơn Kit,” quý ngài Rannulf thêm vào.

Lauren nhìn họ vào một cuộc đua mà nàng biết rõ chắc chắn được sắp đặt vì lợi ích của nàng. Họ trông giống như nàng đã hình dung vào ngày ở trên đồi cùng Gwen. Họ phi nước đại bên nhau, bay bay như ngọn gió. Và họ trông rất tuyệt diệu cùng nhau.

Họ sẽ tuyệt diệu cùng nhau một khi mùa hè này trôi qua và cả hai đều tự do và không bị áp

lực làm liên minh với nhau nữa. Họ cân xứng với nhau về sự đam mê và liều lĩnh.

Mình không bận tâm, Lauren tự nhủ. Nàng không trách Kit. Nàng không muốn trách cứ gì anh. Nàng chỉ muốn được tự do. Nhưng nàng không thể ngừng nhớ đến đêm đó – những câu chuyện cùng chia sẻ, sự dịu dàng, cùng chia sẻ tiếng cười, tiếng kéo kẹt thành giai điệu của cái ghế bập bênh, khi lười nhác giật mình thức giấc vì anh bế nàng ra khỏi ghế và đặt lên giường, cảm giác nằm ngủ dễ chịu khi cơ thể nàng tựa vào anh.

Hai người đua ngựa ngồi cạnh nhau dưới chân đồi khi cả nhóm đến nơi. Ngựa của họ được tháo dây đang gặm cỏ gần đó. Lauren bắt gặp cái liếc của Quý cô Freyja và nhìn thấy sự thách thức, niềm hân hoan thắng lợi và thoáng ác ý hiểm độc mờ mờ ở đó.

“VẬY, ai thắng?” Claude Willard hỏi.

“Kit,” Quý cô Freyja đáp lại. “Anh ấy hẳn đã tụt lại sau để cho tôi thắng, nhưng tôi bảo tôi sẽ bắn vào giữa hai mắt anh ấy nếu anh ấy hạ mình như thế.”

“Phần thưởng là gì, Kit?” quý ngài Rannulf hỏi.

“Ah,” anh nói, đứng lên, leo lên ngựa, và đi về phía Lauren, “chúng tôi chưa thảo luận trước về điều đó, giờ, nếu không ai phản đối, vợ hứa hôn của tôi và tôi muốn có chút thời gian một mình với nhau.”

Lauren quay ngựa mà không bình luận gì và đi với Kit trong khi Daphne phía sau họ đang đề nghị mọi người leo lên đồi và nghỉ trên đỉnh.

“Freyja và Ralf làm phiền cô phải không?” Kit hỏi.

“Không kiểu nào mà tôi không xử lý được,” nàng đáp.

Anh nhìn qua nàng, một nụ cười trong ánh mắt. “Không,” anh nói. “Tôi đã nhận ra điều đó ở cô. Chiều nay có làm cô vui chút nào không?”

“Dĩ nhiên là có,” nàng quả quyết với anh. “Tôi thích tất cả người thân của ngài, Kit. Tôi thích sự bầu bạn của họ.”

“Nhưng đó không phải là kiểu những điều đáng nhớ mà tôi đã hứa với cô.” Anh cười ma mãnh với nàng. “Chúng ta hãy khoan thai đi qua cái cổng đó vào đồng cỏ, rồi ta sẽ thấy.”

“Kit!” nàng phản đối. “Đừng có ý tưởng gì nữa. tôi đã rất hạnh phúc rồi.”

Nhưng anh chỉ cười không thành tiếng.

“Bây giờ.” Anh đóng cánh cửa sau lưng họ lại vài phút sau đó và chăm chú nhìn ra xa – có vẻ rất xa. “Có một cái cửa khác ở phía bên kia, cô có lẽ sẽ nhớ ra cho dù không thể nhìn thấy qua cái đồi nhỏ ở kia được. Chúng ta sẽ đưa đến đó.”

“Kit!”

“Và lần này,” anh nói tiếp, “chúng ta sẽ thỏa thuận trước về giải thưởng. Một nụ hôn nếu tôi thắng. Và – *cái gì* nếu cô thắng nhỉ?”

“Chẳng cần phải định ra cái gì cả,” nàng cảm phẫn. “Chắc chắn là quý ngài sẽ thắng, và tôi sẽ rất ngu xuẩn nếu chấp nhận lời thách thức của ngài. Tôi không bao giờ đua đâu, Kit. Tôi không bao giờ bắt một con ngựa phi nước đại.”

“Vậy thì lần này cô sẽ làm thế,” anh nói. “Dù vậy, tôi rất có tinh thần thể thao. Tôi sẽ để cô bắt đầu trước. Tôi sẽ đếm chậm đến mười.”

“Ki-it!”

“Một.”

“Tôi không đua đâu.”

“Hai.”

“Tôi cho là ngài sẽ không thỏa mãn cho đến khi tôi gầy cổ.”

“Ba.”

Nàng rời khỏi.

Nàng biết con ngựa của nàng có thể phi nước đại ít nhất nhanh gấp đôi tốc độ bình thường. Nàng không có ý để nó làm thế chút nào. Tuy vậy, nàng vẫn cảm thấy mặt đất như đang bay dưới chân nó, như thể gió sẽ thổi bay mũ nàng dù có kim ghim, như thể nàng chưa bao giờ làm bất cứ điều gì nguy hiểm hay vui vẻ trong đời mình trước đây.

Anh không vượt qua nàng. Mất khá lâu trước khi nàng nhận ra anh ngay ở ngay sau vai trái nàng – ở vị trí có thể tóm kịp nàng nếu nàng ngã? Nàng bắt đầu cười.

Đến khi cánh cửa hiện ra – vẫn còn đóng khi họ lên đến đỉnh đồi – nàng cười mãi không dừng, và nàng có thể nghe thấy tiếng Kit cười sau lưng nàng.

“Tôi sẽ đánh ngài một trận,” nàng hét lên dù chỉ cách nhau vài yards. “Tôi sẽ-“

Anh vượt qua nàng cứ như ngựa nàng đang đứng im vậy.

Nàng cúi về phía trước cho đến khi mũi gần như chạm vào cổ ngựa. Hình như nàng không thể ngừng cười lại được.

“Nếu em ngẩng đầu lên,” cuối cùng anh nói. “tôi có thể đòi phần thưởng của tôi.”

“Không công bằng,” nàng nói, ngồi thẳng dậy. “Ngài chỉ đang đùa với tôi thôi. Tôi sẽ là người đặt phát đạn giữa hai mắt ngài. Ôi, Kit, thật là vui quá!”

“Tôi luôn nghĩ,” anh nói, tể ngựa lên sát bên nàng cho đến khi đầu gối nàng ép vào đùi anh, “không gì có thể đáng yêu hơn đôi mắt em. Nhưng chúng có thể đáng yêu hơn nữa khi chúng lấp lánh, như bây giờ vậy.”

“Ồ, ngớ ngẩn,” nàng đập lại lời tăng bốc đại đột đó, nhưng hơi ấm của nó xuyên đến tận giữa tim nàng.

Và rồi môi anh trên môi nàng, dứt khoát, ấm áp, miệng anh mở ra. Anh lấy phần thưởng của mình với sự kỹ lưỡng chậm rãi trong khi nàng lại nghĩ đến sự đáng yêu của đêm qua với nhận ra với một chút sững sốt là nàng đang trong nguy cơ của việc trở nên thận trọng quá nhiều nên không thể cảm thấy thoải mái.

“Đấy!” nàng nhanh nhẹn nói khi anh kết thúc. “Món nợ được trả rồi đấy, ông ngốc ạ.”

Nàng chờ anh cười toe. Nhưng thay vì vậy anh chỉ mỉm cười nhẹ nhàng.

“Ngốc à,” anh thì thầm. “Ừ, tôi nghĩ tôi như vậy thật.”

Nàng đang ở trong hiểm nguy nghiêm trọng.

Khi gia đình tụ họp trong phòng khách tối hôm đó là một sự kiện vui vẻ. Hai cái bàn đánh bài được lập nên cho những người già. Vài người trẻ hơn luân phiên đánh đàn piano trong khi những người khác tụ tập xung quanh đó lắng nghe, hát hò, đùa giỡn và cười cợt. Những người khác đứng hoặc ngồi thành nhóm, nhấp trà, nắm bắt các thông tin gia đình và những câu chuyện ngồi lê đôi mách do những người khác cung cấp.

Bà của Kit là trung tâm của tất cả, trong chiếc ghế bên lò sưởi, gật gù và bằng lòng dù sự thật là bà đã thường thích chơi bài hơn. Lauren ngồi trên một chiếc ghế đầu cạnh bà, xoa bóp bàn tay bị liệt của bà, như đã thành thói quen hàng ngày của nàng. Nàng là một đứa trẻ xinh đẹp, bà già nói với nàng, không phải lần đầu tiên.

“Khó mà làm đứa trẻ được, bà ơi,” Lauren nói với giọng sự-thật-là-thế lặng lẽ thường thấy. “Cháu hai mươi sáu rồi.”

“Nhưng rõ là rất đẹp, thưa bà,” Kit nói từ chỗ ngồi trước lò sưởi. “Cháu hoàn toàn đồng tình với bà ở điểm ấy. Dù vậy, không về những điểm khác đâu nhé. Cháu có thể hỏi, cháu muốn điều gì với một cô dâu trẻ con cơ chứ?”

Bà anh cười nhẹ. Anh biết bà trở nên gần bó sâu đậm với Lauren rồi.

Nam tước Galton ở một trong mấy cái bàn bài bạc, cùng phe với mẹ Kit, trong khi Quý bà thừa kế Kilbourne và Chú Melvin Clifford đo kỹ năng với họ. Quý cô Muir trò chuyện với Sydnam ở khung cửa sổ, chỗ ngồi thường lệ của cậu vào buổi tối.

Kit thấy hài lòng. Gia đình Lauren rất phù hợp với anh. Anh thích cả ba người ở đây, và họ

đều có vẻ chấp thuận anh. Dĩ nhiên, không ai trong số họ từng ở London suốt năm qua và bị tai tiếng mà anh chuốc lấy ở đó làm hỏng quan điểm của mình. Kit mỉm cười khi anh nhớ đến buổi tra hỏi mà Nam tước Galton đã yêu cầu trong ngày ông đến. Ông đã chinh phục Kit với sự tra hỏi kỹ lưỡng hơn nhiều so với Portfrey, hỏi han về những thành tích trong quân ngũ của anh, những khát vọng hiện giờ của anh, và những triển vọng trong tương lai của anh. Kit đã thấy mình – khá ngu xuẩn, trong tình huống đó – khi trang trọng đề nghị ông già dặt tay Lauren. Vừa lúc Nam tước Galton chính thức chấp thuận điều đó.

Nàng thực sự là một người vợ lý tưởng cho anh, một nữ bá tước toàn vẹn, một thành viên hoàn hảo của gia đình anh. Anh đã bị thuyết phục suốt mấy ngày qua là anh có thể sẽ thấy mãn nguyện với nàng. Và cho đam mê – à, đam mê chưa bao giờ có tác dụng với anh. Tốt nhất, nó không bao giờ kéo dài hơn một hoặc hai tuần; tệ nhất, nó làm anh khổ sở cực kỳ. Anh có thể tin cậy vào sự mãn nguyện, thả lỏng bên trong nó, già đi với nó. Với *nàng*. Chỉ nếu như anh có thể thuyết phục nàng trong tuần tới hoặc tuần tới nữa...

Những suy nghĩ của anh bị ngắt ngang bởi tiếng của cô Marianne trẻ tuổi, yêu cầu mọi người chú ý. Đơn giản là họ phải khiêu vũ, cô tuyên bố, hai bàn tay ôm lấy ngực, cái nhìn nài nỉ chiếu thẳng vào Kit. Những người họ hàng trẻ tuổi khác tụ tập quanh chiếc đàn piano rì rầm sự ủng hộ và cũng nhìn chăm chăm đầy hy vọng vào Kit.

“Khiêu vũ? Một ý tưởng xuất sắc.” Kit cười nhả và sai bước tới. “Tại sao không ai nghĩ đến nó trước tối nay nhỉ? Chúng ta không phải chờ đến vũ hội sinh nhật, đúng không? Chúng ta sẽ cuộn cái thảm lại ngay bây giờ.”

Tiếng rì rầm nâng lên thành lời cổ vũ yếu ớt, và bà anh mỉm cười gật đầu.

Khi Kit giám sát hai người hầu làm nhiệm vụ cuốn tấm thảm Persian lại, Marianne vòng tay quanh cổ mẹ cô và không chút xấu hổ vùi vãnh bà đánh nhạc đệm cho.

Tám người họ hàng bắt đầu khiêu vũ với điệu jig mạnh bạo, khuấy động lên nhiều tiếng cười hơn và tiếng vỗ tay của những người xem. Điệu tiếp theo là điệu Roger de Coverly, Dì Honoria thông báo từ chiếc đàn. Kit chìa tay ra mời Lauren và nháy mắt với bà.

“Đến nhảy với tôi đi, Lauren,” anh nói. “Chúng ta sẽ trình diễn một hai điệu cho mấy cậu ấm này xem.”

Họ bắt đầu điệu vũ, lần này gồm tất cả sáu cặp. Trước đây anh mới chỉ nhảy điệu van với Lauren, nhưng anh sớm nhận ra nàng cũng là một vũ công miền quê có tài. Nàng mỉm cười, hai má bừng đỏ, đôi mắt lấp lánh khi họ di chuyển xuống giữa hai hàng người, nàng dọc theo hàng nam, anh dọc theo hàng nữ, xoay tròn từng người trong hàng luân phiên nhau. Chỉ sau khi họ dẫn hai hàng người đi vòng quanh ra vòng ngoài sàn và tạo thành vòm cung bằng cánh tay cho những người khác đi qua bên dưới, anh nhận ra mọi hoạt động khác trong phòng đã ngừng lại – mấy trò bài bạc và những cuộc chuyện trò. Mọi người đang nhìn xem, không chỉ những người đang nhảy nói chung, mà cụ thể là vào anh và Lauren. Cặp đôi mới hứa hôn. Kit và cô-dâu-tương-lai xinh đẹp của anh.

Kit cảm nhận được sự tán thành và sự yêu mến tỏa ra từ họ. Và anh cảm thấy điều gì đó ấm áp hơn sự thỏa mãn một chút khi anh nhớ lại những tiếng cười không dừng được của nàng, đôi má bừng đỏ, và đôi mắt sáng bừng rạng rỡ chiều nay – và nụ hôn ưng thuận mềm mại của nàng.

Anh thực sự phải ngăn nàng phá vỡ hôn ước của họ.

Họ lại đang ở tít cuối hàng khi điệu vũ kết thúc, gần cửa sổ. Crispin Butler trẻ tuổi, vừa rời khỏi Oxford và nghĩ rằng mình là người-biết-sành-về-thành-phố, đã đề nghị điệu van với mẹ cậu, và những người khiêu vũ lại hăng hái bắt cặp nhảy mới.

“Cô Edgeworth?” Quý ông Jeremy Brightman, người hứa hôn của Doris, nắm lấy tay nàng và dẫn nàng vào điệu nhảy.

“Quý cô Mui?” Kit cúi chào chị họ của Lauren đang ngồi trên ghế bên cửa sổ. Anh nhớ ra quá trễ về sự khập khiễng của cô và hy vọng một cách không thể tha thứ anh không làm cho cô ngượng. Nhưng cô đã mỉm cười và đứng dậy, đặt bàn tay vào tay anh.

Và rồi Catherine hăng hái bước tới, đầy khí thế.

“Sydnam,” cô yêu cầu, tóm lấy tay cậu bằng cả hai bàn tay, “đến nhảy với em đi. Anh chắc chắn không thể định ngồi đó suốt tối nay được.”

Kit cứng người. Catherine không bao giờ được biết đến là có tính tế nhị hay tính cách dịu dàng, nhưng lần này là một sai lầm lớn của cô.

“Anh xin lỗi, Catherine,” Syd trả lời. “Hỏi Lawrence đi. Anh ấy cần vận động đấy.”

“Em có thể nhảy với chồng bất cứ đêm nào trong năm,” cô nói. “Em muốn mời anh. Anh luôn là một bạn nhảy tuyệt diệu, em nhớ mà. Đến-“

“Catherine!” Kit thốt lên sắc nhọn hơn nhiều so với anh dự định, vô tình gọi tên cô như gọi một binh nhì cứng đầu cứng cổ trong trung đoàn của anh. “Em không thể thấy đó là một lời từ chối lịch sự sao? Syd không nhảy được. Cậu ấy-“

“Có chứ. Cảm ơn em.” Sydnam đứng dậy, gương mặt nhợt nhạt, giọng cậu rung rung với cơn giận cố gắng kìm nén. Cậu cúi chào cô em họ và hoàn toàn lờ phắt ông anh trai. “Cảm ơn, Catherine. Nghĩ lại, anh cho là anh có đủ khả năng để di chuyển mà vẫn tránh làm cho em bị tông vào đồ đạc hay những người khác.”

Đó là một khoảnh khắc căng thẳng, và khó chịu, lóe lên một cơn giận dữ ngắn ngủi, hầu như không được nói buột ra, nhưng đã thu hút sự chú ý của mọi người trong phòng. Kit nhận thức rất rõ sự im lặng khó chịu sau lưng anh, và rồi tiếng động lại ồn ào khi mọi người vờ là không để ý thấy có bất cứ điều gì không hay.

Anh nhắm mắt một khắc. Rồi đột nhiên thấy chóng mặt và buồn nôn. Anh đang cố giúp, bảo vệ Syd khỏi xấu hổ. Nhưng hình như anh đã làm điều ngược lại – và dường như đã bị loại khỏi cuộc chơi. Lại nữa rồi! Viên cảnh quay lại đối mặt với cả phòng, mỉm cười với Quý cô Muir và khiêu vũ với cô như thể là giây phút vừa qua chưa bao giờ xảy ra, quá nản lòng đến nỗi không thể làm được.

“Xin lỗi, thưa cô,” anh nói, vội vàng cúi chào bạn nhảy của mình. “Xin cô thứ lỗi.”

Anh xoay người vội vã ra khỏi phòng mà không hề nhìn bất cứ ai anh đi ngang qua.

Chương 15

Anh xoay hướng đi lên lâu hơn là đi xuống, dù không có điểm đến cụ thể nào trong đầu. Phòng anh, nơi anh có thể trốn hết phần còn lại của tối nay? Anh đến đầu cầu thang khi một giọng nói làm anh dừng lại.

“Kit.”

Anh quay người nhìn xuống. Nàng đang đứng với một bàn chân đặt trên bậc thang cuối, một bàn tay mảnh khảnh trên tay vịn. Anh cảm thấy tàn nhẫn và bẽ mặt – và kiệt sức vì buồn phiền, giống như anh vừa mất tất cả những gì thân thương nhất và gần gũi nhất đối với mình. Bàn năng đầu tiên của anh muốn bảo nàng quay lại phòng khách. Lúc này anh không hợp ở cùng nàng hay bất cứ ai khác. Nhưng tình hình nhận ra là anh không muốn ở một mình. Anh không thể chịu nổi ở một mình.

“Đi nào.” Anh nói.

Anh quan sát nàng cho đến khi nàng đi được nửa đường và rồi xoay người lấy cây nến từ giá trên tường. Anh biết anh sẽ đi đâu, anh sẽ đưa nàng đi đâu. Anh không đợi nàng đến được cạnh anh, mà sải bước ra khỏi chái các phòng ngủ, đi về chái phía tây và khu vực treo hình chân dung gia đình, kéo dài đến hết chiều rộng của ngôi nhà.

Cửa khóa, nhưng anh biết chìa khóa được giấu ở một nơi chẳng-mấy-bí-mật bên trong cái bình to bằng cẩm thạch đặt trên sàn gần đó. Anh kiểm bên trong nó, mở khóa, và đứng sang một bên khi Lauren theo chân anh bước vào phòng. Anh khóa cửa lại sau lưng họ.

Cây nến duy nhất của anh đang cháy nhanh, những cái bóng đáng sợ bằng dài qua sàn và trải lên những bức tường. Không đủ để chiếu sáng cả gian phòng. Và ở đây cũng lạnh. Đôi khi suốt buổi tối, gió vẫn thổi. Anh có thể nghe thấy tiếng mưa quất vào cửa sổ. Tất cả những gì Lauren có để phủ lên hai cánh tay là một cái khăn quàng cashmere mỏng. Anh sải bước dọc theo phòng, những người tổ tiên lơ mờ, khó nhìn thấy lặng lẽ chăm chăm nhìn xuống anh từ những chiếc khung lồng lầy trên tường, Lauren theo sau anh. Không ai nói gì cho đến khi anh đến bên một chiếc lò sưởi cẩm thạch khổng lồ đặt giữa một bức tường dài, hai bên sườn đặt những băng ghế bọc nhung rộng rãi với lưng tựa thấp.

Mồi lửa đã được đặt trong lòng lò. Anh quỳ xuống và nhóm lửa bằng cây nến của mình và rồi đặt nó lên mặt lò. Anh đứng nhìn xuống những lưỡi lửa mỏng mảnh, lắng nghe tiếng gỗ cháy lách tách, cảm giác một sợi chỉ ấm áp đầu tiên.

Anh đang được nhắc nhở về đêm trước. Có một sự tương đồng mạnh mẽ về tình huống nhưng khác xa về không khí. Tối nay không có sự trao đổi thoải mái và dễ chịu những câu chuyện. Tối nay, anh đang nhìn sâu vào tận trong lòng những cơn ác mộng thường xuyên nhất và tồi tệ nhất. Những điều anh chưa kể cho nàng nghe đêm trước. Những điều anh không hề chia sẻ với ai trong ba năm dài vô tận.

Lauren, anh cảm nhận hơn là nhìn thấy, ngồi xuống một trong các băng ghế. Nàng không cố

nói chuyện với anh. Anh không trông đợi nàng làm thế. Anh đã biết nàng là một trong những dòng dõi hiếm hoi. Nàng là người cho hơn là người nhận. Và Chúa giúp anh, anh sẽ nhận từ nàng. Anh sẽ sử dụng nàng như một khán giả, như anh bắt đầu làm đêm trước. anh sẽ buộc nàng phải nghe những điều buộc phải nói. Anh đã nhốt kín nó trong lòng quá lâu rồi. Anh chắc sẽ điên mất – điên theo đúng nghĩa đen – nếu anh không kể với nàng. Anh sẽ không để cho mình xem là không đúng đắn khi kể những câu chuyện như thế cho một quý cô được nuôi dạy một cách dịu dàng.

“Tôi chính là người đầu tiên gợi ý cho Syd nhận nhiệm vụ,” anh đột ngột nói. “Tôi đến Anh vì công việc và tạt về thăm nhà một tuần trước khi đi. Tôi bảo nó là đồ mềm yếu và thiếu vận động, ù lì. Sống trong quân ngũ sẽ làm nó cứng cỏi và biến nó thành một người đàn ông, Tôi đã bảo nó thế. Nó được nói ra như trò đùa chơi. Tôi không có ý đó, và nó biết thế. Tôi yêu quý nó quá chừng hơn là thương hại. Nhưng tôi đã gieo một hạt mầm trong đầu nó, và trước khi tôi biết được điều ấy, thì nó đã giục cha kiểm cho nó một nhiệm vụ. Đầu tiên, tôi tham gia vào dàn hợp xướng phản đối và bảo nó đừng trở thành thằng ngốc, rằng có nhiều thứ quan trọng hơn để nó làm hơn là vung gươm vào người Pháp. Nhưng khi tôi nhìn thấy nó đã quyết định, tôi đã – Chúa giúp tôi, tôi đã ủng hộ ý tưởng đó. Khi mẹ nài nỉ tôi bảo nó bỏ cái ý tưởng đó đi, tôi đã nói với bà đó là quyết định của Syd, và tôi sẽ không can thiệp. Tôi có thể dễ dàng làm điều bà muốn. Nó sẽ nghe lời tôi. Nhưng tôi không làm điều đó.”

Những ngọn lửa liếm lên những súc gỗ lớn hơn được xếp chặt trên lớp mồi nhóm lửa. Hơi ấm bắt đầu tỏa ra khỏi lò sưởi.

“Tôi rất giỏi trong công việc làm một sĩ quan trinh sát,” anh tiếp tục. “Một công việc nguy hiểm, cô độc, nhưng tôi có một khả năng chịu đựng về thể lực rất tốt và sức chịu đựng ngoan cường về tinh thần cũng như tình yêu thử thách mạnh mẽ. Đó là công việc cần ý chí sắt thép và trái tim cứng rắn. Không có chỗ cho sợ hãi, thiếu quyết đoán, lòng thương hại, hay bất kỳ một tình cảm tốt lành nào mà một quý ông có thể cho phép bản thân trong những tình huống lịch sự hơn. Quá nhiều mạng sống phụ thuộc chỉ vào một mình tôi. Nhưng tôi sẵn lòng làm điều đó và làm tốt. Danh dự và bốn phần là tất cả. Chúng đúng đắn và tốt đẹp. Tôi chưa bao giờ mong đợi phải chọn lựa giữa danh dự và tình yêu. Chúng nên ở cùng một phe, đúng không? Ở bên phe đúng? Không chỉ là không thể lựa chọn mà chúng còn không thể tách rời nhau được. Cô sẽ làm gì nếu chúng ở hai phía đối nghịch nhau? Em chọn bên nào?”

Anh không chờ câu trả lời cho dù anh dừng lại vài phút nhìn chăm chăm vào những ngọn lửa đang nhảy múa. Anh gần như đã quên anh có một khán giả, ngoại trừ anh cảm thấy tất cả sự nhẹ nhõm không rõ rệt khi cuối cùng được bày tỏ nỗi lòng cho một người khác. Anh sẽ chấp nhận bất kỳ sự phán quyết nào theo sau nó. Anh sẽ chấp nhận bất cứ sự trừng phạt nào. Chúa có thể ban cho sự cay nghiệt và đau đớn khi ban cho anh sự tha thứ – miễn là đừng vĩnh viễn, như tội lỗi hiện giờ.

“Syd đã thuyết phục Tướng Grant cho phép nó tham gia vào một nhiệm vụ cùng tôi,” anh nói. Anh không muốn nói tiếp. Anh không thể nói tiếp. Nhưng anh không chọn cái nào cả. Anh thì một cánh tay dọc theo mặt lò sưởi, cúi đầu xuống, và nhắm mắt lại. “Tôi không biết nó làm như thế nào, nhưng nó đã làm thế. Tôi nổi điên lên và la mắng hết cả hai người họ, nhưng chẳng ích gì. Tướng Grant có một cái tôi bất di bất dịch như thường lệ, và Syd chỉ lẳng lẽ đi tới lui và vui vẻ chuẩn bị đồ đạc. Hai điều sai về nhiệm vụ đó – ba nếu tính cả sự thật là tôi có em trai đi cùng. Đầu tiên, bản chất của nhiệm vụ buộc chúng tôi phải đi mà không mặc quân phục. Nó rất hiếm hoi. Tôi mới chỉ làm như thế hai ba lần. Thứ hai, tôi có mang theo tài liệu - thường thì không nên viết ra gì hết, không mang gì có thể sờ mó được, nhưng lần này thì có. Nếu chúng rơi vào tay quân Pháp... hừ, đơn giản là không thể để cho điều đó xảy ra, thế thôi. Nhưng trong ngày thứ hai chúng tôi kẹt trong những ngọn núi ở Bồ Đào Nha bởi một nhóm quân trinh sát

Pháp – một điều chưa từng xảy ra với tôi.”

Anh cuộn bàn tay thành nắm đấm và tì trán vào nó. Trái tim anh đang đập ầm ỉ. Anh có thể nghe thấy tiếng nó nện dồn dập trong màng tai.

“Có một cơ hội mỏng manh để thoát ra,” anh nói tiếp. “Syd là người nhìn thấy nó. Nếu một người trong chúng tôi làm nghi binh, điều đó có nghĩa là chắc chắn bị bắt, thì người kia có thể chạy thoát. Việc chọn ai nhận để bị bắt và ai sẽ tiếp tục đi với tài liệu là quyết định của tôi – vì tôi là sĩ quan chỉ huy. Syd không có kinh nghiệm. Cho dù nó có trốn thoát an toàn, cơ hội để nó hoàn thành nhiệm vụ thành công cũng rất mỏng manh. Nhiệm vụ *phải* được hoàn thành. Danh dự ra lệnh cho tôi phải làm tất cả trong khả năng để giúp quân đồng minh. Danh dự ra lệnh cho tôi phải là người thoát khỏi đó. Tình yêu ra lệnh cho tôi phải chọn vị trí đau đớn hơn. Em chọn cái nào, Lauren?”

Nàng lên tiếng lần đầu tiên. “Kit,” nàng nhẹ nhàng nói, “Ôi, Kit, anh yêu quý (*Oái! Nàng đổi tông rồi!!*).”

“Tôi chọn danh dự,” anh nói, ấn trán vào nắm tay mạnh đến mức anh cảm thấy – và chào đón nó – sự đau đớn. “Chúa giúp tôi, tôi đã lấy cơ hội chạy thoát và dành phần giờ đầu chịu báng cho em trai tôi.”

Tại một vị trí cao trên núi, sau khi anh phá vỡ vòng vây, anh đã nhìn lại để nhìn thấy Syd bị bắt lôi đi. Anh tiếp tục lên đường và hoàn thành nhiệm vụ thành công. Anh được hết sức ca ngợi sau đó, được tuyên dương công trạng, được gọi là người anh hùng can đảm không biết sợ. Một trò đùa trớ trêu của Chúa.

“Đó là chiến tranh,” Lauren nói.

“Nó còn tệ hơn chiến tranh.” Những cơn ác mộng của anh đang cào xé cái tôi đang còn thức của anh. Anh định đối mặt với những hình ảnh khủng khiếp một cách thận trọng. Anh sắp kể chúng cho một quý cô, người nên được bảo vệ khỏi những sự thật tàn nhẫn của cuộc sống và chiến tranh, không nên bị cố tình đặt vào chúng. Nhưng nhu cầu đạt được sự phấn chấn của anh mạnh hơn sự lịch thiệp. “Chiến tranh là một trò chơi, em biết không – một trò chơi ác liệt. Nếu một sĩ quan Anh bị bắt khi mặc quân phục, anh ta sẽ được đối xử bằng danh dự và lịch sự khi bị bắt. Nếu anh ta không có quân phục, thì anh ta sẽ bị đối xử bằng tất cả sự dã man tàn bạo mà những kẻ ủng hộ Pháp, Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha có được khi bắt người. Tôi biết điều ấy trước khi ra quyết định.”

Anh đã biết điều ấy. *Anh đã biết điều ấy.* Nó đã ở hàng đầu trong đầu anh khi anh do dự cân nhắc trước khi quyết định. Anh đã biết người bị bắt trong số họ sẽ phải đối mặt với cái gì. Có đủ thời gian cho một cái ôm siết vội vã...

“Tôi gặp một nhóm quân nhà cùng hôm đó,” anh tiếp tục. “Tôi đã có thể gọi họ đến cứu Syd. Họ đã có thể làm được điều đó – họ đông hơn quân Pháp. Nhưng tôi cần họ - tất cả họ. Cái nhiệm vụ chết tiệt của tôi cần tất cả họ. Hai tuần trôi qua trước khi chúng tôi hoàn thành và có thể tìm ra Syd và mang nó an toàn trở về. Tôi đã không mong thấy nó còn sống, nhưng nó còn sống – trong tàn tạ.”

Giá như ký ức đó không phải là thứ nhìn thấy rõ ràng đến thế. Anh nhắm mắt chặt hơn. Giá như nó *chỉ* là nhìn thấy mà thôi. Nhưng có âm thanh. Và mùi vị. Ai có thể đoán được là trong ác

mộng, người ta có thể ngửi thấy mùi da thịt bị cháy?

“Chúng bắt đầu từ bên người phải của nó,” anh nói, “và xuống dần với sự tra tấn khéo léo tinh vi với đốt cháy, đè nghiền, và đục khoét. Chúng đã lần đến gối phải của nó trước khi chúng tôi tìm thấy nó. Những cuộc phẫu thuật cứu được chân nó, nhưng cánh tay phải bị cắt bỏ sau khi chúng tôi đưa được nó về tới căn cứ. Chuyển đi đó!” anh hít không khí chậm rãi và có thể nghe thấy rõ. “Nó chẳng khai gì khi bị tra tấn – không tên tôi hay điểm đến hay mục đích nhiệm vụ của tôi. Chỉ có tên nó, chức vụ, và trung đoàn, lặp đi lặp lại, đêm lẫn ngày, thậm chí sau khi chúng tôi đã mang nó về. Chúng không phá vỡ được tinh thần nó, chỉ cơ thể nó thôi. Dĩ nhiên, nếu nó chịu thua và nói với chúng điều chúng muốn biết, chúng sẽ ban tặng cho nó một cái chết nhanh chóng và nhẹ nhàng.”

Anh nghe thấy hơi thở ra sau lưng mình, nhưng nàng không nói gì.

“Tôi đã hy sinh em trai mình,” anh nói, “vì danh dự. Và rồi tôi có tất cả niềm vinh quang của thành công. Tôi được huấn luyện, em biết không, để có trái tim sắt đá, trở thành kẻ cơ hội nhân tâm và ích kỷ để hoàn thành bốn phận của mình. Tôi hy sinh em trai, để rồi tôi mang nó về nhà và tạo ra tình trạng cực kỳ lộn xộn ở đây với cuộc đời và cảm giác của những người còn lại trong gia đình. Tôi đã cư xử tồi tệ mùa hè đó, Lauren ạ. *Thật đáng hổ thẹn*. Đây là điểm tốt mà cô đã khẳng khẳng về người hứa hôn tạm thời của mình. Tôi không phải là một sự thỏa thuận tốt suốt đời đâu. Tôi đã cắt bỏ một phần cơ thể mình, cô thấy đấy, để đổi lại trở thành một anh hùng vẻ vang. Chẳng còn gì còn lại của *tôi* nữa.” anh cười nhẹ. “Chẳng còn gì trừ danh dự.”

“Cậu ấy còn sống,” nàng nói. Lauren sự-thật-là-thế, biết xét đoán của anh. “Kit, cậu ấy còn sống.”

“Nó thở.” anh tàn nhẫn nói. “nhưng nó không sống, Lauren. Nó sẽ không bao giờ như thế được nữa. Nó là *nhà quản lý* của cha tôi ở đây, vì ơn Chúa. Nó lên kế hoạch chấp nhận một vị trí quản lý được trả lương tại một trong các điền sản của Bewcastle. Dĩ nhiên, cô không hiểu, cái bản chất ghê tởm của một số phận như thế. Làm sao cô có thể? Sydnam đã là một *nghệ sĩ*. Không, là – nó là một nghệ sĩ. Những bức tranh phong cảnh của nó là những bức vẽ phi thường nhất mà tôi từng thấy. Cả một sự khéo léo thành thạo trong đó, nó có con mắt với màu sắc và không khí và chi tiết và... Arh, làm thế nào một kẻ chết rồi tầm thường như tôi mô tả được – cái *hồn* ở đó? Bức tranh của nó thở với thứ mà ngay cả một kẻ thế tục như tôi còn có thể cảm nhận được ý nghĩa của bức tranh mà nó vẽ. Nó là một người dịu dàng, một người mơ mộng và có khả năng nhìn xa trông rộng và... và giờ nó lãnh một bản án cuộc đời bên trong cái nhà tù của cơ thể bị phá hủy, không thể làm được gì cao quý hơn là trở thành người quản lý của ai đó.”

“Kit,” nàng nói, “anh không phải làm điều này với mình, anh yêu. Đó là chiến tranh. Và điều anh làm là đúng. Anh đã có quyết định đúng. Anh đã thực hiện bốn phận của mình. Đó là điều anh phải làm.”

“Làm thế nào mà nó có thể đúng được?” anh la lên. “Khi anh nhìn thấy nó bị tàn phế và đầy sẹo, khi anh thấy một Syd bản-chất-ngọt-ngào chết lặng từ trong lòng, từ chối mọi đề nghị chia sẻ của anh, căm ghét anh, làm sao anh có thể tin điều mình đã làm là đúng?”

“Chỉ vậy thôi,” nàng nói. “Một số thứ không có lời giải thích rõ ràng, Kit à. Không may là, cuộc đời không giống vậy. Một người có thể bỏ cả đời làm những điều đúng đắn mà cuối cùng cũng chẳng được trả ơn. Người khác có thể thấy mình buộc phải lựa chọn giữa hai thứ có vẻ đều đúng như nhau nhưng chỉ được chọn một mà thôi. Anh đã chọn đúng mà.”

Một phần trong anh biết với sự chắc chắn cực kỳ là nếu anh được chọn lần nữa, anh vẫn sẽ làm thế - và chấp nhận sự ăn năn hối hận và tội lỗi quỷ quái tương tự sau đó.

“Anh không thể yêu em - người yêu đầu - quá nhiều/ Đã yêu anh không còn danh dự nữa,” anh lặng lẽ nói. “Ai viết những dòng đó? Em biết không?”

“Richard Lovelace, em tin thế,” nàng đáp. “một trong những bài thơ về các kỵ sĩ.”

“Đừng bao giờ tin nó,” anh nói. “Nói dối đấy. *Chẳng có gì* đến trước tình yêu hết.”

“Nếu anh đã chọn lựa khác đi,” nàng nói sau một khoảng im lặng ngắn ngủi với tiếng gió hú và tiếng mưa quất sà sạt, “và nếu hàng trăm, có lẽ hàng ngàn người phải chịu hậu quả, Kit, anh sẽ không bao giờ tha thứ cho mình được.”

Anh cười êm ái. “Anh không phải làm điều ấy. Anh đã chết rồi.”

“Anh đã làm bốn phận của mình,” nàng nhẹ nhàng nói. “Đó là điều bất cứ ai trong chúng ta có thể làm, Kit.”

Anh vẫn nhắm mắt và tì trán vào nắm tay. Anh để những lời nói của nàng vây bọc lấy anh, xoa dịu anh, dỗ dành anh, rất nhiều – ít nhất là lúc này – như một lời tha tội.

Trong vài giây phút cuối, Lauren cảm thấy rất nặng nề như sắp muốn xỉu. Nàng luôn cố tránh bất cứ hình ảnh hay nói đến bạo lực, tin rằng các quý cô không nên tiếp xúc với những sự thật bẩn thỉu như vậy. Không bao giờ khó khăn để làm thế. Phần lớn quý ông có vẻ cũng có cùng quan điểm như vậy. Nàng có thể nhớ hồi Lily mới đến Newbury, hăng hái tham đến một cuộc trò chuyện về chiến tranh – vì cô lớn lên trong sự huấn luyện của quân đội, đầu tiên là ở Ấn Độ, rồi ở Peninsula, vì bị tưởng là con gái của một trung sĩ bộ binh. Lauren, lúc đó héo hon bởi lòng thù ghét thầm kín, đã cố dỗ dành lương tâm cô bằng việc chỉ cho Lily biết những điều gì được chờ đợi ở cô khi làm nữ bá tước Kilbourne. Nàng có thể nhắc nhở lời khuyên cho Lily là một quý cô thì không nói đến chiến tranh hoặc nghe bất cứ cuộc chuyện trò nào về chúng.

Nàng đã rất công bằng trong những ngày ấy, tin chắc là nàng làm đúng. Một quý cô thật hoàn hảo. Nghiêm túc không thể chịu nổi.

Nhưng bây giờ nàng không thể để mất bình tĩnh bởi những hình ảnh tra tấn khủng khiếp mà Kit gọi lên, dù anh không nêu chi tiết. Hay hình ảnh những cuộc phẫu thuật liên tục trong trung đoàn, nhìn thấy tận mắt, cắt bỏ cánh tay của một con người. Nàng gần như có thể ngửi thấy mùi máu.

Có lúc nàng đã suy nghĩ đến việc thử thay đổi đề tài, như nàng đã thực hiện thành công đêm qua. Nhưng hai dịp này, bề ngoài rất giống nhau, nhưng thực ra lại hoàn toàn khác nhau. Tối nay, tai nạn bất ngờ trong phòng khách với Sydnam đã xé toạc mọi thứ anh dựng lên để che phủ vết thương sâu nhất hết sức đau đớn còn hở miệng của anh. Tối nay, mọi thứ quá tàn nhẫn, không thể tưởng tượng được, không thể tha thứ được đã cố chặn đứng anh. Tối nay anh cần cất bớt gánh nặng lương tâm nhiều hơn, có lẽ, hơn là anh cần bất cứ thứ gì khác trong đời trước đây.

Và vì vậy nàng ngồi thẳng lưng và bất động trên băng ghế nhưng rộng rãi, bàn chân đặt sát nhau trên sàn, hai bàn nhau nắm chặt hai đầu khăn quàng, buộc mình phải tỉnh táo, vật lộn với những tiếng chuông trong tai, sự lạnh giá trong đầu. Sự thật là nàng rất tế nhị, một quý cô được nuôi dạy một cách đúng đắn. Nàng đã kèm chế được thói thúc chuyển sự tập trung sang lắng nghe tiếng gió và mưa bên ngoài. Nàng đã lắng nghe rất cẩn thận từng từ một.

Nàng không co rúm hay cho phép mình ngất xỉu. Nàng biết điều đó giống như khóa mọi thứ đau đớn nhất lại bên trong mình, mà không chia sẻ nỗi đau ngay cả với người bạn thân thiết nhất. Nàng biết tất cả về nỗi đau và sự cô đơn, cả nỗi tuyệt vọng nữa. Có lẽ đó là lý do tại sao anh đã chọn nàng làm khán giả, cho dù đó không phải là một lựa chọn tỉnh táo. Có lẽ anh đơn giản nhận ra một người bạn cùng chịu đựng nỗi đau bên trong nàng.

Không nghi ngờ gì là anh đã làm điều đúng. Nàng đã bảo anh thế, và dĩ nhiên anh phải tự biết điều ấy. Nhưng nàng cũng nhận ra rằng biết thế không có nghĩa là thực sự làm cho nỗi đau của anh nhẹ hơn. Nàng biết anh sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân vì đã không làm điều sai. Là vô ích nếu nói thêm gì nữa. Nàng ngồi yên lặng và chờ đợi, cho anh tất cả thời gian anh cần. Nàng hài lòng vì anh đã khóa cửa phòng tranh. Không phải sợ có ai đó xông vào trước khi anh sẵn sàng đối diện với thế gian lần nữa.

Sau một lúc, không biết làm sao nàng cảm thấy đã đến đúng lúc, nàng đứng dậy mà không nói gì và xóa khoảng cách giữa họ. Nàng vòng cánh tay quanh eo anh từ phía sau và tựa má vào vai anh, bằng lòng trao cho anh tất cả sự dễ chịu của sự hiện diện của cơ thể nàng, vì đáng làm thế. Nàng cảm thấy anh hít sâu và chậm. Nàng vừa cảm thấy vừa nghe thấy hơi thở run lên thoát ra khỏi anh. Và rồi anh quay lại và kéo nàng vào lòng, siết chặt lấy nàng như đai sắt. Nàng thấy hụt hơi, nhưng không thấy nguy hiểm hay cần chiến đấu để thoát ra. Anh cần nàng.

Rõ ràng và đơn giản là đã đến lúc, anh cần nàng. Và nàng không có một khoảnh khắc nào để kèm hãm lại nhu cầu của anh.

Khi môi anh gặp môi nàng, nó cứng cáp và hơi hẫ, ép môi nàng vào răng, đè nghiêng nó, và ép nó mở ra. Lưỡi anh thọc sâu vào miệng nàng. Một bàn tay anh, xoa khắp lưng dưới của nàng, thúc mạnh nàng vào với anh, cho nàng biết chắc chắn về nhu cầu tình dục của anh.

Nàng thấy người mình bị chia ra một cách tò mò. Một phần trong nàng là Lauren Edgeworth, quý cô toàn vẹn, đứng từ xa xa, lạnh lùng phân tích, khiển trách nàng, nhắc cho nàng nhớ *đây* là hậu quả không thể tránh được của tất cả những thứ sai lầm thể hiện từ cách xử sự của nàng với anh ngay từ đầu – từ lúc nàng nhìn lại anh qua vai ở công viên Hyde. Đây là hậu quả của việc cứ ở lại một mình với anh lần này đến lần khác, lừa dối gia đình nàng và anh để cho phép việc này với giả thuyết rằng họ đã hứa hôn. Đây là một dạng đam mê buông thả, thiếu kèm chế, nguy hiểm mà người ta hẳn muốn thả ra bởi cuộc trò chuyện về bạo lực không đúng đắn mà nàng đã cho phép khi họ một mình với nhau sau cánh cửa khóa.

Điều này phải được dừng lại ngay tức khắc.

Một phần khác, ít thân quen hơn, phần không nghi ngờ của nàng trước đây được sinh ra ở Vauxhall – hoặc có lẽ sớm hơn lúc đó nhiều, trong công viên - ở trong vòng tay anh và nhận ra nàng là một người đàn bà, là anh cần nàng, là nàng có sự ấm áp và nữ tính và lòng tốt để cho anh khi anh cần. Và sự tự do để trao hết nếu nàng lựa chọn. Lại là những lựa chọn. Cho đến gần đây – à, cho đến bây giờ - những lựa chọn chưa bao giờ là khó khăn. Nàng luôn biết, với chuẩn mực của sự quý phái khắt khe, điều gì là đúng. Nàng chưa bao giờ biết quy tắc của trái tim. Danh dự hay tình yêu? Chúng đối chọi nhau, như đã xảy ra với anh. Nhưng lần này chính tình

yêu có thể - và nên - chiến thắng.

Nàng chọn tình yêu, dù có lẽ nàng không dùng từ đó cho chính mình vì những suy nghĩ của nàng không thể hiện ra thành lời.

Đây – nàng nghĩ khó rõ ràng – *đây* là điều nàng muốn ở Vauxhall. Nàng biết điều ấy với một trực giác mù quáng bất chợt. *Đây* chính là điều nàng muốn. Nó sống động đến với người phụ nữ đã khóa chặt cuộc đời mình bên trong một quý cô – Lauren Edgeworth.

Miệng anh trên cổ họng nàng, lên vai nàng, và ngực nàng. Bàn tay anh di chuyển gấp rút trên làn vải mỏng manh của chiếc áo dài buổi tối, kéo nó tuột khỏi vai rớt xuống cánh tay, để lộ ngực nàng. Nàng không hề nao núng dù ở đó có cả ánh lửa lẫn ánh nến làm nàng thấy mình bị phô bày gấp đôi. Nàng là một người đàn bà và anh cần nàng. Vậy thì, nàng sẽ trao. Nàng cũng cần – nàng cần trở thành một người *đàn bà*. Nàng run bần với nỗi sợ hãi trộn lẫn với niềm thích thú khi miệng anh kề sát ấm áp trên một bên ngực và mút nhẹ, lưỡi anh búng nhẹ trên đầu vú nàng và khiến một khao khát thô sơ lan ra khắp người nàng từ đầu đến chân. Một bàn tay nàng dịu dàng vô bờ bến ôm lấy sau đầu anh và tựa một bên má lên mái tóc vàng mềm mại của anh.

Anh dịch đầu từ trán lên vai nàng.

“Dừng lại,” anh nói, giọng anh dữ dội và khàn khàn. “Vì ơn Chúa, Lauren, dừng anh lại đi.”

“Không.” Nàng dùng cả hai bàn tay nhắc đầu anh lên và nhìn vào mặt anh, các ngón tay dịu dàng chải qua tóc anh. “Đây là điều em chọn, Kit. Điều em tự do chọn lựa. Dừng dừng lại. Xin anh dừng dừng lại.” Nàng không thể chịu nổi điều ấy nếu anh làm vậy bây giờ. “Cái này không phải chỉ cho anh. Còn cho cả em nữa.” nàng phớt những nụ hôn nhẹ lên mặt anh khi nàng nói, hôn lên má anh, mắt anh, môi anh.

Anh lại giữ chặt nàng, sát vào mình, và hôn nàng cũng tha thiết như trước đó ngoại trừ lần này những hồi hải điên cuồng đã biến mất, thay vào đó là niềm đam mê nóng bỏng hòa trộn với cái gì đó thật dịu dàng êm ái. Như thế đối với anh nàng không chỉ là một người đàn bà, và với Lauren cũng vậy. Bộ ngực trần của nàng ép vào áo khoác của anh.

Nàng là người cho và là quà tặng. Anh là quà tặng và là người cho.

Trên một trong những băng ghế bọc nhung, anh đặt nàng nằm xuống khoảng một hai phút sau đó. Nó đủ làm một cái giường hẹp, nàng nhận ra. Nàng với tay lên anh, nhưng anh đang kéo áo nàng lên eo, tháo đôi dép bọc lụa, đôi vớ và đồ lót của nàng, cởi nút cái quần ống túm của mình. Đôi mắt anh, trĩu nặng vì khao khát, đi lang thang trên người nàng. Tóc anh rối bời, hai má bừng đỏ. Anh nhìn đẹp đẽ không thể tin được.

Lauren Edgeworth, quý cô đầy khuôn phép đó, lại bị phân thân trong một khoảnh khắc, nửa kia của nàng bảo nàng rằng đơn giản là đừng *nghĩ ngợi* gì hết, rằng nàng sẽ không bao giờ hối tiếc điều sẽ xảy ra trừ phi nàng dừng lại ngay *bây giờ*. Nhưng vấn đề là nàng *đang* nghĩ. Đây không phải là niềm đam mê đại đột thiếu suy xét. Thậm chí thực ra nó không phải là niềm đam mê. Nó là tình cảm gì đó còn quan trọng hơn, sâu sắc hơn thế. Nó là thứ gì đó nàng biết với sự chắc chắn tuyệt đối rằng nàng sẽ không bao giờ hối tiếc.

Anh quỳ xuống bên ghế, hôn lên mặt nàng bằng những nụ hôn nhẹ nhàng, phơn phớt. Anh

vuốt ve mơn trớn nàng bằng tay, làm những điều nhạy cảm với ngực nàng, giữ chúng, vuốt ve chúng, xoay tròn các đầu vú mềm mại nhạy cảm cứng lại bằng ngón cái và ngón trỏ. Và rồi với một bàn tay, anh mơn trớn nàng ở đó, những ngón tay anh lè lảng thăm dò phần da thịt trần của nàng, tách các nếp gấp ra, vuốt ve, chà xát nhẹ nhẹ, co duỗi, tìm kiếm nơi nữ tính nhất của nàng và trượt vào bên trong.

Nàng nhắm mắt và hít thở chậm chạp.

Nàng biết điều xảy ra giữa một người đàn ông và một người đàn bà. Dì Clara đã giải thích nó cho nàng trước kế hoạch đám cưới của nàng với Neville. Đôi khi nàng đã cố tưởng tượng điều đó, dù nàng đã cố *không* làm thế thường xuyên. Nó rất xấu hổ, rất đáng ghét, nàng luôn nghĩ thế. Nàng đã hình dung nó như là một thứ nhục dục thuần túy, một cảm xúc hoàn toàn trần trụi hoặc thậm chí là phần cảm giác sờ mó được của một sự thâm nhập nhục nhã xảy ra với cơ thể nàng.

Nàng chưa bao giờ ngờ được lại có sự đau đớn này, niềm khao khát mong mỏi này, và sự say mê này lại thâm nhập, và kết chặt vào nhau. Nhu cầu này – cảm giác cũng như thể xác – là cho và nhận. Đây là *đam mê* ư? Nếu thế, nó hoàn toàn không phải là thiếu suy xét chút nào.

“Lauren.” Môi anh ấm nóng trên người nàng. “Bây giờ chưa quá trễ dừng anh lại đâu.”

“Dừng dừng lại.” nàng không mở mắt. “Kit...”

Anh đã cởi áo khoác và áo gi-lê. Chiếc áo sơ mi của anh ấm áp và mềm mại trên bộ ngực trần của nàng. Chiếc quần ống túm của anh đối với hai đùi trong của nàng cũng thế khi anh chèn nó vào giữa chúng và đẩy chúng rộng ra. Sức nặng của anh ép chặt nàng xuống cái đệm bọc nhung của băng ghế. Nó làm nàng mất khả năng kháng cự hơn, đến bờ vực của báo nguy hiểm. Mở ra và dễ bị tấn công. Và rung động với một nhu cầu tăng cao gần như không thể chịu đựng nổi.

Rồi nàng cảm thấy anh, ép xuống nơi những ngón tay anh đã ở vài khắc trước đó. Nhưng dày hơn, cứng hơn... nàng thở chậm dần khi anh vào bên trong nàng, chậm rãi, kéo dẫn nàng, lấp đầy nàng với một kiểu hân hoan kinh hãi. Giờ không còn đường quay lại nữa, không dừng anh lại được. Đã quá trễ, và nàng *mừng* vì là quá trễ. Nàng bấu chặt vai anh và tập trung để không tỏ ra sợ hãi hay đau đớn. Nó *đau*. Không còn chỗ trống nào. Anh sẽ làm đau nàng – nhưng nàng đã được cho hay là nó sẽ đau. Rồi cái gì đó bị rách bên trong nàng, có gì đó mà trong một lúc đã đe dọa một nỗi đau không thể chịu nổi và rồi nó qua đi, là khi rào cản trình trắng của nàng đã mất. Anh đẩy sâu vào.

“Lauren,” anh thì thầm bên tai nàng. “Ngọt ngào. Ngọt ngào lắm. Anh có làm em đau không?”

“Không.” Giọng nàng bình thường đến sững sốt.

Nàng vẫn nằm và thả lỏng, Dì Clara đã khuyên, cho đến khi chồng nàng làm xong. *Chồng nàng*.

Xong chưa? Anh xong rồi à?

Anh rút ra khỏi nàng và nàng thấy đau nhói vì tiếc nuối. Thế là tất cả rồi sao? Chỉ một lần

trong đời và nó đã qua, chỉ còn được hồi tưởng trong những giấc mơ trong suốt phần còn lại của cuộc đời? Sao qua nhanh thế? Nhưng cùng thời điểm nàng chờ anh rút lui thì anh lại đẩy vào trong. Rất đau. Cũng có một cảm giác ngọt ngào mạnh mẽ và sự hiểu biết chỉ kéo dài hơn vài khoảnh khắc. Nàng muốn nắn nỉ anh làm lại, nhưng ngay cả tại thời điểm như thế này, nàng biết sự miễn cưỡng của một quý cô hay đưa ra những yêu cầu ngớ ngẩn là rất vụng về.

Anh làm lại lần nữa. Và lần nữa. Nàng vẫn nằm, nắm chặt vai anh như chúng là cái neo duy nhất cho sự tồn tại của nàng, lặng lẽ thu nhận tất cả những khoái cảm bị che giấu ra khỏi sự xuống dốc choáng váng của đức hạnh.

Nàng thấy *vui*. Đức hạnh đã có bao giờ mang lại phần thưởng gì cho nàng đâu? Đức hạnh tự nó là phần thưởng, nàng đã luôn tin như thế. nhưng *không phải*. Đức hạnh chẳng phải là phần thưởng gì hết.

Anh có biết anh làm nàng thấy vui đến thế nào không, khi sự đẩy vào rút ra lặp đi lặp lại này đã trở nên trôi chảy và nhịp nhàng? Anh có biết không? Đó có phải là lý do anh làm nó? Để làm nàng khoái cảm? Nhưng nàng có thể nghe thấy hơi thở dồn dập của anh, và nàng có thể cảm thấy cơ thể đang nóng dần lên của anh, và nàng biết rằng dĩ nhiên anh làm điều đó vì nó gây khoái cảm cho anh. Nàng làm cho anh khoái cảm.

Nàng *làm cho anh khoái cảm*. Nàng, Lauren Edgeworth. Nàng mỉm cười và tập trung mọi suy nghĩ, mọi cảm giác, dồn chúng xuống. Nàng sẽ uống ly sung sướng này cho đến giọt cuối cùng. Ký ức này sẽ theo nàng đến hết cuộc đời.

Bàn tay anh trượt bên dưới nàng trước khi nàng uống được hơn nửa ly, giữ chặt hông nàng, nâng nàng lên, và những cú đập của anh trở nên mạnh hơn, nhanh hơn, sâu hơn. Một sự nhói đau của niềm vui thuần khiết cuộn tròn xoáy lên bụng nàng và dồn vào ngực, nhưng trước khi nó có thể được lặp lại, sớm hơn trước đó nhiều, dường như – nàng mới ham muốn làm sao! – anh căng sâu trong nàng và nàng cảm thấy một dòng chất lỏng âm ỉ trào ra.

Ah. Anh đã xong rồi.

Nhưng nàng thì chưa.

Phụ nữ có bao giờ đến đỉnh không? Họ có bao giờ bắt đầu không? Hay chỉ có khoái cảm và sự vươn tới cái gì đó nằm ngoài khả năng nắm bắt của họ? Nhưng khoái cảm cũng đủ rồi. Nàng không thấy tiếc. Nàng sẽ không bao giờ hối tiếc. Nàng sẽ không để lương tâm trách mắng mình sau tối nay, ngày mai, hay cả phần đời còn lại. Nàng thấy vui sướng với điều đã xảy ra. Nó là một trong những trải nghiệm đẹp đẽ nhất của đời nàng. Không – nó là cái đẹp đẽ nhất.

Nàng nghĩ anh hẳn sẽ rơi ngay vào giấc ngủ trong vài phút sau đó. Nàng chạy những ngón tay qua tóc anh và xoay đầu nhìn vào lò sưởi đang lách tách bắn những tia lửa lên ống khói khi những súc gỗ cháy rụi. Nàng lắng nghe tiếng mưa đập dễ chịu vào cửa sổ.

“Mmm,” một lúc sau anh nói, và anh nhắc đầu lên nhìn xuống nàng. “Anh không phải nói anh xin lỗi chứ, phải không, Lauren? Anh đã không ép buộc-”

Nàng đặt ngón tay lên môi anh. “Anh biết là anh không mà,” nàng nói. “Em không buộc tội lương tâm của anh đâu.”

Anh mỉm cười – một nụ cười ấm áp và ngái ngủ. “Vây, anh phải nói cảm ơn em,” anh nói. “Cảm ơn em, Lauren, vì món quà quý giá đến thế. Đau lắm phải không? Anh nghe thấy điều đó ngay từ lần đầu tiên.”

“Không đau lắm,” nàng cam đoan với anh.

Anh nhắc người khỏi nàng và đứng dậy chỉnh trang quần áo, quay lưng lại. Anh chìa chiếc khăn tay cho nàng mà không ngoái lại.

“Dùng cái này đi,” anh nói.

Nàng đang tự hỏi nàng phải làm thế nào. Có máu, nàng nhận thấy. Nhưng dù thế, dù bàn tay nàng run rẩy khi nàng lau cho mình, nàng không thể nhận ra đầy đủ về tầm cỡ điều nàng đã làm. Nó chỉ đến sau khi nàng đã quay về thực tại và ngồi xuống mép băng ghế, lại gợn gàng và nghiêm chỉnh, chiếc khăn dính bẩn cuộn tròn trong tay.

“Vây,” Kit nói, xoay người mỉm cười phấn khởi với nàng, “chúng ta sẽ định ngày cưới, nhé?”

Chương 16

Mưa ngừng rơi suốt đêm, dù đến giữa buổi sáng mặt trời mới tỏa nắng và hong khô cây cỏ, hứa hẹn một chiều hè nóng bức.

Kit đề xuất và tổ chức trò cricket ngoài trời trên bãi cỏ dài trước nhà. Ban đầu chỉ định cho lũ trẻ thôi, nhưng tất cả những người trẻ và cả vài người lớn tuổi hơn hào hứng với ý tưởng với nhiều nhiệt tình đến mức phạm vi trò chơi nhanh chóng được mở rộng ra. Và gần như những người không chơi – tất cả trừ bà bá tước thừa kế, quý cô Irene, và Nam tước Galton những người thực ra đã đi ngủ trưa – đều đồng ý đóng vai trò quan trọng làm khán giả.

Phái nam làm họ bận rộn với việc dựng đường ném bóng trong khi Kit phân chia những người chơi thành nhiều đội tương đương nhau về khả năng và kinh nghiệm. Trong lúc đó, Lauren, Gwendoline và Daphne trải những tấm chăn dành cho khán giả lên cỏ, một khoảng cách an toàn cách xa những thanh chắn. Vài đứa nhỏ nhào tới, quần dưới chân mọi người, nhưng được bỏ qua vì mặt trời đang tỏa nắng và năng lượng của chúng sẽ sớm được chuyển vào trò chơi. Trong những tiếng ồn ào và hối hả, không ai để ý thấy ba người cưỡi ngựa hiện ra trên lối đi và tiến lên sân hiên cho đến khi Daphne réo gọi họ.

Quý ngài Rannulf Bedwyn đã xuống ngựa và đang nhắc quý cô Freyja xuống đất. Quý ngài Alleyne đang nghiêng cứu sự ồn ào trước mặt cậu ta.

“À,” cậu ta nói. “Một trận cricket, tôi thấy rồi, và vẫn chưa bắt đầu. Buổi chiều tốt lành, thưa bà.” Cậu ta nhắm vào nữ bá tước, nhắc mũ ra và nghiêng đầu chào. “một người có lẽ sẽ được cho phép tham gia cuộc vui chứ, cho dù chỉ đến để tỏ lòng tôn kính?”

Nữ bá tước giới thiệu họ với Gwen, người họ chưa hề gặp. Quý ngài Rannulf cúi chào và giữ bàn tay cô khi anh ta trao đổi phép lịch sự với cô.

“Em có chắc là không muốn chơi không?” Kit hỏi, tiến về phía Lauren và cười toe toét với cô.

Đột nhiên với cô dường như đêm qua không hề xảy ra – không gì cả. Anh trông bình thường, rất bình thường là khác. Và nàng cũng rất bình thường.

“Chắc mà,” nàng khẳng định. “Em không có một ý tưởng nhỏ nhất nào là phải làm gì.”

“Em có thể bắt bóng, đúng không?” anh dụ dỗ. “Em có thể chạy. Anh có thể chỉ em cách sử dụng vợt.”

“Kit,” nàng nói, “nếu đây là những ý tưởng khác của anh để bắt em vui vẻ, thì anh nên quên nó ngay đi. Em sẽ làm mình *cực kỳ* vui vẻ bằng việc ngồi ở đây. Hơn nữa, không ai trong các quý cô khác hơn mười tám tuổi lại ra đó để biểu diễn mình cả.”

Nhưng ngay khi nàng nói thế, quý cô Freyja đã sải bước ra bãi cỏ với quý ngài Alleyne và thông báo ý định tham gia của cô vào bất cứ phe nào *không có* Kit. Quý ngài Alleyne nhập vào đội của Kit.

“Không gì thuyết phục em được à?” Kit cười và quay sự chú ý lại với trò cricket sắp bắt đầu.

Lauren điều chỉnh cái mũ rơm rộng vành để che nắng hiệu quả hơn cho da và cho phép mình thở dài nhẹ nhõm. Trong một lúc nàng đã sợ là anh sẽ cố ép nàng. Nàng cần suy nghĩ. Không, nàng không suy nghĩ! Không phải bây giờ. Nàng cảm thấy máu dồn lên má khi nhớ lại đêm qua. Nàng không được nghĩ đến bất cứ cái gì của chuyện đó cho đến khi nàng lại được ở một mình – hoặc là về sự thật là nàng đã nói không. Chúa giúp nàng, nàng đã nói không.

Trò cricket rất sống động và vui vẻ. Kit, phe anh ra sân trước, la hét và cười đùa rất to. Anh đang đập bóng, và anh đang làm những thành viên nghiêm túc hơn trong đội mình giận dữ vì đã cố tình để cho những đối thủ nhỏ hơn, yếu hơn ghi điểm trước anh trong khi để dành những kỹ năng chết người lại cho những đối thủ có kinh nghiệm. Khi cậu chàng David Clifford, đang đứng ở thanh chắn gần anh nhất, với cái vợt to bằng thân hình cậu, phải chạy suốt chiều dài đường ném bóng để không bị ném ra bởi Sebastian Willard - thành viên đầu tiên của đội Eton trong lượt đấu 11 người cuối cùng, Kit nhắc bóng thẳng bé lên và chạy với nó, cười ầm ĩ suốt đường chạy. Họ đua theo quả bóng cả nửa phút.

“Chà chà, thế này thì Kit là ngôi sao của cả hai đội rồi,” quý ngài Rannulf bình luận. “cậu ta có năng lực thật đấy, như hiệp sĩ thời xưa, dưới con mắt ngưỡng mộ của quý cô của cậu ta. Có lẽ cậu ấy mang theo tình cảm của cô trong ngực phải không, cô Edgeworth? Rồi chúng ta sẽ thấy cậu ấy có thể làm được gì với Freyja.”

Crispin Butler vừa ném quả bóng đi, và chính quý cô Freyja là người đánh bóng. Lauren đã nhận ra cô ngay từ đầu, đứng ở hàng biên cách mấy cái mền một khoảng với những người còn lại trong đội, đầu để trần, bờm tóc phóng tủa tỏa màu vàng rực dưới ánh mặt trời, thỉnh thoảng mỉm cười về hướng những người xem, mắt ánh lên thách thức khi gặp ánh mắt của Lauren.

Cô ta, dĩ nhiên, hoàn toàn thoải mái với môn cricket. Cô đặt vợt trước các thanh chắn và neho mắt nhìn về hướng Kit, lúc này đang chạy về phía thanh chắn xa nhất để ném bóng cho

cô. Rõ ràng anh biết cô là người đánh kết thúc. Anh ném một cú đẹp nhất cho cô. Cô đánh nó qua cột số sáu. Quả bóng tạo một vòng cung trên bầu trời và hạ xuống ngoài phía dải cỏ không có người phòng thủ. Benjamin chạy đuổi theo trong khi người xem vỗ tay, những người trong sân reo rĩ, đội của Claude nhảy tung tung hò hét, sung sướng không kiềm được, và quý cô Freyja dùng một tay tóm bộ đồ đi ngựa và chạy ào tới giữa các thanh chắn, cười vang chiến thắng, mái tóc xỏa bay sau lưng cô.

Kit cũng cười vang. “Cú đánh đẹp lắm,” anh hét to với cô. “Chúng tôi gặp khó khăn với cú này rồi.”

“Tôi thấy chưa đủ khó khăn đâu,” cô hét lại. “Đem người giỏi hơn tới đi.”

Mặt đỏ bừng, đầy sức sống, và tuyệt đẹp, cô lại quay về phía những chiếc mền và đôi mắt cô đầy chế nhạo đáng vẻ nghiêm túc, đứng đắn của Lauren.

“Ah ha, một cái găng tay được ném xuống rồi,” quý ngài Rannulf lầm bầm. “Cứ như thời xa xưa ấy.”

Quý cô Freyja chặn quả bóng tiếp theo và các thanh chắn vẫn đứng vững.

Cô đánh mạnh quả kế tiếp, một cú đánh dễ bắt hoàn hảo, nhưng nó lái về hướng cô bé Sarah Vreemont bốn tuổi, cô bé nhìn nó đến với vẻ sợ hãi thất thần thấy rõ, vỗ tay vào nhau không đúng lúc trong khi những người trong đội của bé hét vang kêu bé bắt lấy bóng, và bật khóc khi quả bóng rơi phịch xuống đất ngay chân em.

Lauren, lớn hơn em hai mươi năm, biết chính xác em cảm thấy như thế nào.

“Hmm.” Kit chạy lóc cóc về phía con bé. “Cú đó lỗi rồi, Freyja. Không phải lỗi Sarah nếu nó không bắt bóng. Em phải đánh lại quả đó.”

Ai đó ném bóng lại cho quý cô Freyja, cô tung nó lên và đánh nó bay một đường vòng cung chậm chậm. Kit ôm trọn Sarah bằng một tay, tay kia khum lấy hai bàn tay nhỏ bé của em, và bắt bóng.

“Oái!” anh la lên, và cả đội của anh reo hò điên cuồng.

Quý cô Freyja làm ầm ĩ, và đội của cô cũng vậy. Cô đứng đó, chống tay lên hông, cây vợt lủng lẳng trong một tay, đầu ngửa ra, kêu ca là Kit quá láu cá và quý quyết trong khi anh cười với cô và buộc tội cô là thiếu tinh thần thể thao. Nhưng hoàn toàn rõ ràng với Lauren là không có gì nghiêm trọng về cuộc tranh cãi ấy, và họ chỉ cố tình hạ bệ đối phương để làm cho đội của mình hài lòng, và họ đang rất vui. Họ là một cặp xứng đôi hoàn hảo, thật sự, như nàng đã nhìn thấy ngay từ đầu.

Đó là sự xác nhận rất buồn không chối cãi được. Không bởi vì dù gì đi nữa, nàng cũng đang trong cuộc đua tranh với một quý cô, bất kể cái liếc nhạo báng của quý cô Freyja ném vào nàng khi nàng hiên ngang rời khỏi bãi cỏ, rõ ràng là trong giận dữ cao độ. Nhưng chỉ vì – lại thế nữa! – Lauren biết rằng nàng không bao giờ có thể đua tranh cho dù nàng có muốn. Nàng có nhan sắc và phép lịch sự, phải, nhưng nàng hoàn toàn thiếu sót thứ chắc chắn có thể thắng và giữ được sự ngưỡng mộ của người đàn ông cũng như khuấy động được đam mê của anh. Cho dù

đêm qua, bất kể điều gì được nói, được làm, thì nàng vẫn chỉ là Lauren Edgeworth.

Sarah, khi khoảnh khắc hân hoan đã qua, đi vợ vẫn về phía mấy cái mền, tìm mẹ nhưng mẹ cô đã đi vào trong nhà để tránh nắng nóng. Vẫn còn những giọt nước mắt trên má cô bé. Lauren rút khăn tay ra khỏi túi trong và lau mắt cho em.

“Cú bắt bóng tuyệt vời,” nàng nói. “Con có chán môn cricket không?”

Đứa bé lắc đầu. “Đi chơi đi,” con bé mời mọc.

Nàng lưỡng lự. Nàng đã đến phòng trẻ vài lần trong mấy ngày qua và ngạc nhiên khi nhận ra rằng bọn trẻ dường như rất mến nàng. Nhưng nàng không ở riêng một mình với đứa nào cả.

“Chúng ta sẽ làm gì?” nàng hỏi.

“Đẩy xích đu cho con.” Sarah nắm lấy tay nàng và giật mạnh.

“Có xích đu à?” nàng đứng lên.

Có thật. Nó được treo bởi những sợi dây thừng dài từ một nhánh cây cao của một trong những cây sồi khổng lồ sát vườn hoa. Lauren chưa từng để ý thấy nó. Sarah, vẫn nắm tay nàng khi họ băng qua bãi cỏ, leo lên, và Lauren đẩy, lúc đầu hơi ngập ngừng, và rồi cao hơn khi con bé hồi thích.

Sarah hò reo vui sướng. “Cao hơn đi.”

Lauren cười. “Nếu con bay *quá* cao,” nàng nói, “con sẽ bay vọt qua những ngọn cây và bỏ cô lại với cái xích đu mà không có Sarah nữa.”

Và rồi nàng thấy bên kia bãi cỏ, không phải là không ai thấy trò chơi của họ. Những đứa trẻ nhỏ khác, chán trò cricket, lại gần và đòi đến phiên đi xích đu. Lauren mau chóng bận rộn với việc đẩy xích đu, và đảm bảo để đứa nào cũng có phiên bằng nhau, giúp những đứa không được đu leo lên những cành cây thấp hơn, rồi nhảy xuống đất để chúng có thể làm rồi lên và lặp lại trò đó khắp nơi, và cười vang với chúng. Ít nhất chúng ở trong bóng râm ở đây, nàng khoan khoái nghĩ, được che chắn khỏi ánh nắng gay gắt.

“Xích đu đưa mình tới vùng đất diệu kỳ ở trên ngọn cây,” Sarah thông báo một lúc sau.

“Ai nói thế?” Henry Butler khinh bỉ hỏi.

“Cô nói thế,” Lauren nhìn cậu, hết sức ngạc nhiên. “Ý con là con chưa bao giờ nghe tới điều ấy à? Con không biết là có một vùng đất diệu kỳ trên những chiếc xích đu à?”

“Kể đi cô.”

“*Kể đi cô.*”

Cả năm đứa trẻ hòa âm như hát và Lauren lại cười. Bây giờ nàng đã bắt đầu cái gì vậy? Bao năm rồi từ khi nàng tự giải trí và ru mình ngủ với những câu chuyện mà trong đó, những bé gái không bao giờ bị mẹ bỏ rơi, mà cuộc đời luôn là một cuộc phiêu lưu sinh động rực rỡ, mà ai đó có thể giống buồm đi qua phía bên kia chân trời xa nhất và luôn luôn quay về an toàn, và luôn có những kết thúc hạnh phúc. Nàng chưa bao giờ kể to tiếng những câu chuyện như thế. Nhưng có một lần khi nàng đã mơ làm điều ấy, ngồi bên giường con mình – của nàng và Neville – kể những câu-chuyện-dành-cho-giờ-đi-ngủ.

“Cô sẽ ngồi xuống đây trong bóng râm,” nàng nói, hành động hòa hợp với lời nói. “Ngồi quanh cô đi nếu các con muốn nghe.”

Bọn trẻ ngồi xuống đất và ngược những gương mặt mê say hăm hở lên với nàng. Đứa nhỏ nhất, Anna Clifford ba tuổi, đến cuộn mình trong vòng tay của nàng.

“Ngày xưa nhưng chưa xa xưa lắm...”

Nàng bắt đầu dệt nên một câu chuyện cổ tích về hai đứa trẻ - một trai và một gái – ngồi cạnh nhau trên một chiếc xích đu và đánh đu rất cao đến nỗi chúng đẩy những nhánh cây và không khí sang một bên và trượt vào giữa những tấm màn của một thế giới xuyên thẳng đến vùng đất kỳ diệu trên ngọn cây, mà không thể thấy được từ dưới đất, và mọi thứ đều khác biệt với vùng đất bên dưới – cỏ cũng khác, và nhà cửa, thú vật, con người cũng khác. Đó là nơi của những thứ lạ thường làm hoa mắt, những cuộc phiêu lưu dưng tóc gáy và nguy hiểm làm tim đập thình thịch.

“Và rồi đúng lúc,” cuối cùng nàng nói khi cả bọn đều chăm chú nhìn nàng, bị mê hoặc, “họ đã bí mật theo dõi cái xích đu trống bay vút lên xuyên qua đám cỏ màu đỏ, họ leo lên rất nhanh và bám chặt lấy những sợi dây thừng và nắm tay nhau, sột soạt rơi lại xuống gốc cây, nơi cha mẹ họ đang lo lắng chờ đợi. Họ lại an toàn và có một câu chuyện hay để kể.”

Một tiếng thở dài hài lòng nghe thấy rõ từ bọn trẻ.

“Họ có bao giờ quay lại đó không?” Sarah hỏi.

“Họ có không?”

“Ồ, có, dĩ nhiên,” Lauren cam đoan với chúng. “Nhiều lần. Và có đủ loại phiêu lưu hồi hộp lý thú. Nhưng đó là những câu chuyện khác dành cho lúc khác.”

“Ôi,” bọn trẻ phản đối khi Lauren cười và ôm Anna một bên mình.

“Điều gì mà tất cả chúng ta hy vọng thì sẽ đến rất sớm thôi.”

Lauren nhìn lên thấy Kit đang đứng đầu trần ngoài ánh nắng, vẫn với vẻ giản dị của anh, cánh tay khoanh trước ngực. Anh nhìn cứ như hẫng đã đứng đó từ lâu rồi vậy. Nàng có thể thấy bãi cỏ sau lưng anh đã trống vắng. Trận cricket đã kết thúc mà nàng không hay. Anh đang mỉm cười với nàng, vẻ yêu thương có thể nhận ra rõ ràng trong mắt anh.

Bao tử nàng thực hiện một cú lộn nhào hoàn chỉnh – hoặc là cảm thấy như vậy – và làm nàng thấy chút hụt hơi. Nàng nhận ra rằng đó chính là niềm khao khát nàng cảm thấy. Nàng cũng

biết vào lúc đó rằng nó còn hơn là niềm khao khát. Đó là sự am hiểu. Nàng biết cơ thể đẹp đẽ, uyển chuyển đó. Còn hơn thế, nàng biết người đàn ông bên trong. Nàng biết anh là người phức tạp, giấu đi rất nhiều con người anh đằng sau vẻ tươi vui đó. Nhưng sự vui vẻ cũng là thật. Nó không chỉ là lớp mặt nạ.

“Mọi người xô nhau ra hồ đi bơi rồi,” anh nói. “Có ai ở đây thích không?” anh cười toét với đám trẻ, chúng đứng dậy và chạy bổ về phía hồ nước gần như trước khi anh kịp nói xong.

“Không phải em,” Lauren vội vàng nói.

Anh vẫn đứng đấy, vẫn mỉm cười. “Em luôn làm anh ngạc nhiên,” anh nói. “Anh không biết em tuyệt vời với trẻ con đến thế.”

“Ô, em không có đâu.” Nàng khẳng định. “Em chưa bao giờ có điều gì để làm với chúng cả.”

“Cho phép anh phủ nhận em nhé,” anh nói. “Em đã chơi đùa ở đây gần một giờ với năm đứa nhóc tí – một nhiệm vụ không dễ chút nào dưới trời chiều nắng nóng như thế này. Anh đã quan sát mà không thấy có dấu hiệu cãi vã nào dù sự thật là chỉ có mỗi một cái xích đu và *luôn* có cãi nhau về chuyện đó.”

“Lâu đến thế cơ à?” nàng hỏi. “Mà làm sao anh biết là không có cãi nhau? Anh chơi cricket cơ mà.”

“Ô, anh biết chứ,” anh cam đoan với nàng, gây ra một sự lộn nhào kỳ lạ trong bao tử nàng lần nữa. Anh đến gần hơn và đưa tay ra giúp nàng đứng dậy. “Câu chuyện đó đến từ đâu vậy? Một quyển sách à?”

“Không, dĩ nhiên là không,” nàng nói với một nụ cười. “Em chế ra nó. Luôn luôn không khó để sáng tác ra một vùng đất diệu kỳ mà bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra ở đó.”

“Anh tin thế,” anh nói, “em đang rất vui và anh chẳng có ý kiến gì về việc đó cả.”

“Có, anh có thể,” nàng nghiêm chỉnh nói. “Em hẳn sẽ vẫn ở London, Kit, nếu anh không mang em đến đây. Em hẳn sẽ vẫn né tránh được tất cả các quý ông đáng kính mà bá tước Sutton và Wilma thấy thích hợp với em. Và căm ghét từng khoảnh khắc của nó.”

“Họ là một cặp gốc gác đáng quý,” anh nói. “Họ hoàn toàn thích hợp với nhau.”

Nàng lại cười.

“Có dư người để ý đến đám trẻ ở hồ rồi,” anh nói. “Ta trốn đi một hai tiếng đi, Lauren.”

“Mọi... mọi... *mọi người* đều đi bơi à?” nàng hỏi. “Cả những vị khách?”

“Anh dám nói thế,” anh cười nhả nhỏ. “vấn đề về sự đúng đắn nhỏ không ngăn cản nổi Freyja đâu, em có thể chắc chắn thế. Những cô gái khác chắc chắn sẽ theo gương cô ấy và làm cho các bà mẹ hồi hộp. Nhưng hôm nay nóng bức và tất cả chúng ta đã dùng hết sức để chơi cricket mà.”

“Anh có chắc là anh không muốn ra đó v-với mọi người không?” Lauren hỏi.

Anh nghiêng đầu sang bên khi nàng phúi cổ và nhánh cây con khỏi váy. “Anh nghĩ chúng ta nên đến chỗ nào đó yên tĩnh,” anh nói. “Đây là điều mọi người đều chờ đợi ở chúng ta, em biết mà. Không.” Anh chìa một bàn tay ra khi nàng ngược lên nhìn anh. “Đừng có ngừng cười. Chúng ta đã hứa hôn. Và mặc dù câu trả lời dứt khoát của em đêm qua, chúng ta sẽ kết hôn, anh tin thế. Nhưng chúng ta không cần thảo luận lại chuyện đó nữa. Đi với anh nhé?”

Sự khao khát đánh mạnh và thấp vào bụng nàng. Sự thận trọng gõ vào cánh cửa của trí óc nàng cùng một lúc. Tối qua nàng đã đi quá xa. Rõ ràng nàng không ân hận – nàng đã tê liệt trong nhiều giờ liền vì đạo đức của nàng bị sốc bởi việc nàng đã làm. Nhưng nàng hối tiếc theo kiểu khác. Đêm qua nữ tính của nàng đã được lôi ra khỏi nơi cất giấu. Nàng đã đưa nó vào với những nhu cầu cần thiết mà nàng đã giữ gìn cẩn thận bị khóa bên trong mình trước ngày cưới của nàng và từ đó, các nhu cầu nàng đã nhấn tâm chối bỏ, những nhu cầu nàng đã luôn tin rằng chỉ có Neville mới có thể làm thỏa mãn được.

Nhu cầu trở thành một người đàn bà thực sự và trọn vẹn.

Nàng có thể dễ dàng cần Kit. Nàng có thể rất dễ dàng yêu anh. Đó là một khả năng mới mẻ và đáng ngại. Cho đến tối qua, nàng chưa bao giờ nghi ngờ rằng nàng là người phụ nữ chỉ có một người đàn ông, rằng nàng không bao giờ có thể yêu bất cứ người đàn ông nào trừ Neville.

Nàng có thể yêu Kit.

Nhưng nàng không được cho phép mình làm thế. Vì nàng không phải là người phụ nữ dành cho anh. Nàng khác với quý cô Freyja Bedwyn hết mức có thể. Nhưng quý cô Freyja quá phù hợp tài tình với anh. Chính cô ấy là người anh đã cười và chơi đùa sống động sôi nổi chiều nay. Nàng không được yêu anh. Nàng không được mạo hiểm lại xây dựng nên loại tình cảm làm tan vỡ con tim mà nàng đã rất khó khăn mới vượt qua được năm ngoái.

Hơn nữa, nàng đã hứa với anh là nàng sẽ giải thoát cho anh khỏi lời đính ước vào cuối mùa hè. Nàng không thể phá vỡ lời hứa cho dù đêm qua đã có khả năng thay đổi nhiều điều mà danh dự của anh khiến anh cố phải thực hiện. Nàng không định bẫy anh vào đám cưới. Nàng sẽ không làm điều ấy.

Lý do nàng đến đây là để có một chuyến phiêu lưu nho nhỏ, một cuộc thử nghiệm vui vẻ ngăn ngắn trước khi ổn định với tương lai mà nàng đã chọn. Và thứ nàng tìm thấy ở đây *vượt* xa một chuyến phiêu lưu nhiều. Nàng đang vui. Nàng muốn nhiều hơn. Nàng muốn uống cạn ly này, đến khoảnh khắc tuyệt diệu cuối cùng trước khi nàng phải rời khỏi.

“Vây chỉ khoảng một giờ thôi nhé,” nàng nói, đưa tay ra cho anh nắm – và rồi tự hỏi tại sao nàng lại làm điều khác với tính cách của mình như thế. Có một sự kết nối ngay tức khắc, cả thể xác lẫn tâm hồn. Đi dạo tay trong tay với đàn ông thì thân mật hơn nhiều, nàng phát hiện ra, so với đi dạo mà khoác tay nhau.

Và trẻ trung hơn nữa.

Và vui hơn nữa.

Chương 17

Anh biết chính xác anh đưa nàng đi đâu. Nó có dính dáng tới việc đi dạo bên hồ bên hông nhà và đi qua chỗ đám trẻ con và những người trẻ tuổi cùng vài người lớn đang tóe nước và la hét inh ỏi trong nước trong khi những người khác đứng hoặc ngồi bên bờ xem. Như anh toàn tâm mong muốn, Freyja đang ở dưới nước, với những sỏi bơi mạnh mẽ xa hơn bất cứ ai. Ralf lười nhác tựa vào một nhánh cây, nói chuyện với quý cô Muir. Cả hai người quay lại và giơ tay lên chào.

Kit ngạc nhiên khi phát hiện ra anh không muốn nhảy xuống và đùa giỡn với mọi người, rằng anh không có cảm giác thúc giục muốn đuổi theo Freyja đến một điểm định trước. Anh đã tự hỏi – phải, thật thế, ngay cả sau hai chuyến thăm Lindsey Hall. Ngay cả sau cuộc đua ngựa. Anh đã tự hỏi nếu gặp lại cô, liệu anh có nên thấp lại niềm đam mê của anh dành cho cô hay không. Ngay cả chiều nay anh cũng tự hỏi điều ấy khi cô cưỡi ngựa đến cùng với Ralf và Alleyne và quảng hết sức lực đáng kể của mình vào trò cricket. Anh đã tự hỏi ngay cả khi anh đã biết rằng bây giờ anh phải cưới Lauren.

Nhưng một điều kỳ lạ đã xảy ra suốt thời gian chơi cricket. Anh đã vui thực sự khi thi đấu với Freyja, những thách thức đùa cợt và trao đổi những lời xúc phạm nhau. Anh gần như đã cảm thấy như thời gian lùi lại và anh lại là một thằng bé con, và cô là cô bé gái. Anh đã cảm nhận về cô với tất cả tình bạn trần trụi của thời xưa cũ mà không hề có sự điên cuồng đã kẹp chặt anh trong suốt những tuần lễ kinh khủng đó cách đây ba năm. Anh đã rất vui với trò cricket, nhưng bất cứ lúc nào tập trung vào trò chơi vui vẻ với bọn trẻ hay thử thách với những người họ hàng, anh đều nhìn thấy Lauren. Anh thấy nàng ngồi lãnh đạm và nghiêm trang trên tấm mền, đẹp đẽ trong chiếc áo dài muslin màu sáng và chiếc mũ rơm, xem trận đấu. Anh nhìn thấy nàng lúc nàng đứng dậy và bị Sarah kéo mạnh về hướng chiếc xích đu. Anh nhìn thấy nàng chơi ở đó với con bé và thu hút những đứa trẻ khác vào quỹ đạo của nàng.

Anh hết sức ngạc nhiên vì cảm giác dịu dàng anh có với nàng. Anh không quen với cảm giác dịu dàng dành cho phụ nữ. Anh không hiểu lắm về cảm giác ấy. Nhưng anh thích nó. Có lẽ, anh nghĩ, đây là điều phụ nữ muốn khi họ nói đến sự lãng mạn – điều gì đó ấm áp, nhẹ nhàng và hấp dẫn. Có lẽ anh đã có gì đó lãng mạn với Lauren. Với anh trước. Dù dĩ nhiên có điều gì đó nhiều hơn thế - điều đã xảy ra tối qua.

“Anh có chắc là không muốn bơi với mọi người không?” nàng hỏi anh. “em không phiền đâu. Anh không cần phải cảm thấy bị trói buộc danh dự phải ở bên em. Em rất buồn tẻ khi đi chung với những người như anh, em biết mà.”

Với một người quá xinh đẹp và với phong cách và được nuôi dạy hoàn hảo như thế thì nàng đánh giá về mình quá thấp.

“Để anh là người quyết định việc đó,” anh đáp, điều chỉnh hai bàn tay nắm chặt của họ để những ngón tay họ đan vào nhau. “Lauren, có phải Nam tước Galton không hề cố gắng tìm hiểu về số phận mẹ em không? Bá tước Kilbourne cũng không làm gì để tìm hiểu điều gì xảy ra cho anh trai phải không?”

Nàng lắc đầu. “Làm sao có thể tìm ra cái gì chứ?” nàng hỏi. “Thế giới quá rộng lớn làm sao tìm.”

Nhưng hai thành viên của giới quý tộc Anh sẽ không đi mà không để ý họ đang đi đâu.

“Vậy thì chưa phải là kết thúc với mẹ em hay ông ta,” anh nói.

“Không quan trọng. Em không nghĩ đến chuyện đó.” Một lời nói dối nếu có bao giờ anh nghe được. Nàng đang nhìn xuống bãi cỏ mà họ đang đi, dấu mặt dưới cái vành rộng của chiếc mũ rơm.

“Anh có những người quen, em biết không,” anh nói. “Những người mà việc của họ là đi tìm ra những điều giấu giếm, để biết những điều dường như không thể nào biết được. Anh có thể hỏi họ chút ân huệ. Anh có thể tiến hành một cuộc điều tra. Anh có nên không?”

Nàng quay phắt sang anh. Mắt nàng mở to màu tím lịm. “Anh sẽ làm thế,” nàng hỏi, “cho em? Cho dù nếu có bất cứ điều gì để tìm kiếm, nó sẽ không chấm dứt cho đến mãi sau khi chúng ta chia tay chứ?”

Tối qua nàng đã rất sắt đá là nàng sẽ không lấy anh cho dù nàng đã ăn nằm với anh. Sự sắt đá ngu ngốc – nàng có thể ở chung với đám nhóc.

“Em đã làm rất nhiều điều cho anh,” anh nói. “Để anh làm điều gì đó đáp lại cho em.”

“Em ư?” nàng dừng bước. Mắt nàng đắm lệt. “Nhưng em hy vọng không có quá nhiều gian dối, Kit. Em rất yêu quý gia đình anh – mẹ anh, bà anh. Mọi người.”

“Không cần có bất cứ gian dối nào cả,” anh nhẹ nhàng nói. “Chúng ta có thể thông báo ngày cưới vào ngày sinh nhật bà. Không cần tưởng tượng ra dịp nào khác. Mà làm thật.”

Nàng lắc đầu.

“Vậy, em không thay đổi ý kiến gắn bó với hấn ta phải không?” anh hỏi. Anh bắt đầu cảm thấy sự cău kính vô tận với bá tước Kilbourne, dù anh chưa bao giờ gặp người đàn ông đó.

Nàng lại lắc đầu. “Đó là thỏa thuận của chúng ta,” nàng nói. “Một cách để thoát khỏi tình trạng phức tạp của anh, sự tự do cho em. Đừng phá hỏng mọi thứ, Kit. Tất cả những gì en cần trong mùa hè là một chút phiêu lưu.”

Khá là hạ thấp khi biết rằng nàng sẽ không lấy anh đơn giản chỉ vì nàng không muốn làm thế. Nhưng mặt khác nàng chưa bao giờ giả vờ làm vậy. Anh là tên ngốc nếu anh để mình bị đánh lừa bởi sự lãng mạn của mùa hè.

Anh mỉm cười với nàng và lại tiếp tục đi. “Em không thể trách một quý ông vì có lương tâm được,” anh nói. “Vậy chúng ta sẽ dành hết cho cuộc phiêu lưu. Em có thấy miếng đất nhô ra phía trước trong hồ không?” anh chỉ về phía đó. “Nó thực ra là một hòn đảo. Nhân tạo, dĩ nhiên rồi, như cái hồ vậy. Chúng ta sẽ đến đó. Có một cái xuồng.”

“Cảm ơn anh,” nàng nói.

Anh không biết mình được cảm ơn vì cái gì. Nhưng anh bằng lòng đi dạo tới đó trong sự im lặng đồng hành và chờ được thư giãn trên đảo với nàng. Anh nhận thấy chiếc xuồng vẫn ở chỗ quen thuộc khi họ đến cái nhà thuyền nhỏ, và trong tình trạng tốt. Một chồng khăn tắm luôn được để trên kệ vẫn ở đó, và chúng có vẻ mới và sạch sẽ. Anh lấy hai cái. Anh chèo một quãng ngắn trong khi Lauren ngồi, thả lỏng và duyên dáng trên băng ghế đối diện với anh, một tay bên mạn thuyền để giữ thăng bằng. Anh giúp nàng bước ra từ phía bên kia và kéo thuyền ra khỏi nước.

Ở phía bờ xa nhà nhất của hòn đảo có một bờ sông rộng, gần giống như một bãi cỏ nhỏ, dốc thoải xuống mép nước. Cỏ bao phủ và được trải thảm bằng hoa cúc, hoa mao lương vàng và cỏ ba lá. Họ lội đến mắt cá qua cánh đồng hoa, và Lauren ngồi xuống giữa bãi, vòng cánh tay qua gối, và nhìn quanh.

“Em chưa bao giờ thích ra khỏi nhà,” nàng nói với một tiếng thở dài mãn nguyện.

“Giờ thì có à?”

“Phải.” mắt nàng nghiêng nghiêng trên mặt nước sáng lấp lánh.

Kit không ngồi. Chiều nay rất nóng. Anh đã bỏ nhiều sức lực chơi trò cricket, họ đã đi bộ khá nhiều, và anh vừa bơi thuyền qua hồ. Anh kéo áo sơ mi qua đầu, tuột giày bột rã, và cởi quần ống túm ra luôn. Anh lưỡng lự chỉ một khắc trước khi tháo luôn cả quần đùi ra. Lauren lười nhác nhìn anh. Chỉ cách đây có mấy ngày, anh nghĩ, nàng hẳn đã dựng đứng lên vì xấu hổ và giận dữ.

“Anh đẹp lắm,” lời nàng làm anh sửng sốt.

Anh cười lặng lẽ. “Dù có những vết sẹo à?”

“Ừ,” nàng đáp.

Anh phóng xuống nước và chìm mình xuống. Mát lạnh tuyệt vời so với làn da trần nóng hổi của anh. Anh bơi vài sải dưới nước và rồi nổi lên rũ nước khỏi mắt. Nàng vẫn ngồi giữa những bông hoa, đẹp như tranh, trông lạnh đậm và trầm tĩnh, gương mặt che khuất bởi cái vành mũ rộng. Nhưng nàng đã tháo nơ cột mũ dưới cằm khi anh nhìn, và để cái mũ rơi xuống phía sau xuống cỏ khi nàng rũ những lọn tóc sẫm.

Anh đã bơi ra vùng nước sâu hơn. Anh đứng nước, hai cánh tay sải ra hai bên, nhìn nàng cởi giày, vớ và đứng lên để cởi nút và tháo áo dài ra. Áo lót bám sát vào những đường cong mềm mại. Anh nhìn nàng thưởng thức, lấy làm lạ rằng hôm nay không có cái vẻ e lệ trình nữ nàng đã có khi cởi quần áo trong nhà nghỉ bờ sông và đi lú lú dưới cái chăn đến sát mép nước trong hai buổi sáng họ đi tắm.

Rồi môi anh mím lại trong cơn sốc bất ngờ khi nàng duỗi cánh tay ra và kéo áo lót qua đầu trước khi thả nó xuống đồng quần áo nhỏ nhỏ của mình. Khỏa thân, nàng đẹp hoàn hảo – làn da trần và các cơ tươi mát căng ra trẻ trung; bộ ngực rắn chắc, vun cao; cặp chân mảnh mai, thon dài, mớ lông sẫm ở đỉnh của chúng. Nàng bước xuống bờ sông và lội xuống nước, mắt nhìn nước thay vì nhìn anh, dù nàng không có cổ găng nào để che mình lại. Làn da trần của nàng như thạch trình nguyên trong ánh nắng sáng rỡ. Anh thấy miệng mình khô cháy và liếm môi trước khi lặn xuống nước và nổi lên cạnh nàng.

Anh không chạm vào nàng. Nàng không chạm vào anh. Họ mỉm cười với nhau và nàng nhắm mắt lại nằm nổi trên nước. Nàng nổi dễ dàng và lười biếng đá chân để đẩy mình trôi lùi lại. Anh bơi chậm chậm bên cạnh nàng.

Nàng có nhận ra, anh tự hỏi, là đã thay đổi bao nhiêu trong thời gian ngắn nàng ở Alvesley? Nàng đã bước ra bao xa từ phía sau cái mặt nạ trinh nữ giá băng của mình? Lauren tấm trần giữa ban ngày ban mặt với một người đàn ông khóa thân? Bạn bè nàng và anh sẽ không tin nó có thể xảy ra. Có thể nào thật là nàng muốn điều này chỉ cho một mùa hè ngắn ngủi của đời mình, rồi nàng sẽ tự do chọn lựa quay lại với con người cũ ngay khi nó trôi qua?

“Nếu em thử bỏ chân xuống,” nàng hỏi, quay đầu nhìn anh sau vài phút, “có được không?”

Anh ước lượng khoảng cách giữa họ và bờ. “Có lẽ không,” anh nói. “Nhưng đừng lo. Em không chìm trừ phi em chọn làm thế. Và anh sẽ cứu em dù em có làm thế.”

“Em không sợ đâu,” nàng nói. “Kit, dạy em bơi giống vậy đi. Để em thử lại nào.”

Anh xoay nàng đứng lại, bàn tay anh lướt qua làn da trần mát lạnh và bóng mượt. Giống như nàng đã bước vào một thế giới thần kì, quyến rũ mà nàng tạo ra cho đám trẻ. Chiều nay nàng đã có thể úp mặt xuống nước mà không hoảng hốt và thở mà không bị uống nước thay vì không khí. Và hôm nay nàng có thể khua chân sát mặt nước để cho những nỗ lực để bơi tới trước của nàng không bị vô ích. Nàng học cách chuyển động cánh tay để bơi sải trong nháy mắt. Trong vòng mười phút nàng đã thực sự bơi được – trong vùng nước sâu ít nhất tám feet.

“Với tiến độ này,” anh nói, bơi cạnh nàng, “em có thể bơi qua bờ bên kia trong vòng hai mươi bốn giờ. Hai mươi ba giờ nếu em không dừng nghỉ giữa chừng.”

“Cứ chế giễu đi,” nàng nói không ra hơi. Nàng có lẽ nói được nhiều hơn, nhưng nàng cần để dành hơi và tập trung cho nhiệm vụ trước mắt.

Một lúc sau anh xoay nàng nằm ngửa, và họ nằm nổi bên nhau, tay nàng trong tay anh. Anh không thể nhớ cảm giác thoải mái thế này, hài lòng thế này, ngập đầy cảm giác hạnh phúc thế này từ khi... ừ, có lẽ anh chưa bao giờ cảm thấy thế này.

Anh nhắm mắt và để hơi ấm mặt trời thấm vào mặt và ánh sáng của nó lên mi.

“Vài khoảnh khắc,” anh nói, “nên được dành cho mãi mãi.”

“Mmmm,” nàng đồng tình.

Nhưng những khoảnh khắc và thời gian bỏ trốn trôi qua rất nhanh, tất nhiên là vậy. Dù vị trí của họ là một cặp mới hứa hôn cho họ nhiều giấy phép để ở một mình bên nhau nhiều hơn, thì cũng vẫn có giới hạn. Họ phải sớm quay về nhà và tham dự vào niềm vui vẻ bận rộn của bữa tiệc gia đình.

Không khí mát lạnh phả lên làn da trần ẩm ướt khi họ ra khỏi nước và leo lên bờ. Mát nhưng không lạnh. Cái nóng mặt trời không còn làm khô họ nữa. Anh trải khăn lên cỏ và nằm xuống một cái. Anh nghĩ rằng giờ nước không còn bao phủ Lauren nữa nên nàng sẽ quấn khăn quanh

người và có lẽ sẽ ngồi cách xa anh một chút, nghiêm trang và e dè trở lại. Anh nửa muốn nàng mặc đồ vào càng nhanh càng tốt và muốn quay lại xuống.

Nhưng nàng nằm khỏa thân xuống tấm khăn cạnh anh, một tay che mắt, và co một chân lên đặt bàn chân lên đất, một tư thế mời gọi chắc chắn là vô tình. Anh quay đầu và rồi nhắc người lên tựa trên khuỷu tay để nhìn rõ hơn. Những cô tình nhân anh từng có và những cuộc tình bất chợt đều rất khêu gợi – đó là một tiêu chuẩn để anh chọn họ. Những đường cong phóng khoáng, những bộ ngực nặng nề, đầy đặn khuấy động nhục dục nơi anh – và dĩ nhiên nhân tình là để khoái lạc.

Lauren mảnh dẻ và chân dài. Khi nàng nằm ngửa, ngực nàng trông nhỏ hơn bình thường, dù có hình dáng đẹp và núm vú hồng hồng. Bụng phẳng lì. Đôi chân thon thả và thuôn dài. Anh thấy cảm giác siết chặt thích thú nơi háng và nhận ra với sự hài hước đáng thương rằng nếu nàng dời tay khỏi mắt, nàng chắc chắn sẽ hiểu rằng lúc này nàng đang ở trong nguy hiểm.

Không chút nghi ngờ gì nàng là một trong những người phụ nữ đáng yêu nhất anh từng gặp. Nhưng anh đã biết điều ấy từ hồi vũ hội của Quý bà Mannering – không, trước đó nữa. Ở công viên Hyde, dù sự thật là lúc đó anh chỉ nhìn được có một mắt, anh cũng đã thấy và đánh giá đúng sắc đẹp đặc biệt của nàng.

Nhưng nàng còn hơn là đẹp. Nàng... gợi tình. Có từ như thế à? Nếu chưa có, thì phải có. Không có chút nào vẻ lồi cuồn rờ ràng của một gái điểm hạng sang, tuy nhiên cơ thể nàng mời gọi một người đàn ông vào khoái lạc. Nhưng không có tính gợi tình nào trong cơ thể nàng lẫn tính cách nàng. Vậy nó là cái gì?

Có phải anh đã có đặc quyền được chứng kiến người phụ nữ bị kềm nén lâu ngày nở rộ thành người đàn bà đầy nữ tính rực rỡ? Có phải anh chính là công cụ làm cho điều ấy xảy ra? Anh đã có vinh dự ấy? Anh biết chắc chắn là nàng chưa bao giờ mảy may làm bất cứ điều gì giống giống thế này trước đây. Cho dù anh có chút nghi ngờ nào về sự thật ấy – dù anh không có – thì anh đã bắt gặp bằng chứng về nó đêm qua. Nàng là trinh nữ.

Mắt anh di chuyển xuống cơ thể gợi cảm, mảnh dẻ của nàng. Anh khao khát từng chút của nàng cũng nhiều như anh từng khao khát một người đàn bà. Có lẽ hơn. Nhưng nàng sẽ không lấy anh. Anh không phải... đêm qua anh đã từng đặt nàng vào nguy hiểm. Anh không phải gài bẫy đưa nàng vào thế mất đi sự tự do mà nàng yêu quý. Anh không ích kỷ như thế, vô giáo dục như thế.

Nàng gỡ tay khỏi mắt và quay đầu sang mỉm cười với anh.

“Kit,” nàng nói, đôi mắt đẹp ấm áp và mơ màng, “Đây là ý em muốn nói ở Vauxhall. Giống thế này thôi, dù lúc ấy chính em cũng không biết như vậy. Như thế này – ánh nắng trên mặt. Em chưa bao giờ để như thế - nó có thể làm hư da em. Tiếng nước, tiếng chim, côn trùng – hàng ngàn con riu rít và vo ve. Đôi khi em quên mất thế giới rất *sống động*. Đôi khi em nghĩ ở đây chỉ có người, ngựa và có lẽ bò và cừu thôi. Và mùi nước, mùi cỏ, mùi hoa. *Hoa*, Kit ạ. *Hoa dại* – cúc, cỏ ba lá và hoa mao lương. Nhưng chúng đẹp hơn bất cứ thứ gì khác trên đời. Và... và em là một phần của tất cả. Anh biết không, em luôn là một khán giả của cuộc đời, chưa bao giờ là người tham gia. Chưa bao giờ. Nhưng giờ thì em phải rồi. *Hôm nay* em tham gia, em sợ hãi và hạnh phúc điên cuồng. Đây là sự phiêu lưu mà em đòi hỏi, sự phiêu lưu em đang có. Em mang ơn anh mãi mãi.”

Anh nuốt xuống. Thật buồn cười, anh sắp khóc. Anh vật lộn với sự khuấy động của mình và

hy vọng nàng không để ý. Nàng đã nói một sự thật đơn giản. Anh có thể nói rằng chỉ cần nhìn vào mắt nàng là thấy nàng như một phần của những thứ xung quanh nàng. Nàng là một phần của chúng, với ánh nắng và nước, với cỏ và hoa, với chim và những con côn trùng riu rít. Như một nữ thần rừng hay một nữ thần nước. Như một tiên nữ hay một nữ thần.

Anh biết không hề nghi ngờ rằng đây là một trong những khoảnh khắc quý giá của cuộc đời và rằng nó sẽ còn mãi đến hết đời anh. Nó là một kho báu mà ký ức anh sẽ trân trọng gìn giữ cho tương lai. Anh không được làm gì phá hỏng nó.

“Kit,” nàng với tay lên chạm vào má anh với những đầu ngón tay nhẹ nhàng và mát lạnh. “Làm điều anh đã làm với em đêm qua đi. Em muốn nó. Chỉ một lần nữa thôi, ở đây giữa những bông hoa, dưới ánh nắng hè. Đây là một nơi đáng yêu mà, đúng không? Nếu anh cũng muốn. Có lẽ anh không muốn rồi.”

Anh nghiêng người qua nàng và đặt môi anh lên môi nàng. Nàng nếm được vị nước hồ mát lạnh và hương mùa hè ấm áp. Nàng nếm được sự nữ tính ngây thơ vừa bị đánh thức. Nàng nếm được hương đất mê hoặc bên kia những ngọn cây. Anh phải nhắc nàng về với thực tế - rằng phụ nữ thường có thai khi quan hệ. Và người nào mang thai phải lấy kẻ đã gạ gẫm mình dù họ yêu thích đến nơi khác, dù họ cầu xin tự do.

Nhưng vùng đất mê hoặc ấy cũng đã gật đầu ra hiệu với anh. Thực ra, anh đã ngáp mình trong nó, trong bãi cỏ lốm đốm hoa và hương thơm của cỏ ba lá, trong ánh nắng hè ấm áp và bài ca của những con ong. Đây là điều nàng muốn. Đây là điều nàng khao khát. Chỉ thoáng qua, khoảnh khắc kỳ diệu – được ôm ghì lấy và lạc lối mãi mãi. Anh nhắc đầu lên một hai inch và nàng mỉm cười mơ màng với anh. Anh mỉm cười lại.

Đêm qua là dành cho anh. Anh đã trút ra tất cả nỗi đau sâu thẳm nhất của mình với nàng, kể nàng nghe câu chuyện của Syd và anh, và rồi chạm đến nàng để thỏa mãn sinh lý, và nàng đã hào phóng trao anh, ấm nồng, không tiếc nuối, trao tặng anh chính bản thân nàng. Chiều nay sẽ là dành cho nàng.

Anh yêu nàng chậm rãi bằng tay và miệng, sử dụng tất cả sự thành thạo học được suốt bao nhiêu năm với những người đàn bà khác, nhưng chỉ dành tất cả cho nàng. Nàng không phải là người đàn bà của sự đam mê cuồng dại – ít nhất là chưa. Nàng là người cần sự dịu dàng và nhẹ nhàng. Anh trao nàng cả hai khi tay và môi anh đi lang thang trên cơ thể nàng, phớt nhẹ, vuốt ve, lướt những đường nhẹ nhàng và véo nhẹ, liếm láp, mút, cắn nhẹ nhẹ - chọn những điểm nhạy cảm cho nàng vui thú nhất. Bàn tay nàng lang thang trên vai anh, lưng anh, ngực anh, nhẹ nhàng, nhưng không thành thạo. Anh đã quen với những người đàn bà luôn biết chính xác làm cách nào để kích thích và thỏa mãn niềm đam mê của anh. Lauren chẳng biết lấy một trong những trò của họ. Nhưng sự ngây thơ của nàng mang đến cho anh một sự phấn khích mạnh mẽ, gần như đau đớn.

Anh yêu nàng với sự dịu dàng ghê gớm. Anh hôn môi nàng bằng những nụ hôn sâu và mềm mại, liếm ẩm bên trong trong khi những ngón tay anh khai phá chỗ nóng ẩm giữa hai chân nàng, tách các nếp gấp ra, tìm kiếm, thâm nhập, cảm nhận các cơ bắp siết chặt quanh nó. Bằng ngón cái, anh tìm đến nơi bí mật của người đàn bà và ấn vào nó cho đến khi nàng thì thầm một hơi thở thành linh trong miệng anh và run lên vì cơn co thắt của vui thú.

“Em có muốn anh vào trong không?” anh rì rầm với nàng.

“Có.” Nàng quấn tay quanh anh. “Ôi, có. Làm nó cho em đi – như đêm qua ấy.”

“Không giống đêm qua đâu.” Lá cỏ dài và những bông hoa gập gù tạo thành hình ảnh một tấm thảm mềm mại, nhưng chúng là một tấm đệm cứng đối với người đàn bà trong cơn vui thú. “Nào.” Anh nâng nàng lên người và đặt nàng ngồi dạng chân trên người mình. “Quỳ lên cỏ. Tin anh đi.”

“Vâng.” Nàng quỳ gối cưỡi lên anh và quàng tay qua đầu anh. Nàng nhìn xuống anh và mỉm cười, mắt nàng nặng trĩu vì khao khát.

Anh nâng đùi lên và đặt bàn chân xuống đất. Anh đặt nàng cẩn thận, ghì chặt mình vào nàng trước khi nắm chặt hông nàng và hướng dẫn nàng hạ xuống trên anh. Anh ngắm nhìn đôi mắt nàng nhắm lại khi lúc đầu nàng nhắm mắt và rồi thả lỏng sau đấy. Các cơ của nàng siết chặt quanh anh khi anh tiến sâu vào trong nàng và giữ ở đó một chút để nàng có thời gian điều chỉnh. Nàng nóng bỏng, ngọt ngào và nữ tính cực kỳ. Anh cố hít thở bình tĩnh. Anh không quen phải kiềm chế bản thân khi đã cứng lên. Đó là khi, sau một lúc lâu của màn dạo đầu mãnh liệt, anh thường để cho mình lên đến cực điểm khoái lạc.

Trừ đêm qua. Nhưng đêm qua không thực sự chỉ là làm chuyện đó.

Cả chiều nay cũng không. Đây không phải tình dục – không phải, như anh biết về tình dục. Đây là... cái gì nhỉ? Sự chia sẻ dịu dàng, thân thiết, ấm áp của – của cái gì?

Anh hơi nâng nàng lên và bắt đầu vào ra, chậm rãi, nhẹ nhàng. Nàng bất động, dù các cơ bên trong bắt kịp nhịp điệu của anh, lúc đầu vụng về phản ứng lại, và sau đó hòa hợp với nó. Cảm giác thật ngọt ngào và cả đau đớn cùng lúc. Anh muốn kéo dài sự vui thú này ra mãi mãi. Anh muốn trao và bùng nổ bên trong nàng ngay bây giờ.

Hơn hết, anh muốn trao cho nàng niềm vui mà hai mươi sáu năm rông đã từ chối nàng. Anh muốn điều này chỉ dành cho nàng. Không phải cho anh mà cho Lauren. Anh muốn thấy nàng hạnh phúc hoàn toàn và trọn vẹn.

Anh thúc vào nàng với những cú thúc êm ái, lút sâu rất lâu, không vội vàng đi đến kết thúc mà anh có thể dễ dàng làm được khi chỉ cần chạm vào nàng lần nữa vào nơi nhỏ bé, bí mật đó. Anh có thể thấy điều ấy từ đôi mắt nhắm nghiền và đôi môi hé ra và vẻ tập trung mà tất cả sự chú ý của nàng là tập trung vào việc anh đang làm, và rằng nàng đang rất tận hưởng những cảm xúc ấy. Có lẽ đó là tất cả những gì nàng sẽ cảm thấy, nhưng anh sẽ không làm nó vỡ tan cho đến khi anh có thể cảm nhận được là nàng đã sẵn sàng.

Rồi nàng lại nhắm mắt và mắt nàng nhắm chặt hơn, cắn vào môi dưới. Nàng lạc mất nhịp điệu và siết anh chặt hơn. Nàng há miệng ra và thở gấp.

“Thả lỏng đi em,” anh bảo nàng. “Thả lỏng các cơ đó ra, để nó đến tự nhiên.” Anh ôm hông nàng chặt hơn và thúc vào nàng mạnh hơn, nhanh hơn. “Để nó đến đi nào. Tin anh đi.”

Nhưng không cần hướng dẫn gì nữa, không cần anh dẫn nàng đến cực điểm. Nàng hét lên và run bắn bên dưới anh và đổ sập vào anh. Anh vòng cả hai tay ôm quanh bảo vệ nàng. Nàng vẫn đập mạnh và run rẩy.

“Để nó đến nào.” Anh rì rầm vào tai nàng. “Để nó đến đi em.”

Anh chưa bao giờ phải bận tâm đến sự cực khoái nữ tính đó. Anh luôn quá bằng lòng với cực khoái của mình thôi.

Cuối cùng nàng nằm bất động, nóng bỏng và ướt đầm trên mình anh. Sau cùng, bây giờ, anh đã thoát mái hoàn tất niềm vui thú của mình. Anh di chuyển bàn tay xuống phía sau hông nàng và để bàn chân vững hơn lên mặt đất – và ngừng lại một chút, nghiêng chặt răng.

Rồi anh nâng nàng lên khỏi mình và xoay người đặt nàng nhẹ nhàng xuống tấm khăn bên cạnh.

“Mmmm.” Âm thanh rừ rừ thỏa mãn từ sâu trong họng nàng khi nàng lăn sang bên và cuộn người rúc vào anh và tức khắc rơi vào giấc ngủ.

Kit nằm ngửa ra, thở sâu và đều, siết chặt rồi thả bàn tay ra ở phía cách xa nàng. Vài phút đau đớn cực độ đã qua trước khi sự cương cứng của anh giảm xuống. Anh cười nhạt buồn bã khi lúc tệ nhất đã qua. Với sự ngây thơ, nàng chắc chắn không nhận ra rằng nàng là người duy nhất lên đến cực điểm.

Có lẽ anh cũng thế đêm qua.

Anh đã có thể làm nàng có thai đêm qua. Chỉ thời gian mới trả lời được. Nhưng nếu nàng thoát ra kịp bất cứ lúc nào đêm qua, thì hôm nay nàng vẫn an toàn. Nàng vẫn còn có những lựa chọn khi bữa tiệc gia đình kết thúc. Nàng vẫn sẽ tự do rời bỏ anh.

Anh đặt một cánh tay lên mắt, tìm kiếm và nắm lấy tay nàng bằng tay còn lại. Chuyện này không được xảy ra nữa. Họ không hứa hôn thật sự - vì đó là lựa chọn của nàng. Và Lauren không phải loại phụ nữ mà người khác có quyền tự cho phép mình làm điều xằng bậy với nàng.

Đêm qua nàng đã trao anh vì nhu cầu của anh.

Chiều nay anh đáp trả lại ân huệ đó.

Chỉ thế thôi. Đã kết thúc, mối ràng buộc sinh lý giả dối không mong đợi do nhu cầu của cả hai người họ.

Phải, đã kết thúc.

Anh chậm rãi hít đầy phổi mùi hương cỏ ba lá và thở ra với một hơi thở dài nghe thấy rõ.

Chương 18

Sáng hôm sau cho Lauren cơ hội để nói chuyện riêng tư với Sydnam Butler, điều mà nàng chưa làm xong. Cậu thường biến mất cả ngày, và suốt buổi tối thì ngồi cố định ở cửa sổ phòng khách, với tư thế rất không thân thiện. Nàng không thực sự muốn nói chuyện với cậu chút nào, nhưng nàng đã đến đây để giúp Kit hòa hợp với gia đình. Nỗi đau sâu thẳm nhất, nàng phát

hiện ra cách đây hai đêm, liên quan đến cậu em trai của anh.

Những người đàn ông và đám trai trẻ đã đi câu cá với Kit, có cả ông của Lauren nữa. Vài quý bà quý cô, gồm cả Gwen và Clara, đi vào trong làng thăm vài cửa hàng mới và xem nhà thờ Norman. Lauren ở lại sau khi đi lang thang qua những cánh đồng hoa và nhà kính trồng cây với nữ bá tước và giúp bà những kế hoạch trang trí sau cùng cho bữa tiệc sinh nhật. Khi nhiệm vụ ấy đã xong, nàng cùng bà bá tước thừa kế đi dạo buổi sáng đến vòm hoa hồng rồi quay lại.

Cậu Sydnam đang cưỡi ngựa lên lối đi, Lauren nhìn thấy khi họ chậm rãi leo lên những bậc thềm quay về nhà. Có thể nhìn thấy rất rõ ràng là cậu chỉ có một cánh tay. Nàng cảm thấy rất tiếc nuối vì thương tật của cậu, nhưng nàng không đánh giá tốt về cậu. Cậu không công bằng với Kit.

Bà bá tước thừa kế khoác tay người hầu ưa thích của bà, một chàng trai trẻ tốt bụng, cứng cáp để leo lên cầu thang về phòng. Lauren tự bào chữa cho mình và quay bước trở ra. Nàng không biết nàng định làm gì khi lại đứng ở bậc thềm, mắt nhìn vào chuồng ngựa. Em trai Kit đang đi lên hiên thềm. Nàng thấy cậu bước hơi khập khiễng, có lẽ từ việc ngồi cứng ngắc khi cưỡi ngựa. Sự khập khiễng biến mất sau vài bước. Cậu lưỡng lự một chút khi nhìn thấy nàng, và rồi bước tới.

“Chào buổi sáng, cô Edgeworth,” cậu nói khi đến đủ gần. Cậu chạm roi ngựa vào vành mũ.

“Cậu Butler.”

Nàng thấy ghét – và tội lỗi. Nhưng sao lại thấy tội lỗi chỉ vì cậu bị tật cơ chứ? Nàng không thích cậu. Cậu đã đẩy Kit vào địa ngục vĩnh cửu chẳng vì lý do gì. Nhưng Kit yêu cậu.

Cậu mỉm cười gượng gạo khi đến bậc thềm và sắp đi qua nàng.

“Cậu Butler, cậu đi dạo với tôi được không?” Lauren hỏi.

Cậu nhìn nàng ngạc nhiên thấy rõ. Cậu hít sâu – để đưa ra lời từ chối, nàng đoán. Nhưng cậu ngậm miệng lại, cúi chào, và xoay người đi dạo với nàng bằng qua hiên và đi ra bãi cỏ rộng chơi cricket bữa trước.

“Thời tiết không đẹp bằng hôm qua,” cậu nhận xét.

“Không, hôm nay có nhiều mây.”

Nàng gần như mất hết dũng khí. Nhưng về phía thỏa thuận của họ, nàng có liên quan với Kit. Nàng quan tâm đến anh – nàng lo cho anh. Quá sâu đậm để mà thấy dễ chịu. Nàng chấp tay sau lưng và hít sâu.

“Cậu Butler,” nàng nói, “sao cậu không tha thứ cho anh ấy?” nàng thấy hình như cậu không hiểu nàng đang nói đến cái gì.

“Ah,” cậu nhẹ nhàng nói. “Anh ấy nói với chị như thế à? Tội nghiệp Kit.”

“Vây, anh ấy nhằm à?” nàng cau mày.

Cậu chẳng nói gì suốt thời gian họ đi xéo về hướng những cái cây. Rồi cậu thở dài.

“Một chủ đề quá phức tạp,” cuối cùng cậu nói. “Chị không cần bận tâm đến chuyện ấy đâu, chị Edgeworth. Và chị cũng không cần ngại tôi ở đây phá hoại hạnh phúc của chị và Kit. Tháng tới hoặc cỡ đó tôi sẽ rời khỏi đây, tôi tin thế. Tôi nhận một công việc với Công tước Bewcastle.”

“Làm quản lý à?” nàng hỏi. “Điều ấy là Kit buồn lắm, cậu biết mà. Anh ấy bảo tôi là cậu không phải được sinh ra để sống một cuộc đời như vậy, rằng cậu đã là – không, là – một nghệ sĩ. Anh ấy yêu cậu. Cậu không nhận ra điều ấy phải không?”

Cậu dừng bước và nhìn chằm chằm vào bãi cỏ phía trước trước khi quay đầu lại và nhìn thẳng vào nàng. Lauren sững sốt khi nhận ra cậu đẹp trai đến mức nào, và hiện giờ cậu xấu xí khủng khiếp thế nào. Nhưng sự không ưa của nàng với cậu vẫn không giảm bớt.

“Và chị nghĩ tôi không yêu anh ấy?” cậu hỏi nàng.

“Tôi nghĩ cậu không thể,” nàng nói, “nếu không cậu đã làm anh ấy dễ chịu hơn một chút. Cậu tin là anh ấy không phải chịu đựng gì vì anh ấy không mang những vết thương của cậu sao?”

Cậu giận dữ. Rất giận dữ, hiện rõ bởi đôi mắt thoát trở nên cứng rắn và hàm nghiến lại, hai lỗ mũi tóe lửa. Nhưng cậu kềm chế bản thân trước khi cất tiếng.

“Phải, tôi tin là anh ấy đã chịu đựng,” cậu cộc lốc. Cậu xoay người nhìn về ngôi nhà. “Cuộc đi dạo này không phải là ý hay, Chị Edgeworth. Không trừ phi chúng ta đồng ý chỉ nói về thời tiết. Tôi thích chị. Rất thích là đằng khác, dù tôi biết chúng ta không có chung cảm giác này. Chị tử tế và kiên nhẫn với bà tôi. Chị hòa nhã và tốt bụng với mọi người. Chị có một ảnh hưởng rõ rệt với anh trai tôi. Tôi cầu ước chị được hạnh phúc – cả hai anh chị. Nhưng tôi phải đi. Tôi nghĩ ngờ là chị sẽ nhận ra nhiều điều về tôi hơn một khi tôi đã đi khỏi. Đó là cách tốt nhất cho tất cả mọi người. Chúng ta quay về chứ?”

Nhưng nàng nghe được nhiều hơn những gì ngôn từ của cậu chuyển tải. Nàng đã nghe thấy một linh hồn u buồn và cô đơn nữa, được rút quá sâu vào bên trong cậu đến mức không còn thấy hạnh phúc. Kit, với tất cả những nỗi đau sâu thẳm của mình, đã tìm thấy một khán giả ở nàng hai đêm trước và giờ đã khá thoải mái. Ai là người Sydnham thổ lộ những nỗi đau sâu kín nhất của mình? Có ai không? Cậu có vẻ rất cô độc.

“Có một chuyện tôi làm rất giỏi,” nàng nói, lơ đi về muốn quay về nhà của cậu. “Tôi rất giỏi lắng nghe. Lắng nghe *thực sự*, thay vì chỉ nghe điều tôi muốn hoặc hy vọng muốn nghe. Kể cho tôi nghe điều gì đã xảy ra đi. Cho tôi biết quan điểm *của cậu* về điều đã xảy ra đi.”

Kit đã kể cho nàng sự thật. Nàng không tin anh nói dối hay cố bày trò lừa dối nàng. Nhưng đôi khi ngay cả sự thật cũng không kể toàn bộ câu chuyện. Đôi khi có những điều vô tình bị bỏ sót hay những góc khuất có thể thay đổi cả cái nhìn về một câu chuyện. Cứ lấy ba người cùng kể về chuyện đã xảy ra trong một tình huống lộn xộn – như đám cưới nàng ở Newburry chẳng hạn – thì khả năng là người ta sẽ nhận được ba câu chuyện tương tự nhau nhưng cốt chuyện khác nhau.

Cậu nhìn sững vào mắt nàng một lúc trước khi quay đi tiếp tục cuộc đi dạo của họ ra xa nhà.

“Phải, tôi là một nghệ sĩ,” cậu nói, “một người mơ mộng, người em trai luôn bé bỏng cho đến khi cao vọt lên ở tuổi mười lăm. Tôi tự hỏi liệu Kit có bao giờ chú ý thấy rằng tôi cao hơn anh ấy. Jerome là người rần rỏi, người chịu trách nhiệm, người thừa kế và trở thành bá tước một ngày nào đó. Anh ấy đáng tin cậy, hoạt bát, mạnh mẽ. Kit là người luôn gây rắc rối, một kẻ liều lĩnh, người luôn là trung tâm của mọi rắc rối, người thường bị gọi vào thư viện của ba nhất. Anh ấy là người có sức lôi cuốn, người luôn cười rạng rỡ. Anh hùng thời niên thiếu của tôi. Tôi tôn sùng anh ấy.”

Lauren không nói gì. Một đám mây khá to vừa trôi ra khỏi mặt trời, và một cơn lũ ánh sáng và ẩm áp ào tới.

“Tôi là niềm yêu thích của mọi người,” cậu nói tiếp. “Syd nhỏ bé ngọt ngào, kẻ mơ mộng dịu dàng. Người được bảo vệ khỏi mọi nguy hiểm, mọi kẻ thù tiềm tàng, mọi sự trừng phạt.” thốt nhiên cậu cười khẽ, và Lauren nhận ra hình như cậu đã quên mất sự có mặt của nàng. “Một lần tôi lấy xuống và không cột nó cẩn thận khi quay về nên nó trôi ra giữa hồ - chị phải hiểu rằng, ngay cả lấy nó ra mà không có người giám sát đã bị cấm ngặt rồi - Kit đã nhận tội ấy và bị đánh đòn. Sau đó, khi tôi nghe được và kiên quyết nói ra sự thật và thấy hãnh diện vì cái mộng nhũn nhối của mình, Kit bị đánh đòn lần nữa vì tội *nói dối*. Cả hai đều bị - Jerome và Kit. Họ luôn bảo vệ tôi. Nhưng tôi là một người mơ mộng, chị biết không, chứ không phải là một kẻ yếu đuối.”

“Họ bảo vệ cậu *quá mức* phải không?” Lauren hỏi.

“Phải,” họ đến con lạch nhỏ chảy qua những hòn đá không bằng phẳng trên đường để nhập vào dòng suối. Họ xoay hướng đi dọc theo nó. “Vì họ yêu thương tôi, dĩ nhiên rồi. tình yêu có thể trở thành một sự phiền toái ghê gớm, chị Edgeworth ạ. Chị có biết thế không?”

Đấy là một câu hỏi tu từ. Nàng không cần phải trả lời.

“Tôi muốn được giống Kit kinh khủng,” cậu nói tiếp. “học để tự biết mình chậm hơn nhiều so với những bài học khác. Thật ra, vài người không bao giờ đến gần với việc học điều đó, và có lẽ không ai trong chúng ta thành công hoàn toàn. Tôi cho là trong chuyện chiếc xuống, phần nỗ lực của tôi cũng đậm nét như của anh ấy vậy. Việc khẳng khẳng trở thành một sĩ quan quân đội của tôi lại là chuyện khác. Nó hoàn toàn ngu xuẩn. Dĩ nhiên, tôi không sinh ra cho cuộc đời như thế. Nhưng tôi phải làm gì đó để chứng minh. Với Kit và gia đình. Chủ yếu là với chính tôi.”

“Và nó kết thúc không hay.” Lauren nói. “Tôi rất tiếc về điều đó. Nhưng nó không phải là lỗi Kit, đúng không? Anh ấy không khẳng khẳng buộc cậu lãnh nhiệm vụ đó. Anh ấy đã cố ngăn cản cậu đi chung với anh ấy vào nhiệm vụ gián điệp bất hạnh. Và lời hứa bảo vệ cậu của anh ấy cũng không thành hiện thực.”

“Dĩ nhiên nó không phải là lỗi của anh ấy,” cậu dửng dưng nói.

Lauren tò mò nhìn vào phía gương mặt bên trái đẹp đẽ của cậu. “Vậy tại sao,” nàng hỏi, “Cậu lại từ chối tha thứ cho anh ấy? Đâu có gì để tha thứ, đúng không? Anh ấy đã quyết định đúng mà. Đúng không?”

Cậu lại giận dữ lần nữa. Họ đi tới trong khi Lauren lắng nghe tiếng suối chảy và nhìn qua nó vào con đường ít người lui tới, vừa hiện ra giữa những cái cây phía bên kia.

“Tôi phải tuân lệnh người sĩ quan cấp bậc cao hơn,” cuối cùng cậu nói. “Lúc đó tôi là trung úy trong khi Kit là thiếu tá, hơn tôi hai bậc. Anh ấy là cấp trên của tôi. Còn hơn thế, trong nhiệm vụ đó anh ấy là cấp trên trực tiếp của tôi. Nếu anh ấy ra lệnh cho tôi ở lại và bị bắt, tôi sẽ tuân lệnh mà không thắc mắc gì hết. Anh ấy *không* ra cái lệnh đó. Tôi tự nguyện. Anh ấy có nói với chị vậy không?”

“Không,” nàng nói sau một hồi im lặng. “Anh ấy bảo tôi cậu là người lãnh trách nhiệm để một trong hai người trốn thoát.”

“Anh ấy *không* bao giờ ra lệnh cho tôi làm điều đó.” Syd nói. “Tôi tình nguyện. Anh ấy đã im lặng khủng khiếp, phỉ phàm thời gian quý báu sau khi tôi đề nghị điều ấy, biết rõ anh ấy là người chỉ huy trung thành mà không ai có thể thay thế được. Nhưng anh ấy không thể chịu nổi việc phải ra lệnh. Tôi đã tình nguyện. Tôi đòi làm việc ấy. Rồi tôi ôm chặt anh ấy và ra lệnh cho anh ấy – cấp trên của tôi – ra khỏi đó. Tôi *chọn* ở lại. Dù cho sau cùng anh ấy có hạ lệnh cho tôi làm thế - vì nhiệm vụ *phải* đứng trước vị trí là người anh, cô sẽ hiểu thôi – thì tôi cũng không để anh ấy phải nặng lòng mà làm thế. Tôi *tự nguyện*.”

“Vậy thì tại sao...” Lauren cau mày. “*Tại sao?*”

“Kit sẽ nói với chị là tôi bị tra tấn,” cậu nói. “Tôi sẽ không làm chị khủng khiếp với mấy chi tiết đó đâu, chị Edgeworth. Tôi hy vọng là anh ấy không kể chuyện ấy. Tôi chỉ nói thế này. Những ngày nối tiếp nhau đến tận cùng cái chết dường như là một món quà hấp dẫn, đáng thèm muốn cứ đu đưa trước mắt tôi. Tôi đã có thể tóm chặt món quà đó bất cứ lúc nào với cái giá là chỉ một ít thông tin thôi. Tôi không làm thế vì tôi là một sĩ quan, vì bổn phận của tôi là phải giữ im lặng. Tôi không ngã gục vì tôi có thể không bị như thế. Tôi ngạc nhiên với chính bản thân mình, vì địa ngục không thể tồi tệ hơn thế nữa – xin lỗi. Cuối cùng tôi biết – với một sự chắc chắn, tôi biết là tôi sẽ có sức mạnh để sẵn sàng chết theo cách khó khăn. Tôi biết điều đó và một phần trong tôi hớn hỏ với điều ấy. Tôi rất tự hào về bản thân mình.” Cậu cười nhẹ nhàng. “Và rồi Kit và nhóm nghĩa quân tới cứu tôi.”

Hốt nhiên Lauren hiểu ra. Cậu không cần phải hoàn tất câu chuyện. Nàng đã hiểu. Nhưng đã bắt đầu, cậu cần phải nói cho hết. Họ đã đến chỗ gặp nhau của con suối và con sông và dừng lại. Lauren nhìn chăm chăm và khu rừng nhỏ bên kia sông và chờ đợi.

“Tôi lại là Syd tội nghiệp,” cậu nói. “Tôi qua thủ thuật cắt chi và những cuộc phẫu thuật đau đớn khác. Tôi trải qua cơn mê sảng vì sốt và chuyển hành trình đầy thử thách về nhà. Và lúc nào tôi cũng là Syd tội nghiệp. Tôi về đến nhà và Kit nhận lãnh tất cả trách nhiệm về mình. Tôi chỉ là Syd tội nghiệp, người mà anh trai đã không bảo vệ được. Kit gần như phát điên mùa hè đó – vì anh ấy đã hy sinh em trai mình, vì anh ấy không thể nhận lãnh những vết thương và những chịu đựng đau đớn của em trai Syd đáng thương lên chính cơ thể mình. Xin lỗi vì chưa cay như vậy. Tôi không thể khiến bất kỳ ai trong số họ hiểu được. Tôi từ bỏ cố gắng.”

“Họ không đơn thuần thấy vui cho cậu sao?” Lauren hỏi lặng lẽ.

Cậu nhìn nàng sắc bén. “Chị *hiểu* à?”

Nàng gật đầu, mắt nàng ngập nước, điều này hình như xảy ra với nàng quá thường xuyên trong mấy ngày qua.

“Phải, tôi hiểu.” nàng ngáp ngừng đặt một bàn tay lên cánh tay cậu và vươn tới đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên gò má lạnh lặn của cậu. Nàng chỉ lưỡng lự một khắc trước khi hôn vào làn da héo khô, tím ngắt bên má phải của cậu. “Cậu hoàn toàn là một phần trong sự thành công của nhiệm vụ đó như Kit. Không, cậu chiếm phần to tát hơn, vì vai trò của cậu nguy hiểm, đau đớn và cô độc hơn nhiều. Chẳng có gì đáng buồn hay thống thiết về cậu cả, Sydnam Butler. Cậu là một anh hùng vĩ đại và tôi kính trọng cậu.”

Nụ cười tươi tắn của cậu rộng hơn và có chút ngượng ngùng.

“Phải, thực thế,” nàng nghiêm khắc nói, “tình yêu có thể trở thành đáng ghét khi nó cứ nhất định bao bọc người được yêu thương trong nhung lụa, khi nó không tin tưởng vào sức mạnh của người được nó yêu. Tôi chắc chắn là cậu đã quyết định bước vào thế giới của những người quản lý giỏi nhất.”

Họ cười với nhau và quay người đi về nhà.

“Cậu biết không, cậu phải nói chuyện với Kit,” nàng nói khi họ đến gần hiên nhà. “Dù cậu có phải cột chặt anh ấy lại và bịt miệng anh ấy.”

“Tôi không nghĩ thế,” cậu nói, dù cậu cười vì những lời nói của nàng.

“Nhé?” nàng mềm mỏng nài nỉ.

Nam tước Galton đi bằng cỗ xe độc mã hai bánh với Quý ngài Melvin Clifford đến chỗ kéo dài nhô ra ngoài của bờ sông, chỗ các ông và đám trai tráng tụ tập bắt cá, nhưng ông chọn đi bộ với Kit về nhà, nhường chỗ ngồi của ông trên xe ngựa cho ngài bá tước.

“Một chỗ đẹp để câu cá,” ông nói.

“Chúng tôi luôn rất vui khi đi câu,” Kit đồng tình. “có vài cách giải trí vui hơn dành cho buổi sáng.”

Những người khác sải chân đi trước họ, cùng nói chuyện một lúc, và chia sẻ buổi sáng với họ. Kit rút ngắn sải chân để khớp với tốc độ chậm hơn của quý ông lớn tuổi.

“Tôi đang có một kế hoạch, thưa ngài,” anh nói khi không có khả năng họ bị nghe thấy nữa, “để tiến hành một cuộc tìm kiếm. Tôi từng là sĩ quan trinh sát trong vài năm, như ngài đã biết, và có vài mối quan hệ hữu ích với cả Văn phòng ngoại giao và Văn phòng chiến tranh. Tôi biết nhiều sĩ quan vẫn còn làm trong lĩnh vực đó. Tôi tin là ông nhận ra kế hoạch tôi định làm. Tôi hy vọng sẽ tìm ra chính xác Bà Wyatt, mẹ của Lauren, con gái ông, chết ở đâu, khi nào và như thế nào.”

“Tại sao?” Nam tước nhìn anh sắc bén. “Cậu muốn biết điều đó để làm cái quỷ gì?”

Kit nhận thấy có cái gì đó đằng sau giọng điệu đầy vẻ thù địch của ông. “Ngài chưa bao giờ thấy tò mò sao, thưa ngài?”

“Không bao giờ!” ông già cam đoan với anh. “Chúng gặp vài rủi ro và chết và không quay về với chúng ta. Chỉ thế thôi. Người ta – những đứa con trai, con gái, những bậc bố mẹ - chết mỗi ngày, Ravensberg ạ. Chúng ta không thể làm gì đem chúng về được một khi chúng đã ra đi. Chỉ vô ích phí thời gian, tiền bạc và nỗ lực chỉ để đơn giản tìm ra điều chúng ta đều đã biết. Tốt nhất là để cho chúng đi trong thanh thản và tiếp tục cuộc sống của mình.”

Một thái độ thực tế, có lẽ vậy, nhưng có vẻ không tự nhiên đối với một người cha khi không quan tâm gì về số phận của con gái.

“Vậy là lúc ấy ngài không điều tra gì sao, thưa ngài?” anh hỏi.

“Làm lúc nào?” nam tước hỏi. “Chúng chưa bao giờ viết thư thường xuyên. Làm sao ta biết chúng biến mất cho đến khi bao năm trôi qua? Nên bất cứ điều tra gì cũng sẽ vô ích thôi.”

“Bá tước Kilbourne không làm gì tìm kiếm anh trai mình sao? Hay tìm hiểu xem điều gì đã xảy ra cho ông ấy?”

“Nhìn đây này, Ravensberg.” Nam tước Galton dừng bước và nghiêm nghị nhìn Kit từ đôi mày rậm rạp. “Ta không nghi ngờ gì cậu là một chàng trai trẻ thông minh và thiết tha muốn gây ấn tượng với vợ hứa hôn bằng việc tìm hiểu điều mà chẳng ai tìm đã mười mười lăm năm nay. Nhưng hãy nghe lời khuyên của ta và quên nó đi. Đừng bới chuyện cũ ra nữa.”

Kit nhìn sững lại ông. “Hay lắm, thưa ngài,” anh nói với sự sáng suốt bất chợt. “Ngài biết, đúng không?”

Ông già mím môi và ủ ê nhìn anh. “Quên nó đi,” ông lặp lại.

Kit hơi nghiêng người về phía ông, nắm chặt lưng ông. “Ngài biết,” anh nói. “Nhưng Lauren thì không. Tại sao? Điều gì xảy ra?”

“Nó chỉ là một đứa trẻ, đó là lý do,” nam tước cúi kính. “Nó có một mái nhà tốt với Kilbourne và vợ cậu ta. Nó hạnh phúc và an toàn. Nó có những người bạn cùng tuổi và tương lai tốt đẹp. Nó mới ba tuổi khi mẹ nó bỏ đi, còn nhỏ hơn một đứa bé con. Nó chóng quên đi mẹ nó, như bao đứa trẻ khác. Kilbourne và nữ bá tước trở thành cha mẹ nó. Nó không thể đòi hỏi hơn thế nữa. Cậu có thể tự nhìn thấy là quý bà thừa kế Kilbourne yêu nó hết mực như con đẻ vậy.”

“Ngài tin là Lauren không nhớ mẹ à?” Kit vẫn tự lự. “Và cô ấy không cảm thấy bị bỏ rơi? Và cô ấy không cảm thấy gì khi những lá thư và quà thừa thớt không còn gởi đến nữa?”

“Dĩ nhiên là không.” Nam tước nói chắc chắn và lại tiếp tục bước đi. “Nó chưa bao giờ hỏi nữa cơ. Nó chưa bao giờ nói về mẹ. Nó chưa bao giờ không thanh thản và hạnh phúc và lúc nào cũng thế. Cậu có thể thắc mắc làm sao ta có thể chắc chắn đến thế trong khi ta hiếm khi đến thăm nó. Ta yêu cháu gái mình, Ravensberg, ta rất cưng nó. Nó là tất cả những gì ta có, ta sẽ có nó đến sống bên mình mà chỉ cần búng ngón tay, nhưng như thế thì ta quá ích kỷ. Nó hạnh phúc hơn ở nơi nó sống. Lauren là một đứa trẻ và một quý cô trẻ kiểu mẫu. Hiếm khi nó không nghe lời. Nó chưa bao giờ bỏ bê một bài học hay bất kỳ bổn phận nào. Nó chưa bao giờ bất mãn hay đòi hỏi. Nó gây ít rắc rối hơn bất kỳ đứa trẻ nhà Kilbourne nào. Không cần phải làm cho nó buồn không cần thiết với tin tức về người mẹ mà nó đã lãng quên từ lâu.”

“Vậy là Kilbourne cũng biết sự thật?” Kit hỏi.

“Đương nhiên cậu ta biết,” nam tước trả lời. “Quên vụ điều tra của cậu đi, Ravensberg. Và quên chuyện làm cho cháu gái ta buồn vì đào bới những chuyện đã quá cũ xưa đi. Để nó qua đi.”

“Chuyện gì đã xảy ra?” Kit hỏi.

Ông già thở dài. “Ta nghĩ là,” ông nói, “cậu có quyền được biết. Ta thấy bốn phận của ta lẽ ra phải cho cậu biết trước khi cậu nói nói lời hứa hôn với Lauren, nếu cậu cho ta cơ hội làm thế. Nhưng thay vì vậy ta lại bị đặt vào việc đã rồi. Con gái ta không giống cháu ta như lẽ ra phải thế, Ravensberg ạ. Nó luôn là của nợ đối với mẹ nó và ta. Ta tin là, nó lấy Whitleaf chỉ để thoát khỏi chúng ta, dù ta chấp thuận cuộc hôn nhân đó. Nó dẫn dắt cậu ta trong một điệu khiêu vũ vui vẻ. Thật tai tiếng khi nó cưới Wyatt chỉ sau cái chết của Whitleaf có mười tháng. Dù vậy, với chút phép màu, đám cưới đó đã cho Lauren một mái nhà vững chãi và tốt đẹp, nơi nó mau chóng được yêu thương. Ta chưa bao giờ nghe thấy một lời rì rầm từ Kilbourne hay bà bá tước về dòng máu xấu xa đó. Và họ khá là thiết tha với sự kết hợp giữa con trai họ với cháu gái ta cũng như ta.”

Họ bước đi trong yên lặng một hồi lâu. Kit không bình luận gì để không làm xao lãng dòng suy nghĩ của người đồng hành.

“Chuyến du lịch sau đám cưới của chúng nó nhằm hướng đến một cuộc sống lâu dài,” cuối cùng Ngài Galton tiếp tục nói. “Nó – Miriam – luôn muốn Lauren đi chung với chúng nó, nhưng ta thẳng thừng từ chối, và Kilbourne cũng đồng ý với quyết định đó của ta. Nó không hợp với mẹ nó, và kiểu sống của chúng nó không phù hợp với một đứa trẻ con. Luôn có những lời đàm tiếu không dứt về cuộc sống hoang dại vượt khuôn khổ giới hạn và hư hỏng của chúng nó, đến nhà những tay thích du lịch khác. Sau cùng, Ravensberg ạ, khi chúng nó đến Ấn độ, nó bỏ Wyatt để xây dựng cuộc sống ổn định với một tên cầm quyền người Ấn nào đó giàu có đến khó tin, còn hẳn lại tiếp tục đi du lịch với một phụ nữ người Pháp đầy tai tiếng đáng ngờ. Hẳn chết năm năm sau đó – tức là cách đây mười năm - ở đâu đó vùng Nam Mỹ. Kilbourne không thông báo rộng rãi – chủ yếu là vì lợi ích của Lauren. Cậu ta không muốn làm nó đau lòng với những lời giải thích. Lúc đó nó mười sáu tuổi – độ tuổi rất nhạy cảm.”

“Chúa tôi! Còn bà Wyatt?” Kit hỏi.

“Lần cuối ta nghe tin, nó vẫn ở Ấn, với tay quản lý nào đó của Công ty Đông ấn,” nam tước nói cụt lủn. “Nó viết thư một hai lần mỗi năm, thường là cho Lauren. Đối với ta nó đã chết, Ravensberg, và chết tiệt nó cũng đã chết đối với cháu ta nếu ta có nói chuyện về vấn đề này.”

“Ngài – hay Kilbourne – giấu thư của mẹ cô ấy? Ngài không tin là cô ấy nên được biết sự thật sao?” Kit hỏi. “Là mẹ cô ấy còn sống?”

“Không.”

Ngôi nhà đã hiện lên trong tầm mắt. Đó là một cuộc đi bộ dài hơi so với một người già rõ ràng không thường tập thể dục nhiều. Ông thở nặng nhọc.

“Có lẽ,” ông lạnh lùng nói, “cậu cảm thấy mình đã có một cuộc thương lượng tồi trong việc chọn cô dâu, Ravensberg. Nhưng đó là chọn lựa của cậu khi đưa ra lời đính ước. Và vì Chúa cậu

phải đối xử tử tế với nó, nếu không cậu sẽ phải trả lời với ta cho đến khi ta tha thứ cho cậu dưới mồ.”

“Ngài không phải lo lắng về việc đó đâu, thưa ngài,” Kit nói. “Cháu yêu cháu gái của ngài.”

Lời nói dối buông ra mà không cần suy nghĩ, nhưng không thể nói lại được. Và nó cũng không phải là giả dối lắm, đúng không? Anh đã phát sinh rất nhiều tình cảm với Lauren. Anh đã nằm thao thức cả nửa đêm trước, chỉ nghĩ về nàng, ước gì nàng ở trên giường bên cạnh anh, cuộn tròn ấm áp, thư thái và ngủ trong tay anh như hồi ở trong lều và ở trên đảo, nhận ra rằng sau khi nàng rời khỏi, một sự trống vắng uể oải đôi khi hiện ra trong đời anh. Ý nghĩ làm đám cưới thật với nàng ngày càng trở nên khẩn khoản với anh. Cần tìm cách nào đó để thuyết phục nàng cưới anh ngày càng trở nên cấp bách, bỏ qua sự thật là bên anh, nàng có thể trở thành như một đứa trẻ.

Nhưng làm sao anh dụ được nàng trong khi hình như món quà lớn nhất anh có thể trao nàng là sự tự do của nàng?

“Vậy cậu sẽ bảo vệ nó khỏi sự thật bẩn thỉu này,” nam tước nói, “như ta đã làm. Như Kilbourne cùng vợ con cậu ấy đã làm. Nếu cậu yêu nó, cậu không bao giờ được thốt một lời với nó về chuyện đã thực sự xảy ra với mẹ nó. Nó hạnh phúc hơn nhiều khi nó không biết.”

“Vâng, dĩ nhiên rồi, thưa ngài. Tôi sẽ làm hết sức để bảo vệ cô ấy.”

Nhưng nàng không hạnh phúc, anh nghĩ. Trong đời nàng, tất cả những người yêu thương nàng đều sai về điểm đó. Nàng đã được dạy phải ngoan ngoãn vâng lời, cao nhã quý phái và trầm tĩnh để giấu đi nỗi đau là một đứa trẻ không được mẹ ruột mình cần đến. Nàng đã dựng cho mình hình ảnh một quý cô hoàn hảo để có được tình yêu của gia đình nuôi nàng – để họ không bỏ rơi nàng. Nàng tin ông nàng không muốn phiền muộn vì phải lo lắng cho nàng. Nàng tin là – đúng ra là có vẻ như – là gia đình bên nội nàng đã thẳng thừng gạt bỏ mẹ nàng.

Vậy mà nó thực ra lại là một câu chuyện nhóp nhúa. Trong tình huống này, có lẽ ông nàng và gia đình Kilbourne đã quyết định đúng khi giấu chúng khỏi nàng. Sẽ làm gì với nàng khi bây giờ phát hiện ra mẹ nàng vẫn còn sống, rằng bà ta, rõ ràng rành rành, là một người bừa bãi?

Và bà chưa bao giờ ngừng viết thư cho con gái?

Rằng bà đã muốn Lauren đến ở với mình?

“Không.” Kit lại dừng bước. Họ đã về gần đến nhà. “Không đâu, thưa ngài, tôi không thể đồng ý với ngài. Lauren đã đau khổ vì không biết gì hết. Cô ấy cũng sẽ phải chịu đựng khi được biết. Có lẽ đó là tử tế khi giấu cô ấy khỏi sự thật, để bảo vệ cô ấy vì cô ấy là một quý cô và đã có một cuộc sống được che chở bảo vệ. Nhưng tôi không nghĩ vậy. Tôi tin là cô ấy có quyền được biết.”

“Vậy là cậu sẽ nói cho nó biết phải không?” nam tước hỏi, giận dữ vô cùng, “khi ta đã nói với cậu bằng sự riêng tư tuyệt đối?”

Kit cứng cỏi nhìn lại ông. “Vâng, tôi tin là thế, thưa ngài,” anh nói, “nếu tôi không có sự lựa chọn nào khác. Tôi sẽ kể cho cô ấy sự thật sau đám cưới. Không phải trước đó. Tôi xin ngài hãy

làm điều ấy. Câu chuyện nên được kể từ ngài. Cô ấy cần sự thật. Ngài cần tin tưởng cô ấy. Ngài cần giải thoát cho cô ấy.”

“Giải thoát?” ông già cau mặt. Ông hít hơi định nói gì thêm, nhưng rồi ngậm lại.

“Xin vui lòng, thưa ngài?” Kit nhẹ nhàng nói.

Chương 19

Lauren đã nghĩ rằng ngày trước hôm sinh nhật của bà bá tước thừa kế sẽ rất bận rộn vì nàng đã hứa giúp nữ bá tước chuẩn bị đến phút cuối. Nhưng sau đó khi nhìn lại, nàng lấy làm lạ là bất cứ ngày nào cũng có thể trở nên quan trọng dù chỉ có hai mươi bốn tiếng. Nàng chưa bao giờ sống một ngày nào nhiều cảm xúc và sôi động hơn.

Khởi đầu từ sau bữa sáng khi nàng bận rộn với nữ bá tước trong phòng khách riêng của bà, phác thảo lịch trình làm việc cho người làm ngày hôm sau. Ông bà bá tước sẽ chính thức đón chào khách khứa suốt buổi chiều – từ ngoài cửa nếu thời tiết cho phép – và mở màn tất cả các cuộc thi đấu đã được loan báo trong làng và vùng lân cận cách đây một tháng hoặc hơn. Kit và Lauren sẽ tổ chức và thực hiện các cuộc thi cho bọn trẻ con. Nữ bá tước sẽ...

Một tiếng gõ cửa và sau câu trả lời của nữ bá tước, cửa mở hiện ra Dì Clara với vẻ xin lỗi, với Gwen sau lưng.

“Tôi rất tiếc ngắt ngang việc của bà, Quý bà Redfield,” Dì Clara nói, nâng bàn tay phải lên đưa ra một lá thư đã mở, “nhưng tôi không thể đợi để cho Lauren biết tin.”

Lauren đứng lên. Nàng đã nhìn thấy sự phẫn khích bị kìm nén của Gwen ngay khi nhìn thấy dấu huy hiệu công tước ở đầu lá thư – huy hiệu của Công tước Portfrey.

“Elizabeth đã sinh một bé trai.” Dì Clara thông báo trước khi tất cả họ làm mình xấu hổ vì lao vào vòng tay nhau, cười khóc và kêu ầm lên.

“Nữ công tước Portfrey?” nữ bá tước hỏi, đứng dậy và ôm chầm Lauren. “Hay quá, tin này quá tuyệt vời cho một lời xin lỗi ngắt ngang công việc mà tôi từng được nghe. Ngồi xuống nào, các quý cô, tôi đi lấy một bình chocolate nhé. Tôi chắc là Lauren đang sẵn sàng nghe từng từ của lá thư đó. Nếu Lauren không thấy thế, thì tôi có đấy.”

Công tước đã viết rằng con trai ông và người thừa kế đã ra đời sớm hơn dự tính, nhưng vẫn có đủ mười ngón tay và mười ngón chân, một cặp phổi mạnh mẽ, và vô cùng háu ăn. Elizabeth đang hồi phục tốt sau ca sinh nở dài và khó khăn. Ngay khi mẹ con có thể an toàn khi di chuyển, ông định sẽ đưa họ về Newburry Abbey để hầu tước Watford mới ra đời làm quen với Lily, chị cùng cha khác mẹ, và Elizabeth được gia đình cô quan tâm chăm sóc một hai tháng.

“Ôi, Lauren,” Gwen nói, siết chặt bàn tay nàng, “Mẹ và chị phải về nhà sớm để chuẩn bị đón họ. Dĩ nhiên chúng ta không cần phải làm gì cả. Lily và Nev sẽ điều hành mọi việc tốt thôi. Dù sao thì, công tước là cha của Lily, và đứa bé là em trai cùng cha khác mẹ với cô ấy. Và Elizabeth

là dì của Neville cũng nhiều như là dì của chị. Nhưng-“ cô cười, mắt còn ướt đầm.

“Nhưng dĩ nhiên cô sẽ muốn ở đó khi nhà Portfrey đến,” nữ bá tước nói. “Hoàn toàn thông cảm được. Tôi chỉ hy vọng cô sẽ ở lại dự tiệc sinh nhật ngày mai chứ?”

“Dù thế nào chúng tôi sẽ không bỏ lỡ chúng đâu,” Dì Clara cam đoan với bà. “Nhưng có lẽ ngày một chúng tôi sẽ lên đường. Lauren, con phải ở lại và-”

“Dĩ nhiên cô ấy sẽ ở lại.” Nữ bá tước nghiêng người vỗ nhẹ vào gối Lauren. “Ta đang bắt đầu thắc mắc ta sẽ làm thế nào nếu không có sự giúp đỡ và hỗ trợ của một cô con gái. Ta thấy rất khó khăn từ già cô ấy, Quý bà Kilbourne ạ, dù sau rốt thì ta phải để cô ấy trở về Newburry để lên kế hoạch cho đám cưới.”

“Vâng, thật thế,” Dì Clara đồng tình, và hai quý bà lớn tuổi tự cho phép mình nói chuyện phiếm thoải mái về chủ đề đám cưới trong khi Gwen nháy mắt và mỉm cười trêu mếu với Lauren, còn nàng thì cảm thấy khốn khổ. Giá như nàng đã không nghĩ gì trong cuộc nói chuyện tay đôi đáng hổ thẹn ở Vauxhall.

Trời đã giữa buổi sáng, khi Lauren trở về từ vòm hoa hồng với bà bá tước thừa kế và Quý bà Irene, nàng thấy Kit và ông ngoại đang đứng ngoài hiên, rõ là đang đợi nàng, cả hai trông rất nghiêm trang. Quyết định trở về nhà ngày một với Gwen của Dì Clara làm Lauren nhận ra nhiệm vụ của nàng ở đây đã hoàn tất và không cần phải nấn ná thêm nữa. Nhưng nhìn thấy anh bây giờ, biết mình sớm phải rời khỏi và không bao giờ gặp lại anh nữa làm nàng thấy nôn nao vô cùng. Nàng mỉm cười.

“Đi dạo với chúng ta một chút, Lauren,” ông nàng nói sau khi trao đổi phép lịch sự với các quý bà.

“Vâng ạ, thưa ông,” nàng nói, khoác tay ông và nhìn Kit dò hỏi. Biểu hiện của anh chẳng lộ ra chút gì.

Họ xoay về hướng đến chuồng ngựa.

“Dì Clara nhận được một lá thư từ công tước Portfrey,” nàng nói.

“Có, chúng ta có nghe,” ông nàng đáp.

Kit đi lặng lẽ bên kia nàng, tay chấp sau lưng.

“Cháu rất lo cho dì Elizabeth,” nàng nói. “Dì đã cố gắng nhiều năm để có con.” Và có lẽ chính nàng cũng muốn có con, nàng nghĩ, không phải lần đầu tiên. Điều gì xảy ra nếu nàng có con? Nàng sẽ phải lấy Kit. Anh sẽ phải cưới nàng.

Họ bước đi trong im lặng đến khi ra đến bãi cỏ bên kia chuồng ngựa, trên đường ra hồ.

“Chuyện gì vậy ạ?” nàng hỏi.

Ông nàng hắng giọng. “Cháu đã luôn rất hạnh phúc ở Newburry Abbey, phải không Lauren?” ông hỏi. “Họ luôn đối xử tốt với cháu phải không? Cháu chưa bao giờ thấy ông bà bá tước không bằng lòng gì cháu đúng không? Hay yêu thương cháu ít hơn con ruột họ?”

“Ông à,” nàng nhìn ông, bối rối. “Ông biết cháu luôn hạnh phúc ở đó mà. Ông biết họ luôn đối xử tốt với cháu – tất cả họ. Chuyện năm ngoái là điều không may. Neville đã bảo cháu đừng đợi

anh ấy khi anh ấy đi chiến đấu. Anh ấy thực lòng tin rằng Lily đã chết khi anh ấy trở về. Anh ấy sẽ không cố ý làm tổn thương cháu trong cả triệu năm. Sao ông-“

Nhưng ông vỗ nhẹ bàn tay nàng và lại hắng giọng.

“Cháu có bao giờ nghĩ về mẹ không?” ông hỏi nàng. “Có bao giờ thấy buồn vì bà ấy không ở đó với cháu không? Có bao giờ đau lòng vì bà ấy không trở về không? Có bao giờ cảm thấy bà ấy bỏ rơi cháu không?”

“Ông?”

“Có không?” ông hỏi.

Nàng nghĩ sẽ chối phăng hết. Phủ nhận là bản năng thứ hai của nàng. Cái gì làm ông hỏi những câu hỏi đó? Sao Kit lại đi chung với họ, hiện diện lặng lẽ bên cạnh nàng? Nàng đã mệt mỏi cứ phải phủ nhận. Kiệt sức ghê gớm vì chuyện đó. Và vì mọi chuyện khác trong đời nàng nữa.

“Dạ có,” nàng đáp. “Có cho tất cả các câu hỏi của ông.”

Ông hít mạnh và thở dài. “Và cháu có bao giờ nghĩ ta không muốn cháu ở cùng ta không?” ông hỏi.

Ah. Đôi khi không thể nói ra sự thật được. Đôi khi chúng sẽ làm đau đớn.

“Ông cô đơn, ông à.” Nàng nói. “và không còn trẻ nữa. Lúc nào cũng có con cháu sống cùng sẽ là một gánh nặng. Cháu không trách ông. Chưa bao giờ. Cháu luôn biết ông yêu cháu.”

“Đôi khi ta nhức nhối với mong muốn có cháu ở cùng ta,” ông nói. “Khi ta đến thăm cháu, ta từng mơ đưa cháu về nhà cùng ta, về lời yêu cầu của cháu xin ta đưa cháu đi vì làm điều ấy có vẻ quá ích kỷ. Nhưng cháu hạnh phúc hơn nhiều ở nơi cháu ở, giữa những người trẻ tuổi, với những đứa trẻ khác.”

“Ông-“

“Đôi khi,” ông nói tiếp, “bọn trẻ im lặng, ngoan ngoãn và tốt bụng và người ta cho là chúng vô cùng hạnh phúc. Đôi khi người ta có thể sai. Ta đã sai, phải không?”

“Ôi, không đâu ạ,” Nàng kêu lên. “Cháu hạnh phúc mà, ông.”

“Ta phải cho cháu biết về mẹ cháu,” ông nói.

Họ đã đến bờ sông, nơi mọi người đã tắm sau buổi chơi cricket. Bây giờ nơi này tĩnh lặng và vắng vẻ. Ý ông là gì – *ta phải cho cháu biết về mẹ cháu?*

Họ đứng bên nhau sát mép nước. Nàng không khoác tay ông nữa. Kit sải bước ra xa tựa người lên nhánh cây, nhưng vẫn ở trong tầm nghe rõ.

Lauren đột nhiên thấy mình lạnh cóng và hoảng hốt không thể giải thích được.

“Cái gì về mẹ cháu?” nàng hỏi.

Rồi ông kể cho nàng nghe.

Có một cơn gió nhẹ, đủ làm rung rinh mặt hồ. Nó trông giống như gương trong cả ba lần nàng tắm ở đó.

Bầu trời lốm đốm những đám mây bay. Thật lạ lùng là mặt nước có nhiều màu xen lẫn nhau đến thế. Và bầu trời cũng vậy.

Ai đó hẳn đã lừa bọn trẻ ra ngoài đi dạo chơi. Tiếng của chúng, la hét, cười đùa, đến từ nơi nào đó rất xa.

Kit, tựa người lên cái cây, không dịch chuyển trừ đưa tay lên khoanh trước ngực.

Ông nàng hắng giọng nhưng không nói gì. Chính Lauren là người phá vỡ sự im lặng khi kết thúc câu chuyện của ông.

“Mẹ còn sống?” một câu hỏi tu từ.

Nhưng ông vẫn trả lời. “Ừ, hoặc là cho đến gần đây.”

“Mẹ vẫn viết thư kể từ lần cuối cháu nghe tin về mẹ hồi cháu mười một tuổi?”

“Tốt hơn khi cháu nghĩ bà ấy đã chết, Lauren. Kilbourne và ta đều thống nhất về chuyện đó.”

“Mẹ muốn cháu đi du lịch chung với họ?”

“Cháu sống tốt hơn nhiều ở nơi cháu ở.”

Mẹ còn sống. Bà đã muốn Lauren đi cùng bà. Bà còn sống. Bà vẫn còn viết thư. Bà ở Ấn độ, nơi bà đã sống cùng ít nhất hai người đàn ông mà không phải là chồng bà. Bà còn sống.

Bà còn sống.

“Những lá thư?” nàng hỏi, thốt nhiên cuồng lên. “Những lá thư, ông ời? Ông hủy chúng rồi à?”

“Chưa.”

“Chúng vẫn còn ạ? Những lá thư của mẹ cho cháu? Những lá thư suốt mười lăm năm?”

“Hai phần ba quãng thời gian đó thôi,” ông nói, giọng ông đều đều và nặng nề. “Ta giữ hết, còn chưa mở.”

Nàng bịt một bàn tay lên miệng và nhắm chặt mắt. Nàng thấy mình chao đảo, rồi thấy những bàn tay mạnh mẽ, vững vàng nắm chặt cánh tay từ phía sau.

“Tôi nghĩ tốt nhất ngài nên quay về nhà, thưa ngài,” Kit nói. “Về nghỉ ngơi. Tôi sẽ chăm sóc cô ấy.”

“Cậu thấy chưa?” giọng ông nàng đau đớn, buộc tội. “Làm thế là sai lầm. Chết tiệt cậu, Ravensberg, đó là điều sai lầm.”

Nàng kéo mình lại khỏi thứ gì đó giống một con đường hầm dài và đen tối mà nàng đang rơi vào. Nhưng nàng không mở mắt.

“Đó không phải là điều sai đâu, ông ời.” Nàng nói. “Không sai đâu ạ.”

Nàng cảm thấy ông bước đi hơn là nghe thấy. Rồi Kit vòng một cánh tay chắc chắn quanh eo nàng và kéo nàng và lòng trước khi đi cùng nàng đi xa hơn dọc theo bờ sông. Nàng dựa đầu sang bên tựa lên vai anh.

“Bà ấy còn sống,” nàng nói.

“Ừ.”

“Bà ấy muốn em. Bà ấy yêu em.”

“Ừ.”

“Bà ấy chưa bao giờ hết yêu em.”

“Chưa bao giờ.”

Nàng suýt ngã và anh siết tay chặt hơn vòng quanh nàng. Họ dừng lại ở một nơi đặc biệt đáng yêu của bờ sông, với những tấm thảm cỏ chân ngỗng được cắt tỉa bên kia bờ sông đầy cỏ, và cây cối ở bên kia nữa. Ngôi tiểu đình hiện ra bên kia hồ.

“Kit,” nàng nói. “Kit.”

“Ừ, em yêu.”

Nàng khóc. Rất lâu và không ngừng, một cơn lũ nước mắt. Thương tiếc cho đứa trẻ con cô đơn, đầy thương tích mà nàng đã từng, cho cô bé gái thấy mình vô cùng cô độc dù được bao quanh bởi tình yêu, lúc nào cũng tắm mình trong nó. Cho sự ác nghiệt khủng khiếp của tình yêu – từ những người yêu thương nàng. Cho người mẹ còn chưa chết. Người đã yêu nàng đến mức viết ba mươi hai lá thư không được hồi âm suốt mười lăm năm ròng. Người có lẽ không bao giờ trở về nhà vì đã có những cách sống không thể được tha thứ trong xã hội học thức của nước Anh.

Kit bế nàng lên và ngồi xuống cùng nàng lên bãi cỏ. Anh ôm nàng trong lòng, nâng niu, vuốt ve nàng trong vòng tay nương náu của mình, ngâm nga nho nhỏ những lời vô nghĩa vào tai

nàng.

Cuối cùng nàng nín khóc. Mặt trời, ló ra từ sau một đám mây, chiếu sáng lên toàn bộ ngôi tiểu đình cẩm thạch trắng. Nó run rẩy phản chiếu sáng ngời lên bề mặt nước bên dưới.

“Vậy làm điều đó có phải là sai lầm không?” Kit nhẹ nhàng hỏi.

“Không.” Nàng khịt mũi vào khăn tay, dứt nó trở lại vào túi, và lại tựa đầu vào vai anh – anh hẳn đã tháo mũ nàng ra khi họ ngồi xuống. “Những người chúng ta yêu quý thường mạnh mẽ hơn mức chúng ta đánh giá về họ. Có lẽ đó là bản chất của tình yêu, muốn gánh chịu tất cả các nỗi đau hơn là thấy người mình yêu thương phải chịu đựng nó. Nhưng đôi khi nỗi đau còn tốt hơn là sự trống vắng. Em đã rất trống trải, Kit. Cả cuộc đời. Quá đầy sự trống trải. Thật là ngược ngạo kỳ lạ, không phải sao – đầy sự trống trải?”

Anh hôn lên thái dương nàng.

“Là do anh, phải không?” nàng hỏi. “Anh đã nói chuyện với ông về chuyện đó?”

“Anh đã khuyên ông kể cho em nghe.” Anh xác nhận.

“Cảm ơn anh.” Nàng rúc lại gần hơn nữa. “Ôi, Kit, *cảm ơn anh.*”

Anh lại hôn lên thái dương nàng, và khi nàng ngược mặt lên, anh hôn lên môi nàng.

“Em hẳn trông xấu xí khủng khiếp lắm,” nàng nói.

Anh dịch đầu lại và nhìn sát mặt nàng. “Chúa nhân từ,” anh nói, “Đúng vậy đấy. Anh sẽ phải lấy hết dũng khí để không hét toáng lên và bỏ chạy về nhà.”

Nàng cười. “Vô duyên!”

Anh sẽ có những nếp nhăn ở góc mắt rất sớm trước khi về già, nàng nghĩ khi họ gặp người vì cười.

Và đó chỉ là bắt đầu cho một ngày quan trọng của nàng.

Mai là ngày dành cho khách khứa và tổ chức buổi lễ. Hôm nay là ngày dành cho gia đình. Đó là điều tất cả mọi người đều đồng tình trong bữa trưa, và Sydnam đã đề xuất đi dã ngoại trên ngọn đồi cuối còn đường ít người lui tới. Ý kiến đó được mọi người hoan nghênh nhiệt liệt và ngay lập tức được tiến hành.

Những bà mẹ của bọn trẻ con vào phòng trẻ để chuẩn bị cho chúng, đa số người lớn khác nghỉ trong phòng để thay quần áo, Syd sai bước ra chuồng ngựa để chuẩn bị xe độc mã vì cậu đã thuyết phục mẹ - với sự giúp đỡ của một dàn hợp xướng những lời cầu xin ủng hộ từ những người họ hàng - cùng đi, và Lauren và Marjorie Clifford xuống bếp phỉnh phờ nhà bếp chuẩn bị đồ ăn nhẹ cho dã ngoại và hai người hầu mang chúng lên đồi.

Đỉnh đồi là điểm cao nhất của công viên và cho một tầm nhìn rộng ra các vùng thôn quê lân

cận ở mọi hướng. Vì lý do đó, người thiết kế công viên và con đường ít người lui tới đó đã quyết định là không trồng cây và không xây căn tiểu đình phức tạp nào trên đó để không làm cản trở tầm nhìn. Thay vào đó, họ đã xây một hang ẩn dật ở một bên đồi, gần đỉnh đồi. Dĩ nhiên chẳng có người ẩn dật nào cả, nhưng bọn trẻ thích nó. Chúng là những người đầu tiên la ó trên đỉnh đồi.

Mọi người vất vả leo lên chậm hơn nhiều. Cả gia đình đều đến, không có ngoại lệ. Frederick và Roger Butler lồng tay vào nhau ở dưới chân dốc và khiêng bà lên đỉnh – dù bà phản đối – sau khi bà được giúp đưa ra khỏi xe ngựa. Boris Clifford làm một cái ghế để bà ngồi ở chỗ cao nhất, và Nell làm một cái đệm to lùm đặt sau lưng bà. Lawrence Vreemont và Kit đưa Quý bà Irene lên trong khi Claude và Daphne Willard chuẩn bị ghế cho bà. Hai chị em ngồi cạnh nhau, như hai nữ hoàng song sinh trên ngai vàng, Clarence Butler bình phẩm. Lauren giương dù cho họ và Gwen giúp Marianne trái chẵn lên cổ để mọi người ngồi và lấy lại sức từ chuyến đi bộ.

Kit ngồi xuống và chuẩn bị đơn giản cho mình. Anh thấy Lauren, hai má hồng lên và đôi mắt sáng bừng rất xinh đẹp. Sau khi họ về nhà từ hồ hồi sáng, nàng đã đến phòng của ông ngoại và ở đó với ông đến tận bữa trưa. Nàng đi xuống trong vòng tay của ông, và trông hạnh phúc rõ rệt hơn bao giờ.

Anh không thể ngăn mình không nhớ tới mỗi từ nàng đã nói – *Em đã rất trống trải, Kit. Cả cuộc đời. Đây sự trống trải.*

Thật nhẹ nhõm khi biết rằng anh đã làm điều đúng đắn khi thuyết phục nam tước Galton kể cho nàng nghe điều ông biết về mẹ nàng. Khi biết rằng anh đã làm điều gì đó tốt đẹp trong đời mình.

Nhưng không có nhiều thời gian để ngẫm nghĩ – hay hồi phục từ chuyến đi bộ và leo dốc. Bọn trẻ, hoàn toàn khỏe mạnh chơi đùa với nhau, không thể chống lại việc thu hút những người lớn đang ngồi không, những người chắc chắn không thể làm gì hay hơn là chơi đùa cùng với chúng. Nhiều phút trôi qua, không còn những kẻ cướp, những chiến binh viễn chinh bò lên bằng chân trên những con rồng, những cô gái bị bắt cóc và những tên kẻ cướp giấu mình trong hang. Chúng đòi ngựa, và dĩ nhiên những người lớn là các ông anh, các ông chú và thỉnh thoảng là những ông bố phải làm những con chiến mã tuyệt vời.

Kit phi nước đại vòng quanh đỉnh đồi cả nửa giờ với một đám trẻ xếp hàng trên lưng. Nhưng các quý cô cũng không được miễn, anh kịp thấy trước khi mấy đứa nhóc lớn hơn chán trò chơi đó. Lauren, Beatrice và quý cô Muir đã bị mấy đứa nhóc tí dụ đứng lên và đang chơi mấy trò chơi vòng tròn với chúng, chúng nắm tay nhau – thành một vòng tròn rất vui vẻ, anh đoán thế khi chúng ngã xuống. Lauren cười, và bé Anna nhảy vào lòng nàng, theo sau là David và Sarah. Nàng vòng tay ôm hết cả ba đứa trong khi mẹ chúng la rầy và bảo chúng đừng làm nàng đau.

Nhưng sự tập trung của chúng sớm bị phân tán. Nhóc Benjamin khám phá ra con đường dốc phía sau đồi bị chặn bởi một súc gỗ to, phẳng chắn ngang giữa đường chạy xuống khu đất phẳng bên dưới, và nửa con dốc phía trên đủ dài và êm, phủ đầy cỏ, rất hoàn hảo để lăn tròn xuống. Thằng bé kiểm tra lý thuyết của mình bằng những tiếng hét hồ hởi, và ngay lập tức những con-ngựa-người mệt mỏi bị bỏ lại để chúng quay sang trò chơi mới. Ngay cả mấy nhóc nhít cũng tham gia vào trò này.

Rồi Sarah kéo mạnh tay Lauren, khi Kit đang nhìn nàng, từ một khoảng cách khá gần đó. Nàng cười và lắc đầu, nhưng rồi David kéo tay kia của nàng, và nàng đi sát tới mép con dốc.

“Lăn đi!” Frederick la to, bị phân tâm khỏi cuộc trò chuyện với quý cô Muir.

Sebastian đặt hai ngón tay lên môi và huýt lên. Phillip hò reo. Mọi người đều quay lại nhìn.

Lauren vẫn cười.

“Thách cô đấy!” Roger hét.

Nàng tháo mũ ra, ngồi xuống cỏ và rồi nằm xuống, cả người lăn tròn, chiếc váy muslin màu sáng và đôi cánh tay trần, đôi mắt cá chân gọn gàng, những lọn tóc sẫm màu rối tung và tiếng cười vang lên.

Kit nhìn chăm chăm vào nàng, hoàn toàn bị mê hoặc. Nhưng quý cô Muir, đến bên cạnh và đặt một bàn tay lên tay áo anh, nói buột ra những suy nghĩ của anh.

“Đó là Lauren à?” cô hỏi. “Tôi không thể tin được. Ngài Ravensberg, tôi cầu chúa phù hộ cho khoảnh khắc cô ấy gặp ngài.”

Lauren bò dậy, phúi cỏ khỏi áo, nhìn lên, và vẫn còn đang cười.

“Dễ hơn nhiều lắm,” nàng nói “nếu không có cánh tay thò ra trên đường lăn.”

Phải, chính khoảnh khắc họ gặp nhau – khoảnh khắc đầu tiên ở công viên Hyde khi mắt họ gặp nhau. Và chính khoảnh khắc này, cuối cùng sự thật nổ bùng trong lòng anh. Nàng hẳn nhiên đã trở nên quý giá với anh. *Hẳn nhiên nàng đã.* Anh đã yêu nàng điên cuồng mất rồi.

Anh yêu nàng.

Sydnam cũng đang đứng xem.

“Ồ, hay lắm,” cậu hồ hởi hét vọng xuống, “nếu thiếu cánh tay mà lăn dễ hơn, thì em đã đi được nửa đường rồi đấy.” Được vây quanh bởi đám trẻ con hồ hởi la hét, mê mải với trò vui của chúng, cậu lăn xuống đồi và dừng lại chỉ cách Lauren vài feet.

Kit căng người trong khi quanh anh mọi người huýt sáo và vỗ tay. Rồi khi Syd bò dậy và chìa tay ra cho Lauren, cậu nhìn lên Kit và mắt họ gặp nhau. Cậu đang *cười*.

Họ vất vả leo lên đồi, tay trong tay, trong khi đám trẻ con tiếp tục trò chơi và đa số người lớn đã xoay sự chú ý vào tách trà đang đến từ hướng đối diện. Họ đứng trước mặt Kit, vẫn tay trong tay. Đó là khoảnh khắc thật khó khăn.

“Em cần nói với anh,” Syd nói, giọng cậu rất nhỏ đến nỗi chỉ Kit với Lauren nghe được mà thôi, “là em đã nói dối anh, Kit. Cái đêm anh về nhà và em nói là em chẳng cần gì của anh hết, anh đã hỏi em có bao gồm cả tình yêu của anh không. Em đã nói có. Nhưng em đã nói dối.”

Kit nuốt xuống khó khăn, kinh hoàng vì sự nhói đau thành linh nơi cổ họng sắp chuyển thành nước mắt mà mọi người đều sẽ nhìn thấy.

“Anh hiểu,” anh khó nhọc nói. “Anh rất vui.”

Đây, anh nghĩ, là lần đầu tiên Syd nói chuyện trước với anh từ cái đêm cách đây ba năm khi cậu bảo Kit đi đi và đừng trở lại. *Sao cậu vẫn nắm tay Lauren?* Cậu thả tay ra khi ngay khi Kit nghĩ đến điều ấy, mỉm cười hơi ngượng ngùng, và rồi quay đi.

“Syd,” Kit vội vàng, “Anh...er...”

Lauren, trông hoàn toàn không giống vẻ không-chê-vào-đâu-được thường ngày của nàng khi không có mũ, mái tóc rối tung và dính cỏ, hai má ửng hồng, đôi mắt sáng bừng – một tay khoác tay Syd, tay kia khoác vào tay anh và xoay người bước xa khỏi những chiếc ghế, chần và bọn trẻ con ầm ĩ đang lăn tròn.

“Anh đang nghĩ,” Kit nói, “về một điều Lauren đã nói sáng nay. Thực ra là, anh không thể bỏ nó ra khỏi đầu được, dù cô ấy không phải nói điều ấy về anh hay em, Syd ạ. Cô ấy nói rằng những người ta yêu quý thường mạnh mẽ hơn ta nghĩ. *Em* cũng vậy, phải không? Và có Chúa biết anh yêu em.”

“Vâng,” Syd nói.

“Và anh đã làm em bẽ mặt đêm đó, làm em phải phản kháng khi Catherine mời em điệu valse.”

“Phải.”

“Anh cho là,” Kit nói, “điều đó luôn cứ xảy ra hoài – với cha và mẹ, với tất cả những người bạn bè và hàng xóm cũ.”

“Đúng vậy,” Syd xác nhận. “Nhưng với anh là nhiều nhất, Kit.”

Họ không đi xuống dốc. Họ đứng nhìn băng qua những cánh đồng bên dưới, băng qua cánh đồng cỏ nơi Kit và Lauren đã đua cách đây vài ngày.

“Em là một *nghệ sĩ*, Syd.” Cơn đau quay lại họng và ngực anh, sự tiếc nuối bất lực, khủng khiếp cho người em trai anh yêu quý từ khi còn bé. “Nhưng em đã bị buộc trở thành một *người quản lý*.”

“Phải,” Syd nói. “Không dễ gì điều chỉnh được. Có lẽ sự điều chỉnh không bao giờ được làm toàn vẹn. Có lẽ trở thành một nhà quản lý xuất sắc sẽ không bao giờ che lấp được sự thật là em không bao giờ có thể vẽ lại được nữa. Nhưng đó là chuyện *của em*, Kit, sự điều chỉnh phải được thực hiện *của em*. Đây là cơ thể *của em*, cuộc đời *của em*. Em phải đương đầu với nó. Và em đã làm điều đó vô cùng tốt. Em không cần sự thương hại của anh. Chỉ cần tình yêu của anh thôi.”

Lauren vẫn khoác tay với cả hai người họ, tạo ra một mối liên kết thể xác giữa họ, một kiểu cầu nối, Kit nghĩ, đột nhiên nhận ra đó là sự cố ý. Bàn tay nàng len vào trong bàn tay anh, và đan những ngón tay vào những ngón tay anh.

“Anh không thể tha thứ cho mình,” Kit nói, “Anh không thể, Syd ạ. Em chẳng bao giờ phải ở Peninsula. Chắc chắn em không phải làm nhiệm vụ đó với anh. Chính sự bất cần của anh làm cả hai chúng ta bị vây. Và rồi anh đã bỏ em lại phải chịu ... *điều này* trong khi anh trốn thoát. Đừng

nói với anh đây là cuộc đời em và không liên quan gì đến anh. Nó có liên quan. Anh đã bắt em phải chịu đựng sự khổ sở trong nửa đời còn lại trong khi anh không bị thiệt hại gì.”

“Em sẽ thấy đó gần như là sự sỉ nhục nếu như em không nhận ra sự đau khổ của anh,” Syd nói. “Kit, em đã *chọn* trở thành một sĩ quan. Em đã *chọn* trở thành một sĩ quan trinh sát. Cuộc phục kích đó là điều không thể lường trước được. Em đã *tình nguyện* ở lại làm mỗi nhử mà.”

Đó là sự thật? Tất nhiên là vậy. Nhưng có phải nó đã tạo ra sự khác biệt? Syd có chọn lựa khác không? Nếu cậu không tình nguyện, Kit sẽ phải ra lệnh cho cậu nhận vai trò đó. Syd đã cứu anh khỏi phải làm điều đó.

“Em không nói là em thích những chuyện xảy ra sau đó,” Syd tiếp tục. “Đúng là địa ngục. Nhưng em tự hào về bản thân mình, Kid. Cuối cùng em đã chứng minh được bản thân mình cũng đủ khả năng như anh, và Jerome. Có thể em còn hơn cả hai anh nữa. Và em tự phụ cho rằng anh cũng sẽ tự hào về em. Em đã hy vọng khi anh đưa em về nhà anh sẽ nói cho mọi người ở đây biết rằng anh tự hào về em thế nào. Em đã nghĩ anh sẽ ca ngợi sự dũng cảm và sức chịu đựng của em. Nó rất có ý nghĩa với em.”

“Thay vì vậy anh lại coi em như còn nhỏ bé,” Kit lặng lẽ nói, “khi chỉ toàn khiển trách bản thân và quan tâm đến sự tập trung của mọi người vào anh khi anh điên khùng ồn ào lên. Anh đã biến em không hơn gì là một nạn nhân.”

“Phải,” Syd nói.

“Anh luôn, *luôn* tự hào về em,” Kit nói. “Em không phải chứng tỏ cái gì cả, Syd. Em là *em trai* anh mà.”

Họ đứng nhìn đăm đăm qua vùng quê, ngọn gió nhẹ thổi vào lưng, tiếng ồn ào của những giọng nói vui vẻ và tiếng cười phía sau họ.

Kit cười khe khẽ. “Em nói về anh, Lauren,” anh nói. “Sáng nay em còn nói cái gì nữa nhỉ? ‘Có lẽ đây là bản chất của tình yêu, khi muốn gánh tất cả mọi nỗi đau hơn là nhìn thấy người mình yêu thương gánh chịu nó.’ Về mặt nào đó, Syd ạ, phần trách nhiệm của anh cũng nặng nề như của em. Nghe có vẻ xúc phạm, nhưng đó là sự thật.”

“Phải, em biết,” em trai anh đồng ý. “Em luôn thấy cảm kích vì em không phải là người bị chọn phải tẩu thoát. Em không thể chịu nổi thấy anh như thế này. Chịu đựng điều gì đó một mình dễ hơn là thấy người mình yêu thương phải hứng chịu nó.”

“Tôi không biết hai người thế nào,” Lauren nói sau một khoảng im lặng ngắn ngủi, “nhưng tôi đói quá.”

Kit quay đầu lại mỉm cười với nàng và bắt gặp mắt của em trai phía bên kia nàng. Anh tự hỏi anh có trông ngó ngó ngượng ngùng như Syd không, và quyết định có lẽ mình trông cũng thế.

“Đi thôi, Syd,” anh nói, “để xem em ăn gà bằng một tay giỏi cỡ nào – và lại là bằng tay trái.”

“Em có lợi thế rất rõ ràng nếu nó quá ngậy mỡ,” Syd đáp lại. “Em chỉ phải rửa có một tay thôi.”

Kit siết chặt tay Lauren và lại tạ ơn Chúa về khoảnh khắc khi anh nhìn lên từ nụ hôn với cô vắt sữa và thấy mình khóa chặt cái liếc nhìn vào Lauren Edgeworth nghiêm nghị và gây choáng váng.

Ngoại trừ một điều là nàng có thể nhưng chưa hủy hôn ước của họ.

Chương 20

Lauren đứng bên cửa sổ phòng mình, vẫn mặc áo dài buổi tối, nhìn ra ngoài bầu trời hứa hẹn là một ngày đẹp trời. Không có lấy một gợn mây. Cây cối đứng lặng, cho thấy dù có gió đi nữa thì đó cũng là gợn gió nhẹ nhất. Tất cả các kế hoạch đầy lo âu cho các lễ hội trong ngày sẽ bị hủy nếu trời mưa. Nữ bá tước rất căng thẳng. Mọi thứ phải hoàn hảo cho ngày sinh nhật của bà.

Ngày mai Dì Clara và Gwen sẽ quay về Newbury. Ông nàng cũng đã quyết định về Yorkshire. Ông sẽ gửi đồng thư của mẹ bởi một người đưa tin đặc biệt đến Newbury. Nàng đã yêu cầu gửi chúng đến đó thay vì đến đây.

Nàng đến đây để giúp Kit tránh cuộc hứa hôn không mong muốn. Nàng đã làm được điều đó. Nàng đến để giúp anh hòa giải với gia đình, những người đã từ anh và đuổi anh đi ba năm trước. Nàng đã làm được. Nàng đã làm được đúng lúc để mừng sinh nhật và chắc chắn là Kit có thể tổ chức buổi lễ trọn vẹn và hạnh phúc với gia đình và có họ bên mình. Chẳng còn gì phải làm nữa.

Nàng đến để tìm chút phiêu lưu, để nếm hương vị cuộc sống như bao người khác, những người không cứng nhắc đẩy sự tự nhiên không gò bó và tất cả những niềm vui ra khỏi cuộc sống của mình. Nàng đã có dư sự phiêu lưu. Nàng đã tắm và bơi trong hồ - một lần, khóa thân; nàng đã trèo lên nhánh cây cao; nàng đã đưa ngựa; nàng đã chơi với trẻ con và lăn tròn xuống đồi với chúng. Những cuộc phiêu lưu rất nhỏ bé.

Một đêm nàng đã ra ngoài một mình và ở suốt đêm trong một căn lều với Kit. Nàng đã ngủ với anh trên một chiếc giường chật. Nàng đã ăn nằm với anh trên một trong những băng ghế nhung trong phòng tranh chân dung và trao cho anh sự trinh trắng của mình. Nàng đã nằm với anh giữa những bông hoa dại và quan hệ với anh. Một cuộc phiêu lưu quan trọng.

Tiếng cười nói làm nàng tựa vào cửa sổ và nhìn xuống. Philip và Penelope Willard, Crispin và Marianne Butler, đang trên đường ra ngoài đi dạo buổi sớm. Ngày mới đã bắt đầu.

Ngày cuối cùng.

Không cần trải nghiệm thêm gì nữa. Đã có quá nhiều. Quá sức nhiều. Không có cái gì để kéo dài điều không thể tránh được. Ngày mai nàng sẽ rời khỏi đây với Dì Clara và Gwen, dù nàng sẽ không nói điều này với ai cho đến khi ngày hôm nay kết thúc. Nếu nàng không đi sớm thì nàng có lẽ sẽ ở lại mãi mãi, và điều ấy thật là đáng hổ thẹn.

Nàng sẽ không bám vào điều nàng đã tìm thấy. Cả đời mình, nàng đã bám chặt vào với tất cả khả năng cho hy vọng duy nhất về sự an toàn và thuộc về nhau vĩnh viễn, về đám cưới với Neville. Và khi cái neo ấy bị giật khỏi tay nàng, nàng đã trôi nổi trong đại dương đầy đe dọa mệnh mông và đen tối, hoảng sợ vì sự trống rỗng của nó. Giờ nàng sẽ không bám vào gì nữa, dù nàng biết danh dự của Kit sẽ thúc anh phải thuyết phục nàng làm điều đó, dù nàng biết anh đã yêu thích nàng. Nàng không cần bám víu. Không vào ai cả. Nàng có thể sống một mình.

Lần này trái tim nàng sẽ không tan vỡ, dù nó sẽ đau và đau một thời gian dài sau này. Có lẽ cả phần đời còn lại của nàng. Nhưng sẽ không tan vỡ. Nàng có sức mạnh để ra đi một mình.

Nàng đã học được điều gì đó từ các giá trị không giới hạn ở đây, ở Alvesley này. Và nàng phải cảm ơn Kit. Một bài học thật đơn giản nhưng sâu sắc và đầy ý nghĩa. Nàng khám phá ra rằng thế giới – thế giới của nàng – sẽ không nổ tung thành một đồng lộn xộn nếu nàng cười.

Một tiếng gõ nhẹ vào cánh cửa sau lưng, và nàng quay lại với một nụ cười nhìn cô hầu đi vào với tách chocolate mới sáng cho nàng.

Buổi sáng chỉ dành cho gia đình – như câu tục ngữ: luôn có sự tĩnh lặng trước khi cơn bão đến. Cả nhà đi vào làng để chuẩn bị buổi lễ ở nhà thờ. Kế hoạch là bà bá tước thừa kế sẽ quay về nhà trên cỗ xe tứ mã đầu tiên để nghỉ ngơi yên tĩnh trong phòng riêng vài giờ trước khi các sự kiện buổi chiều bắt đầu.

Chuyến đi về đó bị hoãn lại gần nửa giờ. Gần như cả làng đổ cả ra cửa, tụ tập ở lối vào sân nhà thờ để chúc mừng bà bá tước và thể hiện lòng kính trọng và tung loạn xạ những cánh hoa vào bà. Bà sẽ lại thấy tất cả họ vào buổi chiều, nhưng bà kiên quyết ngừng nói chuyện với họ – một kỳ công chẳng dễ dàng gì với bà – và cho đám trẻ con những đồng bạc cắc.

Cuối cùng bà cũng lên đường, quý bà Irene ngồi bên cạnh. Một hàng dài xe tứ mã, xe bốn bánh và xe song mã di chuyển chậm chạp về trước để đón những thành viên còn lại trong gia đình.

Kit nắm lấy khuỷu tay Lauren. “Em có muốn đi bộ về nhà không?” anh hỏi.

“Dĩ nhiên là không.” Nàng quay đầu mỉm cười với anh. Chiếc mũ và dây ruy băng của chiếc áo muslin sáng màu cùng tông màu chính xác với màu mắt nàng. Nàng vô cùng quyến rũ.

“Anh muốn xem một thứ,” anh bảo nàng.

Tối qua anh đã ngồi lại với bố sau khi mọi người đã đi về giường – và Syd cũng ngồi ở chỗ bên cửa sổ của mình, làm một thánh giả thỉnh lặng trong phần lớn cuộc trò chuyện. Kit bắt đầu bằng việc xin lỗi bố về hành vi của anh ba năm trước.

“Tốt nhất là quên hết đi,” cha anh bảo. “Chuyện qua rồi.”

Nhưng Kit không đồng ý, và họ nói chuyện, ban đầu có hơi căng thẳng, nhưng dần dần trở nên dễ dàng hơn.

“Ta đuổi con đi,” cha anh nói. “Ta chưa bao giờ nghĩ là đuổi con mãi mãi. Ta chưa bao giờ dùng từ *cấm cửa*. Đó là suy diễn của con, Kit. Nhưng ta đồng tình để con nghĩ thế. Tính ta ương

bướng lằm. Con giống ta cái tính đó. Khi con không viết thư, mẹ con muốn ta viết. Nhưng ta không viết. Jerome nài xin ta, ta cũng không viết. Dĩ nhiên, nó cũng không viết, mẹ con cũng vậy. Tất cả chúng ta là một lũ ngốc. Tất cả chúng ta – cả con nữa đây. Cái cọ trong gia đình là thứ tồi tệ nhất. Khó kết thúc lằm.”

“Jerome muốn cha viết thư cho con ạ?”

Rõ ràng là đã có một sự thông hiểu lẫn nhau giữa Jerome và Freyja trong vài năm. Đó là một trong những sự tìm hiểu mà không ai trong cuộc vội vã muốn chấm dứt. Nhưng lúc đó Kit đã về nhà, với nửa say mê đăm đuổi và đang giận dữ đỉnh điểm với cả thế giới, nhất là với bản thân. Gia đình anh đã tuyệt vọng theo dõi khi anh ném mình vào cuộc theo đuổi nồng nhiệt với Freyja, điều mà theo ý kiến họ là chẳng được gì dù là vì tình yêu. Jerome được báo động và đến bàn bạc với Bewcastle – và với Freyja nữa. Lời tuyên bố của anh về việc họ hứa hôn vào buổi tối đó đã dẫn đến kết quả, tất nhiên, là trận ẩu đả của Kit, trước tiên là với anh và sau đó là với Rannulf.

“Con biết không, Kit, nó chưa bao giờ trách móc hay giữ lòng hận thù với con,” bá tước nói. “Nó tự trách mình vì toàn làm những việc không đúng cách. Sau đó nó đã nói rằng lẽ ra nó đã nên nói chuyện với con, cố gắng giải thích. Nó nên để con xả cơn giận dữ giữa anh em trai với nhau. Cho dù thực sự chẳng có cuộc nói chuyện nào với con trong mùa hè đó cả, Kit ạ. Sau khi con đi, nó cũng hoãn lại lễ cưới. Nó muốn con ở đây. Nó muốn lập lại hòa bình với con trước khi lấy Freyja. Nó muốn biết rằng con đã nhận ra là cô ta không phải là người phụ nữ dành cho con. Nó muốn ta viết thư cho con. Nhưng nó quá cứng đầu nên không chịu tự mình làm việc đó.”

“Vậy nên,” Kit nói, “chúng con không còn thời gian nữa.”

“Phải.”

“Anh ấy chưa bao giờ hết yêu anh,” Syd nói, cuối cùng cũng lên tiếng. “Không ai trong chúng ta hết yêu anh. Nên giờ anh phải thôi hành hạ bản thân đi. Chuyện xảy ra đã lâu rồi. Đối với tất cả chúng ta.”

Đã nhiều năm từ khi Kit viếng thăm phần đất gia đình ở đằng sau lưng nhà thờ. Ông nội từng là thần tượng thời còn nhỏ của anh. Kit đã thăm mộ ông rất thường xuyên trong nhiều năm liền sau khi ông mất. Nhưng anh không còn đến đó từ khi anh mười tám tuổi, từ khi anh nhập ngũ.

“Đây là nơi tổ tiên dòng họ được chôn cất,” anh nói với Lauren, dẫn nàng đi qua lối vào giữa hai dãy hàng rào thấp, trồng khít sát nhau tách phần đất này với phần còn lại của nghĩa trang. “Anh không đến đây mười một năm rồi.”

Anh tìm thấy mộ ông nội ngay lập tức. Những bông hồng tươi mới trong bình hoa cẩm thạch trước tấm bia – bà nội đã đến đây sau buổi picnic hôm qua với hai cậu con trai và cô con gái. Cũng có hoa hồng trong bình trước một tấm bia khác nữa – tấm bia chưa hề có mặt ở đây mười một năm trước. Kit tiến về phía nó và đứng ở chân mộ, đọc tấm bia. Chỉ có hai từ trong số những từ viết trên đó thoát ra khỏi môi anh.

Jerome Butler.

Anh bất chợt nhận ra bàn tay anh đang nằm trong tay nàng, ngón tay họ đan chặt vào nhau. Anh có thể làm nàng đau. Anh thả lỏng tay ra và khẽ quàng qua vai nàng.

“Anh trai anh,” anh nói, rất không cần thiết.

“Vâng.”

“Anh yêu anh ấy.”

“Em biết.”

Anh đã sợ, nếu cứ đứng đây, anh sẽ quá tải vì sự hối hận cay đắng, khi nhớ lại lần gặp cuối của họ, biết rằng họ chưa hòa giải được với nhau khi Jerome mất. Nhưng giờ anh thấy điều đó không còn quan trọng. Tình yêu không chết chỉ vì một cuộc cãi cọ. Và một mối quan hệ không phải là một đường thẳng, điều bất ngờ xảy ra sau cùng đã xác định điều đó. Họ rất gần gũi với nhau, ba người họ - Jerome, Kit và Syd. Họ cùng chơi, đánh lộn và cười với nhau. Họ là anh em trai. Họ là anh em.

Anh đã sợ anh sẽ gục ngã vì nỗi buồn không thể nguôi được khi cuối cùng phải nhìn thấy chứng cứ không thể cãi được về việc Jerome không còn tồn tại. Anh ấy đã chết. Những gì còn lại của anh ấy đang nằm dưới đất này.

Kit mỉm cười. “Anh ấy từng chọc gheo anh,” anh nói, “khi anh về thăm nhà và anh ấy nghe về một chiến công mà cá nhân anh được đặc biệt tuyên dương. Anh ấy từng bảo anh sẽ có một cái chết anh hùng vẻ vang – dĩ nhiên khi mẹ không ở quanh đấy nghe thấy anh ấy – và ký ức về anh sẽ sống mãi. Thật không thể chịu nổi. Anh nghĩ hẳn anh ấy sẽ thấy rất thú vị nếu anh ấy có thể biết rằng anh ấy mới chính là người mang định mệnh trở thành anh hùng. Và cái chết anh hùng.”

”Có những cái chết rất tệ, Kit,” Lauren nói.

“Phải, có chứ.” anh đã nhìn thấy quá nhiều cái chết để có thể ảo tưởng nghĩ rằng nó chỉ dành cho tuổi già. “Vĩnh biệt, anh trai. Hãy an nghỉ.”

Rồi anh phải chớp mắt, vài lần. Và anh phải nhả bớt áp lực cái ôm chặt lên bờ vai Lauren. Nàng đang dựa vào anh. Cánh tay nàng vòng quanh eo anh.

Có lẽ sau tất cả, anh nghĩ, anh đã không mất đi cái quyền nắm chặt lấy bất cứ cái gì còn lại của cuộc đời và sống hết sức mình. Jerome đã sống cuộc đời của anh ấy. Syd có cuộc đời của cậu. Họ là anh em của anh và anh yêu cả hai cho đến hơi thở cuối cùng, nhưng khi mọi việc đã nói và làm xong, anh có thể sống chỉ cho cuộc đời của chính anh thôi. Anh đã chia sẻ sự ngốc nghếch, cả những điều sai trái – nhưng ai mà không có chứ? Anh có tự do để sống và cố sống tốt hơn. Đó là tất cả những gì anh có thể làm.

Tự nhiên anh thấy mình hạnh phúc lạ thường.

“Mình về nhà thôi,” anh nói.

“Vâng.”

Anh nắm lấy tay nàng và kéo nó khoác qua tay mình.

Buổi chiều mang đến những người bạn bè, hàng xóm, các tá điền, người làm công và người trong làng – mà thực ra là những con người đủ mọi tầng lớp cách quanh đó hàng dặm – những bãi cỏ của Alvesley để tổ chức buổi tiệc ngoài trời đầy sinh động với các cuộc thi thể thao với sự tham gia của đủ mọi lứa tuổi.

Lauren có phần việc của mình – gần như là phần sau cùng – và chơi hết mình đến cuối. Trong khi ông bà bá tước làm trọng tài cho các cuộc thi may vá, nấu nướng, các cuộc thi về nghề mộc, bà bá tước thừa kế lắng nghe các thí sinh thi thơ phú đọc phần thi của mình nhưng từ chối quyết người thắng giải vì tất cả các bài thơ đều được viết để tỏ lòng tôn kính với bà – thu hút nhiều người xem và nhiều tiếng cười – thì Lauren và Kit tổ chức các cuộc đua và các cuộc thi về thể lực khác.

Các cuộc đua đi bộ, nhảy bao bố và đi hai người ba chân là dành cho trẻ con, dù Kit cũng tham gia trò thi sau cuối với Doris, vì số lượng thí sinh tham dự không đủ. Có một cuộc thi đấu vợt cho đám nhóc trai với một cái vợt cricket và bóng. Một cuộc thi chặt cây dành cho thanh niên và có cả thi bắn cung nữa, dù người thắng cuộc lại là nữ thí sinh duy nhất, quý cô Morgan Bedwyn, đã cưỡi ngựa đến Alvesley với quý ngài Alleyne. Cô sẽ không có mặt trong buổi tiệc tối, cô ngạo mạn nhấn mạnh xác nhận vì Bewcastle có một quy tắc gothic là cô còn quá trẻ với tuổi mười sáu. Cô đã dọa sẽ bắn một mũi tên vào giữa hai mắt quý ngài Alleyne khi cậu ta phá ra cười.

Một buổi tiệc trà cho tất cả mọi người khi mọi trò đã kết thúc, và Lauren đi lòng vòng giữa các vị khách, đĩa trên tay, và chắc chắn là trao những lời lẽ thân tình với hầu hết tất cả mọi người đã đến. Nhưng nàng thấy nóng nực và gần như kiệt sức. Làm sao nàng có đủ sức khiêu vũ suốt buổi tối bây giờ?

Có vẻ đó cũng là cảm giác của mọi người. Bá tước, sau khi vị khách cuối cùng rời khỏi, đề nghị cả nhà về phòng mình nghỉ ngơi. Ông nhận ra là cái chuông đã phải rung rất to mới đủ sức khuấy cả nhà dậy đúng giờ để thay đồ ăn tối và dự vũ hội.

“Đi dạo nhé?” Kit hỏi Lauren, nắm lấy tay nàng.

Đi dạo là thứ cuối cùng nàng cần. Nhưng hôm nay là ngày cuối của nàng và bây giờ trời đã gần tối mất rồi. Thật kinh hãi nếu nàng cứ để mình nghĩ tới điều này mãi. Nhưng chỉ còn một ít thời gian thôi, tối nay và... phần còn lại của buổi chiều này.

Nàng mỉm cười.

Anh không đưa nàng đi xa. Ban đầu anh khởi hành về hướng cái hồ làm nàng hy vọng là có lẽ anh sẽ lại đưa nàng ra đảo. Nàng hy vọng có lẽ họ sẽ quan hệ với nhau một lần nữa. Nhưng dù một phần trong nàng mong mỏi điều đó, nàng lại không thấy tiếc khi anh chỉ đưa nàng đến chỗ hẻo lánh ngày hôm qua họ đã đứng, băng qua cái tiểu đình. Mặt trời nằm ở một vị trí khiến những bóng cây che mát hết bờ hồ.

“Hôm nay thật hết hơi!” nàng nói, ngồi xuống bãi cỏ cạnh anh. “Em hy vọng bà không bị mệt

quá.”

“Bà tận hưởng mọi khoảnh khắc của nó đấy.” anh đáp, duỗi lưng ra và nhắm mắt lại.

Lauren tháo mũ và nằm xuống cạnh anh. Anh tìm bàn tay nàng và nắm lấy nó. Giờ sao thấy điều này thật bình thường, nàng nghĩ, ở bên nhau một mình như thế này, và chạm vào nhau với những cử chỉ thật tự nhiên. Và sự thoải mái dễ chịu đầy cảm dỗ nữa chứ.

Hình như anh không muốn nói chuyện. Nàng cũng vậy. Nàng muốn tập trung vào cảm giác này, có lẽ đây là lần cuối họ một mình bên nhau. Nàng muốn ghi nhớ nó để có thể gọi nó ra bất cứ lúc nào nàng muốn sau này. Nàng cho rằng, đây sẽ là một kỷ niệm mà nàng sẽ cố gắng tránh nhớ đến trong một thời gian thật dài, chỉ vì nó quá đau đớn khi nhớ về mùa hè ngắn ngủi mà cuộc đời trở nên sống động rực rỡ và tình yêu nảy sinh từ một khởi đầu không ngờ đến. Nhưng gì thì nàng cũng sẽ nhớ cái nóng biếng nhác này, cái mạnh mẽ mát lạnh của cổ này, hương hoa này, tiếng côn trùng vo ve này, và hơi ấm của bàn tay anh.

Nàng ngủ.

Nàng đập một con kiến hay bất cứ cái thứ gì đang trườn trườn trên mũi và cố làm nàng tỉnh giấc khi nàng không muốn dậy. Nhưng đó quả là một con côn trùng lì lợm nên lại cả gan bò qua mũi nàng lần nữa. Nàng cau kính hấy mạnh và rồi ai đó bật cười khe khẽ và nong nân hôn lên môi nàng.

“Là anh à!” nàng ngái ngủ buộc tội, nhìn thấy chiếc lá cỏ bị lộ ra trong bàn tay đưa lên của anh. “Anh thật quá lắm.”

“Còn một buổi vũ hội phải tham dự đấy, người đẹp ngủ trong rừng,” anh nói.

“Đó là truyện cô bé lọ lem.” Mắt nàng lại díp lại. “Sai truyện rồi. Người đẹp ngủ trong rừng không tham dự buổi vũ hội nào cả. Cô ấy phải ngủ một trăm năm.”

“Anh thắc mắc,” anh nói, “có phải cô ấy đang ở đây với chàng hoàng tử hôn cô ấy không?”

Nàng mở mắt ra mỉm cười với anh. “Em đã ngủ thật à?”

“Ngáy như sấm ấy,” anh nói. “Anh không chớp mắt được chút nào.”

“Ngớ ngẩn thật.” nàng thở dài thỏa mãn. Trong thoáng chốc nàng đã quên mất hôm ấy là ngày cuối cùng.

“Lauren,” anh nói, “anh muốn thông báo ngày cưới của chúng ta tối nay.”

Cuối cùng, nàng tỉnh táo thực sự.

“Không, Kit.”

“Tại sao không?” anh hỏi. “Chúng ta đã đính hôn, và anh nghĩ có lẽ em cũng có phát sinh tình cảm với anh – và với gia đình anh. Em phải biết là anh đã thích em.”

“Phải.” Nàng đưa một bàn tay lên đẩy một lọn tóc rơi xuống trán anh sang bên. Nó rớt trở lại ngay khi nàng dời tay ra. “Nhưng nó không nằm trong thỏa thuận của chúng ta, Kit.”

“Chết tiệt cái thỏa thuận của chúng ta đi.”

“Đừng nói như thế,” nàng nói. “Đấy không phải là ngôn từ lịch sự.”

“Tôi vô cùng xin lỗi, thưa cô,” anh cười toét. “Chuyện chúng ta thỏa mãn khi quan hệ xác thịt cũng không có trong thỏa thuận. Chúng ta phải làm đám cưới, em hiểu không. Em rất có khả năng có em bé đấy.”

“Em hy vọng là không,” nàng nói. “Nó sẽ phá hủy mọi thứ. Em nghĩ điều tuyệt diệu nhất đã xảy ra ở đây, Kit, hơn nhiều so với mức chúng ta dự tính. Em tin là chúng ta đã hết lòng giúp đỡ lẫn nhau. Thật sự hết lòng, không chỉ để vượt qua các hạn chế xã hội, mà vì tất cả những gì mang hạnh phúc về lại cho chúng ta – đối với anh là trong nhiều năm qua, và đối với em là cả cuộc đời. Giờ chúng ta không phải gài bẫy nhau nữa trước khi chúng ta thực sự có một cơ hội để kiểm tra lại những hướng đi của mình.”

Anh nhìn xuống nàng, mắt anh hốt nhiên trống rỗng và không thể dò được.

“Đó thực sự là điều em nghĩ à?” anh hỏi. “Là chúng ta đã tìm thấy những sự tự do riêng của mình? Và hôn nhân là cái bẫy không ai trong chúng ta mong muốn?”

Phải, đó là điều nàng tin – với tầm hiểu biết của mình. Trái tim nàng lại hoàn toàn là một vấn đề khác. Nhưng trái tim nàng không có phần trong thỏa thuận của họ. Và sẽ là hết sức bất công nếu giải thích rằng *sự yêu thích* không phải là nền tảng của hôn nhân. Một lần với nàng là quá đủ rồi. Nhưng Kit không phải là Neville. Anh không phải là người mà nàng lớn lên cùng như một cô em gái và người anh trai. Kit *khác*. Thích nhau không đủ với anh, không khi có điều gì đó khác biệt hơn là thích nhiều được xuất phát từ một phía.

“Đó là điều em thực sự nghĩ,” nàng nói, buộc mình cứng rắn nhìn thẳng vào mắt anh. “Đó là thỏa thuận của chúng ta, anh nhớ chứ? Là hứa hôn phải là thật đối với anh, và anh rất hào hiệp khi cố thuyết phục em không hủy nó. Nhưng với em nó là dối trá. Nên em sẽ hủy hôn khi đến đúng lúc.”

“Chưa đến đâu,” anh vội nói.

Nàng hít vào định nói cho anh biết là nàng sẽ đi vào ngày mai, nhưng không nói được lời nào.

“Chưa tới,” nàng nhẹ nhàng đồng ý, và anh lại nằm ngửa lên cỏ.

Nàng không quay đầu, nhưng nàng biết anh đang nhìn lên bầu trời như nàng, ngủ và quên đi để thư thái, cho dù đó là một khoảng thời gian dài trước khi anh lặng lẽ đứng lên và chìa một tay ra giúp nàng đứng dậy.

Chương 21

Sau bữa tối Lauren đứng bên Kit cùng ông bà bá tước để đón khách ở cửa phòng khiêu vũ. Bà bá tước thừa kế ngồi trên một cái ghế thoải mái, phía trong được bao quanh cả ba mặt bởi những bó hoa to – nơi nghỉ ngơi riêng tư của bà, bà đã nói thế khi nhìn thấy nó. Ở đó bà được mọi người đi tới, chào hỏi, hôn và tặng quà cho bà.

Lauren chẳng có thời gian để nghỉ ngơi từ lúc từ hồ quay về. Ngoại trừ đi tắm, thay quần áo và làm tóc, nàng nhận trách nhiệm giúp nữ bá tước kiểm tra các trang hoàng mà người làm đã thực hiện suốt buổi chiều. Phòng khiêu vũ trông như một khu vườn. Đó là ý tưởng của Lauren khi để các màu sắc liên tiếp nhau, từ các tông màu khác nhau của hồng và tím, và màu trắng. Dĩ nhiên, cả màu xanh lá, màu thường bị bỏ qua khi trang trí hoa. Nàng hiểu rất rõ về màu sắc và sắp đặt, nữ bá tước khen nàng như thế.

Nó không đông đúc như một cuộc vũ hội của London. Nhưng căn phòng đầy người một cách dễ chịu trước khi khiêu vũ bắt đầu. Đa số khách mời không ăn vận thời trang như những người ở vị trí của họ ở London sẽ mặc, cũng không đeo đầy đồ trang sức đắt tiền, nhưng tất cả họ đều mặc bộ trang phục đẹp nhất và trông rất tươi tắn, vui vẻ. Nàng thích những buổi tụ tập ở miền quê hơn là ở thành thị, Lauren xác định thế khi Kit dẫn nàng đi vào phòng khiêu vũ và bước ra sàn để báo hiệu cuộc khiêu vũ sắp bắt đầu. Có cái gì đó rất ấm áp và thân mật nơi họ.

Kit trông rất đẹp trai trong bộ trang phục màu xám, bạc và trắng. Nàng mặc chiếc áo dài màu tím đã mặc ở vũ hội nhà Mannering, một chọn lựa cổ tình. Bằng cách nào đó, nó có vẻ rất phù hợp khi nàng mặc nó trong lần khiêu vũ cuối cùng với anh như nàng đã mặc trong lần đầu tiên. Một số khách khứa, cũng như một vài thành viên trong gia đình, đã bình luận về sự đẹp đôi của họ, một cặp đôi tương xứng và đẹp dễ.

Nàng sẽ hưởng thụ buổi tối này, Lauren quyết định khi các cặp khác vây quanh họ. Mỗi từng thời khắc của nó. Cô hầu của nàng đang ở trên lầu, gói ghém đồ đạc. Nhưng nàng chỉ quan tâm tối nay thôi.

“Em trông đặc biệt xinh đẹp tối nay,” Kit nói, nghiêng qua gần hơn một chút để nàng có thể nghe thấy lời anh. “Và anh đã sai lầm, hoặc là – không, thực ra là không. Cái áo dài của em rất hợp tông với màu mắt em.” Đôi mắt anh cười với mắt nàng.

“Linh tinh.” Nàng mỉm cười lại. Bao điều đã xảy ra từ lần đầu tiên anh nói những lời ấy với nàng! Nhưng một thời gian dài cũng đã trôi qua. Lúc đó anh là một kẻ đểu cáng, một người lạ không được chào mời. Còn bây giờ, anh là ... ừ, giờ anh là Kit. Và thân thương đến đâu đón đối với nàng.

Nhạc bắt đầu và nàng tập trung vào bước chân và các tư thế của điệu vũ bốn cặp. Có thể nàng chưa bao giờ hạnh phúc hơn khoảnh khắc này, nàng nghĩ – và nhận ra với chút sững sờ là điều nàng đã tự nhủ với mình trong đêm khiêu vũ đám cưới khi nàng khiêu vũ cùng Neville là hoàn toàn chính xác.

Ngày mai sẽ là ngày tệ hại nhất trong cả đời nàng...

Nàng mỉm cười rạng rỡ và thấy Công tước Bewcastle vừa bước vào phòng khiêu vũ với các em trai và quý cô Freyja.

Người đẹp ngủ trong rừng, Kit đã gọi nàng như thế chiều nay. Nàng thấy mình giống cô bé lém lỉnh hơn, khiêu vũ trong buổi tiệc với hoàng tử của mình – biết rõ đến nửa đêm sẽ phải ra đi không thể tránh được và trả mọi thứ trở về là mớ quần áo rách và những trái bí ngô.

Nhưng nàng không có giày thủy tinh để bỏ rơi lại trên bậc thềm.

Lauren ra sàn nhảy với Bewcastle, trông rất lịch lãm, nghiêm nghị, gần như quý quái trong bộ trang phục đen trắng. Kit chưa bao giờ thấy anh ta khiêu vũ ở bất cứ buổi họp hay vũ hội nào. Vậy mà giờ anh ta làm thế, nó dường như, làm dịu hẳn đi bất kỳ một nghi ngờ nào còn sót lại trong tình hàng xóm mà anh ta đã nuôi dưỡng lòng oán hận với bá tước Redfield và gia đình ông. Ralf đang dẫn quý cô Muir ra sàn trong khi Alleyne nghiêng đầu sát bà Kit để nghe điều bà đang nói.

“Cho anh vinh dự mời em nhé, Freyja?” Kit cúi chào cô và chìa tay ra. Tối nay cô trông rất đẹp trong chiếc áo dài satin vàng phủ đống ten vàng. Mái tóc đã vào nếp và búi cao trên đầu với những trang sức bằng vàng lấp lánh trong ánh nến.

Cô nhỏ nhắn – nhỏ hơn Lauren, nhưng đầy đặn hơn. Thực ra là, đầy khêu gợi. Và cô mạnh mẽ, sống động, đầy sức sống, và anh luôn bị cuốn vào những điểm đó. Khi họ khiêu vũ mà không nói gì, anh cố tái tạo trong đầu mình những cảm xúc, sự điên rồ anh đã có cách đây ba năm trước khi anh hoàn toàn say mê cô. Anh có thể làm điều ấy trong đầu mình. Cô đã luôn là bạn anh – và anh cần một người bạn mùa hè đó. Một thằng bạn trai không làm được điều ấy, như anh đã phát hiện ra khi anh cố thổ lộ nỗi đau khổ với Ralf, và Ralf sốt ruột bảo anh đừng có lố bịch thế. Anh đã thực hiện bốn phen và cũng đã cứu đời Syd, đúng không? Mang cậu về nhà? Vậy anh còn trách mình vì cái gì? Freyja không cảm thông cho anh nhiều hơn ai cả, nhưng cô là một phụ nữ. Tất cả những nỗi đau của anh, sự giận dữ của anh, tội lỗi của anh, đã được chuyển hóa sang niềm đam mê khát khao nhục dục và tập trung cả lên người cô.

Nếu anh có điều gì đó phải nhớ là tội lỗi trong mùa hè đó, thì chắc chắn đó là cách anh sử dụng Freyja. Đương nhiên, lúc ấy anh không tỉnh táo và không cố tình. Nhưng đó là điều đã xảy ra. Cô đã ở đó, và anh đã sử dụng cô.

“Ở đây ấm áp quá,” cô nói khi điệu vũ gần kết thúc. Những từ đó, theo kiểu người như Freyja, được thốt ra nghe cứ như một sự thách thức vậy.

“Phải,” anh đồng ý. “Hôm nay là một ngày nóng nực. Có lẽ bên ngoài kia cũng ấm thế.”

“Ít nhất,” cô nói, “không khí ở ngoài đó trong lành hơn.”

“Em có muốn kiểm tra thử không?” anh cười rộng mở với cô. “Em đâu phải là người yếu ớt, đúng không?”

Cô nhìn anh trợn lăn kiêu căng và khinh thị.

Phòng khiêu vũ ở phía đông của ngôi nhà, ngay tầng trệt. Cửa ra vào phía đông ngay sát cạnh nó, và một buổi tối ấm áp ulla vào khi cánh cửa mở ra và vài người khách bước ra ngoài, vài người chỉ đứng trong không khí mát hơn, vài người đi dạo giữa những luống hoa trong

vườn. Không ai đứng trong vòm hoa hồng, chỗ Freyja xoay người hướng tới. Kit bước cạnh cô, hy vọng cô sẽ quay lại trước khi họ thực sự đến vòm hoa.

“Chúng ta cần nói chuyện,” cô nói.

Rồi, cũng đến vòm hoa. Cô ngồi ngay chỗ Lauren đã ngồi vào đêm nàng đến Alvesley, và Kit đứng nhìn xuống cô, chấp tay sau lưng.

“Chuyện gì vậy?” anh hỏi. Nhưng anh không chờ cô trả lời. “Freyja, cho anh xin lỗi – chuyện ba năm trước. Em chưa bao giờ nói yêu anh, đúng không? Em chưa bao giờ nói sẽ lấy anh và đi cùng anh theo đời quân ngũ. Đó toàn là tưởng tượng của anh. Anh không có quyền đến đập cửa Lindsey hall và bắt Ralf đánh nhau với anh và tạo ra cảnh tượng khó coi đó. Xin thứ lỗi cho anh.”

Cô lãnh đạm nhìn anh. “Anh thật ngốc, Kit,” cô nói. “Vô cùng ngốc nghếch.”

“Em rất hiểu Jerome,” anh nói. “Em sẽ không lấy anh.”

“Dĩ nhiên là không,” cô sốt ruột nói. “Anh chỉ là con trai thứ. Còn em là con gái của công tước Bewcastle.”

“Hay lắm.”

Những lời nói đó sẽ có sức tàn phá khủng khiếp nếu anh nghe thấy chúng ba năm trước. Nhưng giờ anh thật nhẹ nhõm khi nghe thấy chúng. “Vậy thì, chẳng có thiệt hại về lâu dài nào, đúng không? Em có yêu Jerome không?”

“Ôi, ngốc quá, Kit,” cô nhẹ nhàng. “Ngốc thế!”

Anh đã biết cô rất lâu rồi. Họ đã từng là bạn thân. Đôi khi không cần phải nói ra cũng hiểu được ý nhau.

“Freyja-“ anh bắt đầu.

“Lần này anh trừng phạt mình vì cái gì vậy?” cô hỏi. “Vẫn vì Sydnam? Vì Jerome? Vì anh đâm vỡ mũi anh ấy và không có cơ hội cầu xin anh ấy tha thứ trước khi anh ấy chết? Anh trở nên chán thật, Kit. Chỉ cần nhìn cô ta xem! Nếu anh chọn cách trừng phạt mình trong câu lạc bộ đua ngựa, anh đã không vớ phải sự trừng phạt tồi tệ thế. Cô ta là người khô cứng và tẻ nhạt. Tin em đi, anh là người có quan điểm mà. Giờ, kế hoạch thoát thân cho anh là gì?”

Anh nhắm mắt một chốc. Ah, anh không chờ đợi điều này. Anh nhích tới gần hơn một chút, sợ bị nghe lỏm. Anh đặt một bàn chân lên ghế, bên cạnh cô và vòng một tay qua cái chân ấy.

“Freyja,” anh nói. “Em nhầm rồi. Nhầm rất to đấy, anh e là vậy.”

Có một điều về Freyja – cô chưa bao giờ là người chậm hiểu. Sẽ là trái ngược với bản chất của cô nếu cô quỳ xuống, năn nỉ, khóc lóc, hay làm bất cứ trò nào. Cô nhìn lên anh, với tất cả sự kiêu kỳ lạnh giá, và cô chuyển mình đứng bật dậy.

“Không, đừng,” anh nắm chặt vai cô. “Đừng vội quay về mà không có anh. Người ta sẽ để ý và bình luận đấy. Khoác tay anh đi và chúng ta sẽ quay về cùng nhau. Có lẽ ta nên mỉm cười nhỉ?”

“Anh, Kit,” cô nói, bước chân chậm lại và khoác tay anh, “xuống địa ngục đi. Tôi ước gì anh bị thiêu cháy ở đó. Tốt hơn là, tôi hy vọng anh sống tốt đến chín mươi tuổi với cô dâu quý cô của anh. Tôi không thể hình dung được câu nào tồi tệ hơn cho hợp với bản chất của anh.”

Cô tạo một gương mặt tươi cười với anh. Freyja luôn là một người đàn bà có nụ cười giả dối.

Anh không đáp lại. Không cần thiết. Hơn nữa, anh vừa được nhắc nhở rằng nếu anh sống đến chín mươi tuổi, hay sáu mươi hay hơn, thì những năm đó anh sẽ phải sống mà không có Lauren. Trừ phi anh có thể làm nàng đổi ý. Chắc chắn anh có thể. Lần thử hôm nay đã qua và anh phải tập trung hết khả năng để dụ dỗ cô yêu anh.

Giờ chúng ta không phải gài bẫy nhau nữa...

Anh sẽ không nhớ rằng nàng xem hôn nhân với anh là một dạng cầm tù, là mất hết sự tự do mà nàng vừa mới có.

Anh sẽ dạy cho nàng biết không chỉ có một loại tự do.

Không nhìn thấy Kit đâu khi bản khiêu vũ với công tước Bewcastle chấm dứt. Nhưng Gwen đang tiến tới trong tay quý ngài Rannulf. Lauren mỉm cười với cả hai. Nàng sẽ đề nghị với Gwen lên ra vài phút để tìm thứ uống nào mát mát. Nhưng quý ngài Rannulf không cho nàng cơ hội để đề xuất điều đó. Anh ta cúi chào Lauren và mời nàng khiêu vũ bản tiếp theo.

Anh ta là một trong số ít quý ông mà nàng quen biết, nàng nghĩ sau khi trả lời đồng ý, người có thể làm nàng thấy mình nhỏ bé. Anh ta thực sự là một người đàn ông khổng lồ.

“Cô đang ứng hồng lên kìa, cô Edgeworth,” anh ta nói với cái nhìn trong mắt mà nàng không bao giờ có thể diễn dịch nổi. Là sự giễu cợt hay chỉ là sự vui thích? “Nhưng tôi ghét buộc cô phải rán sức quá sớm. Ra ngoài đi dạo với tôi nào.”

Nàng hoàn toàn không muốn ra ngoài đi dạo với anh ta dù nàng biết cũng có vài người khách ở ngoài đó để làm cho mọi thứ hoàn toàn đúng đắn. Nhưng nàng nhận ra là anh ta không phải là đề nghị. Anh ta đã kéo tay nàng khoác qua tay anh ta và di chuyển có chủ ý ra khỏi phòng khiêu vũ và hướng về phía cửa ra vào. Tốt thôi, nàng quyết định, chút không khí trong lành cũng tốt.

Anh ta có thể là một người bạn đồng hành thú vị. Anh ta chỉ vào vài người hàng xóm và kể cho nàng nghe vài câu chuyện ngắn gọn về họ. Có vẻ về bản chất anh ta là một người thích quan sát, và không phải quan sát một cách có ác tâm. Lauren thấy mình rất dễ chịu. Họ đi dạo phía trước những bồn hoa, về hướng vòm hoa hồng.

“Ah,” anh ta nhẹ nhàng thốt lên khi họ đến gần, “Hồng rồi! Có ai đó đã đến đó trước chúng ta

– thực ra là hai người. Chúng ta phải đi vào vườn hoa thôi.” Và anh ta xoay nàng về hướng những bồn hoa.

Nàng nhận ra anh ta hẳn đã biết trước khi ra đến đây, ngay cả trước khi mời nàng khiêu vũ bản này là ai đang ở vòm hoa hồng. Anh ta muốn nàng biết, muốn nàng được tận mắt trông thấy. Có lẽ quý cô Freyja cũng muốn thế.

Cô ta đang ngồi trên một băng ghế. Kit, trong tư thế đặc trưng của mình, đứng cạnh cô ta, một bàn chân đặt trên ghế, một cánh tay choàng qua chân. Tay kia đặt trên vai cô ta, kéo đầu anh lại sát đầu cô ta.

Quý ngài Rannulf lại kể chuyện về vài người khác nữa, nhưng Lauren không nghe thấy. Anh ta dừng lại, rõ ràng là chưa kết thúc.

“Tôi xin cô thứ lỗi,” anh ta nói. “Tôi không phải giống như cô nhìn thấy đâu.”

“Ngài không ư?” nàng hỏi. Quý cô không gọi quý ông là kẻ dối trá.

“Không phải như cô nghĩ,” anh ta nói, “Họ đã là bạn bè cả đời mình, cô biết không. Họ vẫn là bạn. Cô đã tự mắt thấy họ thân mật như thế nào, và họ yêu thích thử thách lẫn nhau và đua tranh với nhau, họ trở nên rất sống động khi ở bên cạnh nhau. nhưng không gì hơn tình bạn đâu, tôi cam đoan với cô đấy.”

“Quý ngài Rannulf,” nàng nói, “ngài đang ngưng giữa câu chuyện mà. Kể hết đi. Ngài không cần bận tâm đến điều tôi nghĩ. Suy nghĩ của tôi là riêng tư. Ngài không thể bắt đầu phỏng đoán câu chuyện của họ được.”

Bất kể chính mình, nàng đã bị dao động về giải pháp của mình. Nàng đã không nhận ra điều đó cho đến bây giờ khi quyết định rời khỏi vào sáng mai của nàng trở nên mạnh hơn, khi có ở lại thêm một ngày nữa thì cuối cùng cũng chẳng có ý nghĩa gì. Thật hay là điều này đã xảy ra, nàng nghĩ khi quý ngài Rannulf đứng bên cạnh, không có vẻ gì là muốn chấm dứt câu chuyện mà anh ta bắt đầu trước đó, mà rơi vào im lặng.

Dĩ nhiên nàng đã biết là chuyện này sẽ xảy ra, không thể nào tránh khỏi. Nhưng giờ nàng đã tận mắt trông thấy và có thể tự làm mình vui mà không còn những nỗi nghi ngờ dai dẳng. Không một hy vọng mỏng manh nào.

Nàng sẽ không để điều ấy là nàng suy sụp. Vô cùng không công bằng – cho cả Kit và nàng. Nàng đã có chuyến phiêu lưu của mình và giờ đã đến lúc kết thúc. Thật dễ hiểu là tinh thần nàng đã phẳng lặng hơn sau một chuyến phiêu lưu tuyệt vời đến thế. Nhưng nàng sẽ sớm ăn mừng ngay khi nàng quay về Newburry. Có những lá thư của mẹ để cho nàng đọc, Elizabeth và đứa bé con để làm ồn ào, có Lily để vui cùng - ồ, phải, cuối cùng, *cuối cùng*, nàng sẽ có thể vui cùng Lily – và kế hoạch tương lai của nàng. Còn có sự tự do mới của nàng chờ nàng hưởng thụ nữa. Có bao nhiêu phụ nữ có được sự tự do như nàng có bây giờ đâu?

“Tôi rất tiếc,” quý ngài Rannulf nhẹ nhàng nói, và dường như với Lauren đây là lần đầu tiên anh ta nói thật lòng. “Tôi thực lòng rất tiếc, cô Edgeworth. Cô không đáng phải bị như thế này.”

“Đáng bị cái gì, quý ngài Rannulf?” nàng hỏi anh ta. “Một trò bịp bợm? Nhưng cuộc đời đầy

những trò bịp bợm, những lời gian trá và giả dối. Người ta sẽ trở nên ngu xuẩn nếu không được trang bị chống lại những thứ đó.”

Đặc biệt khi chính nàng là thủ phạm của sự dối trá lớn nhất.

Anh ta đưa nàng về chỗ dì Clara đang nói chuyện với nữ bá tước Redfield trong phòng khiêu vũ, cúi chào nàng trước khi nâng bàn tay nàng lên môi anh ta, và quay đi mà không nói lời nào nữa.

Quý cô Freyja quay lại vòm hồng khi quý ngài Rannulf tìm thấy cô ta. Cô ngồi cùng chỗ đã ngồi cách đó vài phút.

“Đi chỗ khác đi,” cô khiếm nhã nói khi thấy anh ta đến gần.

Nhà Bedwyns ít khi làm điều họ bị buộc phải làm. Anh ta đến gần hơn và ngồi xuống cạnh cô.

“Tốt chứ?” anh ta hỏi.

“Biến xuống địa ngục đi và cầu cho bị ngàn kiếp đọa đày,” cô nói, sự độc ác lảng lảng trong giọng cô. “Không, bị triệu kiếp đi.”

Anh ta tắc lưỡi nhưng không muốn lấy thêm lời trách mắng nào nữa. Cách đây nhiều năm, không ai trong số dãy dài những cô gia sư có thể tác động lên những cô cậu học trò cứng đầu như họ một sự thật rằng cô là một quý cô và phải học cách kiểm soát bản thân cho tương xứng. Các anh em trai của cô cũng chưa bao giờ cố gắng nhiều để tăng thêm hiệu quả những gì các gia sư đã cố dạy họ.

“Em muốn về nhà,” cô nói. “Em muốn đột kích vào hầm rượu của Wulf. Em muốn say. Say đến không nhìn thấy gì. Với anh. Anh có thể uống với em.”

“Em thật rộng lượng,” anh ta nói. “nghe rất cảm động sau những gì em vừa buộc anh phải trải qua – anh thích phụ nữ, chết tiệt. nhưng Wulf và Alleyne sẽ không thích bị bỏ rơi lại đây mà không có xe ngựa đâu. Và cũng sẽ xúc phạm đến sự nhạy cảm của anh khi bị khiển trách vì uống với mục đích duy nhất là tự chuốc chúng ta cho đến khi say khướt. Những chai rượu kém hơn cũng sẽ cho cùng mục đích nhưng Wulf lại chẳng có chai nào như thế.”

“Chết tiệt Wulf,” cô nói.

Anh trai cô nhướn mày. “Uống như hũ chìm không phải là cách chữa thứ làm em đau đớn đâu, em biết mà,” anh ta nói. “Em sẽ tỉnh rượu trong một cơn đau đầu như búa bổ và tha thiết ước gì mình chết đi cho rồi.”

“Khi em cần lời khuyên của anh,” cô ta nói, giọng không chút buồn rầu như bản chất vốn có, “em sẽ hỏi.”

“Được thôi,” anh ta nhún vai. “em biết không, thật ngu xuẩn khi bắt đầu yêu cách đây ba năm và chưa bao giờ hết yêu.”

Anh ta có thể nhìn thấy điều gì đang tiến đến dù trời tối. Nhưng anh ta nghĩ có lẽ làm thế đối với cô sẽ tốt hơn so với uống đến say khướt dưới cái bàn gần nhất. Cô nắm bàn tay phải thành một nắm đấm chặt, thụt cùi chỏ lại, và đấm mạnh vào cằm anh ta. Đầu anh ta bật ra sau, nhưng người không hề lắc lư khỏi tư thế thoải mái trên chỗ ngồi.

“Ouch!” anh ta lặng lẽ thốt lên sau vài phút. “Nếu em vẫn thực muốn say, được thôi, chúng ta sẽ trộm hai con ngựa từ tàu ngựa ở đây và lên đường. Hoặc chúng ta có thể quay vào trong và khiêu vũ. Em có thể cho mọi người thấy em được làm từ cái gì. Cho họ thấy em không quan tâm tí nào đến Kit hay bất kỳ kẻ nào khác còn lâu mới có được sự chú ý của quý cô Freyja Bedwyn.”

“Em *không* bận tâm đến anh ấy,” cô nói, đứng dậy. “em ghét anh ấy nếu anh muốn biết sự thật, Ralf. Và với quý cô miệng mồm ngọt xớt mà anh ấy đem về nhà, ừ – em phải nói rằng anh ấy hoàn toàn đáng đời với cô ta. Và đó là tất cả những gì em phải nói. Anh đi hay không nào?”

“Anh đi.” Anh ta đứng dậy và cười toét ranh mãnh với cô. “Cô gái tuyệt vời. Nâng cằm lên nào. Mũi của người nhà Bedwyn có thể là một tài sản vô giá trong những trường hợp như thế này, có phải không nào?”

Freyja nhìn anh ta một cái nhìn dài như thể anh ta là một con sâu dưới đế giày khiêu vũ của cô.

Những buổi vũ hội ở miền quê, ngay cả khi chúng được tổ chức tỉ mỉ kỹ lưỡng như vũ hội ở Alvesley, thì cũng không kéo dài đến bình minh như hầu hết các vũ hội đáng nhớ ở London. Bữa ăn nhẹ được phục vụ lúc mười một giờ và được tiếp nối bởi bản van đầu tiên và duy nhất của tối đó dành cho vài cặp đôi thân tình còn đủ sức lực và kỹ năng để nhảy. Sau đó buổi khiêu vũ vẫn còn, nhưng khách khứa bắt đầu dần rút lui. Và bà bá tước thừa kế Redfield cũng lên giường đi ngủ.

Kit và Lauren đưa bà về phòng. Họ vừa nhảy điệu van với nhau, và Kit vẫn đầy năng lượng nhắc họ nhớ về bản van đầu tiên, khi anh bị sắc đẹp của nàng làm cho choáng váng, bị vẻ nghiêm trang lạnh lùng hiển hiện của nàng làm cho nản lòng thối chí, và bị thách thức hạ gục tính tự mãn của nàng.

Bà anh đã đi ngủ. Đêm nay bà không còn vẻ độc lập dữ dằn nữa. Thay vì chộp lấy cây gậy bằng bàn tay còn lành lặn, bà khoác một cánh tay qua tay Lauren và tay kia khoác tay anh, và nặng nề tựa vào. Nhưng Kit biết hôm nay là một ngày vô cùng hạnh phúc đối với bà.

“Chúc...ngủ...ngon.” Bà gỡ khỏi cánh tay Lauren khi Kit mở cửa phòng và người hầu vội chạy đến giúp bà. “thằng cháu q...úy báu.”

“Chúc ngủ ngon, thưa bà.” Anh dịu dàng ôm lấy bà khi bà hôn lên má anh.

“Chúc ngủ ngon.” Bà quay sang Lauren, cũng đang nghiêng xuống để ôm lấy bà. “Đứa cháu...

ngọt ngào.”

“Chúc ngủ ngon, thưa bà. Chúc mừng sinh nhật.” có nước trong mắt Lauren khi nàng lại khoác vào tay anh.

“Chúng ta vừa khiêu vũ với nhau,” anh nói khi họ trên đường xuống lầu. “Nếu chúng ta quay trở lại phòng khiêu vũ, chúng ta sẽ phải chọn bạn nhảy khác.”

“Thì chúng ta sẽ làm thế,” nàng đáp. “Đó là phép lịch sự.”

“Thế nó có *bất lịch sự* không nếu chúng ta ra ngoài đi dạo với nhau?” anh hỏi.

Nàng lắc đầu. “Dù sao thì mọi người cũng có bạn nhảy trong lượt này rồi.”

Vẫn còn có vài người khác đang ở bên ngoài, phần lớn là những người họ hàng trẻ tuổi, đang tán phét và cười nói thành một nhóm. Kit dẫn Lauren vượt qua họ, trao đổi những lời chào hỏi vui vẻ khi họ bước ngang qua. Họ đi tản bộ chẳng nói năng gì qua những bồn hoa và băng qua bãi cỏ bên dưới cho đến khi đến cái cầu gỗ nhỏ bắc ngang con suối. Họ cùng dừng ở đó mà không cần phải nói nhau dừng và tì cánh tay lên thành cầu. Tiếng nước chảy lẩn tẩn bên dưới, dù không thể nhìn thấy nó trong bóng tối của những tàng cây. Ngược lại, bãi cỏ, những thảm hoa và ngôi nhà đều được tắm trong ánh trăng.

Kit thở dài. “Một ngày dài sắp trôi qua.”

“Nhưng là một ngày tuyệt vời.” nàng nói. “Rất hoàn hảo mà, đúng không? Hoàn hảo với bà và với mọi người khác nữa.”

“Ừ.” Anh tán đồng.

Anh có thể nghe thấy tiếng cười xa xa từ hướng ngôi nhà. Và tiếng nhạc văng vẳng. Thật hay được ở một mình bên Lauren. Nàng là một người đồng hành yên tĩnh. Anh đã không nhận ra cho đến gần đây là khả năng trở nên yên lặng với nhau là một yếu tố quan trọng đến mức nào trong các yếu tố cấu thành tình bạn. Và cảm giác thấy thoải mái dễ chịu như đang ở một mình vậy. Không, dễ chịu *hơn*.

“Kit,” nàng nhẹ nhàng nói, “Chúng ta đã làm đúng, phải không?”

Anh hiểu câu hỏi ngay tức khắc.

“Nếu anh về đây một mình,” nàng nói, “giờ anh sẽ thấy là anh bị buộc phải hứa hôn mà không có quyền tự do lựa chọn. Có lẽ anh luôn phật ý về chuyện đó, và gia đình anh sẽ biết ngay dù anh không nói ra. Sẽ ngưng ngưng lúng túng, va chạm xích mích và thái độ thù địch ở những nơi mà hiện giờ là hòa bình, tình yêu và sự hòa thuận. Vậy nên nó không sai, phải không?”

“Nó không sai,” anh nói, tìm bàn tay nàng trên thành cầu và bao phủ lấy nó bằng bàn tay anh.

“Sau khi mọi chuyện kết thúc,” nàng nói, “sự hòa thuận sẽ vẫn còn ở đây, và anh sẽ được tự do lựa chọn tương lai của mình.”

“Từ ngày mai,” anh nói, “anh sẽ tự do để tán tỉnh em dữ dội hơn. Anh sẽ làm điều ấy. Báo trước rồi đấy nhé. Anh sẽ thuyết phục em tin rằng kết quả tốt nhất cho những điều đã bắt đầu ở đây sẽ phải là đám cưới của chúng ta. Hạnh phúc mãi mãi về sau và thế đấy.”

“Kit,” nàng nói sau một chút im lặng. “Em sẽ rời khỏi đây với dì Clara và Gwen vào ngày mai.”

“Không!” những ngón tay anh siết chặt tay nàng. Sự hoảng hốt bóp chặt lòng anh.

“Đó là giải pháp hợp lý nhất. Chắc anh sẽ đồng ý khi anh nghĩ đến chuyện đó,” nàng nói. “Họ từ nhà em đến. Họ bầu bạn với em ở đây như những người giám hộ. Họ đang háo hức muốn trở về nhà vì Elizabeth sắp có em bé. Đó là điều tự nhiên nhất trên thế giới đối với em khi cùng về với họ. Và mẹ anh và Dì Clara đã thống nhất là đám cưới của chúng ta sẽ diễn ra ở Newburry. Nên, nó sẽ có vẻ là em về để bắt đầu việc chuẩn bị. Không cần phải có một lời giải thích vụng về nào cả. Đến lúc em viết thư để kết thúc lời hứa hôn của chúng ta, thì khách của gia đình anh đã về nhà hết rồi và anh có thể lặng lẽ báo tin cho bá tước và phu nhân. Và với bà cùng Sydnam nữa.”

Giọng nàng rất lạnh lẽo và đầy lý lẽ. Không có dấu vết ân hận, hay đau đớn, hay bất cứ xúc cảm nào nếu có, ở đó.

“Ở lại thêm chút nữa,” anh nói. “Một tuần nữa thôi. Cho anh một tuần để thuyết phục em. Đừng về ngày mai, Lauren. Sớm quá.”

“Em đã làm xong những việc em đến đây để làm,” nàng nói. “Và em đã có chuyến phiêu lưu của mình, mùa hè đáng nhớ của em. Không có lý do nào kéo dài nó ra thêm nữa và mọi lý do đều đã hết. Đến lúc rồi, Kit. Anh cũng sẽ sớm nhận ra điều đó thôi.”

“Ở lại đi,” anh hồi thúc nàng, “cho đến khi chúng ta biết chắc là em có em bé hay không.”

“Nếu em có,” nàng nói với giọng lãnh đạm như trước, “em sẽ viết thư cho anh ngay. Nếu không, em sẽ viết thư để hủy hôn ước. Em sẽ đợi đến khi biết chắc, Kit. Em có thể làm điều đó dễ dàng hơn ở Newburry. Và thực ra em biết là em *không có*. Chỉ có hai lần thôi mà.”

Một lần. Chỉ có *một* lần khi nàng không nhận thức được. “Anh hy vọng là em có,” anh nói, siết bàn tay nàng còn chặt hơn. “Anh hy vọng em *có* em bé.” Anh ư? Anh có quá kinh khủng khi anh muốn nàng bị ép buộc không?

“Tại sao?” nàng hỏi.

Vì anh yêu em. Vì anh không thể chịu nổi ý nghĩ một cuộc sống mà không có em. Nhưng anh không thể treo con chim hải âu đó quanh cổ nàng. Như vậy quá sức bất công. Bằng cách này hay cách khác nàng có lẽ phải nên cảm thấy sự ràng buộc về danh dự để phải ở lại với anh, cưới anh, từ bỏ cuộc sống mà nàng đã mơ tưởng giờ đã quá gần trong tầm tay nàng.

“Đó là bởi vì anh đã... có em, phải không?” nàng nói. “Là một quý ông, anh thấy mình phải

thuyết phục lấy em bằng mọi giá. Không cần đầu – không trừ phi em có thai. Đó không phải là dụ dỗ. Điều em đã làm, em đã làm nó hoàn toàn tự nguyện. Nó là một phần của chuyến phiêu lưu, một phần của mùa hè đầy kỷ niệm này. Em sẽ không bao giờ hối hận. Em sẽ luôn vui vì em – vì em *biết*. Và vì đó là với anh. Và vì nó quá... tuyệt vời. Nhưng anh không nợ em cái gì cả, chắc chắn không cần phải trả bằng cả cuộc đời. Anh tự do, Kit. Em cũng vậy. *Tự do!*”

Nàng làm cho tự do nghe như một điều kiện đáng khao khát nhất để là một con người. Trước đây một tháng hay hơn anh hẳn đã đồng tình với nàng.

Anh nếm mùi thất bại. Làm sao anh có thể tranh luận với lý do biện hộ là sự tự do?

“Vậy không gì anh có thể nói để làm em đổi ý phải không?”

“Không.”

Anh nâng bàn tay nàng lên, tựa trán mình vào đó, và chậm chậm thở ra.

“Cảm ơn em,” anh nói. “Vì tất cả những điều em đã làm cho anh và gia đình anh, cảm ơn em, Lauren. Em đã rất ngọt ngào, kiên nhẫn, rộng lượng và luôn đứng đắn đầy tin cậy.”

“Và cảm ơn anh.” Nàng đặt bàn tay còn lại lên cánh tay anh. “Vì chuyến phiêu lưu của em, Kit. Vì đi bơi, cưỡi ngựa và trèo cây. Vì – vì những tiếng cười. Và vì đã thuyết phục ông nội kể cho em nghe sự thật về mẹ. Đó là món quà quý giá hơn mức em có thể nói thành lời. Cảm ơn anh.”

Anh cảm thấy môi nàng đặt lên má anh và vật lộn với thôi thúc kéo nàng vào vòng tay anh, dùng sức mạnh của cơ thể vượt trội hơn của anh, thẳng thừng từ chối để nàng ra đi – mãi mãi.

“Vậy là, sáng mai phải không?” anh hỏi, mắt anh nhắm chặt. “Chúng ta sẽ phải vui vẻ, đúng không? Nuối tiếc vì phải chia tay một thời gian ngắn, nhưng vui vẻ vì kế hoạch đám cưới đang được tiến hành. Về căn bản là phải vui vẻ, phải rồi. Anh sẽ phải hôn em, anh tin thế. Hôn lên môi. Có vẻ thế là thích hợp nhất.”

“Đúng vậy,” nàng đồng ý. “Em dám nói là sẽ có nhiều người khác quanh đó xem chúng ta. Sẽ có người khác xem.”

“Nhưng bây giờ,” anh nói, đưa bàn tay nàng lên môi, “chúng ta một mình bên nhau. Lần cuối cùng. Vậy, vĩnh biệt, bạn của anh. Vĩnh biệt, Lauren.”

“Oh, anh à,” nàng nói, lần đầu tiên giọng nàng có vẻ nao núng và xúc động. “Vĩnh biệt. sống tốt anh nhé. Em sẽ luôn nhớ đến anh với – với tình cảm sâu sắc.”

Anh đứng đó trong vài khắc im lặng, lưng quay về phía nhà, mắt nhắm chặt, tay nàng trên môi anh, ghi nhớ những cảm xúc và mùi hương của nàng, mùi hương thoang thoảng dịu dàng mà hình như nàng đã ếm lên người anh, trước khi buộc nàng quay lại với phần còn lại của buổi dạ vũ sinh nhật.

Chương 22

Mùa hè nắn nát với những ngày nóng bức, lười nhác của tháng tám và đẹp trời dần vào tháng chín. Nhưng cuối cùng dường như nó cũng chịu nhường chỗ cho mùa thu. Một ngọn gió lạnh rõ rệt thổi vào không khí và những đám mây tụ lại trên đầu, thấp và nặng. Trời sắp mưa.

Nàng đang ở một nơi tồi tệ nhất có thể cho một ngày như thế này, Lauren nghĩ. Nàng đang ở trên bãi biển Newburry Abbey. Không chỉ ở bãi biển, mà còn leo lên đỉnh tảng đá rất lớn cứ như một người không lờ đã ném mạnh nó xuống đó từ những vách đá tọa lạc ở giữa bãi cát vàng rộng lớn. Nàng ngồi đó với một chiếc áo khoác để giữ ấm, cánh tay ôm vòng quanh gối, bàn tay giấu dưới khoeo gối. Nhưng nàng không có mũ – chiếc mũ nằm dưới chân tảng đá, được chèn vào cái khe đá nhỏ cùng với đôi găng tay để không bị thổi bay đi mất. Ngọn gió – không, một cơn gió mạnh thì đúng hơn – tạt tóc nàng vào mặt và mang mùi muối. Biển, với cơn nước triều rút xuống được nửa đường theo bãi cát, có màu xám đen, đang động và lổm đổm những đám bọt trắng giận dữ.

Nàng thấy gần như hạnh phúc. Nàng tự cho phép mình sử dụng từ gần như vì nàng đã chấp nhận sự thật là tự lừa dối có nghĩa là tự hủy hoại mình. Nàng sẽ không lừa dối mình thêm nữa hay trốn tránh đằng sau bất kỳ lớp mặt nạ nào với nỗ lực che chắn cho mình khỏi sự thật của cuộc đời.

Vì vậy bãi biển, nơi nàng chưa bao giờ thích tới cho đến gần đây, đặc biệt trong một ngày dữ dội. Và vì vậy chỗ ngồi của nàng là ở trên đỉnh tảng đá, nơi nàng chưa bao giờ trèo lên cho đến hôm nay. Trèo lên nó là bị cấm khi nàng còn nhỏ, nên dĩ nhiên cả Neville và Gwen đã trèo lên nó bằng thang vài lần. Nên dĩ nhiên, nàng không bao giờ trèo. Trèo lên nó không ra dáng quý cô tí nào. Nàng có thể nhớ sự sừng sốt của mình khi một ngày nọ thấy Lily ngồi ở đây, không lâu sau khi cô đến Newburry.

Và cũng vì vậy nàng không có mũ. Gió và không khí của biển sẽ làm những điều dễ sợ với làn da và mái tóc nàng. Nàng ngước mặt cao hơn trong không khí và lắc tung mái tóc lộn xộn với nụ cười thách thức.

Cũng vì vậy sự thật là trời sắp mưa không làm nàng vội vàng chạy gấp về nhà để trú. Nếu nàng ướt, nàng cũng sẽ thấy lạnh và khó chịu và cũng có thể làm hỏng chiếc mũ và đôi giày đẹp của nàng. Nàng nhìn lên những đám mây và thách thức chúng đổ mưa lên đầu mình.

Nàng không có thai. Nàng đã khóc thầm trong phòng riêng khi chu kỳ bắt đầu chưa tới một tuần kể từ khi nàng rời Alvesley. Nàng đã thương tiếc đứa bé chưa bao giờ có và đám cưới sẽ không bao giờ xảy ra. Cùng lúc đó nàng cũng thấy nhẹ nhõm vô cùng. Hôm sau nàng đã viết thư cho Kit, hủy hôn ước của họ - việc khó khăn nhất mà nàng từng làm trong đời mình.

Nghĩ đến điều đó – về khoảnh khắc lá thư rời khỏi tay nàng – vẫn còn làm ngực nàng thắt lại với nỗi đau nhói gần như không thể chịu đựng nổi. Nàng sẽ không cho phép mình nghĩ đến nó nữa. Lúc nào đó trong tương lai – vẫn còn rất xa trong tương lai, nàng tin rằng – khi nàng có thể nhìn lại mùa hè ngắn ngủi ở Alvesley và nhớ đến với niềm vui chắc chắn là thời điểm hạnh phúc nhất của đời nàng.

Nhưng vẫn chưa hết. Trong khoảnh khắc quý giá này của cuộc đời, nàng gần như hạnh phúc. Nàng chấp nhận với sự kiên nhẫn lạnh lẽo là nàng không hoàn toàn hạnh phúc.

Ngày mai nàng sẽ đến Bath. Oh, vẫn chưa là vĩnh viễn đâu, nhưng những bánh xe đang quay bánh. Gwen và Neville sẽ đi cùng nàng. Một người đại diện đã tìm thấy bốn ngôi nhà khác nhau mà anh ta cho là thích hợp để định cư cho một quý cô độc thân với tài sản khiêm tốn nhất. Nàng sẽ đi xem hết và sẽ chọn lựa. Ngược lại với lời khuyên của tất cả mọi người trừ Elizabeth, nhưng với sự hỗ trợ bất đắc dĩ của họ, nàng sẽ dốc thân vào phần đời còn lại. Không còn là một người quan sát thụ động nữa, mà là một người chủ động tham gia.

Một màn sương bụi nước hình thành từ biển – hoặc có lẽ đã bắt đầu mưa – làm ẩm ướt mặt nàng. Tóc nàng sẽ quăn lại không thể tin nổi khi nàng trở về nhà và cô hầu tội nghiệp của nàng sẽ được gọi tới để làm cái gì đó với nó. Lauren nhắm mắt lại và cảm thấy gió vẩy quanh. Nàng hồ hởi với sự bạo liệt của nó. Được tăng thêm năng lượng bởi nó.

Nàng đã đọc những lá thư mười lăm năm từ một người lạ là mẹ nàng. Những lá thư vui vẻ, vô tâm, viết vội vàng lộn xộn từ người phụ nữ rõ ràng là rất thích thú với cuộc sống dù bà thoải mái than phiền bất cứ thứ gì và mọi thứ - mà cụ thể là những người đàn ông mà bà mới vừa chất đồng những lời tán dương nhiệt liệt trong lá thư trước đó, và viết đều đặn dù bất chấp sự thật là Lauren yêu quý của bà không bao giờ viết thư hồi âm, không bao giờ đến ở với bà. Chúng là những lá thư làm Lauren bị sốc đến tận tâm can ngay từ vài tháng trước. Nhưng nàng đã có lòng khoan dung mới, và chấp nhận là có nhiều cách người ta sống với cuộc đời được dành cho họ. Nàng cảm thấy một tình yêu đau đớn dành cho người mẹ đã quá mờ nhạt đến nỗi không hề có một ký ức cụ thể nào. Nàng đã viết một lá thư rất, rất dài và gửi nó đến Ấn độ. Nàng không thể chờ đợi bất kỳ một hồi âm nào cho đến một thời điểm nào đó trong năm sau, nhưng nàng cảm nhận được một mối liên kết với người đàn bà đã sinh ra nàng.

Nàng nên leo xuống, nàng cho là vậy, nhìn ngấm với chút nghi ngại vào những chỗ để nàng đặt tay và chân có vẻ hoàn toàn dễ dàng lúc nàng thử leo lên từ bãi biển. Nhưng lúc đó nàng nhìn lên, chứ không nhìn xuống. Nếu đợi đến khi trời mưa xuống, tảng đá có thể sẽ trơn trượt và nàng sẽ mắc kẹt lại.

Trong một thoáng, đầu óc nàng nhớ đến kỷ niệm Kit giúp nàng leo xuống cây ở Alvesley, cơ thể và cánh tay anh nâng niu bảo vệ nàng từ phía sau, dù nàng đã buộc anh chạm vào nàng và mang nàng xuống. Nàng đẩy ký ức đó sang một bên. Nàng chưa sẵn sàng nhớ đến nó. Vẫn còn quá đau đớn.

Cái gì đó xuất hiện từ khóe tầm nhìn của nàng, và nàng xoay đầu lại để nhìn cho rõ. Có một con đường dốc từ đỉnh vách đá xuống thung lũng nơi có thác nước, cái hồ và căn nhà tranh, vừa vặn nằm ngoài tầm nhìn nơi nàng ngồi. Nhưng nàng có thể nhìn thấy cây cầu băng qua con sông chảy vài dặm cuối cùng để đến bờ và ra biển. Anh đứng trên cầu, chiếc áo khoác cưỡi ngựa màu xám dài cuộn cuộn bay dờn qua một bên, cái mũ cao kéo sụp xuống tới chân mày.

Một ảo ảnh, nàng nghĩ một cách ngốc nghếch, cúi đầu nhìn xuống đầu gối mình. Trái tim nàng đập thành thịch khó chịu, cứ như nàng vừa chạy quá nhanh vậy. Đó chỉ là Neville, được dì Clara bảo tới để xem cái gì giữ nàng ở lại bãi biển lâu vậy. Nhưng không phải Neville. Vậy, là công tước Portfrey, được Elizabeth và Lily bảo tới với cùng mục đích. Không, cũng không phải luôn. Hơn nữa, chẳng ai trong số họ phải đi tìm nàng. Nàng đã nói với họ là nàng muốn một mình.

Nàng lại ngẩng đầu lên và vô thức xoay đi, để không làm mình thất vọng khi nàng chỉ nhìn thấy bãi biển, cây cầu và lối đi trống vắng.

Anh đang ở trên bãi biển, sải bước về phía nàng.

Lauren ôm gối chặt hơn.

Tất cả khách khứa đã rời khỏi Alvesley trong vòng hai tuần từ bữa tiệc sinh nhật. Sydnam rời khỏi một tuần sau đó nữa, để tiếp nhận một trong những điền sản lớn của công tước Bewcastle ở Wales. Cậu đã rất vui về điều đó. Làm một công việc tốt là trở thành người quản lý của ai đó là một thử thách cậu cần phải thử, Kit nhận ra điều đó. Syd chắc chắn không quan tâm đến thu nhập.

Cuộc sống ở nhà thật thanh bình và hạnh phúc trừ một điều. Mỗi quan hệ giữa anh với bố tốt hơn bao giờ hết. Họ có thể nói chuyện với nhau như những người đàn ông. Họ có thể thiết lập quan hệ như cha và con trai. Cha anh háo hức dạy, và anh háo hức học. Và anh mang theo mình những kỹ năng cần có trong suốt những năm là một người ra lệnh và gánh vác trách nhiệm sống chết, năng lượng của một chàng trai trẻ để bổ sung cho sự chậm chạp hơn của bố, và khôn ngoan thận trọng hơn. Mẹ anh rất vui và âu yếm. Một lần nữa anh lại là đứa con yêu thích của bà, dù dĩ nhiên anh có rất ít người cạnh tranh. Anh đã đến mặt đối mặt với Rannulf khi một ngày họ cưỡi ngựa ra ngoài một mình. Họ đã nói chuyện vài giờ, Ralf quay ngựa đi bên cạnh người bạn thời xa xưa từ khi chưa ai trong họ có bất cứ một điểm đến nào trong đầu. Họ trở lại sự thân thiết dễ dàng từng có suốt thời niên thiếu. Rồi từ đó họ còn gặp nhau vài lần. Tình bạn được phục hồi.

Chỉ có một điều làm hỏng sự thanh bình, dù gọi là một thì làm nó có vẻ nhỏ bé, tầm thường, không quan trọng. Đó là sự thật suốt cả đời Kit. Lauren đã viết một lá thư ngắn nhỏ trang trọng từ Newburry hủy hôn ước của họ, trích dẫn những điểm không hợp nhau và tính không kiên định của bản thân. Cho đến cuối nàng vẫn giữ đúng phần mình trong thỏa thuận, quan tâm đến tất cả những lời trách móc nếu có cho sự đổ vỡ. Và lá thư được viết để dành cho con mắt của những người khác hơn là cho anh. Không một lời thì thầm đề cập đến việc có thai. Anh phải xác nhận từ tính xác thực của lá thư là nàng không có em bé. Anh mở thư mà không biết sẽ phải đối mặt với số phận nào.

Sau khi đọc thư anh đã sải bước xuống hồ, xé tung hết quần áo – dù đó là ban ngày và hoàn toàn tiếng ồn không có nghĩa là được an toàn – và bơi hết chiều dài hồ, sử dụng đến tận cùng sức lực của mình để đến khi đến được phía bên kia đảo, anh nửa loạng choạng, nửa lúi thân mình lên khỏi bờ sông rồi ngã phịch xuống, nằm úp mặt sững sờ hỗn hển xuống bãi cỏ giữa đám hoa dại. Anh thậm chí không biết anh đã nằm đó bao lâu.

Phần ngu xuẩn nhất – phần thật sự ngu xuẩn – là sau đó anh đã quay về nhà và không lập tức báo cho mọi người. Anh không thể đối mặt với các câu hỏi, những lời giải thích, những xúc động, sự tố cáo lẫn nhau, sự cảm thông chia sẻ, bất cứ cái gì anh có thể gọi ra được nếu anh kể ra. Anh đã hoãn việc thông báo cho đến tối, và rồi đến sáng hôm sau, và rồi...

Anh không nói gì cả.

Một buổi sáng khi họ cưỡi ngựa về nhà sau khi đi kiểm tra những vụ mùa đang chín dần trên nông trại của gia đình, bố anh thú nhận với anh rằng ông sắp xếp hôn nhân với Freyja chỉ vì ông đã nghĩ điều đó làm cho Kit vui. Nếu để anh tự chọn, ông thêm vào, thì Kit sẽ chọn lựa khôn ngoan hơn nhiều và tốt hơn nhiều so với bất cứ ai khác có thể làm cho anh. Anh đã trưởng thành và thành một người đàn ông khôn ngoan, đáng tin cậy dù những chơi bời trác táng trước đây của anh ở London mà gần nhất là mới mùa xuân rồi. Cô Edgeworth sẽ là một nữ

bá tước tuyệt vời và đáng giá khi ngày đó đến.

Ngày Syd đi, mẹ họ đã khoác tay Kit sau khi khóc cạn nước mắt và đi dạo cùng anh trong khu vườn hoa. Bà đã có những nghỉ ngơi về viễn cảnh chia sẻ ngôi nhà với Freyja, bà thú nhận, dù bà rất thích cô và cả những người nhà Bedwyn, những người phải chịu đựng vì không có mẹ suốt những năm định hình tính cách quan trọng nhất để kèm chế sự bông bột mãnh liệt của họ và dạy họ biết kèm chế hơn. Nhưng bà chỉ yêu quý Lauren. Ngay từ đầu bà đã cảm thấy thế, dù bà thú nhận rằng bà thiên về hướng không ưa nàng vô cùng. Lauren giống như cô con gái mà bà chưa bao giờ có nhưng luôn ao ước bấy lâu.

Bà của Kit nói về Lauren khi bà thức dậy vào những buổi sáng mà không có Lauren ở đó để đi dạo cùng bà, khi bà ngồi bên lò sưởi vào những buổi tối mà Lauren không có ở đó để lắng nghe bà hay giải trí cho bà với những câu chuyện hoặc xoa bóp bàn tay bị liệt của bà, và bất cứ lúc nào bà thích làm thế, Kit lại trở nên bồn chồn, vì gần như lúc nào bà cũng để mắt đến anh.

Anh đã không thể tìm thấy nỗi dũng khí hay trái tim để nói cho họ biết là vụ hứa hôn đã kết thúc, là họ sẽ không bao giờ gặp lại Lauren nữa, là anh cũng sẽ không.

Vào giữa tháng chín, khi mẹ anh gần như ngày nào cũng hỏi ngày cưới được định là ngày nào và bà anh thúc giục tiến hành trước giáng sinh để họ có Lauren ở chung vào dịp lễ - và để họ có thể bắt đầu phơi những chiếc áo rửa tội của gia đình - thì anh biết anh sẽ phải dứt khoát làm điều gì đó. Anh sẽ phải nói cho họ biết.

Một buổi tối, trong suốt lúc nghỉ giữa những cuộc trò chuyện trong bữa ăn, cuối cùng anh cũng lấy hết dũng khí và hít hơi bắt đầu nói.

“Con sẽ đến Newburry Abbey,” anh ngập ngừng. “Ngày mai, con nghĩ vậy. Con cần... gặp Lauren.”

Những lời của anh làm anh ngạc nhiên cũng nhiều bằng tác dụng của nó với gia đình anh. Thực ra, còn hơn thế. Họ đều rất hỉ hả. Thực ra, họ đang mong đợi điều này. Họ nghĩ đã đến lúc rồi. Lauren hẳn đang nghĩ anh đã có những suy nghĩ khác.

Chỉ là khi những từ không định trước, bất ngờ được nói ra anh mới hiểu tại sao anh không thể báo tin cho gia đình, tại sao anh không thể chấm dứt sự dối trá. Anh đã học được một điều gì đó có giá trị trong suốt mùa hè - anh tin là, cả anh và Lauren đều học được. Anh đã học được tầm quan trọng của sự cởi mở khi nói chuyện với những người anh yêu thương, ngay cả khi thói quen thúc giục anh giữ kín mọi điều cho riêng mình. Bây giờ anh đã có mối quan hệ tốt đẹp với bố và với Syd vì Lauren đã buộc anh phải nói chuyện với họ sau ba năm bất hòa.

Nhưng anh chưa bao giờ kể hết toàn bộ sự thật cho Lauren. Anh giữ lại vì lợi ích của nàng, vì đó là điều nàng không muốn nghe, vì có lẽ nàng sẽ thấy biết nhiều là gánh nặng, vì có lẽ nó sẽ ảnh hưởng đến nàng buộc nàng phải hy sinh thứ quan trọng to tát nhất - sự tự do của nàng.

Nhưng có lẽ nàng có quyền được biết sự thật. Tự do chắc chắn có liên quan đến quyền chọn lựa.

Hoặc có lẽ anh chỉ tự đánh lừa mình bởi niềm vui lạc thú.

Nhưng nếu đó là niềm vui lạc thú, anh nghĩ khi cưỡi ngựa vào làng Newburry Thượng hai ngày sau, vào một ngày gió mạnh và lấy một phòng tại quán trọ trên cánh đồng, thì nó thật khó chịu vô cùng. Ngôi làng có phong cảnh rất đẹp, và còn một phần nữa – Newburry Hạ? - ở cuối một con đồi dốc, anh có thể nhìn thấy từ phòng mình, một nhóm những ngôi nhà nhỏ quanh một cầu cảng có mái che, thế mà vẫn không thể che giấu nỗi sợ dữ dội của biển.

Anh không quyết được liệu anh nên đến thăm ngôi nhà thừa kế trước hay là đến Newburry Abbey (tu viện Newburry) trước. Nhưng rồi anh thấy rằng ngôi nhà thừa kế chỉ cách đó một quãng ngắn bên trong cổng công viên. Anh đến đó trước. Các quý cô ở trong tu viện, một người hầu báo cho anh biết, và vì vậy anh cưỡi ngựa đến hết con đường dài lộng gió và chìa tấm thiệp của mình cho tu viện Newburry với yêu cầu gặp nữ bá tước Kilbourne.

Anh được yêu cầu chờ chỉ vài phút trước khi được chỉ vào phòng khách, nơi có vài người đang đợi sự xuất hiện của anh, họ đều đang đứng. Lauren không có trong số đó.

Nàng không dè dặt ít lời như anh, anh có thể nhận ra ngay. Tất cả những người này đều biết chuyện. Quý cô Muir trông xanh xao, bà bá tước thừa kế Kilbourne nghiêm nghị, Portfrey phớt tỉnh. Nhưng một quý cô trẻ xinh xắn thanh tú, nhỏ nhắn và tóc vàng vội bước về phía anh, chìa bàn tay ra, và mỉm cười.

“Quý ngài Ravensberg?” cô nói. “Thật là vinh hạnh.”

“Thưa cô?” anh cúi chào.

“Ravensberg?” một người đàn ông cao, tóc vàng, cỡ tuổi Kit, bước tới cạnh cô và cúi chào mà không chìa tay ra.

“Kilbourne?”

Anh ta đây rồi, Kit nhận ra, người đàn ông có nhiều ý nghĩa với cuộc đời Lauren, người nàng chỉ cưới được vài phút, người nàng đã yêu và có lẽ vẫn còn yêu. Và Lily tai tiếng, người làm tàn lụi những hy vọng và ước mơ của Lauren.

“Thật là vinh hạnh,” nữ bá tước nói. “Mời đến đây ngồi. Hôm nay bên ngoài hơi lạnh, phải không. Tôi tin là ngài biết mọi người ở đây rồi?”

Các quý bà nhún gối chào. Portfrey khẽ nghiêng đầu. Ông đang bế một đứa bé tí xiu tựa vào một bên vai, Kit nhìn thấy ngay từ cái nhìn đầu tiên. Nữ bá tước mỉm cười nồng ấm.

“Ngài đến rồi, ngài Ravensberg,” cô nói. “Tôi rất vui vì tôi đã đoán trước được điều này.”

“Và tôi,” cô tiếp, khoác tay Kit dẫn anh về phía một chiếc ghế. “Lauren viết thư cho ngài trước khi nói cho chúng tôi biết – ngay cả với Gwen – là cô ấy sẽ chấm dứt hứa hôn. Tất cả chúng tôi đều hoang mang và rất buồn vì Gwen và mẹ kế của tôi đều chắc mẩm đây là một sự hòa hợp tình yêu tuyệt vời và được gia đình ngài vô cùng ủng hộ. Lauren cứ khẳng khẳng chấm dứt hoàn toàn là ý của cô ấy, và sẽ chẳng ai trách móc gì nhà ngài cả, nhưng dĩ nhiên chúng tôi đều làm vậy. Chúng tôi rất yêu thương Lauren, ngài biết mà, và trách người ngoài luôn dễ hơn là trách người nhà. Nhưng giờ ngài đến rồi, và ngài có thể bào chữa cho mình.”

“Lily!” Kilbourne kêu lên. “Ravensberg chẳng nợ chúng ta câu trả lời nào cả. Chúng ta thậm chí còn không biết tại sao ngài ấy đến.”

“Tôi đến,” Kit nói, “để nói chuyện với Lauren. Cô ấy đâu rồi?”

“Ngài muốn nói gì nào?” Kilbourne hỏi. “Cô ấy đã chấm dứt hứa hôn rồi. Không ai trong chúng tôi biết chính xác tại sao, nhưng chúng tôi có thể đoán là cô ấy không còn muốn gặp hay nói chuyện gì với ngài nữa.”

“Tốt nhất là để nó một mình, ngài Ravensberg,” nữ công tước thừa kế nói. “Nó rất cứng rắn khi cho là nó không hề bốc đồng khi viết thư cho ngài. Ta không biết chuyện gì xảy ra ở Alvesley nhưng nó đã quyết định là sẽ không lấy ngài cho dù sẽ bị vết nhơ vì hứa hôn tan vỡ. Nếu đây là chuyến viếng thăm xã giao, ta xin cảm ơn ngài thay mặt cháu gái. Còn nếu không phải, ngài sẽ gặp phải cả dãy người thân kinh khủng của nó bảo vệ cho nó thoát khỏi ngài trước khi ngài sẵn sàng.”

“Tội nghiệp ngài Ravensberg,” nữ bá tước nói với một nụ cười cảm thông. “Hẳn ngài nghĩ mình đang dừng chân ở bắc cực. Chúng tôi đều bắt công với ngài. Thực ra Lauren đã dứt khoát là không ai được đổ lỗi những chuyện đã xảy ra cho ngài.”

“Nó đang ở dưới bãi biển,” quý cô Muir lạnh lẽo nói từ một khoảng cách khá xa.

Kit nhìn cô và khẽ nghiêng đầu. Anh vẫn còn chưa ngồi.

“Cảm ơn, thưa cô,” anh nói.

“Cô ấy nói cô ấy muốn ở một mình,” Kilbourne nói. “Cô ấy còn nói không muốn bị làm phiền.”

“Vì vậy, ngài Ravensberg,” nữ bá tước thêm vào, mỉm cười, “ngài sẽ có tất cả sự riêng tư trên đời để nói với cô ấy những gì ngài đến đây để nói.”

“Tôi không muốn làm cô ấy buồn,” Kilbourne nói.

Nữ bá tước gỡ khỏi cánh tay Kit để khoác tay chồng. Cô mỉm cười với anh. “Lauren đã hai mươi sáu tuổi, Neville,” cô nói. “Cô ấy rất nhạy cảm và vừa mất cả tuần để thuyết phục chúng ta là cô ấy có đủ khả năng kiểm soát được cuộc đời mình và có thể tự ra quyết định. Nếu cô ấy không muốn nói chuyện với ngài Ravensberg, cô ấy sẽ nói cho ngài ấy biết.”

Khi Kilbourne nhìn xuống mắt vợ, Kit nhận ra hai điều. Lauren rất được yêu thương ở đây, Newbury Abbey, có thể đặc biệt từ hai người gây cho nàng nỗi đau thương lớn nhất. Và Kilbourne luôn dằn vặt vì tội lỗi mà anh ta đã buộc nàng phải chịu đựng. Cho nên anh ta đang làm hết sức để nàng không phải chịu đau khổ nữa.

“Tôi sẽ đi xuống bãi biển nếu ai đó vui lòng chỉ đường cho tôi,” Kit nói.

“Trời sắp mưa,” Kilbourne nói, liếc nhìn ra cửa sổ. “Nói cô ấy trú mưa trong nhà tranh nhé, ngài Ravensberg. Đến đó gần hơn.”

“Đi xuống bãi cỏ,” quý cô Muir chỉ đường cho anh, “đi mé bên phải cho đến khi ngài đến lối đi ở vách đá.”

Kit cúi chào họ và đi ra.

Không hẳn là mưa khi anh đến con đường dốc xuống từ bên hông vách đá. Thậm chí cũng không hẳn là mưa bụi. Nhưng mặt anh và đôi bàn tay không đeo găng bị ướt. Chắc chắn là mưa đến ngay thôi.

Anh nhận ra anh đang ở đâu khi anh đi xuống được nửa đường. Lauren đã từng mô tả về nó – thung lũng ngăn với một thác nước và một cái hồ nội bộ, một căn nhà tranh đẹp đẽ bên cạnh hồ. Đó là nơi nàng từng nhìn thấy Kilbourne và vợ đùa giỡn và kết luận là nàng không có khả năng về kiểu đam mê đó. Không có dấu hiệu gì của Lauren. Anh chuyển cái nhìn ra bãi biển và che mắt khi nhìn dọc theo bãi cát vàng trải dài rộng lớn.

Và rồi anh nhìn thấy nàng. Và mỉm cười. Và biết mà không nghi ngờ gì là mùa hè rồi không hề gây tổn hại gì cho nàng. Mặc áo khoác nhưng không có mũ vào một ngày ẩm ướt và gió mạnh, nàng ngồi giữa bãi biển, ngược mặt về phía vùng biển động hoang dại, và ngồi trên đỉnh cao nhất của một tảng đá lớn, mà nhìn từ góc này có thể thấy rõ hoàn toàn tất cả các bên của nó.

Cùng lúc quang cảnh đó làm anh lạnh gáy. Vì nàng chỉ có một mình. Nàng không cần giúp đỡ hay hỗ trợ - từ anh hay bất kỳ ai khác. Vì vậy khi nhìn nàng, anh biết rằng nàng đã có được sự tự tin và thanh thản. Rằng nàng có thể sống theo cách của mình. Rằng nàng không cần ai hết.

Rằng nàng không cần anh.

Ngu xuẩn là, anh đã bị cám dỗ quay trở về trước khi nàng trông thấy anh. Nhưng anh phải làm điều điều cần phải nói. Điều anh phải nói.

Anh nghĩ cơn gió có thể thổi bay anh khi anh bước ra khỏi mái hiên che của lối đi lên cầu băng qua con suối nông. Anh cúi thấp đầu để không bị mất mũ. Anh đang ở trên bãi biển, bước đi khó nhọc qua bãi cát, khi cuối cùng anh lại ngược mặt lên. Nàng đã nhìn thấy anh. Nàng đang nhìn anh bước tới, ngồi lặng lẽ trên đỉnh tảng đá, tay ôm lấy gối. Đường như anh đi hoài không hết đoạn đường còn lại.

Anh nhìn lên nàng cười toe toét. “Bị kẹt à?” anh hỏi. “Em có cần giải cứu không?”

“Không,” nàng nói với vẻ đứng đắn lảng lạng đặc trưng của mình, “Cảm ơn anh.”

Và nàng dịch khỏi chỗ để leo xuống ở mé bên kia của tảng đá. Xuống ở mé đó khó hơn nhiều so với xuống từ bên mé mà anh tới, anh biết khi anh đi vòng qua đến chỗ nàng. Vì vậy, nàng hạ xuống với tốc độ có thể làm rùa ngủ gục. Lẽ ra anh phải leo lên đủ gần để có thể chộp nàng kịp nếu nàng trượt chân, nhưng điều gì đó bảo anh rằng làm thế là vô cùng sai lầm. Cuối cùng, bàn chân thứ nhất và rồi bàn chân còn lại cũng đặt xuống mặt đất cứng – hay ít nhất là không có cát. Nàng xoay người và nhìn anh.

Anh mở miệng định nói nhưng rồi nhận ra là chẳng có ý tưởng nào để nói ra điều anh muốn nói.

Nàng không nhúc nhích gì để giúp anh.

Họ nhìn chăm chăm vào nhau.

Và vì đầu óc anh thực sự là trống trơn một cách dễ sợ, anh nghiêng người về phía trước và hôn nàng thay vì nói. Mỗi nàng mềm mại và nhẹ nhàng đáp trả lại anh.

“Lauren,” anh nói.

“Kit.” Sau một lúc nàng cũng cứu anh. “Sao anh lại ở đây? Sao anh đến đây?”

Sự ẩm rít trong không khí chuyển thành cơn mưa phùn.

“Để bảo em phải nhanh quay về nhà,” anh nói, “nếu em muốn nghe lời Kilbourne. Để đề nghị đến căn nhà tranh vì đến đó gần hơn nếu em thích lời khuyên của nữ bá tước hơn.” Anh lại cười toe.

“Kit.” Nàng cau mày. “Em không muốn gặp lại anh nữa. Em thực sự không muốn.”

Anh nuốt xuống và chống một bàn tay vào tảng đá bên kia vai nàng. Anh hạ thấp đầu xuống và vẫn vờ nhìn cát đang phá hủy sự bóng loáng trên đôi giày boots cưới ngựa của anh – và anh đến mà không có người hầu.

“Em vẫn ở đây,” anh nói. “vẫn ở Newbury.” Anh đã nghĩ đến khả năng là nàng đã đi rồi.

“Chỉ đến mai thôi,” nàng nói. “Mai em sẽ đến Bath để chọn nhà. Em sẽ sống ở đó.”

“Đó là điều em thực sự muốn à?” anh hỏi.

“Anh biết mà,” nàng đáp. “Kit, tại sao anh đến? Quý cô Freyja đâu?”

“Freyja?” anh nhìn nàng với một cái cau mày. “Ở Lindsey Hall, anh nghĩ thế. Thì sao?” nhưng anh hiểu trước khi nàng trả lời. “Chẳng có gì giữa anh với Freyja hết, Lauren. Nó đã từng xảy ra rất ngắn ngủi, nhưng đã lâu lắm rồi. Giờ chẳng có gì hết. Chẳng có bất cứ cái gì hết và sẽ không bao giờ có.”

“Nhưng hai người hợp với nhau,” nàng nói.

“Bọn anh ư?” anh xem xét vấn đề. “Phải, anh cho là có sự tương đồng. Nhưng nó không có nghĩa là bọn anh *hợp nhau*. Không hề. Nhận thức sai lầm này là lý do em hủy hôn ước của chúng ta à?”

“Dĩ nhiên là không.” Nàng thở dài và tựa lưng vào tảng đá. “Tất cả đã được sắp xếp trước khi em gặp Freyja, nhớ không? Kit, *tại sao* anh ở đây?”

“Có một chuyện anh phải nói với em,” anh nói. “Một chuyện anh đã nên nói với em trước khi em rời khỏi Alvesley. Một chuyện em cần phải biết bất kể em có quyết định thế nào với điều

đó. Sau khi anh đã nói xong rồi, em chỉ cần nói một lời thôi, Lauren, và anh sẽ quay lại, lên đỉnh vách đá vào làng và sẽ không bao giờ gây phiền hà cho em nữa, không bao giờ cố gặp lại em nữa. Anh hứa.”

“Kit-“

Anh để một ngón tay lên môi nàng và nhìn vào mắt nàng.

“Anh muốn cưới em,” anh nói. “Anh muốn điều đó hơn bất cứ điều gì anh muốn làm trong đời mình. Vì nhiều lý do. Nhưng chỉ có một lý do thực sự có ý nghĩa với anh. Đó là lý do mà anh đã không nói với em vì theo cách nào đó, nó có vẻ đáng hổ thẹn sau khi em đã thực hiện phần của mình trong thỏa thuận quá ngọt ngào và hoàn hảo. Anh *yêu* em. Em biết không, nó là phần mà anh đã bỏ sót. Chỉ điều đó thôi. Anh *yêu* em. Anh không tin là nó có thể thực sự làm em đau đớn khi nói cho em biết. Nó chẳng buộc em phải có nghĩa vụ gì hết. Anh chỉ muốn nói nó ra thôi. Anh sẽ đi ngay bây giờ nếu em muốn.”

Nàng chẳng nói gì, chỉ tựa mạnh hơn vào tảng đá và nhìn anh bằng đôi mắt màu tím đẹp đẽ của mình. Con mưa phùn đang chuyển thành cơn mưa nhỏ. Nước mưa chảy thành dòng xuống mặt nàng. Nhưng không phải những giọt mưa là thứ đang làm ướt mắt nàng.

“Bảo anh đi đi,” anh thì thầm.

Nàng bắt đầu nói điều gì đó nhưng rồi nuốt xuống. Nàng lại cố thử. “Em không cần anh, anh biết mà.” Nàng nói.

“Anh biết.” Trái tim anh rơi xuống chỗ nào đó nơi đôi bốt của anh.

“Em không cần ai hết,” nàng nói. “Em có thể làm điều này một mình, sống cuộc đời này. Cả đời em đã đóng khung mình trở thành người mà mọi người muốn em trở thành để em có thể thuộc về nơi nào đó, được nơi nào đó chấp nhận, được ai đó yêu thương. Khi em biết em không thể thuộc về Neville, em thấy mình như bị tách rời ra lên đêngh phiêu bạt trong vũ trụ. Em tự neo mình lại bằng cách rút mình vào trở nên đứng đắn cứng nhắc hơn. Em không cần phải làm điều đó nữa. và em phải cảm ơn anh. Nhưng em không cần anh nữa, Kit. Em đã có đủ sức mạnh rồi.”

“Phải.” anh cúi đầu và nhắm mắt lại. “Phải, anh biết.”

“Em tự do, anh biết không,” nàng nói, “để yêu và giữ lấy tình yêu. Đối với em tình yêu và sự phụ thuộc không còn là cùng một nghĩa. Em tự do với tình yêu. Đó là lý do tại sao em yêu anh, là cách em yêu anh. Nếu anh đến đây, Kit, vì anh nghĩ anh nợ em điều gì đó, vì anh tin là có lẽ em vỡ vụn vì không có sự bảo vệ của anh, thì hãy đi đi với lời cầu chúc của em và tìm hạnh phúc với người khác.”

“Anh *yêu* em,” anh lặp lại.

Anh nhìn nàng một lúc lâu, mắt nàng vẫn ngập đầy nước mắt, và rồi nàng mỉm cười, rất chậm rãi, và rất, rất rạng rỡ.

Anh vòng tay qua eo nàng, nâng bổng nàng lên, và quay nàng vòng vòng, trong khi bàn tay

nàng nắm chặt vai anh, ngửa đầu ra sau để đưa nguyên khuôn mặt ra hứng mưa, và cười vang.

Kit reo lên, và bởi vì âm vọng vào vách đá ấn tượng quá, nên anh cũng ngửa đầu ra và hú ầm lên như một con sói.

Chương 23

“Bà thế nào?” “Đang bận bịu phơi áo rửa tội của gia đình. “Oh.”

“Anh muốn cưới em trước Giáng sinh, có con với em vào Giáng sinh, và dậm bước ở Alvesley vào thời điểm này năm tới, giật từng nắm tóc và làm mòn vẹt da giày khi em hạ sinh thằng bé đầu lòng. Mệnh lệnh nghiêm túc đấy. Chứ em nghĩ sao anh lại đến thật hả? Chỉ để nói cho em biết là anh yêu em à?”

“Em thấy thật nhảm nhí.”

Ngay khi sự đúng mực quay trở lại trên bãi biển, trời đang mưa ầm ĩ và họ tay nắm tay chạy ừ đến ngôi nhà tranh. Lauren cởi áo khoác và giày ra – còn mũ và găng tay, nàng nhớ ra chúng quá trẻ, vẫn còn được nhét ở đâu đó dưới chân tảng đá lớn đó. Nàng lấy khăn lau khô tóc và ngắm nhìn Kit, bỏ qua cái áo khoác cưới ngựa buồn tẻ của anh, đang ngồi xồm cúi rạp xuống bên lò sưởi, nhóm lửa bằng củi và mồi nhen trong lò.

Nếu đây là một giấc mơ, nàng nghĩ, nàng hy vọng sẽ không thức giấc thật lâu, lâu sau – cho cả phần đời còn lại cũng được.

“Em đọc thư của mẹ chưa?”

“Rồi, tất cả. Mẹ không đáng kính trọng chút nào, Kit. Và đấy là đã nói giảm đi rất nhiều rồi đấy. Mẹ có vẻ quá vui vẻ làm tim em đau nhói. Nhưng có thể anh sẽ muốn nghĩ lại về việc gán bó với con gái của bà ấy.”

“Ah,” anh nói, với tay lấy hộp bật lửa và nhóm lửa trong lò, “điều đó giải thích được vài thứ. Về con gái bà ấy, anh tin đó là người đã bơi khóa thân trong hồ ở Alvesley, người gần như đã ném anh vào sự đau khổ và nhấn chìm anh. Là người một lần qua đêm một mình cùng anh trong căn lều của người nuôi chim để săn bắn. Có lẽ cô ấy đến với anh quá nhanh đến mức sững sốt.”

“Ki-it-“

Anh đứng lên, phủi tay vào nhau, và quay gương mặt tươi cười lại với nàng. Nàng lau mạnh hơn.

“Nhìn em bây giờ kìa,” anh nói.

Nàng nhìn xuống và hơi ngượng ngùng vì chiếc áo dài ướt sũng dính chặt vào người. Nàng

cười.

“Chúng ta không thể để em bị cảm lạnh,” anh nói, liếc qua cánh cửa để mở vào trong phòng ngủ, “để rồi ho và hắt hơi suốt trong đám cưới được. Nó không lãng mạn chút nào cả.” anh sai bước vào trong phòng ngủ và quay lại với một cái mền. “Đến bên lò sưởi đi.”

Nàng bước tới và ngoan ngoãn đứng trước mặt anh trong khi anh cởi quần áo nàng ra, nhìn nàng thẳng thắn và khen ngợi khi anh làm và trước khi anh quấn mền quanh người nàng. Anh nói chuyện suốt lúc anh làm.

“Portfrey đang ôm đứa bé con,” anh nói. “Họ không tìm được người trông trẻ à?”

Nàng cười khúc khích. “Đứa bé rất đáng yêu,” nàng nói, “và tất cả mọi người đều làm hư nó mà không chút xấu hổ. Em chưa bao giờ thấy Elizabeth hạnh phúc hơn hay công tước dễ chịu đến vậy. Và Lily không bao giờ ôm đủ em trai cùng cha khác mẹ của mình.”

“Vậy giờ em khoan dung với nữ bá tước rồi à?” anh hỏi.

“Em luôn nhận ra là em hẳn sẽ vô cùng yêu quý chị ấy nếu gặp trong bất cứ tình huống nào khác,” nàng nói. “Chị ấy có bản tính tươi vui, không màu mè và đáng mến. Chị ấy luôn tử tế và cảm thông với em. Bây giờ em có thể yêu quý chị ấy.”

“Còn Kilbourne?”

Anh kéo nàng lại với mình, tháo mép chăn ra khi anh làm thế. Nàng có thể cảm thấy chiếc áo khoác hảo hạng của anh, chiếc quần ống túm đi ngựa của anh, đôi giày boots da của anh áp lên làn da trần của mình và cảm thấy một luồng nhận thức còn dữ dội hơn là khi anh không có quần áo.

“Em cũng yêu anh ấy, Kit,” nàng nói. “Em luôn yêu và sẽ luôn yêu anh ấy. Nếu hôm đó chúng em cưới nhau, em tin là chúng em sẽ có một cuộc hôn nhân hạnh phúc. Em tin là em sẽ thấy mãn nguyện và sẽ nghĩ mình hạnh phúc. Em chưa bao giờ nhận ra là tình yêu của em dành cho anh ấy là tình yêu của một người em gái. Em chưa bao giờ thắc mắc tại sao em không cảm thấy – không cảm thấy *say đắm* với anh ấy. Em chỉ nghĩ đó là tính cách của mình.”

“Nhưng không phải sao?” nàng cúi đầu xuống, và anh nghiêng đầu qua để nhìn nàng, mắt anh lang thang trên mặt nàng.

“Không.” Nàng lắc đầu.

“Chúa giúp anh,” anh nói. “Em không thấy say đắm với *anh*, phải không, Lauren? Và muốn anh làm điều này với sự thật đó à?”

Nàng bật cười. Và nàng làm một điều thật đáng hổ thẹn – cọ mình vào anh và nhìn anh qua đôi mắt khép hờ. Khát khao làm nàng nhoi nhói dọc theo hai đùi trong.

“Quý bắt cơn mưa này đi,” anh nói. “Làm anh mắc kẹt trong một ngôi nhà tranh bỏ hoang với người phụ nữ nghĩ là mình say mê anh. Và không ai sẽ đến để cứu anh cả. Anh nhớ rất rõ ai đó ở nhà nói với một người nữa là em đã yêu cầu không muốn bị làm phiền ở đây. Và rồi ai đó

nói với anh là anh sẽ có mọi sự riêng tư anh cần để nói điều anh phải nói với em. Giờ anh phải làm gì đây?”

Nàng yêu cái cách anh có thể giữ cho mình cái dáng vẻ nghiêm trang, thậm chí nghiêm trang đến mức đáng báo động trong khi đôi mắt anh nháy múa với những nụ cười.

“Hoàn toàn chẳng phải làm gì cả,” nàng bảo anh. Nàng hạ thấp giọng khi bàn tay nàng tìm tới cúc áo trên cùng của chiếc áo khoác của anh. “*Chưa đâu.*”

Anh rùng mình tinh vi và đôi mắt anh nháy nhót.

“Anh bắt đầu nghĩ,” anh nói, “là anh có thể thích những người phụ nữ tự do với tình yêu.”

“Và em bắt đầu nghĩ,” nàng đáp lại, vẫn với cái giọng mượt như nhung nho nhỏ, “là ngài sẽ bị cuốn đến bờ vực điên cuồng bởi một người trong số họ đấy, thưa ngài.”

“Oh, hay thật,” anh rì rầm đồng tình.

Nàng cởi áo khoác anh và kéo nó ra khỏi vai anh, xuống tay anh trong khi anh đứng đó hoàn toàn thư giãn và không hề nhúc nhích. Cái áo gi lê, nàng phát hiện ra sau đó, có quá nhiều cúc, mà cái nào cũng nhỏ, với những cái khuyết có vẻ còn nhỏ hơn. Nàng không vội. Nàng làm mình bận rộn trong khi hai bàn tay làm việc bằng việc phốt những nụ hôn lên cổ họng và phần cổ bên trên cà vạt của anh. Nàng rê lưỡi dọc theo vết sẹo dài dưới hàm anh và bất ngờ vì những từ ngữ của anh hoàn toàn không thích hợp chút nào khi rót vào tai của một quý cô. Nàng hôn lên đôi môi đang thư thái của anh. Nàng đưa lưỡi qua môi anh, khám phá lớp da thịt mềm mại, ẩm ướt bên trong bằng đầu lưỡi. Nàng đẩy dài lưỡi mình sâu vào bên trong miệng anh.

“Anh sẽ được đấng tối cao khen ngợi và trọng thưởng,” anh nói khi đôi môi được tự do, mắt nàng đang cần tìm hiểu những bí mật nằm phía trước bên trong cái quần ống túm của anh, “vì những chiến công trong quân ngũ chỉ cần có nửa dũng khí và kỷ luật mà anh phải thể hiện trong chiều nay. Anh hy vọng là em đã nhận ra rằng em đang chứng kiến một sự anh dũng đặc biệt đấy.”

Lauren nhận ra là lúc nào đó trong vòng khoảng mười phút vừa qua, nàng đã đánh rớt cái mền. Chẳng hề gì. Ngọn lửa bập bùng và đẩy lùi sự giá lạnh ẩm ướt ra khỏi không khí. Thực ra, ngôi nhà tranh trở nên quá ấm gần như không chịu nổi.

“Một lời khuyên nhé,” anh nói, “từ một quý ông từng cởi quần áo cho anh gần ba mươi năm trước. Tháo giày ra trước. Em có muốn anh tham gia cùng không? Hay anh đẩy hết mọi việc cho em?”

“Không.” Nàng quỳ xuống sàn.

“Một thái độ phục tùng mới kêu gọi làm sao,” anh bình phẩm với một tiếng thở dài, nhấc một chân lên. “Dĩ nhiên, hoàn toàn dễ làm người ta nhầm lẫn. Đúng rồi, em phải giật ra thật mạnh. Anh cam đoan là em không thể làm vỡ mắt cá chân anh được đâu. Anh có ý muốn thúc em nhanh lên để chúng ta đến phần hay nhất. Nhưng chúa ơi, em đang làm anh tưởng tượng đầy đủ rồi đây này, Lauren. Sự cảm dỗ như rùa bò này làm anh nhức nhối quá.”

“Và đây mới chỉ là bắt đầu thôi,” nàng hứa hẹn, nhìn lên anh từ dưới hàng mi trước khi kéo chiếc giày thứ hai ra và đứng trở lên.

“Ồ phù thủy!” anh nói. “Tối đó anh đã vào trong phòng khiêu vũ của quý bà Mannering với tất cả sự ngây thơ và không hề ngờ vực gì. Em trông như một quý cô vô hại hoàn hảo. Đứng đắn, nghiêm trang.”

“Giả vờ nghiêm trang.” Nàng nói.

“Chính xác.”

“Vậy giờ chắc em nên kêu mang bột sừng hươu đến nhỉ,” nàng nói. “Anh nhìn chẳng ngây thơ mà cũng chẳng vô hại, Kit.” Nàng tuột chiếc quần ống túm của anh ra trước, rồi đến quần đùi.

Anh nhìn xuống mình cùng lúc nàng chạm vào anh, ôm lấy anh nhẹ nhàng bằng cả hai bàn tay, kinh ngạc vì mức độ dày mặt của mình, nửa đắm mê với niềm khao khát bị kiềm nén của mình. Anh nhìn lên và mắt họ gặp nhau.

“Em có thể tiếp tục trò chơi này hết buổi chiều và cả buổi tối nếu em muốn, em yêu,” anh nói. “Những trò chơi tình dục rất thú vị. Anh đang đợi được chơi thật nhiều trò với em suốt phần đời còn lại của chúng ta. Nhưng trừ phi em chắc chắn thích kéo dài trò này, anh nghĩ tốt hơn mình nên vào cái giường trong kia. Anh rất muốn được vào trong em.”

Sự ngạc nhiên lớn nhất là khi phát hiện ra rằng không được chạm vào đã khuấy động anh đến từng phân về việc phải phủ đôi tay và đôi môi mình lên người nàng. Anh vẫn đứng đó bất động, hai tay bỏ thông hai bên, đôi mắt anh, mí mắt đã nặng trĩu, không có lấy một nụ cười, nhìn đắm đắm vào mắt nàng. Nhưng những lời của anh làm nàng bất động. Nàng đột nhiên thấy hai gối mình mềm nhũn.

“Em đã nghĩ,” nàng nói, “anh sẽ không bao giờ nói ra điều đó. Một quý cô không bao giờ được rủ một quý ông lên giường.”

Đôi tay anh không chạm vào nàng cho đến khi nàng kéo mền ra và nằm ngửa xuống giường, với tay lên mình anh. Anh chỉ chạm vào hông nàng, ở dưới mông khi nàng trải hai chân rộng ra. Anh hạ xuống và vào trong nàng bằng một cú thúc mạnh, sâu, và đầy thỏa mãn.

Nàng hít một hơi chậm chạp.

“Chúng ta có thể làm chuyện này theo cách dễ hơn,” anh nói, ngẩng đầu lên cười gian xảo với nàng, tất cả những vẻ ranh ma trước đây quay trở lại trong mắt anh, “hoặc là anh có thể đạt được chiếc huy chương cao nhất của lòng danh dự và làm một chuyến đi dài và khó khăn về nhà. Rất dài và rất khó khăn. Anh nên chọn đường nào?”

“Con đường nào gần sự điên cuồng hơn?” nàng hỏi, móc chân mình chặt vào chân anh và khẽ nghiêng mình để có thể nhận anh vào sâu hơn.

“Đường dễ đi hơn,” anh đáp.

“Vây, đi con đường dài và khó khăn đi,” nàng nói, lại dùng cái giọng nhỏ xíu và chạy lòng bàn tay qua các cơ bắp trên vai anh khi nàng nhìn vào nụ cười đang nhạt dần trong mắt anh. “Đi mà, anh yêu.”

Nó rất dài. Và rất khó khăn. Lấy đi rất nhiều sức lực. Một lúc sau, nàng trở nên rất ẩm ướt vì mồ hôi của họ, vì hơi nóng của cơ thể họ, vì tiếng thở hổn hển nặng nề, vì sự đồng lòng giam cầm lẫn nhau của họ, vì tiếng lép nhép nhục cảm, vì tiếng kéo kệt thành nhịp điệu của chiếc giường.

Có một lúc sự thỏa mãn của nàng bị kèm lại vì nỗi lo lắng bị kết thúc quá sớm, và nàng sẽ không đạt đến điểm bùng nổ mà nàng đã từng có ở bên bờ sông trên hòn đảo giữa những bông hoa dại khi anh chạm tay vào nàng và rồi đưa nàng lên đỉnh. Nhưng sau đó nàng biết bằng bản năng có được từ tình yêu và lòng tin là anh sẽ có sự chịu đựng ngoan cường và sự nhạy cảm chờ đến khi nàng lên trước – như anh đã làm ở bên hồ.

Nó đến thật chậm. Chậm rãi đầy đau đớn, đầu tiên là sự khát khao dữ dội của thể xác ở nơi họ nối kết cùng nhau, và rồi cuộn xoáy trong những vòng xoắn ốc chậm chậm, xuống chân nàng, vào trong lòng nàng, lên dạ dày, lên ngực, cổ họng, lên mũi. Nó đến chậm đến nỗi nàng sợ rằng sẽ không thể kết thúc, không đến được đỉnh điểm, không thể trọn vẹn.

“Thư giãn đi nào, em yêu,” anh rì rầm vào tai nàng. “Để anh làm nốt phần còn lại cho em. Chỉ cần em để mở và anh sẽ lên với em. Tin anh đi.”

Nàng loáng thoáng nhớ lại những lời ấy. Anh đã từng nói những lời này với nàng trước đây chưa? Nàng lo sợ. Cực kỳ lo sợ. Anh có thể dễ dàng yêu cầu nàng nhảy qua vách đá cao để đến với vòng tay chờ sẵn của anh. Nhưng nàng đã biết từ rất lâu rằng nàng sẽ tin tưởng anh suốt cả cuộc đời. Nàng đã trao cho anh tình yêu của mình từ lúc đó và chấp nhận anh cho đến ngày hôm nay. Tất cả những gì phải làm là tin vào anh với cả trái tim, không giữ lại chút gì cho bản thân mình – tin với cả trái tim nàng, như nàng đã làm bằng hết khả năng của mình, tin rằng anh sẽ không bao giờ lợi dụng món quà đó, rằng anh sẽ không bao giờ giam hãm tình yêu của nàng.

Nàng đưa mình vượt qua vách đá, tin tưởng, không bao giờ nghi ngờ, là anh sẽ đón lấy nàng.

“Ah, em yêu,” anh đang đẩy nhanh hơn, mạnh hơn vào trong nàng. “Ôi, Chúa ơi!”

Nàng đang rơi xuống, run rẩy không thể kiểm soát được, chưa bao giờ lo sợ lấy một giây, chưa bao giờ nghi ngờ. Anh hét lên, cánh tay và cơ thể anh ôm lấy nàng khi nàng rơi xuống đến đáy, bao bọc vững chắc lấy nàng, ghì chặt lấy nàng an toàn, ấm áp và đầy thỏa mãn xuống tấm nệm. Nàng có thể nghe thấy tiếng tim mình đập thành thịch bên tai. Và tim anh cũng vậy. Họ đập cùng một nhịp.

Anh rất nặng. Nàng gần như không thể thở nổi. Đôi chân nàng vẫn còn tê cứng vì bị ép dẹt ra quá lâu. Và bên trong nàng đau đớn. nhưng nàng chưa bao giờ dễ chịu hơn thế trong đời mình.

“Chúng ta,” anh nói, giọng anh vẫn bình thường làm nàng sửng sốt, “sẽ tuyên bố đám cưới vào chủ nhật tới. Đã đến lúc anh cần người phụ nữ trung thực trong em. Hơn nữa, một đứa trẻ sinh ra sau tám tháng nữa có thể được coi là sinh non, nhưng một đứa trẻ sinh sau sáu hay bảy tháng nữa sẽ gây ra nhiều nghi ngờ tai tiếng. Sẽ có những lời rì rầm là chúng ta đã làm đêm tân hôn sớm.”

“Gây sốc thật đấy,” nàng thở dài bằng lòng. “Thì chủ nhật vậy.”

“Một đám cưới to của giới thượng lưu sau một tháng nữa kể từ bây giờ,” anh nói. “Cả hai gia đình chúng ta sẽ chuẩn bị, và thật lòng là anh không còn hơi sức để tranh luận đâu. Em nhé?”

“Em thích một đám cưới to,” nàng thú nhận.

“Tốt. Vậy là xong,” anh hôn lên thái dương nàng. “Anh vừa làm một chuyến khai phá tuyệt vời, tìm thấy một sự thật là chúng ta sẽ chia sẻ cùng một cái giường suốt phần còn lại của cuộc đời. Em là một tấm nệm dễ chịu tuyệt vời.”

“Còn anh là một cái mền tạm tạm,” nàng đáp, thả lỏng chân và xa xỉ duỗi chúng ra hai bên người anh. Nàng lười biếng ngáp. “Đừng nói chuyện nữa, Kit, mình ngủ thôi.”

“Ngủ?” anh nhắc đầu lên cười nhăn nhó với nàng. Nàng đầy báo động ngay tức khắc. “*Ngủ ư, Lauren?* Khi cả hai chúng ta đều bốc mùi vì mồ hôi và tình dục trong khi có một cái hồ tao nhã tuyệt vời ở ngoài kia, và hoàn hảo cùng với một cái thác nước?”

“Kit-it-“

Anh chỉ cười.

“Em không đâu,” nàng nói. “em hoàn toàn, chắc chắn không ra ngoài đó bơi đâu. Trời đang mưa.”

“Vấn đề thật rõ ràng,” anh nói, gỡ ra khỏi người nàng và nhắc mình ra khỏi nàng lẫn cái giường. “Em có thể bị ướt.”

Nếu nàng không cười rúc rích, thì có lẽ nàng đã thoát rồi. Dù có lẽ là không, nàng phải thú nhận vậy vài phút sau khi cơ thể không quần áo của mình bị rơi thẳng xuống hồ nước lạnh cóng và nàng trồi lên thở hỗn hển, bàn tay nắm chặt cứng tay Kit. Nàng nhiệt thành ước gì nàng biết vài từ chửi rửa bậy bạ. nhưng dù sao thì hai hàm răng nàng có lẽ đang va đập vào nhau rất to đến nỗi cả hai người họ đều nghe thấy.

Nàng lắc đầu để hấy nước ra khỏi mắt và cười vang với anh trước khi làm điều ngu ngốc nhất trong ngày hôm nay. Nàng thách anh đua tới thác nước và – dĩ nhiên – nếu anh chấp thuận – họ sẽ làm tình với nhau lần nữa trong ngôi nhà tranh sẽ là phần thưởng cho anh nếu anh thắng.

Nếu anh thắng!

Nàng vẫn còn tê cứng cả tay chân khi anh hờ hững rải nước ngay dưới chân thác và cười nhăn nhó một cách đáng khinh.

Đêm vũ hội đám cưới là một truyền thống ở Newbury Abbey sau bao nhiêu đời. Nó có vẻ

hơi lạ lẫm đối với Kit khi cô dâu chú rể được cho là cần ngủ càng nhiều càng tốt vào đêm trước đêm tân hôn, nhưng có lẽ các chú rể ở Newbury được phép phát triển thuyền thống đó vì họ không phải là những người cường tráng, nhiều sinh lực. Hoặc có lẽ đó là một mưu kế khôn ngoan của các cô dâu Newbury để vượt qua lòng ham muốn của mình.

Dù là gì, thì đêm vũ hội đám cưới của anh và Lauren thật vui nhộn. Khắp tu viện ngập đầy người trong gia đình Kilbourne, Redfield và bạn bè họ. Cả ngôi nhà thừa kế và quán trọ trong làng cũng vậy. Giống như các tiêu chuẩn lễ hội mùa của London, tụ tập trong phòng khiêu vũ, trên ban công bên kia những cánh cửa sổ kiểu Pháp, trên lối đi, trên những cầu thang bên kia phòng khiêu vũ là đầy những nhóm người đông đúc. Làm thế nào mà ai ai cũng hy vọng là nhồi nhét được hết vào trong nhà thờ làng vào sáng mai thì anh không thể đoán nổi.

Lauren, người mà chỉ chú rể mới được khiêu vũ cùng chỉ một lần – và anh đã dùng hết định mức đó của mình rồi – đỏ bừng mặt và rạng ngời hạnh phúc. Nàng đẹp hơn gấp nhiều lần so với quý cô đẹp thứ nhì trong phòng. Nàng tỏa sáng lung linh theo đúng nghĩa đen trong chiếc áo dài satin màu tím đậm gần như thành màu tía. Sợi dây đeo cổ kim cương mẹ và bố anh đeo cho nàng như là món quà cưới lấp lánh trong hàng trăm ánh nến. Chiếc nhẫn của anh – với viên kim cương, quá to và nhiều mặt cắt đến nỗi anh thoáng nghe rất rõ từ một trong số những người phụ nữ anh ít ư nhất, người từng là quý cô Wilma Fawcitt trước đây, và gần đây là nữ bá tước Sutton, gọi nó là tầm thường – khi chiếc nhẫn của anh lóe sáng lên ngón tay cô ta.

“Cậu không thể thân thiện hơn để khiêu vũ nữa à, Ravensberg?” quý ngài Farrington hỏi anh.

“Một thói quen đáng ghét, phải không?” anh vui vẻ hỏi.

“Quý cô Muir ngon lành có nhảy được không?” Farrington hỏi. “Tớ ghét phạm phải rủi ro lỡ lời mời khi cô ấy bị khập khiễng như thế.”

“Cô ấy nhảy được,” Kit đáp.

Farrington, có vẻ, đã thoát khỏi cú chộp của nhà Merklings đầy tham vọng hồi mùa hè. Giờ anh ta lại rảnh tay rảnh chân, và con mắt lang bang không hề thay đổi.

“Vậy tớ sẽ ra và thử vận may với cô ấy,” anh ta nói, “và để xem liệu tớ có thể dụ nổi cô ấy rời khỏi cái gã Viking đẹp trai khổng lồ đó không.”

“Ralf Bedwyn?” Kit cười nhả – và rồi chuyển sự chú ý sang người hầu vừa chạm vào tay áo anh. Có một quý ông vừa mới đến và đang đợi dưới lầu. Anh ta yêu cầu được nói chuyện với ngài Ravensberg.

Một người khách *khác*? Kit sai bước ra khỏi phòng về phía cầu thang.

Người mới đến là một chàng trai rất trẻ. Cậu ta cao và mảnh khảnh như thể cơ thể chưa phát triển hết. Và một gương mặt tươi tỉnh. Nhưng cậu ta chưa cao râu, mà rõ là không cần phải làm điều đó mỗi ngày. Dù vậy, cậu ta là một cậu bé đẹp trai. Kit đánh giá được ngay chỉ với một cái liếc nhanh, vì anh đã từng quen làm thế trong thực tế và với cả hàng trăm tân binh của mình.

“Xin chào,” anh nói.

“Ngài Ravensberg?” chàng trai trẻ sỏi bước về phía anh, bàn tay phải chìa ra. “Tôi đọc thư mời của ngài chưa đầy một tuần trước. Lúc ấy thông tin về đám cưới của ngài đã lên báo rồi. Tôi đã đến đây nhanh hết mức có thể.” Cậu ta đỏ mặt khi Kit ngẩng ra nhìn cậu. “Xin thứ lỗi,” cậu ta nói. “Tôi là Whitleaf. Tử tước Whitleaf.”

“*Whitleaf?*” Kit bắt tay cậu. “Thư mời dự lễ hứa hôn của tôi tổ chức ở Alvesley. Thực ra là dự tiệc sinh nhật của bà nội tôi.” Anh đã gửi thư cùng lúc gửi cho nam tước Galton, trước khi Lauren đến Alvesley, trước khi anh biết sự xa rời hoàn toàn từ phía nhà nội nàng. Anh thấy nhẹ lòng hơn là thất vọng khi không ai đến dự.

“Tôi ở Scotland từ khi rời Oxford vào mùa xuân,” chàng trai trẻ giải thích, “đi du lịch với gia sư cũ và vài người bạn.”

Vậy cậu ta đã ở đâu trong phần đời còn lại của Lauren?

Kit không hỏi to câu hỏi đó. Anh chấp tay lại sau lưng.

“Tôi đã hỏi mẹ Lauren Edgeworth là ai sau khi đọc thư mời của ngài,” tử tước Whitleaf nói. “Hẳn nhiên là mẹ tôi phải có người thân. Tôi cũng là người nhà Edgeworth.”

“Cậu không biết cô ấy là ai sao?” Kit hỏi.

“Không, không hoàn toàn,” chàng trai trẻ đáp. “có lẽ mẹ đã nói đến hồi tôi còn bé. Tôi không nhớ. Tôi rất tiếc đã lỡ buổi lễ ở Alvesley. Nhưng khi tôi đọc tin trên báo, tôi nghĩ sẽ vui hơn nhiều nếu đến thẳng đây để chào hỏi chị họ tôi nhân đám cưới của chị ấy.”

“*Vui?*” Kit cau mày.

Chàng trai lại đỏ mặt. “Ngài không vừa lòng khi gặp tôi,” cậu ta nói.

“Cậu giữ tước vị bao lâu rồi?” Kit hỏi.

“Oh, vĩnh viễn.” Whitleaf khoác một cử chỉ tùy tiện bằng một bàn tay. “Cha tôi mất khi tôi ba tuổi. Tôi là con út trong sáu người con – đứa con trai duy nhất. Tôi đến tuổi trưởng thành hồi tháng một. Từ lúc đó tôi thoát khỏi tất cả những người bảo vệ. Để tôi nói cho ngài nhé, *điều đó* rất vui. Ngài thực lòng không vui khi tôi đến đây phải không? Chị tôi bị tổn thương vì tôi không hề hồi âm thư mời à? Tôi nên rời khỏi đây đúng không?”

“Những người bảo vệ,” Kit nói lặng lẽ. “từ khi cậu ba tuổi.”

“Chúa ơi, phải,” chàng trai trẻ nói, nhả mặt làm điệu bộ. “Ba người họ. Chẳng có chút óc hài hước. Chẳng ai có chút vui vẻ. Mẹ tôi cũng vậy, dù bà rất hay cười, và cho mình cái quyền đó. Ngài biết không, những bà mẹ không có gì nhiều để nói về cuộc đời của con trai mình. Vì vài lý do kỳ quặc, họ được cho là không có đầu óc. Dù sao thì, gần như cả đời tôi luôn có những sợi dây dẫn đường lờ lờ ra từ khắp cơ thể mình, cứ như một cái dù vậy.”

“Cậu có biết,” Kit hỏi, “là những người bảo vệ đó đã viết thư dưới tên cậu không? Chẳng hạn như thư từ chối mọi cơ hội đón nhận Lauren từ khi cô ấy còn nhỏ khi mẹ cô ấy biến mất sau chuyến hành trình dài vượt biển - dù cha cô ấy là tử tước Whitleaf, bác của cậu đúng không? Hay thư hồi đáp lời đề nghị thân tình của cô ấy khi cô ấy mười tám tuổi - cách đây tám năm - với thông tin là cậu không muốn có quan hệ với những người nghèo khổ hay duy trì những mối quan hệ kiểu đó?”

Tử tước Whitleaf đỏ mặt và co người lại. “Nếu có bao giờ tôi từng đề nghị được xem thư trả lời của tôi hay của họ,” cậu nói, “họ sẽ gọi tôi là con chó con khôn lanh hay thứ gì đó thân thương tương tự và nhìn tôi như thể tôi là một con côn trùng kinh tởm làm buồn nôn, nên bỏ ra ngoài từ bên dưới thứ đồ dùng gần nhất. Nhưng như thế nghe giống họ hơn - điều ngài mới mô tả ấy, ý tôi là vậy. Tuần trước mẹ tôi bảo tôi là bác gái tôi, mẹ của chị Edgeworth, không được kính trọng nhiều. Theo mẹ tôi, bác ấy tán tỉnh bất cứ cái gì bên trong cái quần ống túm. Và rồi bà ấy bỏ đi và lấy Wyatt trước khi bác tôi giá lạnh trong mồ. Điều đó từng gây nghi ngờ - er, có lẽ tôi không nên đề cập đến điều này. Đó là lời nói linh tinh vô căn cứ, của mấy kẻ ngồi lê đôi mách không có việc gì làm để giết thời gian dựng lên. Dù sao thì, người ta còn từng nói rằng, con gái của bà ấy - chị Edgeworth - là con gái ông ta. Ý tôi là, của người chồng mới ấy, chứ không phải là con của bác tôi.”

Kit, cổ kèm nén giận dữ, quyết định phải tươi tỉnh thay vào đó. “Nhưng cậu vẫn nghĩ là vui nếu gặp cô ấy sao?”

“Oh, có chứ.” Chàng trai trẻ mỉm cười. “Một gia đình chết tiệt không bao giờ thay đổi thú vị hơn nhiều so với một gia đình đang hoàng. Họ buồn chán muốn chết. Hay còn tệ hơn.”

“Ở đây nhé,” Kit nói. “Và cứ tự nhiên. Lauren có lẽ đang khiêu vũ với ai đó. Tôi sẽ đưa cô ấy xuống đây ngay khi cô ấy xong. Tôi có thể cam đoan với cậu cho bất cứ nghi vấn hợp lý nào là cô dâu của tôi là một thành viên chính thống của gia đình Edgeworth.”

“Oh, tôi dám nói thế,” tử tước nói, rất thoải mái. “Nhưng thật lòng tôi cũng chẳng quan tâm tí nào nếu chị ấy không phải, ngài biết không.”

“Cô ấy có màu mắt giống cậu,” Kit nói, mỉm cười. “Tôi đã nên nhận ra cậu ngay khi tôi bước qua cửa. Nhưng lúc đó ánh sáng lại chiếu từ phía sau cậu tới.”

“Ah, màu mắt của nhà Edgeworth,” chàng trai trẻ nói. “Chúng luôn đẹp hơn đối với phái nữ hơn là phái nam.”

Kit thích thú cười thầm khi anh quay lưng bước lại lên lầu, chào hỏi các vị khách khi anh đi ngang qua, và đón nhận những lời chúc mừng và lời chúc phúc của họ. Sự thật chắc chắn sẽ được chứng minh trong vòng ba hay bốn năm nữa khi phụ nữ lần lượt đổ gục chỉ cần với một cái liếc nhìn từ đôi mắt tím của tử tước Whitleaf.

Chương 24

Phòng thay quần áo của Lauren thành linh có vẻ đông đúc hơn dù nàng vừa mới đẩy cô hầu đầy nước mắt ra khỏi trước đó năm phút. Cô nàng ngốc nghếch cứ sụt sịt và chảy nước mắt

suốt cả tiếng đồng hồ thay quần áo cho cô chủ và làm tóc cho nàng. Trong đời cô chưa bao giờ hạnh phúc hơn, cô đã nói thể khi thiếu náo nức lên và dù cô hoàn toàn chẳng vui tí nào khi không được gặp mẹ, sống ở hạ Newbury, được thường xuyên, thì cô vẫn rất hồi hộp được dời đến Alvesley và gọi ngài Ravensberg là ông chủ. Anh là quý ông tử tế nhất, đẹp trai nhất mà cô từng thấy.

Lauren phải cho phép vì sự thật là hôm nay là ngày mà những xúc cảm có thể trở nên rất cao trào.

Hôm nay là ngày cưới của nàng.

Dì Clara là người đầu tiên vào phòng thay đồ của nàng. Lauren không ăn sáng với tất cả khách khứa trong phòng ăn. Một chiếc khay được mang lên phòng nàng, chất đầy những món ăn ngon lành, những món nàng ưa thích. Nàng không ăn nổi lấy một miếng.

Dì Clara ôm lấy nàng nhẹ nhàng, để hai người họ không bị ép nghẹt thở bởi bộ trang phục lộng lẫy cho ngày cưới của mình.

“Lauren,” bà nói. Đây là tất cả những gì bà có thể nói, rồi bà mỉm cười.

Oh, phải, hôm nay là ngày của xúc động. Lauren biết dì rất vui mừng cho nàng. Bà đã buồn rầu kinh khủng khi biết tin hủy hôn, đã bị thuyết phục là cuối cùng cháu gái mình đã tìm thấy hạnh phúc khi ở Alvesley. Bà thực sự đã khóc – Neville và Lily đã phải an ủi bà – khi Lauren và Kit bước vào phòng khách ở tu viện khá trễ trong buổi chiều mưa một tháng trước. Họ không cần phải nói một lời nào. Mọi người biết ngay là họ đã giảng hòa với nhau. Thật là ngượng ngùng bối rối. Quá rõ như ban ngày tại sao họ lại ở dưới bãi biển quá lâu đến thế.

Gwen là người tiếp theo vào phòng.

“Oh,” cô nói, dừng lại ở ngưỡng cửa, “em mới đẹp làm sao, Lauren. Chưa từng người nào chị biết – có lẽ trừ Elizabeth – có thể làm biến mất vẻ mộc mạc giản dị và làm cho mình thanh lịch và tao nhã đến thế. Vài người chúng ta trở nên *vừa lùn vừa béo* mất rồi.”

Lauren bật cười với niềm vui sướng thực sự. Gwen thấp người và tròn trịa hấp dẫn, nhưng lùn và béo mập là từ cuối cùng mà người ta có thể sử dụng để mô tả về cô.

Rồi tử tước Whitleaf – em họ Peter – gõ nhẹ vào cửa và ló đầu vào, mặt đỏ bừng đầy háo hức khi Gwen mở cửa ra.

“Oh, em nói nhé!” cậu thốt lên. “Chị đẹp lộng lẫy, chị họ. Em vừa ở nhà thờ về. Em nghĩ em sẽ thò đầu vào, chào buổi sáng tốt lành và chúc phúc cho chị, vì em là người thân duy nhất hiện diện từ bên nhà nội của chị. Em hy vọng thể không phải là láo xược. Vũ hội đêm qua rất là vui, đúng không?”

Lauren vội băng qua phòng dùng cả hai bàn tay mình nắm lấy hai bàn tay cậu.

“Vũ hội rất vui,” nàng nói. “một phần lớn vì em đã đến và cuối cùng chị cũng gặp được em. Em đã làm cho niềm hạnh phúc của chị trở nên trọn vẹn.”

“Oh, em bảo mà!” cậu kêu lên, trông rất vui. “Nhưng em nên ra thôi.” Cậu nhìn thấy Gwen đứng bên cửa và cúi chào cô. “Tôi có thể cảm ơn cô lần nữa không, thưa cô, vì lòng tốt vô cùng của cô khi dành phòng mình cho tôi đêm qua?”

Chẳng còn phòng nào ở tu viện hay ngôi nhà thừa kế hay quán trọ. Gwen đã ngủ trên chiếc giường phụ trong phòng thay quần áo của dì Clara.

Và rồi, chưa đầy hai phút sau khi cậu rời khỏi, Neville và Lily xuất hiện.

“Chúng tôi chỉ muốn ghé qua xem Lauren trên đường ra nhà thờ thôi.” Lily nói như xin lỗi. “Oh, Lauren, em đẹp tuyệt vời. Tôi rất hạnh phúc cho em. Rất hạnh phúc.” Cô ôm lấy Lauren, chẳng bận tâm đến mối nguy hiểm cho bộ trang phục lộng lẫy của họ - và có thể thấy rõ do tình trạng công kênh của cô.

Lauren ôm lại cô. “Tôi yêu quý chị, Lily,” nàng thì thầm.

“Tuyệt quá, tôi cũng nghĩ thế,” Lily nói, không chút nao núng. “Nếu không phải vì tôi, thì hôm nay sẽ không phải là ngày cưới của em, đúng không?”

Lily đầy tin tưởng nói toạc ra tất cả.

Rồi đến phiên Neville. Như dì Clara, anh không nói gì cả - không kể cả tên nàng. Nhưng anh vòng tay ôm chặt lấy nàng sát vào lòng. Nàng cũng vòng tay quanh người anh và nhắm mắt lại.

Neville. Neville yêu dấu thân thương của nàng. Người anh trai thân thương nhất, thân yêu nhất mà một người phụ nữ từng có. Nàng biết - dù họ không nói ra điều đó - là ngày hôm nay có ý nghĩa nhiều với anh biết bao nhiêu. Hôm nay là ngày mà cuối cùng anh cũng nhìn thấy nàng được hạnh phúc trọn vẹn, là ngày cuối cùng anh cũng có thể để cho tội lỗi khủng khiếp của mình ra đi.

“Hạnh phúc nhé,” anh nói, khi cuối cùng cũng thả nàng ra và mỉm cười với nàng. “Hứa với anh nhé?”

“Em hứa.” nàng mỉm cười lại. “Em yêu anh ấy, anh biết mà.”

“Nếu chúng ta không đi ngay, Neville,” dì Clara nói, “cô dâu sẽ phải lôi chúng ta tới nhà thờ. Như thế hổ thẹn lắm.”

Họ đều bật cười, và dì Clara là người sau cùng, chần chừ nhìn Lauren khi bước ra với Neville và Lily.

Lauren còn lại một mình với Gwen. Nàng quay lại nhìn cô, nụ cười nhạt dần đi.

“Có lẽ,” nàng nói. “Em đã nên đề nghị tổ chức đám cưới ở Alvesley.”

Gwen hiểu ngay. Sao nàng không thể? Họ có các chị em gái và bao bạn bè suốt hai mươi ba năm qua.

“Không,” cô nói. “Sự đứng đắn và dũng khí của em đã không làm em gục ngã hơn một năm

ruổi qua, Lauren. Giờ chúng cũng không thể làm gì em được.”

Cô hầu của Lauren vỗ nhẹ vào cửa và thò đầu vào nhìn quanh. Cô vẫn còn nước mắt. Nam tước Galton đang đợi cô Edgeworth và quý cô Muir ở sảnh dưới, cô ta thông báo.

Mọi thứ đều làm nhớ lại...

Lần đó là vào cuối mùa xuân – tháng ba. Lần này là cuối tháng mười. Thời tiết đẹp hơn, mát mẻ nhưng có nắng. Cây cối quanh ngôi nhà thừa kế và dọc theo lối đi ngăn trước khi xe ngựa ra đến cổng công viên và chạy vào trong làng đến nhà thờ ở phía bên kia được trang hoàng bằng tất cả màu sắc long lẫy huy hoàng của mùa thu. Lối vào được trải thảm bằng những chiếc lá rơi.

Bãi cỏ của làng lố nhố người. Đám người dày đặc tụm lại quanh cửa và sân nhà thờ. Con đường bao quanh bãi cỏ xếp hàng dài những cỗ xe ngựa không người đủ loại. Những người đánh xe đứng vờn quanh đó, trở mắt ra nhìn với vẻ thích thú, những bộ chế phục màu sắc phân biệt họ với những người trong làng.

Ah, phải, làm nhớ lại sự sợ hãi.

Đứng bên trong hành lang nhà thờ vài phút sau đó trong khi Gwen khom người vượt phẳng viền áo và sắp xếp đuôi áo cho nàng, Lauren có thể cảm nhận được những nhóm người đầy trong nhà thờ chỉ ngay bên kia tầm nhìn của nàng. Cha sở đang chờ ở tay vịn bàn thờ. Kit và Syd cũng vậy. Nàng có hình dung được tất cả những người đứng bên ngoài, đợi tiếng chuông nhà thờ ngân vang để báo nghi lễ đám cưới đã hoàn tất, đợi tóm được cái nhìn thoáng qua của cô dâu và chú rể khi họ từ nhà thờ đi ra, vừa mới cưới xong.

Và nàng cũng gần như có thể cảm thấy người đàn bà ăn vận tồi tàn, chạy bổ nhào lên lối đi trong sân nhà thờ vào trong hành lang và phớt qua Lauren để vội vàng vào trong nhà thờ để làm cho thế giới sụp đổ đến tận cùng.

Ông ngoại đang đợi một cách kiên nhẫn, mỉm cười yêu thương với nàng.

Nàng nghĩ chắc chắn nàng sẽ ngất xỉu. Tệ hơn, nàng thấy cái gắt kinh khủng. Sự hoảng loạn quắp lấy những bờ mép của sự kiểm soát. Rồi Gwen nhìn lên nàng – và đứng thẳng lên nắm lấy tay nàng, siết nhẹ trong tay mình.

“Lauren,” cô dịu dàng nói, “hiện giờ mọi chuyện đã qua rồi mà. Quá khứ đã qua rồi. Tương lai đang đợi em. Ngày hôm nay – là ngày cưới của em. Ngày cưới thực sự của em.”

Cây đàn lớn bắt đầu dạo nhạc. Ông ngoại chìa cánh tay ra. Và họ bước vào trong nhà thờ, vào trong lối đi dài dằng dặc giữa giáo đường.

Trong vài phút nàng có thể nhìn thấy mọi thứ, như thể nó luôn được khắc trong tâm trí nàng. Những gương mặt quay lại nhìn nàng bước tới gần, phần lớn đều thân quen, đa số đều mỉm cười. Nàng thậm chí còn nhìn thấy từng người một – Joseph, dám nháy mắt với nàng, Claude và Daphne Willard, dì Sadie và chú Webster, công tước Bewcastle và quý ngài Rannulf Bedwyn, Elizabeth, công tước Portfrey, em họ Peter, bà nội Kit, gật đầu và cười rạng rỡ, Lily và Neville, dì Clara, ông bà bá tước Redfield.

Nhưng chỉ vài phút thôi. Rồi mắt nàng tập trung vào điểm cuối lối đi, nơi có một người đang đứng đợi nàng. Anh không cao bằng cha sở đang đứng một bên anh hay Sydnam đứng ở phía bên kia. Nhưng anh đẹp trai không tin được và ăn vận tao nhã tuyệt vời trong chiếc áo khoác đuôi tôm vừa vặn màu đen, chiếc quần ống túm satin màu ngà và chiếc áo gi lê thêu bằng vải lanh và đôi vớ trắng tinh. Đẳng ten vòng quanh cổ và cổ tay anh.

Kit!

Anh trông rất long trọng và trang nghiêm. Nhưng không! Khi đến gần hơn, Lauren có thể nhìn thấy đôi mắt anh mỉm cười. Không phải với vẻ vui tươi và ranh ma thông thường, và là cái gì đó lấy hết hơi thở của nàng dù nàng biết không hề nghi ngờ gì trong suốt cả tháng nay là anh yêu nàng. Anh viết thư hàng ngày từ Alvesley – đôi khi hai lần một ngày, có một lần viết những ba lần một ngày – để nói với nàng điều đó, thường là với thứ ngôn từ cầu kỳ hoa mỹ kỳ quặc ác liệt mà anh biết là sẽ làm cho nàng phì cười.

Đôi mắt anh kéo nàng lại với anh. Chúng làm nàng thấy ấm nồng từ đầu đến ngón chân, chúng nhìn như nuốt lấy nàng, làm nàng thấy mình đẹp, được khao khát và rất được thêm muốn. Đôi mắt anh tôn thờ nàng.

Đột nhiên nàng tự hỏi là mình có đang mỉm cười không và nhận ra là có.

Nàng cũng sợ hãi như thường bị trong suốt những đêm mất ngủ, trong suốt lúc thay quần áo cho đám cưới, trong suốt thời gian đến nhà thờ và đứng trong hành lang. Ngay cả bây giờ nàng cũng sợ, ngay cả bây giờ khi ông nội đang trả lời những câu hỏi của đức cha và trao bàn tay nàng vào tay Kit, là điều gì đó sẽ xảy ra. Đám cưới – đám cưới của nàng – đang diễn ra, nàng nhận ra điều ấy, nhưng nàng vẫn không thể chú tâm vào nó được. Nàng nghĩ hoàn toàn có thể nàng sẽ ngắt đi mất thôi.

Anh chưa bao giờ thấy nàng đẹp hơn. Chiếc áo dài satin trắng tỏa sáng lung linh không hề trang trí cầu kỳ ngoại trừ viền gấu và vòng quanh đuôi áo, ở mép tay áo ngắn và viền quanh cổ, cổ áo được viền theo kiểu vỏ sò thanh nhã và trang trí bằng chỉ thêu bạc và hàng trăm – có lẽ hàng ngàn – những viên ngọc trai nhỏ xíu. Chiếc mũ, đôi giày mềm, đôi găng tay dài đều màu trắng, chiếc mũ được tô điểm với chiếc khăn trùm bằng ren tốt nhất, dài qua mặt nàng. Chỗ có màu duy nhất là sợi dây ruy băng màu tím dưới ngực áo, đuôi kéo dài đến tận gấu áo, và bó hoa nhỏ màu tím với những chiếc lá xanh sẫm nàng cầm trong một bàn tay.

Anh chưa bao giờ nghĩ ngày cưới là ngày hạnh phúc nhất trong đời mình. Anh luôn nghĩ rằng những đám cưới – nếu trừ đêm tân hôn – đều chán ngắt mệt mỏi, một việc khá là rối rắm với đàn ông. Nhưng hôm nay anh phải thừa nhận rằng người ta đã nói điều gì đó về sự rập khuôn xưa cũ. Thật ra là, nhiều điều. Ban đầu nàng trông khá là giống Lauren Edgeworth tượng đá ngày xưa. Nhưng rồi, khi mắt nàng tập trung vào anh và nàng bước tới gần hơn, nàng mỉm cười.

Trái tim anh loạn nhịp. Lại một sự rập khuôn nữa. Có lẽ đám cưới là dịp để nhân cách hóa những sự rập khuôn. Anh đã không gặp nàng cả tháng qua. Và hôm qua anh khó khăn lắm mới đến được gần nàng. Hôm nay... phải, hôm nay là ngày hạnh phúc nhất trong đời anh.

Rồi anh nhìn thấy sự sợ hãi khủng khiếp sau nụ cười của nàng và cảm nhận được sự đông

cứng trong bàn tay nàng. Không chỉ là vì căng thẳng hồi hộp. anh biết nàng đủ rõ, Chúa ơi, để hiểu điều đó. Và dĩ nhiên – dĩ nhiên rồi! Anh đã suy nghĩ về tính thích hợp của nhà thờ Newburry – quang cảnh đám cưới đầu tiên của nàng – cho lễ cưới của họ. Nhưng anh đã kết luận là tốt hơn cho nàng nếu tổ chức đám cưới ở đây, để có thể để cho các bóng ma được yên nghỉ. Anh thật ngu xuẩn – ngốc nghếch ngu si – không nhận ra là phần này của ngày sẽ là sự thử thách khủng khiếp thế nào đối với nàng.

Anh cố gắng mang lại sự an toàn cho nàng bằng bàn tay anh, bằng đôi mắt anh. Anh cố bao bọc sự an toàn của tình yêu của anh quanh nàng. Anh không chú tâm vào đám cưới nữa.

“Ta yêu cầu và giao trách nhiệm cho cả hai con,” cha xứ nói khi Kit tập trung trở lại – và anh có thể thấy Lauren cũng đột nhiên lắng tai nghe, “là hai con phải trả lời vào ngày phán xét đáng sợ này, khi những bí mật của tất cả những trái tim được phơi bày, là nếu ai trong hai con biết bất cứ điều gì cản trở lý do hai con không thể kết hợp với nhau hợp pháp vào đời sống vợ chồng, thì hai con phải thú nhận bây giờ; vì ta đảm bảo với các con rằng những cặp vợ chồng đến với nhau theo những cách khác mà không phải được lời của Chúa cho phép, sẽ không được Thiên Chúa kết hợp, và hôn nhân cũng sẽ không là hợp pháp.”

Bàn tay nàng đông cứng trong tay anh.

Không, tình yêu của anh, không ai phá vỡ sự im lặng này đâu. Không có sự ngăn trở nào cả. Trong thời khắc này tất cả đã qua rồi – tất cả nỗi sợ hãi phi lý đó. Dừng cảm lên, tình yêu của anh.

“Người phụ nữ này chưa từng kết hôn chứ?”

Đã qua rồi. Đã qua rồi. Nàng thả lỏng ngay tức khắc và mỉm cười rạng rỡ với anh. Không có sự cản trở nào cả.

Sớm – rất sớm thôi – họ sẽ là chồng và vợ. Kết hợp với nhau thành một cho đến khi cái chết chia lìa họ. Anh vén tấm mạng ra khỏi gương mặt nàng, gấp nó qua vành mũ của nàng. Anh mỉm cười với đôi mắt nàng.

Tình yêu của anh. Nữ bá tước của anh. Vợ anh.

Sự khiếp sợ - sự khiếp sợ ngu xuẩn – đã được lãng quên. Ký tên vào sổ đăng ký, chuông nhà thờ rung lên từng hồi vui tươi báo cho thế giới bên ngoài, tiếng đàn vang lên từng bừng hân hoan, cặp vợ chồng mới cưới quay bước lại trên lối đi giữa giáo đường, mỉm cười với tất cả họ hàng và bạn bè, và mọi người cũng cười lại với họ.

Nhưng vài sự tụ tập không thể chờ đợi được. Những người họ hàng của cả hai gia đình và vài người khác lên ra ngoài và tự trang bị cho mình trước khi Kit và Lauren bước ra ánh nắng mặt trời và người trong làng bừng lên chúc mừng, gần như tất cả mọi người đã tụ tập ở cửa ra vào và cỗ xe ngựa để mở - trang hoàng phong phú với những dây ruy băng và những dải giấy màu trắng – cỗ xe sẽ chở họ đến tu viện cho bữa tiệc cưới. Những người họ hàng đã xếp hàng dọc theo hai bên lối đi của sân nhà thờ, ai nấy đều cười toe toét đầy hiểm độc, người nào cũng được trang bị hàng đồng lá cây khô.

“Hmm,” Kit nói khi Lauren cười rạng rỡ với mọi người xung quanh. Không gì có đủ sức làm hỏng niềm hạnh phúc ngày cưới của nàng. “Chúng ta sẽ co mình lại vào giữa đám đông và hy

vọng thoát khỏi tầm nhìn của họ vài phút nhé? Hay là chúng ta chạy băng qua?”

“Rất không đành lòng,” nàng nói, “nếu làm hỏng niềm vui của họ.”

“Không đành lòng.” Anh cười nhả với nàng. “Vậy để nó xảy ra vậy. Nhưng họ sẽ thất vọng nhiều nếu chúng ta cúi đầu xuống và chạy qua. Ta sẽ làm họ thất vọng chứ?”

“Chắc chắn,” nàng đồng tình, khoác tay anh và điềm tĩnh bước xuống lối đi trong sân nhà thờ với anh, mỉm cười và vẫy tay và bị tưới bởi những chiếc lá đầy màu sắc rực rỡ.

Họ vẫy chào đám đông lần nữa khi Kit giúp nàng vào trong cỗ xe và rồi nhảy tốt lên ngồi cạnh nàng. Người đánh xe quát lên ra lệnh với giọng hiền lành, và đám đông rẽ ra để họ đi qua, chiếc xe tròng tránh chuyển động, và Kit ném tung ra hàng nắm tiền xu để rải trên ghế ngồi. Khách dự đám cưới bắt đầu tràn ra khỏi nhà thờ.

Bàn tay Kit tìm bàn tay Lauren và ấm áp nắm chặt lấy nó. Họ nhìn nhau, mỉm cười khi cỗ xe chậm rãi chạy vòng qua bãi cỏ trước khi đi vào giữa hai cột cổng vào trong công viên.

“Cuối cùng cũng được ở một mình với nhau,” anh nói. “Hoặc là gần như một mình. Tháng vừa rồi thật dài vô tận.”

“Phải, nhưng nó qua rồi.” Đôi mắt nàng lóng lánh những giọt nước mắt bất ngờ. “Và sáng nay cũng qua rồi.”

Anh siết bàn tay nàng chặt hơn. “Mọi việc đều hoàn hảo,” anh nói. “Vợ anh ạ. Luôn luôn và mãi mãi là vợ anh, Lauren. Luôn luôn và mãi mãi là tình yêu của anh.”

“Tình yêu của em,” nàng nhẹ nhàng lặp lại. Rồi nụ cười của nàng rạng rỡ hơn. “Ôi, Kit, em rất vui vì anh đã đánh nhau trong công viên hôm đó và em đi ngang qua. Em rất vui là anh đã có cuộc đánh cược quá quắt đó với bạn anh. Em rất vui-”

Anh nghiêng đầu qua và hôn nàng.

Từ sau lưng họ, một tràng la ó chúc mừng dậy lên. Và một tiếng huýt sáo lạnh lốt.

Tiếng chuông nhà thờ vang lên từng hồi vui vẻ.

Hết.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>